青海民族大学校长基金资助项目

加拿大基金资助项目

ཏོང་རི་ལྷ་མཚོའི་ཞབས་ཀྱི་བོད་ཀྱི་དམངས་ཁྲོད་ཀྱི།

གཏམ་རྒྱུད།

东日仙湖脚下的藏族民间故事

索南多杰 主编

中国出版集团现代教育出版社

图书在版编目（ＣＩＰ）数据

图书在版编目（CIP）

东日仙湖脚下的藏族民间故事 : 藏汉英对照 / 索南多杰主编.

北京 : 现代教育出版社, 2012.4

ISBN 978-7-5106-1167-4

I. ①东… II. ①索… III. ①藏族 - 民间故事 - 作品集 - 中国 - 藏、汉英 IV. I277.3

中国版本图书馆 CIP 数据核字(2012)第 066191 号

东日仙湖脚下的藏族民间故事

索南多杰　**主编**

责任编辑：王春霞

出版发行：现代教育出版社

社址：北京市朝阳区安华里 504 号 E 座

邮编：100011

电话：101-64251036

传真：010-64251256

印刷：西宁向阳印刷厂

开本：787×1092　1/16

印张：20

字数：150 千字

印次：2012 年 5 月第 1 版第 1 次印刷

书号： ISBN 978-7-5106-1167-4

定价：25.00 元

版权所有，侵权必究

སྔོན་འགྲོའི་གཏམ།

བོད་ཀྱི་དམངས་ཁྲོད་གཏམ་རྒྱུད་ནི་མི་དམངས་མང་ཚོགས་ཀྱིས་ངག་ཐོག་ནས་སྤེལ་བའི་ཡབ་མེས་ཀྱི་ཤུལ་བཞག་རིག་གནས་རྩ་ཆེན་ཞིག་ཡིན། དེ་ལས་ཡབ་མེས་གོང་མ་རྣམས་བརྒྱུད་མྱོང་བའི་ལོ་རྒྱུས་ཀྱི་བཤུལ་ལམ་རིང་མོ་དེ་དཔག་ནུས་པར་མ་ཟད། སྐབས་དེའི་མི་རིགས་རང་གི་རྩོམ་རིག་སྒྱུ་རྩལ་དང་བསམ་བློའི་འདུ་ཤེས་སོགས་ཀྱང་རྗེན་པར་མཚོན་ཡོད། ལྷག་པར་དུ། དམངས་ཁྲོད་གཏམ་རྒྱུད་ནི་དུས་རབས་ཤིག་གི་ཆེས་མཆོག་ཏུ་གྱུར་བའི་ཁྲིམས་ཀྱི་སློབ་གསོའི་བྱེད་ཐབས་ཤིག་ཏུ་ངེས་པར་མ་ཟད། ན་ཆུང་བྱིས་པའི་དུས་ཀྱི་ཆེས་ངོ་མཚར་ཞིང་ཡིད་དབང་འཕྲོག་པའི་སེམས་ཀྱི་ལོངས་སྤྱོད་ཅིག་ཏུའང་གྱུར་མྱོང་བ་རེད།

ཡིན་ནའང་། དུས་རབས་གསར་བའི་འཕེལ་རྒྱས་ཀྱི་རླབས་རྒྱུན་ཁྲོད། དམངས་ཁྲོད་གཏམ་རྒྱུད་ནི་ཉི་ཤར་དུས་ཀྱི་ཟིལ་བ་ལྟར་ཉམས་དམས་སུ་འགྲོ་བཞིན་པའི་གནས་ཚུལ་ལ་གཞིགས་ནས། ཐེངས་འདིར་པེ་ཅིན་དུ་སྡོད་པའི་ཁྲ་ན་ཏ་གཞུང་ཚབ་ཁང་གི་ཡན་ལག་ལས་ཁུངས་ཁྲ་ན་ཏ་ཐེབས་རྩ་ཚོགས་པས་ལས་གཞི་འདིའི་མགོ་མཇུག་བར་གསུམ་གྱི་འགྲོ་གྲོན་ལ་ཞལ་འདེབས་གནང་བའི་བཀའ་དྲིན་ལ་བརྟེན་ནས། ངེད་པེས་མདོ་སློབ་གསོ་སྐྱུལ་སྤེལ་ཚོགས་པས་སྤྱི་ལོ་༢༠༡༡ལོའི་ཟླ་༥པ་ནས་༢༠༡༡ལོའི་ཟླ་༡༡པའི་བར་དུ་ཞོན་ཏུ་རྫོང་གི་བོད་རིགས་ས་ཁུལ་དག་ནས་དམངས་ཁྲོད་གཏམ་རྒྱུད་དག་ངག་ཐོག་ནས་སྒྲར་ཕབ་སྟེ། ཡི་གེར་བཀོད་པར་མ་ཟད་རྒྱ་ཡིག་དང་དབྱིན་ཡིག་གཉིས་སུ་བསྒྱུར་ཡོད་ལ། ན་ཆུང་བྱིས་པ་དག་ལ་དམིགས་ནས་དེབ་རེར་གཞི་རིམ་ནས་གཏམ་རྒྱུད་ཕྱོགས་བསྡུ་བྱེད་སྐབས་སུ་ཕབ་པའི་སྒྲ་དང་རྩོམ་འབྲི་བྱས་རྗེས་ཀྱི་ཡི་གེར་གཞིར་བཟུང་ནས་བཤད་པའི་གཏམ་རྒྱུད་ཀྱི་སྒྲ་ཁག་གཉིས་སུ་དབྱེ་སྟེ་མཐོ་འདོན་བྱས་ཡོད།

དམངས་ཁྲོད་གཏམ་རྒྱུད་འདི་དག་ནི་ལོ་ན་དྲུག་བཅུ་ཡན་གྱི་རྒན་རབས་པ་སྙིར་ཅིག་ལས་བསྡུས་ནའང་། གཅིག་ནས་དམངས་ཁྲོད་དུ་གཏམ་རྒྱུད་བཤད་པའི་རྒྱུན་ཆད་ནས་ལོ་བཅུ་ཕྲག་ལྷག་འགོར་ཡོད་པས་གཏམ་རྒྱུད་བཤད་མཁན་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་བྱུང་རིམ་ཁ་ཤས་བརྗེད་ཟིན་པ་དང་། གཉིས་ནས་ལས་གཞི་ལག་བསྟར་བྱེད་མཁན་དག་ནི་ཡུལ་སྐད་ཀྱིས་བཤད་པའི་གཏམ་རྒྱུད་འདི་དག་ཡིག་ཐོག་ཏུ་འགོད་པའི་རྩོམ་འབྲིའི་ཉམས་མྱོང་མེད་པའི་སློབ་ཆེན་སློབ་མ་ཡིན་པ་དང་། གསུམ་ནས་སྦྱིན་བདག་གི་དུས་ཚད་རྐྱེན་གྱིས་སྒྲ་ཕབ་ལེན་དང་རྩོམ་འབྲི། ལོ་ཙྭ་སོགས་བྱེད་པར་དུས་ཡུན་ཟླ་བ་གསུམ་ཙམ་ལས་མ་བྱུང་བའི་རྐྱེན་གྱིས་ཕྱོགས་གང་ཐད་ནས་སྐྱོན་མང་པོ་ཡོད་ངེས་པས། རྒྱ་ཆེའི་ཀློག་པ་པོ་རྣམས་ཀྱིས་དགོངས་འཆར་ལྷུག་པར་བསྩལ་བར་ངེད་རྩོམ་སྒྲིག་ཚོགས་པས་རེ་འདོད་ཆེན་པོ་ཞུ་བ་ཡིན།

ལས་གཞི་འདིའི་མགོ་མཇུག་བར་གསུམ་དུ་མ་དངུལ་གྱིས་མཐུན་རྐྱེན་སྦྱོར་མཁན་ཁྲི་ན་ཏ་ཐེབས་རྩ་དང་། བཀོད་འདོམས་མཁན་དགེ་རྒན་སངས་རྒྱས་དང་ལྷ་རྒྱལ་ཚེ་བརྟན། གཏམ་རྒྱུད་བཤད་མཁན་གསང་བདག ཤེས་རབ། མ་ཧི་འབུམ། དན་ཏིག ཤ་བོ་འཚོ། ཕག་མོ་ཐར། མཁའ་འགྲོ་རྡོ་རྗེ་དང་། རྩོམ་འབྲིའི་ཐད་དུ་རྒྱབ་སྐྱོར་གནང་མཁན་དགེ་རྒན་ལྷ་ལུང་ཚེ་རིང་དང་མཚོ་སྔོན་མི་རིགས་སློབ་ཆེན་དུ་སློབ་གཉེར་མཛད་བཞིན་པའི་ཤེས་རབ་རྒྱལ་མཚན་དང་། ཚེ་རིང་བསམ་གྲུབ། བསོད་ནམས་དབང་རྒྱལ། ལྷ་མོ་ཚེ་རིང་། ཤ་བོ་ནམ་མཁའ། ཚེ་རིང་རྣམ་རྒྱལ། རྡོ་རྗེ་བཀྲ་ཤིས། པ་སངས་ལྷ་མོ། གཙོད་པ་སྐྱིད་དང་། བསོད་ནམས་ཉི་མ། རིན་ཆེན་མཁར། ཏ་མགྲིན་དབང་རྒྱལ་བཅས་ཀྱིས་ཕྱོགས་གང་ཐད་ནས་རྒྱབ་སྐྱོར་མཛད་པར་སྙིང་ཁོང་རུས་པའི་གཏིང་ནས་བཀའ་དྲིན་ཆེ་ཞུ་བ་ཡིན།

བིས་མདོ་སློབ་གསོ་སྐྱུལ་སྤེལ་ཚོགས་པ་ནས།

Preface

Those of us who have worked on this project feel particularly honored because we are well aware that the age of folklore telling is vanishing and that the repositories of that age old knowledge – our Tibetan elders – are fast leaving us. We understand the reasons for the accelerating, seemingly unstoppable alterations to our traditional society that once placed elders firmly in the center of our world. The pre-electrified world was a time when children gathered expectantly around elders on a warm sleeping platform in the evening to listen to tales, and a time when villagers felt very close to each other, freely visiting each other's homes to exchange the latest news, tell, and listen to folklore.

This has all changed as it has in much of the world as modernity in the form of electricity, radios, television, DVD/ VCD players, mobile phones, and so on arrives in once remote areas. This has now deprived our elders of an audience for their folklore and memories of monsters, witches, demons, demonesses, and amazing worlds colored by imaginative genius. When elders are not asked to tell folklore, they do not tell it, and when they do not tell, they tend to forget, and the next generation loses access to knowledge that was once central to life. Furthermore, the poetics of Tibetan oral literature and archaisms that characterize these traditions are rapidly moving out of the consciousness of young Tibetan people as they are replaced by the offerings of globalized media.

Aware of these changes, we set out to record folklore from Tibetan elders living in Xunhua Salar Autonomous County, Haidong Region, Qinghai Province, China. These tellers are:

Shesrab (b. 1933) of Rimang Village, told *The Servant and The Princess*, *The Foxy Sister in-law and Brothers*, and *The King with a Magic Donkey*.

Bsangbdag (b. 1936) of Rimang Village, told *The King Steals*, *Learning the Language of Birds*, *The Rabbit and the Bear*, *The Wolf and the Sheep*, and *The Rich Son Finds a Wife*.

Mkha' 'grordorje (b.1941) of Mdo rtse Village, told *The Dog-man*, *The Golden Spindle*, *The Two Sisters*, *the White Man and the White Horse*, *The King and the Poor Man*, *King Gong tse rab brtan*, *The Chinese Couple*, *The Butcher*, *Minister Mgar dampa*, *The Prince's Recovery*, *The Rabbit and the Hunter*, *The Brother Visits the King of Death*, and *Two Monks Visit the Jobo*.

MaNi 'bum (b. 1939) of Mtha 'ba Village, told *Saddle-maker Rabbit, A Baby Monkey Steals a Pair of Shoes, The Mare's Son, The Banished Mother,* and *The Wise Birds.*

Bkrashis (b. 1953) of Grasar Village, told The Fortuneteller, *The Tiger King and the Poor Son, The Herdsman and the Frog, The Magic Bowl, The Princess and the Poor Man,*and *The Army of Mice*.

Klumosgrol ma (b. 1936) of A sde Village, told *The Maitreya Statue*, *A Beggar's Daughter, Melon Killing, Two Brothers, The Tiger, The Wolf and the Rabbit,* and *The Woodcutter and the Boulder*.

Phagmothar (b. 1942) of Bar skor Village, told *The Little Lamb, The Old Couple and Two Children, Thag thag of the Forest, Two Brothers*, and *Ra lu ma and Ri lu ma*.

Chogru (b. 1943) of Gshoangsa Village, told The Beetle, *Frog, and Lizardand, The Story of a Kid's Tail.*

Dantug (b. 1929) of Bar skor Village, told *An Old Lady and the Demon,The Old Man and the Bull Skin, A Poor Mother and Her Daughter, The Woodcutter and the Princess's Shoe*, and *Friendship*.

All the stories were collected September-November 2011 by Bsod nams rdo rje.

The stories were retold in the versions that appear here. We will make available both orally retold stories and the original recordings.

We hope these stories might bring joy to future generations who read and hear them.

A number of people made this project successful, including graduate students at Qinghai University for Nationalities, Darlene Clubb, Gerald Roche, Steve Frediani, Tim Thurston, Devin Gonier, Sarah Oliphant, Laura Fitch, Miguel Fialho, and other individuals, all of whom are thanked. Thank you also to the Canada Fund for Local Initiatives (China) for their generous funding support.

Wendu Education Association

དཀར་ཆག

གཡོག་པོ་དང་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ། …… (1)
仆人和公主 …… (4)
The Servant and Princess …… (6)
གཡོ་སྒྱུ་ཅན་གྱི་སྲུ་མོ་དང་ཕུ་ནུ་གཉིས། …… (8)
两兄弟和狡猾的嫂子 …… (10)
The Foxy Sister-in-law and Brothers …… (12)
བོང་བུར་བཅིབས་པའི་རྒྱལ་པོ། …… (14)
骑驴的国王 …… (16)
The Donkey Rider King …… (17)
ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་རྐུན་ལ་སོང་བ། …… (19)
国王行盗 …… (21)
The King Steals …… (23)
བྱ་སྐད་སློབ་པ། …… (25)
学鸟语 …… (28)
Learning the Language of Birds …… (30)
དྲེད་མོ་དང་རི་བོང་། …… (32)
马熊和小兔 …… (34)
The Rabbit and the Bear …… (36)
སྤྱང་ཀི་དང་མ་མོ། …… (38)
狼和羊 …… (40)
The Wolf and the Sheep …… (42)
ཉག་གཞི་རི་བོང་སྣ་གཞོག …… (44)
做马鞍的小兔子 …… (46)
The Saddle-maker Rabbit …… (47)
ཕྱུག་པོ་བུ་ཡིས་ཆུང་མ་བཙལ་བ། …… (49)
富儿找老婆 …… (52)
The Rich Son Finds a Wife …… (54)
མོ་སྟོན་ཕག་མགོ …… (56)
读梦大师 …… (59)
The Fortuneteller …… (61)

དབུལ་པོ་དང་སྟག་རྒྱལ། .... (63)
苦娃与虎王.. (65)
The Tiger King and the Poor Son .... (66)
རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་དང་བུ་ཤིང་འཐུ། .... (67)
公主和苦娃.. (70)
The Princess and the Firewood Collector .... (72)
དཀར་ཡོལ་ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ། .... (74)
如意碗.. (77)
The Magic Bowl .... (80)
ཁྱི་ལྤགས་གྱོན་པའི་སྟག་ཤར། .... (83)
狼身财主.. (85)
The Dog-man .... (87)
སྤྲེལ་ཕྲུག་གིས་ལྷམ་བརྐུས་པ། .... (89)
小猴偷鞋.. (90)
A Baby Monkey Steals a Pair of Shoes .... (91)
གོད་མའི་བུ་ལྡགས་ཐར་རྒྱལ། .... (92)
马孩吉太加.. (97)
The Mare's Son .... (101)
གསེར་གྱི་ཕང་ལོ། .... (105)
金纺锤.. (108)
The Golden Spindle .... (110)
འབའ་འབའ་ལུ་གུ .... (112)
咩咩小羊.. (114)
The Little Lamb .... (116)
རྒན་མོ་དང་འདྲེ་མོ། .... (118)
老奶奶和妖女.. (121)
An Old Lady and the Demon .... (123)
རྒད་པོ་དང་གླང་ཀོ། .... (125)
老汉和牛皮.. (126)
The Old Man and the Bull Skin .... (127)
རྒན་རྒོན་གཉིས་དང་བྱིས་པ་གཉིས། .... (128)
两位老人和两个孩子.. (130)

The Old Couple and Two Children ………………………… (132)
དབུལ་པོ་མ་བུ་གཉིས། ………………………… (134)
穷人母女俩 ………………………… (138)
A Poor Mother and Her Daughter ………………………… (139)
ནགས་ཀྱི་ཐག་ཐག ………………………… (142)
森林塔塔 ………………………… (143)
Thag thag Of the Forest ………………………… (144)
སྲིང་སྲིང་གཉིས་དང་མི་དཀར་རྟ་དཀར། ………………………… (145)
姐弟俩和英俊潇洒的骑者 ………………………… (147)
The Two Sisters, the White Man, and the White Horse ………………………… (149)
སྲས་མོའི་ལྷམ་དང་འབུད་ཤིང་འཐུ་བའི་གཞོན་ནུ། ………………………… (151)
拾柴禾的小伙子和公主鞋 ………………………… (152)
The Woodcutter and the Princess's Shoe ………………………… (153)
སྤྲང་པོའི་བུ་ཡིས་རྒྱལ་ས་བཟུང་བ། ………………………… (154)
穷娃夺王位 ………………………… (157)
The King and the Poor Man ………………………… (159)
རྫོག་རྗེ་དང་སྤྲལ་བ། ………………………… (162)
神蛙与牧羊男孩 ………………………… (163)
The Herdsman and the Frog ………………………… (164)
ཕུ་ནུ་གཉིས། ………………………… (165)
兄弟俩 ………………………… (167)
Two Brothers ………………………… (168)
བརྩེ་སེམས། ………………………… (169)
悲悯之心 ………………………… (170)
Friendship ………………………… (171)
རྒྱལ་པོ་གོང་ཚེ་རབ་བརྟན། ………………………… (172)
恭孜拉丹王子 ………………………… (176)
King Gong tse rab brtan ………………………… (179)
རིའུ་ཛའི་གཏམ་རྒྱུད། ………………………… (183)
山羊羔尾巴的故事 ………………………… (185)
The Story of a Kid’s Tail ………………………… (186)
མ་རྐན་སྒོར་སླུགས་པ། ………………………… (188)

赶阿妈出门 …………………………………… (192)
The Banished Mother …………………………………… (195)
ར་ལུ་མ་དང་རི་ལུ་མ། …………………………………… (199)
热栗麻和日栗麻 …………………………………… (200)
Ra lu ma and Ri lu ma …………………………………… (201)
རྒྱ་མི་བཟའ་ཟླ་གཉིས། …………………………………… (202)
一对夫妇 …………………………………… (206)
The Chinese Couple …………………………………… (209)
གྲོང་གི་ཕག་གསོད …………………………………… (212)
村里的屠夫 …………………………………… (214)
The Butcher …………………………………… (216)
མནའ་མ་རིག་རྒོད། …………………………………… (218)
聪明的媳妇 …………………………………… (220)
The Wise Bride …………………………………… (222)
བློན་པོ་མགར་དམ་པ། …………………………………… (224)
贤丞相格尔 …………………………………… (229)
The Minister Mgar dampa …………………………………… (232)
བསེ་སྦུར་དང་སྦལ་པ། རྩངས་པ་ཁ་རལ། …………………………………… (235)
蜣螂、青蛙和壁虎 …………………………………… (236)
The Beetle, Frog and Lizard …………………………………… (237)
རྒྱལ་བུ་སླར་གསོན་པ། …………………………………… (238)
王子复活 …………………………………… (240)
The Recovery of the Prince …………………………………… (242)
བྱམས་པ་གསུང་འབྱོན། …………………………………… (244)
弥勒之言 …………………………………… (247)
The Maitreya Statue …………………………………… (249)
ཨ་མ་རི་བོང་དང་གསར་བུ། …………………………………… (252)
兔子和小伙子 …………………………………… (255)
The Rabbit and the Hunter …………………………………… (258)
གཤིན་རྗེའི་ཡུལ་ལ་ཨ་ཅེ་འཚོལ་དུ་སོང་བ། …………………………………… (261)
弟弟为姐游地狱 …………………………………… (265)
The Brother Visits the King of Death …………………………………… (268)

སྤྲང་པོའི་བུ་མོ། …………………………………… (271)
灰姑娘 …………………………………… (274)
A Beggar’s Daughter …………………………………… (276)
ཚལ་ཀྱ་བསད་པ། …………………………………… (278)
杀“怪虫”的故事 …………………………………… (279)
Melon Killing …………………………………… (280)
ཕུ་ནུ་གཉིས། …………………………………… (281)
俩兄弟 …………………………………… (283)
Two Brothers …………………………………… (285)
གྲྭ་པ་གཉིས་ཇོ་མཇལ་དུ་ཕྱིན་པ། …………………………………… (287)
两名僧人去拉萨朝拜 …………………………………… (290)
Two Monks visit the Jobo …………………………………… (292)
སྟག་དང་སྤྱང་ཀི　རི་བོང་། …………………………………… (295)
老虎、狼和兔子的故事 …………………………………… (297)
The Tiger, the Wolf, and the Rabbit …………………………………… (298)
འབུད་ཤིང་འཐུ་མཁན་དང་རྡོ་ལེབ་མོ། …………………………………… (300)
一名男子与仙女 …………………………………… (303)
The woodcutter and the Stone …………………………………… (305)
ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོ། …………………………………… (308)
珊瑚国和翡翠国之战 …………………………………… (309)
The Mice Army …………………………………… (310)

གཡོག་པོ་དང་རྒྱལ་བོའི་སྲས་མོ།

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ། རྒྱལ་པོ་ཞིག་ལ་ཕོ་བྲང་དུ་གཡོག་བྱེད་བཞིན་པའི་ན་གཞོན་ཞིག་ཡོད། ཁོས་ལོ་མང་པོར་ཕོ་བྲང་དུ་ཞབས་ཞུ་བསྒྲུབས་རྗེས་ཀྱི་ཉིན་ཞིག་ལ། ན་གཞོན་དེས་རྒྱལ་པོ་ལགས། དེ་རིང་ནས་བཟུང་ངས་ཁྱེད་ཀྱི་ཕོ་བྲང་དུ་གཡོག་བྱེད་མི་ཐུབ་ལ། ང་ལ་རེ་བ་ཞུག་ཅིག་ཡོད་པས་ཁྱེད་ཀྱིས་སྐོངས་པར་མཛོད་ཞེས་ཞུས། རྒྱལ་པོས་ཁྱེད་ཀྱི་རེ་བ་ཅི་ཡིན་ཞེས་དྲིས་པ་ལ། ན་གཞོན་གྱིས་ངས་ལོ་མང་པོའི་རིང་ལ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་གཡོག་བྱས་ཀྱང་། རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་ཡང་སྟེང་དུ་འགྲོ་མ་མྱོང་བས། དེ་ལ་ལྟ་སྐོར་དུ་ལན་གཅིག་འགྲོ་འདོད་པ་ཡིན། རྒྱལ་པོས་བདག་གི་རེ་འདོད་ཞུག་ཙམ་འདི་སྐོངས་བར་ཞུ་ཞེས་ཞུས་པས། རྒྱལ་པོས་ན་གཞོན་གྱི་རེ་བ་བསྐང་བར་ཁས་བླངས།

དེ་ནས་ན་གཞོན་རྒྱལ་བའི་ཕོ་བྲང་གི་ཡང་སྟེང་དུ་ལྟ་སྐོར་ལ་སོང་ནས་ཁང་བ་ཞིག་གི་སྐར་ཁུང་ནང་དུ་བལྟས་ཚེ། ཡིད་དུ་འོང་བའི་བུ་མོ་མཛེས་མ་ཞིག་གིས་མེ་ཏོག་འཚེམ་བཞིན་པ་མཐོང་། དེ་མ་ཐག་གཞོན་ནུའི་ཡིད་ཀྱི་བརྟན་པ་ཅིག་ཅར་དུ་འཕྲོག་པས་རང་དབང་མེད་པར་ཁ་ཆུ་བཞུར་ཅིང་། མཆིལ་མ་བུ་མོས་འཚེམ་བཞིན་པའི་མེ་ཏོག་སྟེང་ལ་འཛར་བས། བུ་མོས་ཅི་ཡིན་མ་བསམ་པར་ཁས་འབྲིན་ནོ།

དེ་ནས་ན་གཞོན་དགའ་སྤྲོ་དང་བཅས་ཕྱིར་རང་གི་ཡུལ་ལ་ལོག་ཏེ། ཁོས་ཨ་ཕ་ལགས། ང་ལ་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་མནའ་མར་བསུ་དགོས་ཞེས་བཤད། ཨ་ཕས། ངེད་ཚང་ལྟ་བུའི་དབུལ་པོ་ཞིག་གིས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་ཞིག་བག་མར་ཇི་ལྟར་བསུ། ཨ་ཕས་ཁྱོད་ལ་ཆུང་མ་གཞན་ནས་འཚོལ་ཞེས་མང་པོ་བཤད་ཀྱང་། བུ་ཡིད་འཐད་མ་བྱུང་བར། ཨ་ཕ་ལགས། ཁྱོད་སོང་དང་། ངས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོའི་ཁ་ནས་ཚིག་བླངས་ཡོད་ཅེས་ཡང་ཡང་བསྐུལ་བས། ཨ་ཕ་ཐབས་ཟད་ནས་ཆང་གི་དམ་བུར་དར་ཚོན་སྣ་ལྔས་བརྒྱན་ཅིང་ཁ་བཏགས་སོགས་གྲ་སྒྲིག་ལེགས་པོ་བྱས་ནས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་སོང་།

རྒྱལ་པོ་ནི་ཆང་ལ་དགའ་བ་ཞིག་ཡིན་པས། ཆང་མཐོང་མ་ཐག་ཁ་ཕྱེ་ནས་འཐུང་གྲབས་བྱས། ཨ་ཕ་དེས་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ལགས། ཆང་འདི་ཆང་གཞན་དང་མི་འདྲ་བས། རྒྱལ་པོ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཆང་ཁའི་དར་ཚོན་ལ་ཞིབ་ཏུ་གཟིགས་རོགས་ཞེས་བཤད་ཚར་མ་ཐག རྒྱལ་པོས་ཆང་དམ་བུ་གང་པོ་དབུགས་ཐེངས་གཅིག་གིས་འཐུང་། དེ་ནས་རྒན་པོས་རྒྱལ་པོ་ལགས། ང་ཁྱེད་ཀྱི་སྲས་མོ་སློང་དུ་ཡོང་བ་ཡིན་ཞེས་བཤད་པས། རྒྱལ་པོས་ཡ་ང་བའི་ངང་། ད་ཅི་བྱེད། གཉེན་ཆང་ནི་ངས་འཐུང་ཟིན་པས། ང་ལ་བསམ་འཆར་གཞན་མེད། ད་ནི་བཙུན་མོའི་བསམ་འཆར་ལ་ཉན་པ་ལས་འོས་མེད་ཅེས་ལབ། བཙུན་མོ་ཡོང་ནས། རྒྱལ་པོ་ལགས། ཁྱོད་ཀྱིས་གཉེན་ཆང་འཐུང་ཟིན་པས་ང་ལའང་བཤད་རྒྱུ་ཅི་ཡང་མེད་ཅེས་བཤད། དེས་ན་བུ་མོའི་བསམ་འཆར་ལ་ཉན་ཞེས་ཟེར་བར། བུ་མོ་ན་རེ། ངས་ན་གཞོན་འདི་ངོ་མི་ཤེས་པས་ང་གནས་ལ་མི་འགྲོ་ཞེས་ཟེར་བ་ན། ན་གཞོན་ན་རེ། ཉིན་འགའི་སྔོན་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས

འཚོམ་བཞིན་པའི་མེ་ཏོག་སྟེང་དུ་ངའི་མཆིལ་མ་འཛར་བ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁས་འབྱིན་ཏེ་འཐད་པའི་བརྡ་བྱིན་པ་མིན་ནམ་ཞེས་དྲིས། བུ་མོ་ན་རེ། ཨོ་རེད་ལགས། ཉིན་དེར་ཆར་འབབ་ཀྱིན་མེད་ལ། ངས་འཚོམ་དྲུབ་ཐོག་ཏུ་ཆུ་ཐིག་ཅིག་ཐིགས་པར་ཅེ་ཡིན་མ་བསམ་པར་ཁས་འབྱིན་པ་ཡིན་ཞེས་བཤད་པ་ན། རྒྱལ་པོས་ད་ནི་གཉེན་ཆང་འཐུང་ཟིན། སྲས་མོའི་ཚིག་ཀྱང་ཤོར་ཟིན་པས་གནས་ལ་མི་སྟེར་བའི་ཐབས་མི་འདུག་ཀྱང་། རྟེད་པར་དཀའ་བའི་ནུ་རིན་ཞིག་དགོས་ཟེར་ན་གཡོག་པོས་སྲས་མོ་བག་མར་བསུ་མི་ཐུབ་སྙམ་ནས། ནུ་རིན་དུ་འཛིག་རྟེན་ན་ཤིན་ཏུ་དཀོན་པའི་དུང་གི་སྒོ་ང་། གསེར་གྱི་གཞོག་པ། གསེར་ནག་གི་གྱོ་མོ་བཅས་དགོས་པར་བཤད་པས། ཨ་ཕས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་ཞིག་བག་མར་བསུ་རྒྱུ་ཏ་ཅང་དཀའ་ཞེས་ན་བདག་གི་ཁར་མི་ཉན་པས། ད་ནི་ཅི་བྱ་ཞེས་བུ་ལ་ལས་འདེད་བྱས། བུ་ན་རེ། ང་རང་ཆུང་མའི་ཆེད་དུ་རྒྱ་གར་འཕགས་པའི་ཡུལ་དུ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ལུང་བསྟན་ཞིག་ཞུ་རུ་འགྲོ་དགོས་ཟེར་ནས་ལམ་ལ་ཆས། ན་གཞོན་དེ་སོང་སོང་བའི་ས་ཆ་ཞིག་ནས་དོང་ནང་དུ་ཡོད་པའི་འབྲུག་ཞིག་ལ་འཕྲད་པས། འབྲུག་གིས་ན་གཞོན་ལགས། ཁྱོད་གང་ལ་འགྲོ་ཞེས་དྲིས། ན་གཞོན་གྱིས་ང་རང་ཆུང་མའི་ཆེད་དུ་རྒྱ་གར་འཕགས་པའི་ཡུལ་དུ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ལུང་བསྟན་ཞུ་རུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་བཤད། འབྲུག་ན་རེ། ང་ན་ནིང་དོང་འདིའི་ནང་དུ་ལྷུང་བ་ནས་བཟུང་ད་བར་དུ་མཁའ་ལ་འཕུར་མ་ཐུབ་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་དོན་འདི་ཡང་ཞུ་རོགས་གནང་ཞེས་བཅོལ་བས། ན་གཞོན་དེས་ཁས་ལེན་དང་བཅས་ལམ་ལ་ཆས།

དེ་ནས་སོང་སོང་བ་ན་སྔོང་མགོ་ཞིག་ན་ཡོད་པའི་རྨ་བྱ་ཞིག་དང་འཕྲད་པ་དང་། རྨ་བྱས་ན་གཞོན་ལགས། ཁྱོད་གང་ལ་འགྲོ་ཞེས་དྲིས། ན་གཞོན་ན་རེ། ང་རང་ཆུང་མའི་ཆེད་དུ་རྒྱ་གར་འཕགས་པའི་ཡུལ་དུ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ལུང་བསྟན་ཞུ་རུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་བཤད། རྨ་བྱ་ན་རེ། ང་སྔོང་མགོ་འདིར་བབས་པའི་ཉིན་དེ་ནས་བཟུང་ནམ་མཁར་འཕུར་འདོད་ཀྱང་འཕུར་མི་ཐུབ་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་དོན་འདི་ཡང་ཞུ་རོགས་གནང་ཞེས་ཟེར། ཡང་ན་གཞོན་དེས་ཁས་ལེན་དང་བཅས་ལམ་ལ་ཆས།

དེ་ནས་ན་གཞོན་ཡང་ས་ཆ་ཞིག་ནས་མི་མང་པོས་ཁང་བ་བརྩིག་བཞིན་པ་དང་འཕྲད་པས། དེ་ཚོས་ཁྱོད་གང་ལ་འགྲོ་ཞེས་དྲིས། ན་གཞོན་གྱིས་ང་རང་གི་ཆུང་མའི་ཆེད་དུ་རྒྱ་གར་འཕགས་པའི་ཡུལ་དུ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ལུང་བསྟན་ཞུ་རུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་བཤད། ང་ཚོས་ན་ནིང་ནས་ད་བར་དུ་ཁང་བ་འདི་རྩིག་ཀྱང་ཀ་བ་ཡང་དང་བསྐྱར་དུ་སར་འགྱེལ་ནས་རྩིག་མི་ཐུབ་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ཚོའི་དོན་འདི་ཡང་ཞུ་རོགས་གནང་ཞེས་ཟེར། ན་གཞོན་དེས་ཁས་ལེན་དང་བཅས་ལམ་ལ་ཆས་ནས་སྟོན་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཡོད་སའི་གྲོང་དུ་སླེབས་པ་ན། ཕྱུས་མོའི་སྣ་ངར་ས་ལ་བཙུགས་ནས་རང་གི་དོན་དང་གཞན་གྱིས་བཅོལ་བའི་ལས་དོན་ཡོད་ཚད་ཞུས།

སྔོན་པས་ན་གཞོན་དེར་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་ཐད་ཀྱི་ལན་ཅི་ཡང་མ་གསུངས་མོད། ཡིན་ཡང་འབྲུག་གི་འོག་ན་དུང་གི་སྒོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་བླང་ན་འབྲུག་འཕུར་ཐུབ། སྡོང་པོའི་རྩ་ན་གསེར་གྱི་གཤོག་པ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་བླང་ན་རྨ་བྱ་འཕུར་ཐུབ། ཁང་བའི་ཀ་འོག་ན་གསེར་ནག་གི་ཁྱི་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་བླང་ན་ཁང་བ་བདེ་ལེགས་དང་འགྲུབ་ཐུབ་ཅེས་ལུང་བསྟན་གནང་། དེ་བས་ན་གཞོན་ཕྱིར་ལོག་པའི་ལམ་དུ་སྔོན་པའི་གསུངས་པ་ལྟར་རེ་རེ་བཞིན་སྒྲུབ་པ་དང་། ལག་ཏུ་སོན་པའི་རིན་པོ་ཆེ་དེ་དག་འཁྱེར་ནས་ཕྱིར་རང་ཡུལ་དུ་ལོག ཨ་ཕ་ཡ་མཚན་སྐྱེས་ཏེ་བུ་ལགས། འདི་དག་ནི་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཁང་དུའང་དཀོན་པའི་དངོས་པོ་རྩ་ཆེན་ཏག་ཏག་ཡིན་པས། རྒྱལ་པོ་ལ་སྟེར་དོན་མེད་དེ། ཨ་ཚང་གིས་ཁྱོད་ལ་ཆུང་མ་གཞན་ནས་བཙལ་ཞེས་བཤད། བུས་ཕ་ལགས། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་བག་མར་བསུ་བར་བསམ་ནས་ང་རང་དཀའ་སྡུག་གང་མང་ལ་མ་འཛེམ་པར་རྒྱ་གར་འཕགས་པའི་ཡུལ་དུ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ལུང་བསྟན་ཞུ་རུ་སོང་། ད་ལྟ་རྙེད་པར་དཀའ་བའི་དངོས་པོ་འདི་དག་རྙེད་ཟིན་པས། ང་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་སློང་དུ་འགྲོའོ་ཞེས་རིན་པོ་ཆེ་དེ་དག་ཁྱེར་ནས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་རང་གི་ཁྱིམ་དུ་བསུས་སོ། །

仆 人和公主

很久以前，一位国王有一个忠实的仆人。很多年后的一天，仆人向国王禀报：“从今日起我不能再在皇宫作仆人了，离开前我有一个小小的愿望还请国王成全。”国王问：“是什么愿望？”他回答道：“我在皇宫呆了这么长时间了，但从未去过宫顶，希望国王批准我到皇宫顶上去参观一下。”国王答应了。

于是，仆人兴高采烈地走上了皇宫顶端参观。他发现了一扇天窗并好奇地望去。只见一位美丽如花的姑娘正在绣花，年轻的仆人对姑娘的美丽痴迷，不经意间流出了一滴口水恰好落到了姑娘所绣的花瓣上，姑娘好奇地用嘴吮吸了一下仆人的口水。年轻的仆人发现她是公主很是激动。他参观完后兴高采烈回到家中，向父亲说：“我要娶公主为妻。”父亲很惊讶地说：“我们家如此贫穷，拿什么娶公主？咱们还是另找姑娘吧！”但儿子心意已决，多次催促父亲去提亲。并告诉父亲公主已经答应嫁给他。在儿子的软磨硬泡下，仆人和父亲拿着一瓶好酒和五彩绸缎，还有洁白的哈达前往皇宫提亲。国王喜欢品酒，见仆人和他的父亲送上的好酒就准备马上品尝。仆人的父亲马上说道：“国王殿下，此酒非常酒…”话还没说完，国王就拿起酒瓶一口气喝了下去。于是，仆人的父亲紧跟着说我是来向您提亲的。国王很惊讶地说到“怎么办？这是提亲的喜酒，如今我已喝下去了，也不好再说啥了，就听皇后的意思吧！”这时皇后走过来说到：“如今国王已经喝了喜酒，我也不好再说啥了，就听公主她自己的意思吧！”公主却说：“我不认识那位仆人，我是绝不会嫁给他的。”于是，年轻的仆人说：“前几日，公主所绣得花上不小心滴上了在下的口水，公主不是用嘴吮吸了吗？”公主羞涩地回答到：“哦，是啊，当时没有下雨，我很好奇，便尝了一下，原来是你的口水呀！”国王说道：“公主都已经表明了意思，现在只好把公主许配给你家了。”但国王心里很不愿意这门亲事，心想如果我要世上稀有的宝物做聘礼，刁难他们，他们肯定做不到。这样一来，一是保住了自己一言九鼎的尊严，二是不委屈公主。于是就要求仆人准备一颗白螺蛋、一根金羽毛和一块金砖做公主的聘礼。仆人的父亲埋怨儿子要娶公主为妻，现在上哪里去找这些世上少有的宝物。于是，年轻的仆人准备到天竺国向佛祖求得化解困难的办法。

年轻的仆人就开始了漫长的旅途。在前往天竺国的路上，他遇到了一条卧在洞里的龙，龙问仆人去往何处，他如实地告诉了他去往天竺国拜佛的缘由。龙说道：“我去年落入此洞，就再也无法飞往蓝天，请帮我向佛祖求得化解的办法吧！”年轻的仆人爽快地答应了。

他继续赶路，走了很长时间。他看见一根参天大树， 树顶上有一只孔雀，孔雀问仆人去往何处，仆人把事情的缘由告诉了孔雀。孔雀说道：“自我落到此树上起，就再也没能飞翔，请帮我向佛祖求得化解的办法吧！”仆人也爽快地答应了。

他继续赶路，又走了很长时间后，遇到很多人正在建一座宫殿，众人问仆人去往何处，仆人又一次地诉说了去往天竺国的缘由。众人说道：“他们建这座房屋已经有很多年了，但就是无法建完，请帮我们向神圣的佛祖求得化解的办法，好吗？”年轻的仆人没有犹豫就答应了。

他继续赶路，又走了很长时间后，终于到了天竺国。他虔诚地跪在地上向佛祖磕头朝拜后，向佛祖祈求赐予他化解困难的办法。佛祖并没有给予他任何宝物，只是说青龙身子底下有一颗白螺蛋，只要取出白螺蛋，青龙定能飞往天空；大树根有一根金羽毛，只要取出金羽毛，孔雀自然能飞往蓝天；房屋柱子下面有一块金砖，只要取出了金砖，房屋定能建成。

年轻的仆人在返回的路途中，逐个完成了佛祖的旨意，青龙和孔雀都飞上了蓝天，房屋也建成了，而仆人所需的宝物也逐个到手了，于是他高兴地回到家中。父亲惊讶地说：“这些宝物都是世上少有的，没必要献给国王，不如另娶一位美丽的姑娘？”年轻的仆人回答道：“为了迎娶公主，我不辞千辛万苦，前往天竺国向佛祖祈求并得到了宝物，我一定要娶公主为妻。”于是，他拿着宝物前往皇宫，迎娶了貌如天仙且心底善良的公主为妻，从此他们过上了幸福的生活。

The Servant and Princess

Once there was a king whose servant helped him administer the kingdom. One day after some time of loyal service, the servant said, "I won’t be able to assist you as I did in the past. I have only one request that I hope you will fulfill.”

“What is it?” the king said.

“I have never been to the roof of your palace, though I have served you for many years. Please allow me to go there," the servant said. After the king nodded in agreement, the servant went to the palace roof and looked down through a skylight into a room where he saw a pretty girl embroidering a flower. The servant was so attracted by the beauty that saliva from his drooling dribbled onto her work. The girl sucked up the saliva as soon as she saw the liquid, not knowing where it had come from.

The servant returned home full of delight and asked his father to arrange his engagement with the princess. “How does a family as poor as ours ask to marry a princess? Ridiculous! I’ll find another girl for you,” said the father.

But the son stubbornly said, "Let’s go, Father! The princess has already agreed.”

The father despondently went to the king accompanied by the servant, with a bottle of liquor ornamented in five-colored silk and *ka btags.*[1]

The king was an alcoholic, and drank much of the liquor immediately. The father warned the king that the liquor was different than usual liquor, but the king drank it anyway. Then the father said to the king, "We came to engage my son to your daughter.”

The king disappointedly said, "What shall I do now? I’ve already drunk the engagement liquor. I’ll not say anymore until we discuss it with the princess.”

When the princess arrived, she looked at the servant, and said, “I don’t know who that young man is, and I certainly will not marry him.”

“Didn’t you suck up my saliva, which dripped on your embroidery, with your mouth yesterday?” asked the servant.

“Oh, yes, it wasn’t raining and as soon as I saw the moisture I did suck it up without thinking,” said the princess.

“The liquor has been drunk, the words of engagement said, and so we can’t refuse you, but we demand betrothal gifts that are nearly impossible to find and then they won’t take the princess,” thought the king. He said, “Betrothal gifts

[1] A scarf-shaped cloth or silk, used to welcome guests, and during religious rituals.

should be an egg of conch, a gold wing, and a gold brick." He was sure they would not find such treasures.

"You didn't listen when I said it wasn't easy to marry a princess. What shall we do now?" the father complained.

"I will go ask advice from the Buddha," replied the son and started a long journey. He walked a long way and met a dragon, who asked him where he was going. The boy explained he was going to holy India to get advice on his marriage from the Buddha. The dragon said, "I can't fly after living in this cave since last summer. Please ask the Buddha what I should do." The boy promised the dragon he would.

The boy saw a peacock in a tree after walking for another long period. The peacock asked him where he was going. When he replied that he was going to holy India to ask the Buddha for advice about his marriage, the peacock said, "I am stuck in this tree. I haven't been able to fly since last year. Please ask the Buddha what I should do." The young man agreed.

After days of more walking, he met some people building a house. When they asked him where he was going, he said he was going to visit the Buddha to ask advice about his marriage.

"We've been building this house since last year but the walls repeatedly collapse. We can't finish it. Please get some advice for us," the workers pleaded.

The boy set out again and soon reached the Buddha's abode. He knelt and reported why he had come and the situation of the creatures he had met on the way. The Buddha said nothing particular about his marriage, but did say, "There is a conch egg under the dragon. If you take it, the dragon will be able to fly as usual. There is a gold wing at the foot of the tree where the peacock is. Take it and the peacock can fly. There is a gold brick under the pillar. Take it and they can build the house successfully."

The boy did as the Buddha had advised and happily brought the treasures he found back to his home. To his surprise, his father told him that such treasures were so rare that the king's storeroom would surely not have them. "It isn't worth it to give them to the king for your wife. We will find another girl for you," he said.

"I tried my best to reach the Buddha, seeking his advice for my marriage. How can I give up at this point? I truly wish to marry my beloved," replied the boy, who went to king with the requested betrothal gifts, invited the princess to his home, and then they lived happily ever after.

གཡོ་སྒྱུ་ཅན་གྱི་སྲུ་མོ་དང་ཕུ་ནུ་གཉིས།

གྲོང་ཚོད་ས་ཆ་ཞིག་ལ་ཕུ་ནུ་གཉིས་ཡོད། ཕུ་བོ་ནི་ཧ་ཅང་ཕྱུག་པོ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་ནུ་བོ་ནི་དབུལ་པོ་ཞིག་ཡིན། དཔྱིད་ཀ་ཞིང་འདེབས་པའི་དུས་ལ་སླེབས་པས། ནུ་བོར་སྙེ་ཚེའི་ས་བོན་མ་འདང་བར་ཕུ་བོ་ཚང་ལ་བསྐྱི་རུ་སོང་བ་རེད། སྲུ་མོ་ནི་མི་གཡོ་སྒྱུ་ཅན་ཞིག་ཡིན་པས་ནུ་བོར་སྙེ་ཚེའི་ས་བོན་བརྔོས་ཏེ་ཁྱུག་མ་གང་བྱིན། ནུ་བོས་སྙེ་ཚེ་བརྔོས་ཡོད་པ་མ་ཤེས་པར་ཕྱིར་ཡོང་ནས་ས་བོན་བཏབ། ཉིན་མང་པོ་ཞིག་འགོར་ཡང་སྙེ་ཚེ་རྐང་གཅིག་མ་གཏོགས་སྐྱེས་རྒྱུ་མ་བྱུང་། དེ་བས་ནུ་བོས་ཉིན་རེ་རེ་བཞིན་སྙེ་ཚེ་རྐང་གཅིག་པོ་དེ་ལ་ཆུ་བཏང་ལུད་བརྒྱབ་པས། སྙེ་ཚེ་དེ་སྡོང་པོ་ཞིག་དང་འདྲ་བར་ཧ་ཅང་ཆེན་པོར་གྱུར། ནུ་བོ་དགའ་ནས་ཉིན་རེ་རེར་དེ་ལ་བལྟ་རུ་སོང་། ཡིན་ཡང་ཉིན་ཞིག་ལ་སྙེ་ཚེ་རྐང་གཅིག་པུ་དེའང་གཞན་གྱིས་བཀྲུས་སོང་བས། ནུ་བོས་རྗེས་དེད་ནས་སོང་སོང་བ་ན་རྐང་རྗེས་དེ་ཧ་ཅང་ཟབ་པའི་དོང་ཞིག་གི་ནང་དུ་འཛེན་འདུག

དེ་ནས་ཁོ་དོང་དེའི་ནང་དུ་སོང་ནས་མཚམས་ཤིག་ལ་ཐོན་དུས་ཁང་པ་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང་། ཁོས་གཟབ་གཟབ་ངང་ཁང་བའི་ནང་དུ་འཛུལ་མ་ཐག་ཁྱི་ཞིག་དང་འཕྲད། ཁྱི་དེ་ཡ་མཚན་ནས། ཡ། ན་གཞོན། ས་འདི་ཁྱོད་ཡོང་ས་ཞིག་མིན། ངེད་ཚང་ནི་འདྲེ་མོ་ཚང་ཞིག་ཡིན་པས་ཧ་ཅང་ཉེན་ཁ་ཆེ། ད་གང་ལྟར་དེ་རིང་ཁྱོད་འདིར་སྦ་ཐབས་བྱ་དགོས། ཞེས་བཤད་ནས་ཁང་བའི་ནང་དུ་གཞའ་རུ་བཅུག

དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་འདྲེ་མོ་ཐོན་བྱུང་། འདྲེ་མོས། ཡ། དེ་རིང་ངེད་ཚང་ལ་མི་དྲི་བྲོ་བས་ཁྱིམ་ལ་སུ་ཡོང་ཞེས་དྲིས། ཁྱིས་ང་ཚོ་ཚང་མ་མི་ཡིན་པས་མི་དྲི་ལོས་བྲོ་ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་འདྲེ་མོས། དེ་རིང་ཝ་ཚང་ལ་བོལ་ལེབ་ཅན་ཞིག་ཡོང་བ་འདྲ་ཞེས་བཤད་པར། ཁྱིས་བོལ་ལེབ་ཁྱོད་ལ་ཡོད་ལ་ང་ལའང་ཡོད་ཅེས་ལན་བཏབ། དགོང་མོ་ཉལ་དུས་འདྲེ་ཕྲུག་གིས་ཨ་མ་ཨ་མ་ང་ལ་གནའ་གཏམ་བཤད་དགོས་ཞེས་ཟེར། ཨ་མས། ལོ་ལོ་གཅེས་ཕྲུག དགོང་མོར་གནའ་གཏམ་བཤད་མི་རུང་། གལ་ཏེ་གནའ་གཏམ་བཤད་ནས་གཉིད་ལ་ཤོར་ན་ཝ་ཚང་ལ་རྐུ་མ་ཡོང་ཉེན་ཁ་ཡོད་ཅེསབཤད། འདྲེ་ཕྲུག་གིས་ཡང་ཨ་མ་ལགས། ཝ་ཚང་ལ་རྐུན་མ་ཡོང་ན་ཅི་རེད་ཅེས་དྲིས་པས། ཨ་མས་གཅེས་ཕྲུག ཝ་ཚང་གི་མཛོད་ཁང་ནང་གི་གསེར་གྱི་ལག་སྐོར་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་རྐུས་འགྲོ ལག་སྐོར་དེ་གཡས་ལ་བསྐོར་ན་གསེར་ཕྱེ་དང་གཡོན་ལ་བསྐོར་ན་དངུལ་ཕྱེ་ཡོང་། ཞེས་བཤད། ནམ་དཀྱིལ་དུ་འདྲེ་མོ་མ་བུ་གཉིས་གཉིད་ལ་ཡུར་བའི་སྐབས་དང་བསྟུན་ནས་ནུ་བོས་ལག་སྐོར་དེ་བརྐུས་ནས་ཕྱིར་རང་ཁྱིམ་དུ་ལོག རྗེས་སུ་ནུ་བོ་དེ་ཧ་ཅང་ཕྱུག་པོར་གྱུར་བ་རེད།

ཉིན་ཞིག་ཕུ་བོ་ནུ་བོའི་ཁྱིམ་དུ་ཡོང་ནས་ཡ་མཚར་བའི་ངང་ཁྱོད་ཅི་ལྟར་འདི་འདྲའི་ཕྱུག་པོར་གྱུར་བ་ཡིན། ཞེས་དྲིས། ནུ་བོ་ནི་གཞུང་དྲང་ཞིང་རྒྱུད་འཇམ་པ་ཞིག་ཡིན་པས་རང་ཉིད་ཇི་ལྟར་ཕྱུག་པོར་གྱུར་བའི་བརྒྱུད་རིམ་ཡོངས་རྫོགས་ཕུ་བོ་ལ་བཤད། ནུ་བོས་བཤད་པ་ལྟར་ཕུ་བོ་ཡང་དོང་དེའི་ནང་དུ་སོང་བ་དང་། འདྲེ་མོ་ཚང་

ལ་སླེབས་རྗེས་གྲགས་འགྱུལ་མེད་པར་ཁ་རོག་གེར་བསྐྱངས་ནས་བསྡད་ཀྱང་། དགོང་མོར་འདྲེ་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཡོང་ནས། འདྲེ་མོས་དེ་རིང་ཡང་ཅུ་ཚང་ལ་མི་དྲི་བྲོ། དེ་སྔོན་རྐུན་མ་ཡོད་པས་ཅུ་ཚང་གི་ལག་སྐོར་ཡང་བརྐུས་སོང་། ད་དགུང་ངེས་པར་དུ་བཙལ་དགོས། ཞེས་ཁྱིམ་གྱི་ནང་ཡར་སློག་མར་སློག་བྱས་ཏེ་ཕུ་བོ་རྙེད། འདྲེ་མོ་དེས་གདུག་རྩུབ་ཆེན་པོས་ལྕགས་སྐྱད་ཞིག་གིས་ཕུ་བོའི་སྣ་ཕུག་ནས་དགུ་མདུད་བརྒྱབ་སྟེ་འགྲོ་རུ་བཅུག ཕུ་བོ་ཡུལ་ལ་ལོག་རྗེས་ན་བུག་བཟོད་དཀའ་བས་རྒྱུན་དུ་ངུས་ནས་བསྡད། ནུ་བོས་ཕུ་བོ་ལ་སྙིང་རྗེ་ཚད་མེད་སྐྱེས་ཤིང་དེ་བཟློག་པའི་ཐབས་ཤིག་ཨེ་ཡོད་སྙམ་ནས་སླར་ཡང་འདྲེ་མོ་ཚང་དུ་སོང་བ་རེད། དགོང་མོ་དེར། ཕོ་འདྲེ་མོ་ཚང་ནས་ཁ་རོག་གེར་བསྐྱངས་ནས་བསྡད་པའི་ཚེ། འདྲེ་ཕྲུག་གིས་ཨ་མ་ལ་ཁེ་ཉིན་ཅུ་ཚང་ལ་ཡོང་བའི་རྐུན་མ་དེས་ཅི་ཞིག་བྱེད་བཞིན་ཡོད་དམ་ཞེས་དྲིས། འདྲེ་མོས། ཨོ། དེ་ཤི་ན་ཤི་མ་ཐུབ་གསོན་ན་གསོན་མ་ཐུབ་པར་བསྡད་ཡོད་ངེས་ཡིན་ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་འདྲེ་ཕྲུག་གིས། ཨ་མ། ལྕགས་ཀྱི་མདུད་པ་དེ་ཅི་ལྟར་བཀྲོལ་དགོས་སམ་ཞེས་དྲིས། འདྲེ་མོས་ཅུ་ཚང་གི་མཛོད་ཁང་ནང་གི་གསེར་གྱི་ཐོ་བ་དེས་མདུད་པར་ཐེངས་རེར་གཟས་ན་མདུད་པ་རེ་རེར་དགྲོལ་ཐུབ་པ་ཡིན་ཞེས་ལན་བཏབ། ནུ་བོས་གཏམ་དེ་ཐོས་རྗེས་ཐོ་བ་དེ་བརྐུས་ནས་སོང་། དེ་ལྟར་མདུད་པ་རེ་རེ་ལ་ཐོ་བས་གཟས་པས་མདུད་པ་རེ་རེ་བཞིན་བཀྲོལ་པ་དང་། ཆེས་མཐའ་མཇུག་གི་མདུད་པར་འཕྲད་དུས་སྲུ་མོས་ངས་དགྲོལ་ངས་དགྲོལ་ཞེས་ཟེར་ནས་ལག་ཏུ་ཐོ་བ་བླངས་མ་ཐག་ཤོར་ཏེ་ཕུ་བོའི་སྣ་མགོར་ཕོག་པས་ཕུ་བོ་བཀྲོངས་སོ། །

两兄弟和狡猾的嫂子

很久以前有两个兄弟，哥哥很富有，而弟弟却很贫穷。有一年春耕之时，弟弟因油菜种子不够，便去向哥哥借。可是哥嫂是个恶毒的女人，她把种子炒熟后给了弟弟一袋。弟弟回去之后便把种子撒播于田中，却只长出一根苗子。日子一天一天过去了，很奇怪的是这朵油菜花竟然越长越大，像一棵大树一样傲立在田间。弟弟高兴得天天去看它的长势。可是有一天那朵大的像树的油菜花被人偷走了，幸好小偷留下了一串脚印。弟弟便跟着小偷留下的脚印去寻找，这个脚印一直延伸到一个洞里，洞里有一座房子，门前有一条看门狗。那狗非常奇怪地问弟弟，你是怎么进来的？这不是你来的地方啊，我家主人是个女鬼。今晚你要想办法躲在这里，说着把弟弟藏在了房间的一个角落里。

没过多久女鬼回来了，她问："今晚怎么这么奇怪啊，怎么有股人味，是不是有人来过？"那只看门狗说："可能是我们的味吧，没有人来过这里。"女鬼又问"那是不是来过一个有脚面的？"看门狗回答说："脚面你我都有啊，这里真的没有人来过。"说完女鬼也就不追究了。晚上睡觉时女鬼的孩子缠着让她讲故事。女鬼说："晚上不宜讲故事，如果讲着故事睡着的话，小偷会进来的。"小鬼说："那又怎么样？"女鬼说："那样的话，我们仓库里的金质手推磨就会被人偷走，这个手推磨右转会出金粉，左转就会产出银粉。"说着说着女鬼母女俩便睡着了。藏在角落里的弟弟一听此事，很是兴奋。便乘机把库房的手推磨给偷走了。

从此弟弟就突然变得富裕了。哥哥非常困惑弟弟为什么一下子就变得那么富有了呢？就问其原因，弟弟是个老实人就把事情的来龙去脉一五一十地告知了哥哥。哥哥因为贪财就马上按着弟弟所说的路线来到了那个洞里面，悄悄地躲在了一个角落里。到了晚上女鬼母女俩回来后说："今晚这里又有股人味儿，上次把我们家的手推磨给偷走了。今晚一定要把他找出来。"说着便把躲在角落里的哥哥给揪了出来。然后女鬼把哥哥的鼻孔打通后穿了一根铁丝，并打了九个结，赶出了洞外。哥哥回到家后整日痛苦难耐，生不如死。弟弟不忍心让哥哥受如此大的痛苦，为了救哥哥他又来到了女鬼家里。

晚上，他听到小鬼问鬼妈妈："上次那个小偷现在怎么样了？"女鬼说："他现在真是生不如死啊。"小鬼又问："那怎样才能解开那些结呢。"女鬼说："用咱们仓库里的那把斧头，每次朝每个结挥动一下，就会

解开一个结。”弟弟听后，到女鬼家的仓库里把那把斧头悄悄偷回了家，并按女鬼说的那样一个一个地帮哥哥解，快到最后一个结的时候，嫂子从弟弟手里抢过斧头说让我来解。但一不小心斧头脱手而砸在了哥哥的鼻梁上，哥哥就这样一命呜呼了。

The Foxy Sister-in-law and Brothers

Once an elder brother was very rich while the younger brother was poor. One spring day when they were sowing the fields, the younger brother did not have enough mustard seeds, and went to the elder brother to borrow some. His hateful and conniving sister-in-law roasted a bag of mustard seeds and gave them to the younger brother.

After sowing, only a single mustard plant sprouted on the younger brother's field. Day after day it grew bigger and bigger, eventually becoming as large as a tree. The younger brother happily went to see it every day but one day, the big mustard plant was stolen. He tracked the footprints and eventually after a long walk, came to a cave. He entered and found a house inside, walked into the house, and met a dog. The dog was very surprised and said, "Hey! Young man, you shouldn't be here! A female devil lives here. Anyway, I guess you have to stay here tonight," and hid the younger brother in the house.

After awhile, the female devil returned and asked, "There is the odor of humans in the room. Did anybody come here today?"

"Of course! We are all human. Nobody came here," the dog answered.

"Did anybody come here with insteps today?" the devil asked.

"We have insteps," the dog answered.

When they went to bed that night, the devil's child asked his mother to tell folktales. "My dear, it's not good to tell stories in the evening. If I tell stories until midnight, we'll fall asleep without paying attention to thieves," the mother said.

"Dear Mother, what happens if the thief comes to our house?" the child asked.

"We have a golden hand-turned mill and the thieves might steal it. It is so valuable that gold dust comes out when it turns clockwise, and silver dust comes out when it turns counter-clockwise," the mother answered. Then they slept. The younger brother stole the gold hand-turned mill while they were sleeping and returned home. The younger brother then became rich.

One day his elder brother visited him and asked in great astonishment, "Hey! Brother! How did you become so rich?" The younger brother was so lacking in guile that he explained how he had become rich.

The elder brother's greed soon drove him to the cave where he hid in the female devil's house and waited motionlessly. When the devil and her child returned at night, the mother said, "There is the odor of humans today. The last time a thief hid and stole our gold hand mill. "I must find the thief tonight," and then she searched every part of the house. When she finally found the elder brother, she cruelly pierced his nose with a wire, tied the wire into nine knots, and then let

him go. He was very sick after he returned home, and always wept and shook because of the pain.

The younger brother was very sympathetic and wondered if there was a solution. He went to the devil's home at night and hid. The devil's child asked his mother, "What is the thief who came to our house doing now?"

"He is suffering from the wire knots in his nose. It can't be treated nor will he die very easily," explained the devil mother.

"Mother, how could the knots be untied?" the child asked.

"Only our gold hammer can untie the knots. Each time it points to the knots, one knot can be untied. For the nine knots, the hammer must be pointed nine times," the devil mother said.

After the younger brother heard these secrets, he stole the gold hammer, returned home, pointed the hammer at the knots, and untied the knots. When he was ready to untie the last one, his sister-in-law said, "I will untie the last one," and grabbed the hammer from the younger brother. However, she did not grip the hammer tightly and it fell from her hand, and hit the elder brother's head, killing him.

བོང་བུར་བཅིངས་པའི་རྒྱལ་པོ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་རྒྱལ་པོ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་ཁོ་རང་ལོ་རེར་བཞིན་རང་གི་མངའ་ཁོངས་ཀྱི་ས་གནས་དག་ཏུ་བརྟག་དཔྱད་ལ་ཕེབས་བཞིན་ཡོད་པས། ལོ་ཞིག་ཁོ་རྗོང་ཞིག་ལ་བོང་བུར་ཞོན་ནས་བརྟག་དཔྱད་དུ་ཕེབས་པ་རེད། ཉིན་ཞིག་གི་དགོང་ཁར། ཁོས་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ལ་གནས་ཚང་གཡར་ཏེ་ཞག་འདུག་བྱས་པ་དང་ས་གནས་ཀྱི་གནས་ཚུལ་དག་དྲིས་པ་ལ། རྗོང་དེའི་རྗོང་དཔོན་གྱིས་ཁྲིམས་འགལ་གྱི་སྲིད་ཇུས་ཤིག་བཙུགས་ཡོད་པ་འདི་ལྟ་སྟེ། ཤ་བཙོང་བ་ལ་རྒྱ་མས་མི་འཇལ་ཞིང་ཤ་ཁེར་གཞོག་མ་གཏོགས་ཉིས་གཞོག་མི་བྱེད་པར། འབངས་ལ་མནར་གཅོད་ཀྲུང་ཀྲུང་གཏོང་བཞིན་ཡོད་པ་སོགས་ནར་སོན་པས། རྒྱལ་པོས་འབངས་རྣལ་མ་ཞིག་ལ་བརྫུས་ཏེ་ཤ་ཉོ་རུ་སོང་།

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཤན་པ་ལ་དངུལ་གྱི་ཁ་གྲངས་བཤད་དེ་ཤ་ཉོ་བ་བརྩམས་པ་ན། ཤན་པས་གྲིས་གཞོག་ཐེངས་གཅིག་གིས་ཤ་དུམ་བུ་ཞིག་བཅད་དེ་བྱིན་པ་ན། རྒྱལ་པོས་ཁྱོད་ཀྱི་ཤ་ནི་ངའི་དངུལ་དོད་དུ་མི་འདང་ཞེས་ལབ་པ་ན། ཤན་པས་ཤ་ཁེར་གཞོག་མ་གཏོགས་ཉིས་གཞོག་མེད་པ་རྗོང་དཔོན་གྱི་ཐག་བཅད་པའི་ལུགས་ཡིན་ཞེས་ལན་བཏབ། དེ་བས་རྒྱལ་པོས་ཀྱང་ཁུག་མའི་ནང་དུ་ལག་པ་གཏོང་ཐེངས་གཅིག་གིས་དངུལ་འགའ་བླངས་ཏེ་ཤ་རིན་དུ་བྱིན་པ་ན། ཤན་པས་དངུལ་མི་འདང་བར་འདུག་ཅེས་བཤད་པར། རྒྱལ་པོས་ཁྱེད་ལ་ཤ་ཁེར་གཞོག་མ་གཏོགས་ཉིས་གཞོག་མེད་པའི་སྲོལ་ཡོད་ན། ངས་ཀྱང་རིན་ཁེར་རྩིས་མ་གཏོགས་ཉིས་རྩིས་མི་བྱ་ཞེས་ལན་བཏབ། དེ་བས་ཤན་པ་མ་རངས་པར་རྗོང་དཔོན་ལ་གཏུག་ཞུ་བྱས་པས། རྗོང་དཔོན་གྱིས་འབངས་ལ་བརྫུས་པའི་རྒྱལ་པོ་དེ་ངོ་ལོག་པར་བསྙད་བཏགས་ཏེ་བཙོན་དུ་བཟུང་བ་རེད།

རྒྱལ་པོ་བཙོན་དུ་བཞུགས་པའི་སྐབས་སུ། ཁོང་ལ་དེ་སྔོན་གནས་ཚང་གཡར་བའི་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀས་ཉིན་བཞིན་དུ་ཁ་ཟས་བསྐྱལ་ཅིང་། ཉིན་ཞིག་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཟས་བསྐྱལ་བའི་ལམ་བར་དུ་འབངས་ལ་བརྫུས་པའི་རྒྱལ་པོ་དེ་སང་ཉིན་གསོད་པའི་བརྡ་སྦྱོར་སྦྱར་བ་མཐོང་བས་མྱུར་དུ་རྒྱལ་པོར་ཞུས་པ་དང་། རྒྱལ་པོས་ཁུག་མ་ལས་མོ་ཁབ་ཅིག་བླངས་ཏེ་ཁྱེད་རང་ངའི་བོང་བུར་ཞོན་ཏེ་མོ་ཁབ་འདིས་བོང་བུའི་རྣ་ཐོག་ཏུ་འཛེར་ན་དམིགས་པའི་གནས་སུ་ཉིན་མཚན་དབྱེ་བ་མེད་པར་འཕུར་ཏེ་ལས་དོན་འགྲུབ་ངེས་ཞེས་གདམས་ཤིང་འཕྲིན་ཅིག་བསྐུར་བ་རེད། དོན་དམ་དུ་བོང་བུ་དེ་ནི་གྱི་ལིང་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། ཁོས་རྒྱལ་པོས་གདམས་པ་ལྟར་བགྱིས་པས་བོང་བུས་ཁོ་རང་འཁུར་ཏེ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ཐོན་ཞིང་། བློན་པོ་རྣམས་ལ་འཕྲིན་དེ་སྤྲད་པས་དེ་རྣམས་ཀྱིས་ཡང་རྗོང་དེའི་རྗོང་དཔོན་ལ་ཉིན་འདི་འགར་ཁྱེད་ཀྱི་བཀའ་ལ་འགལ་བའི་བཙོན་མ་དང་སྲོག་ཆད་གཅོད་དགོས་པའི་མི་ཡོད་ན་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ཁྲིད་ཤོག་ཅིག་ཅེས་འཕྲིན་བཏང་བ་སྤྲད་པས། རྗོང་དཔོན་གྱི་ཡིད་སེམས་སྤྲོ་བས་བརྟས་ཤིང་རྒྱལ་པོས་ཀྱང་རང་ལ་རྒྱབ་སྐྱོར་དང་ཐུགས་ལ་བཅག་འདུག་སྙམ་ནས། བཙོན་མ་ཁྲིད་ཅིང་རང་

ཉིད་རྟར་ཞོན་ནས་ཕོ་བྲང་དུ་ཐོན་པ་ན། རྫོང་དཔོན་དང་བཙོན་མ་གཉིས་སོ་སོར་བགར་ཏེ་སང་ཉིན་ཁྲིམས་ཐག་གཅོད་རྒྱུ་ཡིན་ཞེས་བཤད་དེ་ཁ་གྱེས། ཕྱི་ཉིན་སྔ་མོར་རྫོང་དཔོན་ལ་རྒྱལ་པོའི་འབོད་པ་ཐོན་པས། ཁོ་རྒྱལ་པོའི་གམ་དུ་སོང་བའི་དུས་ན། དེ་སྔོན་གྱི་བཙོན་མ་དེ་ཁྲི་ཐོག་ལ་བཞུགས་ཡོད་པ་མཐོང་བས། རྫོང་དཔོན་ཧ་ལས་ཤིང་ཧང་སངས་མཐར་ད་གཟོད་རང་གི་བཙོན་དུ་བཟུང་བའི་མི་དེ་རྒྱལ་པོ་ཡིན་པ་རྟོགས། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་རྫོང་དཔོན་ཕྱིར་ས་གནས་སུ་ཁྲིད་འོང་སྟེ་སྤྲོག་ཆད་བཅད་པ་དང་དཔོན་ཀུན་ལ་འབངས་ལ་གནོད་འཚེ་བྱེད་མི་ཆོག་པའི་བཀའ་བསྒྲགས་ཤིང་། ཁོང་ལ་ཟས་བསྐྱལ་བའི་གསར་བུ་དེ་ས་གནས་ཀྱི་རྫོང་དཔོན་དུ་བསྐོས་པ་རེད།

骑驴的国王

很久以前有一位国王，他每年都会到民间微服私访。有一年，他骑着一头毛驴到某县做调研，在一位老奶奶母子家借宿并询问民情。通过了解他得知这里的知县定下了很多不合理的规定。比如说：卖肉只削一刀从不准削第二刀、不按秤计算、缺斤少两等等。并且经常为非作歹，目视王法，欺压百姓。于是，国王就装扮成普通百姓前去买肉，国王按着钱数买肉，屠夫却拿刀随便割了块肉给他，国王因缺斤少两向屠夫评理，屠夫却说："这是知县大人定下的规矩！"。于是国王随手递了些银子给屠夫，屠夫数了数说："这点银子不够买这些肉"，国王却回答道："既然规定卖肉只切一刀而不切第二刀，买肉也只付一次钱而不付第二次。"屠夫无可奈何只好要求到知县大人那里去评判。

可恶的知县有眼不识泰山而把国王当叛逆收监关押。国王在坐牢期间，国王曾借宿过的老奶奶母子经常给国王送来吃的。有一次她们在送饭时看见国王要被处死的布告，于是她们赶快向国王禀报此事，国王从口袋中取出一根针，命老奶奶的儿子把针插到他毛驴的耳朵上，骑着他的毛驴不分日夜迅速前往皇宫传递消息，事情定会有所转机。国王的毛驴如同飞驰的骏马一般快，老奶奶的儿子很快就到了皇宫，并将国王遇难的消息传给了国王的爱臣。于是，那位大臣命令知县"把近期抓获的犯人和判处死罪的犯人速速押回皇宫听候发落"。知县心想国王一定是在支持他所规定的法规，就亲自骑马压着犯人到了皇宫后，将犯人交给皇宫处理。第二天，知县被国王召见，此时知县看到昨日的犯人却成了国王，他非常惊恐和害怕原来自己所抓之人竟然是国王。

可恶的知县被国王判为死罪，将知县压回该县斩首示众，以便警戒他人，欺压百姓的下场，并且把老奶奶的儿子任命为知县。

The Donkey Rider King

A king visited every part of his kingdom once annually. One year he rode a donkey while making his annual tour. One night during his inspections, he asked to stay in a home where a mother lived with her son. He asked about local conditions and learnt that the county headman had instituted an illegal policy whereby butchers sold meat they did not weigh. They just cut a hunk of meat once and the customer had to pay for the resulting piece, even if it was obviously too little.

The king decided to learn more about this, disguised himself as an ordinary citizen and went to buy meat. When he asked a butcher to sell meat for a certain number of coins he had, the butcher held up his knife, cut off a piece of meat, and gave it to the king. The piece was clearly not equal in value to the number of coins that the king had offered to pay. When the king complained, the butcher said, "This is the policy made by the headman: meat is only cut once, no twice."

The king then put his hand into his pocket and withdrew some coins.

The butcher said, "It's not enough."

"Your headman has his rule for measuring meat, and I have my rule to pay. I pay only once, not twice," the king said. The butcher was unhappy and charged the king before the county headman, who put the king in jail.

The mother and the son who had hosted him for a night sent food to the king every day. One day, as the mother and the son were on their way to the king with food, they saw a notice that the prisoner would be executed the next day. The king was afraid when they informed him, took a magic needle from his pocket, and said, "Ride my donkey and prick the donkey's ear with this needle. The donkey will then take you to your destination without stopping during day and night." The king also gave them a letter. In fact the donkey was a *gyi ling*.[2]

The donkey took the boy to the king's palace, following the king's instruction. The boy gave the letter to the ministers who sent a message to the headman that said: "If there is a prisoner who betrayed you or needs to be executed, send them to the palace."

The headman received the message and thought he was supported and valued by the king. He then got on his horse and brought the prisoner to the palace. The ministers said that they would consider the case the next day, and arranged the king and the headman in separate quarters.

The headman went to the palace at the king's invitation the next morning and was shocked to see the prisoner seated on the throne. He then realized that the

2 A horse with magic power in legend and epics.

prisoner was the king, who then took the headman back to his county, executed him and commanded his chieftains to not oppress the people. He also appointed the boy, who had sent him food when he was in jail, as the county’s new headman.

ཨ་ཁྱུ་རྒྱལ་པོ་ཀུན་ལ་སོང་བ།

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒྱལ་པོ་ཞིག་ཡོད། རྒྱལ་པོ་དེས་ལོ་རེ་བཞིན་མོ་བར་མོ་འདེབས་པ་དང་རྩིས་པར་རྩིས་རྒྱག་ཏུ་བཅུག་སྟེ་རང་ལ་བགེགས་བར་ཆད་ཅི་ཡོད་དང་དེ་བཟློག་པའི་རིམ་གྲོ་ག་འདྲ་ཡོད་ཚུལ་སོགས་ལ་བརྟག་པའི་གོམས་སྲོལ་ཡོད།

ཉིན་ཞིག་ཁོས་སྔར་སྲོལ་བཞིན་དེ་ལྟར་རྩིས་བརྒྱབ་པ་ན། རྩིས་པས་ཁྱེད་རང་ལོ་གསར་ཚེས་གཅིག་བར་དུ་མ་གཏོགས་བཞུགས་མི་ཐུབ་པར་ཚེ་ཕྱི་མའི་ཡུལ་དུ་འགྲོ་ཉེན་ཆེ་བས། དེ་བཟློག་པར་རིམ་གྲོ་སོགས་ཀྱིས་ཛ་མི་ཐོགས་པར་ཁྱེད་རང་བོད་ལོའི་གནམ་གང་གི་དགོང་མོར་ངེས་པར་དུ་བཀྲུ་ལ་འགྲོ་དགོས་འདུག དེར་སོང་ཚེ་ཀུན་གྲོགས་ཤིག་དང་འཕྲད་དེ་རྒྱལ་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་སྲོག་གི་བར་ཆད་བཟློག་ཐུབ། དེ་ལས་གཞན་ཐབས་གང་ཡང་མི་འདུག་ཅེས་བཤད། གནམ་གང་གི་དགོང་མོར། རྒྱལ་པོས་རྩིས་པས་གདམས་པ་ལྟར་ཀྲུ་ལ་ཆས་ཏེ་ལམ་གྱི་བཞི་མདོ་ཞིག་ན་གར་འགྲོ་འདི་འགྲོ་མེད་པར་བསྡད་ཙ་ན། གསར་བུ་ཞིག་ཚུར་ཡོང་བ་དང་ཁོས་ཁོ་ལ་ཁྱེད་རང་གང་དུ་འགྲོའམ་ཞེས་དྲིས་པར། ངས་ངེད་ཚང་ལ་ངེད་མ་བུ་གཉིས་མ་གཏོགས་མེད་ཀྱང་། སང་ཉིན་ལོ་སར་ཞོགས་པར་ཤ་བཙོ་རྒྱུ་མེད་པས། ཤ་ཞིག་ཀྲུ་རུ་འགྲོ་བསམ་པ་ཡིན་ཅེས་ལན་བཏབ་པས། རྒྱལ་པོས་ང་ཡང་ཀྲུ་ལ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་པས་ངེད་གཉིས་མཉམ་དུ་འགྲོ་ཞེས་ཁོ་གཉིས་གྲོས་འཆམས་ཏེ་སོང་བ་ན། རྒྱལ་པོས། ངེད་གཉིས་སུ་ཚང་ལ་ཀྲུ་རུ་འགྲོའམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཀུན་མས། རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁྱུ་ཚང་ལ་སོང་ནས་ཤ་ཙུང་ཙམ་བཀྲུས་ཀྱང་ཁོ་ལ་མཚོན་ན་གྱོང་དེ་འདྲ་ཙམ་མི་ཐེག་པ་མེད་པས་དེར་འགྲོ་ཞེས་ཟེར་ཞིང་། ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁྱུ་ཚང་ལ་ཤ་ཀྲུ་རུ་ཆས་ཏེ་དེར་ཐོན་པ་ན། ཀུན་མས་རྒྱལ་པོར"ཁྱེད་རང་མཁར་ཁ་རུ་འཛེགས་ཤིག"ཅེས་ཟེར་མོད་རྒྱལ་པོས་ཁོ་རང་སྐྲག་ཚུལ་ལབ་སྟེ་མ་འཛེགས་པས། ཀུན་མ་མཁར་ནང་དུ་ཀྲུ་རུ་འགྲོ་རྒྱུ་དང་རྒྱལ་པོས་མཁར་ཕྱི་ནས་སྒྲུག་པར་གྲོས་འཆམས།

དགོང་མོ་དེར། རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁྱུ་ཚང་གིས་ཤ་མོག་ལས་བཞིན་འདུག་ལ། ཤ་མོག་རིགས་གཉིས་སུ་བགོས་ཏེ་སྣོར་ཅིག་གི་ནང་དུ་དུག་བཏབ་ནས་སང་ཉིན་ལོ་སར་ཞོགས་པར་རྒྱལ་པོར་འདྲེན་རྩིས་བྱས་པར་གྲོས་འདེབས་བཞིན་ཀུན་མས་ཐོས་རྗེས། ཀུན་མས་སེམས་སྡུག་དང་བཅས་ལུག་ཤ་ཤ་ཁོག་གཅིག་ཁུར་ནས་ཕྱིར་ཐོན་པ་དང་། རྒྱལ་པོས་འདི་ཙམ་གྱིས་འུ་གཉིས་ཀར་མི་འདང་བས་ཁྱེད་རང་ཕྱིར་འགྲོ་དགོས་པར་འདུག་ཅེས་ཟེར་བ་ན། ཀུན་མས་མི་འདང་རྒྱུ་མེད་ཅེས་ཨུ་ཚུགས་བྱས་ཏེ་མ་སོང་། རྒྱལ་པོས་ཁོ་མི་འགྲོ་བའི་རྒྱུ་མཚན་དྲིས་པ་ན། ཀུན་མས། བདག་ཅག་གི་རྒྱལ་པོ་ནི་འབངས་ལ་བྱམས་ཀྱིས་སྐྱོང་མཁན་ཞིག་ཡིན་མོད། ཡིན་ཡང་སང་ཉིན་ཞོགས་པར་རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁྱུས་རྒྱལ་པོ་དེ་དགྲོང་རྩིས་འདུག་པས། རྒྱལ་པོ་བཀྲོངས་ཆེ་རང་ཉིད་འཚོ་ཡང་སྙིང་པོ་མི་འདུག དེ་བས་ལུག་ཤ་འདི་ཙམ་གྱི་ཆོག་པར་གྱིས་ཞེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཕྱིར་ཡོང་བའི་ལམ་ཁར་ཀུན་མས་ཤ་འདི་ཁྱོད་ཀྱིས

ཁྱེར་ཅིག ང་རང་ལ་མེད་ཀྱང་ཆོག་ཅེས་བཤད་ཀྱང་། རྒྱལ་པོས་སང་ཉིན་ཞོགས་པར་ང་ལ་ཞ་བཅོ་རྒྱ་ཡོད་པས་ཞ་འདི་ཁྱེད་ཀྱིས་ཁྱེར། སང་ཉིན་ཞོགས་པ་སྔ་མོར་རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁུ་མ་ཐོན་གོང་དུ་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་མོག་མོག་འཁྱེར་ནས་རྒྱལ་པོར་ལོ་སར་གྱི་ལེགས་སྐྱེས་འབུལ་དུ་འགྲོ འུ་གཉིས་ཀས་ཕན་ཚུན་ངོ་མི་ཟིན་པས། ཕན་ཚུན་གྱི་ཞྭ་མོ་བརྗེས་ཏེ་སང་ཉིན་ངོ་ཟིན་ཐབས་བྱས་ན་ཐབས་ཀྱི་མཆོག་ཏུ་ངེས་ཞེས་གྲོས་བཏབ་སྟེ་ཕན་ཚུན་གྱི་ཞྭ་མོ་བརྗེས་ཤིང་། སང་ཉིན་ནངས་མོར་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་སྒོ་ཁ་ནས་འཕྲད་པར་གྲོས་འཆམས་ཏེ་སོ་སོར་ཁ་ཁྱེས།

ཕྱི་ཉིན་ལོ་སར་ཚེས་གཅིག་གི་ཞོགས་པར་རྒྱལ་པོས་བློན་པོ་ཞིག་ལ་སྒོ་ཁར་ངའི་ཞྭ་གོན་པའི་མི་ཞིག་ཐོན་ཚེ་ནང་དུ་ཁྲིད་ཤོག་ཅིག་ཅེས་བཀའ་བསྒོས་པས། བློན་པོ་སྒོ་ཁར་ཐོན་དུས་རྐུན་མ་དེས་དེ་ཙ་སྒུག་ནས་ཡོད་པ་ནང་དུ་ཁྲིད་འོང་བ་དང་། ཕོ་རང་རྒྱལ་པོ་མཇལ་དུ་སོང་ཚེ་རྒྱལ་པོ་ཁྲི་ཐོག་ཏུ་བཞུགས་ཡོད་ཀྱང་མགོར་ཕོའི་ཞྭ་མོ་མནབས་ཡོད་པས། རྐུན་མའི་སེམས་སུ་རྒྱལ་པོ་ནི་རྐུན་ལ་འགྲོ་མི་སྲིད་དེ། འོན་ཀྱང་མདང་ནུབ་ཀྱི་རྐུན་གྲོགས་དང་བརྗེས་པའི་ཞྭ་མོ་རྒྱལ་པོའི་ལག་ཏུ་ཅི་ལྟར་སོན་པ་ཡིན་ནམ''ཞེས་དངངས་སྐྲག་དང་ཡ་མཚན་ཅིག་ཅར་སྐྱེས་པའི་སྐབས་དེར། རྒྱལ་པོའི་ཁོ་ལ་གནས་ཚུལ་རྣམས་མ་གསང་དྲང་པོར་བཤད་ཅིང་། རྒྱལ་པོས་ཨ་ཁུ་ཕོ་བྲང་དུ་བདག་མགྲོན་དུ་བསུ་བར་ཕེབས་འདུག་ཀྱང་། ང་རང་ཁྱེད་ལ་སྒུག་ནས་བསྡད་ཡོད། ངེད་གཉིས་དེ་རིང་ཁུ་བོ་ཚང་ལ་མཉམ་དུ་འགྲོ་དགོས་འདུག ཁུ་བོ་ཚང་གིས་དུག་བཏབས་ཡོད་པའི་ཤའི་མོག་མོག་དག་ངེད་གཉིས་ཀྱི་སྔུན་ལ་འཇོག་སྐབས། ངས་མི་ཟ་བར་ཕྱིར་ཨ་ཁུ་འཁོར་དང་བཅས་པར་འབུལ། དེ་དུས་ཁོ་ཚོས་ཟ་མི་ཐུབ་པས། ཁྱེད་ཀྱིས་ཁོ་ཚོས་སྙེང་དུ་གྲི་ཕྱུང་ནས་ངར་ངར་བགྱིས་ཏེ་མོག་མོག་དེ་དག་བཙན་གྱིས་བཟའ་རུ་ཆུག''ཅེས་གྲོས་བཏབ་སྟེ་ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་ཨ་ཁུ་ཚང་ལ་མགྲོན་དུ་སོང་བ་རེད། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཨ་ཁུ་ཚང་ལ་ཐོན་དུས། ཨ་ཁུ་འཁོར་དང་བཅས་པས་དུག་བཏབས་ཡོད་པའི་མོག་མོག་གཙོར་བྱས་ཏེ་ཞལ་ཟས་སྣ་ཚོགས་དྲངས་ཤིང་། གུས་པའི་ཚུལ་གྱིས་ཕྱག་འཚལ་རྗེས། རྒྱལ་པོས་ཨ་ཁུ་དང་བཅས་པའི་འཁོར་རྣམས་ལ''ང་ནི་ལྟོ་བ་འགྲངས་འདུག་ལ། རྟེན་འབྲེལ་གྱི་ཞལ་ཟས་འདི་འདྲའི་མང་པོ་བཤམས་པས་ཡིད་ཆེས། དེ་བས་ད་ནི་ཁྱེད་ཚོས་ཀྱང་བཟའ་བར་རྩོམས་ཤིག ''ཅེས་གདམས་ནས་མོག་མོག་ཁོ་ཚོའི་ལག་ཏུ་གཏད་པ་ན། ཨ་ཁུ་དང་བཅས་པའི་འཁོར་རྣམས་ཧད་དེ་བཟའ་མ་ནུས་པར་བསྡད་ཡོད་པའི་སྐབས་དེར། རྐུན་མ་དེས་གྲི་ཕྱུང་སྟེ''རྒྱལ་པོས་ཁྱེད་ཚོར་ལོ་སར་གྱི་ཞལ་ཟས་གནང་ན། བཟའ་མི་ཐུབ་པ་འདི་ཅི་ཡིན། ད་ལྟ་ཉིད་དུ་ཟ་ཚར་བར་གྱིས་ཤིག''ཅེས་ངར་ངར་བྱས་པས། ཁོ་ཚོར་ཐབས་ཟད་དེ་མོག་མོག་ ཟོས་པས་རྒྱལ་པོའི་ཨ་ཁུ་འཁོར་དང་བཅས་པ་དེ་མ་ཐག་ཏུ་སར་འགྱེལ་ཏེ་ཤི་བ་རེད།

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་དེས་རང་གི་ཨ་ཁུའི་གཞིས་ཀ་དང་། དེར་གཏོགས་པའི་བྲན་དང་རྒྱུ་ནོར་ཡོད་ཚད་རྐུན་གྲོགས་དེར་གནང་སྟེ་ཁོ་མ་བུ་གཉིས་ཀ་དེར་སྡོད་དུ་བཅུག་པ་དང་། གསར་བུ་དེར་ནང་བློན་གྱི་ཆ་ལོ་བསྐུལ་ཏེ་ཐམས་ཅད་བདེ་སྐྱིད་དང་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།

国 王 行 盗

很早以前，有位国王习惯于每年都占卜算命，并举行很多仪式来消灾。有一天他照常让人来占卜，占卜师禀报国王他将会在藏历大年初一驾崩，并且告知国王举行任何仪式都将于事无补，惟有国王自己去偷窃，到时他会遇到一个能替他消灾的人，这样才能避免他的死亡。国王听从了占卜师的话，启程去寻求偷窃的机会。当国王走到一个十字路口不知所措时，遇见了一位年青人，国王问那年青人的去向时，年青人回答说："明天就是大年初一了，我和母亲没有肉可煮，所以我想去偷点肉明天煮。"听到这里国王也迎合道："我明天也无肉可煮，咱们何不一起去偷？"年青人同意了这个提议。国王问道："咱们到哪里去偷肉呢？"年青人回答道："国舅一家很是富有，如果我们去他府上偷定不会造成很大损失。"他们达成了共识并开始前往国舅府，当他们到达后年青人叫国王翻墙去偷肉，可国王假装害怕并坚持叫年青人翻墙进去而自己在外把风，年青人最后同意并翻进了墙去偷肉。

年青人溜进国舅府上看到人们都在忙着包包子，他们把所有的包子分成了两组，一组是下了毒的而另一组则没有。年青人还听到国舅一家正商量着第二天一早把放了毒的包子供国王食用并毒死他，听到这里他只偷了一只羊就溜出了国舅府。当国王看到年青人只提了一只羊出来后，他又督促年青人回去再偷点，可年青人怎么都不愿意再溜进国舅府上去偷肉，他说一只羊已经足够了，不管国王再怎么劝说他都无动于衷。最后在国王再三坚持下年青人终于道出了真相，他说："国王爱他的子民，可国舅一家却策划着大年初一谋害国王，国王没了，活着还有何意义，所以我只窃了一只羊，这已经足够了。"在回家的路上年青人又对国王说："你带上这只羊吧！我没有也无所谓。"可国王提议说："我明天有肉吃，你把这羊提走，明天一大早我们赶在国舅一家之前给国王献包子去。"两人约好第二天一早在宫殿前碰面。国王又说为了防止明天早上互相认不出对方，要相互交换帽子并戴在头上，这样就不会出错。

第二天一早国王命令手下若发现有一年青人戴着他的帽子在宫殿门外就邀请他进来，下人发现那年青人等在宫殿外后带他去接见国王，当年青人看到国王戴着自己的帽子时感到即慌张又奇怪，他想："国王是不可能会去盗窃的，可自己的帽子又确实在他那里。"正当他郁闷不解时国王道出了事情的来龙去脉，并告诉年青人国舅早已到达，准备邀他去府上，可他一直在等

他，好让他陪同自己前往国舅府上。在他们启程之前国王交代年青人说："等我们到达国舅府上，他们将会献我下毒之食物，而我会反邀他们享用，倘若他们犹豫你就当场威胁他们，让其食用下毒食物。"当国王到达国舅府上时全府上下都热情迎接并表达了他们的敬意。待国舅给国王献上下毒食物时，国王说："看着这么丰盛的食物我就算不吃也觉得饱了，我想邀请大家和我共同享用！"说完后他把下了毒的包子反赐给了国舅一家，国舅一家当场目瞪口呆，无人敢食用自制的包子。这时年轻人吼到："国王所赐食物胆敢回绝，还不赶快谢过圣恩。"同时拔出利剑。国舅一家见此情景后不得不自食其毒，最后全府上下没有一个能保命。

国王把属于国舅的一切都赏给了那年青人，邀他及家母入住国舅府上，并任命其为内臣。从此，他们都过上了平静详和的生活。

The King Steals

A king annually did rituals suggested by a fortuneteller. He went to the fortuneteller one day as usual and was told that the first day of the New Year would be his last day to live and doing rituals would make no difference. However, he could go out to steal on New Year's Eve to get rid of his bad luck. "If you go out stealing you will meet someone and thus your bad luck will end," said the fortuneteller. Thus persuaded, the king went out to steal. With no idea where to go, the king wandered to a crossroad, where he met a young man. The king asked, "Where are you going?"

"It's New Year's Day tomorrow, but my mother and I have no meat to eat. I'm trying to steal some meat,"replied the young man.

The king said he was trying to find some meat and that they should go together. The young man agreed.

"Where can we steal some meat?" asked the king.

"The king's uncle is extremely rich, so it won't be a big loss for him, if we steal from his family," replied the young man.

The king agreed and they set off. When they reached the king's uncle's home, the young man told the king to climb over the wall first, but the king pretended to be afraid and refused. Thus the young man went inside while the king waited outside.

The king's uncle's family was making steamed dumplings and dividing them into two piles: one group was poisoned and the other was not. The young man overheard that they planned to offer the poisoned dumplings to the king early on the New Year's morning. Then the young man picked up some mutton and ran out. The king tried to get the young man to go back and steal more meat for him, but he refused. When the king asked why, the young man said, "The king is very popular his people, his uncle plans to poison him tomorrow morning. Since it is meaningless to live without the king, I only took this much mutton."

On their way home, the young man said to the king, "You take this mutton. I'll be fine."

The king insisted that the young man keep the mutton. They also both agreed to meet outside the palace the next morning, visit the king the next morning, and offer him dumplings before the king's uncle did. The king suggested changing their hats in case they did not recognize each other the next morning.

Early the next morning, the king told all his servants to find a man wearing his hat and bring him inside the palace. The young man was found and brought to the

king. When he saw the king on the throne wearing his hat he thought, “The king would never go out stealing, so why is he wearing my hat?”

The king then told the whole story to the young man and then said to the young man, “My uncle came here to invite me to his home. I’ve been waiting for you. Come with me. When they offer me the poisoned dumplings today, I will offer them back to all of his family. When I do, frighten them with your sword if they hesitate to eat them.” Then they left for the king’s uncle’s home.

At his uncle’s home, the family showed respect and hospitality, offering dumplings and all kinds of delicious food. “I feel full just looking at all this food. All of you please begin and enjoy yourselves,” said the king, offering dumplings to everyone. The uncle’s family members were shocked and froze in fear.

The young man then took out his sword and shouted to the uncle’s family, “How dare you not eat the dumplings that the king has offered you!” The uncle’s family members then ate the dumplings and died one by one.

The king rewarded the young man with all his uncle’s property and invited the young man and his mother to stay in his uncle’s house. The young man was then made a minister, and they all lived comfortably and peacefully.

བྱ་སྐད་སློབ་པ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་རྒན་པོ་ཞིག་ལ་བུ་གསུམ་ཡོད་པ་དང་། ཕོ་ཚོ་ནམ་རྒྱུན་ལེ་ལོ་དང་སྙིང་ལུག་གིས་ཁེངས་ཏེ་ལས་ཅི་ཡང་མི་བསྒྲུབས་པར་དུས་བདའ་བར་བྱས། ཉིན་ཞིག རྒན་པོས་བློ་འཁེལ་ནས་བུ་གསུམ་གར"ཁྱེད་ཚོ་འདི་ལྟར་བསྡད་ན་མི་འགྲིག་པས། དེ་རིང་ངས་ཁྱེད་ཚོར་ཚོང་རྩེན་དངུལ་སྲང་མང་ཙུང་མེད་པར་གནང་རྒྱུ་ཡིན་པས། རང་གིས་ཅི་འདོད་བཞིན་ཚོང་བརྒྱབ་ཏེ་ཕྱིར་ཤོག"ཅེས་བཤད་དེ་བཏང་ངས། བུ་ཐ་ཆུང་དེས་བསམ་པར་རང་ཚོང་ལ་མི་མཁས་པས་ཕུ་བོ་གཉིས་དང་མཉམ་དུ་སོང་ན་ལེགས་སྙམ་ནས། ཕུ་བོ་གཉིས་ལ་དེ་ལྟར་གྲོས་བཏབ་ཀྱང་མ་འཆམས་པས། རང་རང་ཕྱོགས་སུ་སོང་ནས་རང་འདོད་ལྟར་ཚོང་བརྒྱབ་སྟེ་ཕྱིར་ལོག་པར་ཐག་བཅད་དེ་སོ་སོར་གྱེས་པ་རེད།

དེ་ནས་བུ་ཐ་ཆུང་ཚོང་ལ་མི་མཁས་པས་ཚོང་ཅི་ཞིག་རྒྱག་དགོས་པའང་མ་ཤེས་པར། མོ་བ་ཞིག་གི་གམ་ནས་མོ་བཏབ་པ་ན། མོ་བས"ཁྱེད་ཀྱིས་ཚོང་རྒྱག་པ་ལས་བྱ་སྐད་དང་ཕྱུགས་སྐད་བསླབ་ན་ལེགས་པོ་འདུག"ཅེས་བཤད། "བྱ་སྐད་དང་ཕྱུགས་སྐད་སློབ་ན་དེ་ཁྲིད་མཁན་གང་ན་ཡོད"ཅེས་དྲིས་པར། མོ་བས་ནགས་ཁྲོད་ཀྱི་དབེན་གནས་ཤིག་བསྟན་ཏེ་དེར་སོང་དང་དེ་ན་རྣལ་འབྱོར་བ་ཞིག་ཡོད་པ་དེར་ཡོན་ཞིག་ཕུལ་ནས་བྱ་སྐད་དང་ཕྱུགས་སྐད་བསླབ་ན་ལེགས་ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ཕོ་རང་མོ་བས་བསྟན་པའི་གནས་དེར་ཕྱིན་པ་དང་། ཨ་ཕས་གནང་པའི་ཚོང་རྩེན་གྱི་དངུལ་དག་རྣལ་འབྱོར་བར་ཕུལ་ཏེ་བྱ་སྐད་དང་ཕྱུགས་སྐད་བསླབ་པ་རེད།

དུས་ནམ་ཞིག་གི་ཚེ་ན། ཁོས་སྐད་རིགས་དེ་དག་ལ་བྱང་ཆུབ་པར་བསླབས་རྗེས་ཕྱིར་ཁྲིམ་དུ་ལོག་པ་དང་། ཕུ་བོ་གཉིས་ཀས་ཚོང་རྫས་མང་པོ་ཉོས་ཏེ་ཐོན་ཡོད་པ་དང་ཁོར་ཅི་ཡང་མེད་པས། ཨ་ཕས"ཁྱེད་ཀྱིས་ཚོང་རྩེན་གང་ན་ཡོད"ཅེས་དྲིས་པར། ཁོས་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཨ་ཕར་མ་གསང་དྲང་པོར་བཤད། ཕ་ཤིན་ཏུ་ཁྲོས་ཏེ"ཁྱེད་ཀྱིས་བྱ་སྐད་དང་ཕྱུགས་སྐད་བསླབས་ནས་ཁྱེད་རང་བྱ་དང་ཕྱུགས་ཀྱི་གྲས་སུ་བསྡད་ན་འདོད་པ་ལོས་ཡིན། དུས་དེ་རིང་ནས་བཟུང་ཁྱེད་རང་བྱ་ཕྱུགས་གང་གི་གྲས་སུ་འགྲོ་འདོད་ན་སོང་། ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ལོག་མི་དགོས"ཞེས་སྨུག་དམོད་བཏང་སྟེ་ཁྱིམ་ནས་སྐོར་ཕུད།

དེ་ནས་ཕོ་གནས་ངེས་མེད་དུ་འཁྱམས་འཁྱམས་མཐར་ནགས་ཚལ་ཆེན་པོ་ཞིག་གི་ནང་དུ་ཐོན་པ་དང་། གནས་དེའི་སྡོང་པོ་རྣམས་ཉི་མ་དྲོད་དུས་རང་བཞིན་གྱིས་གཞུང་རྟའི་ཁ་མྱེ་འོང་བ་དང་འཁྱུག་དུས་ཁ་བསྡམ་འགྲོ་བ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། ཉིན་དེར་ཕོ་ས་དེར་ཐོན་དུས་སློ་བུར་དུ་དྲག་ཆར་བབས་པས། ཕོ་མགོ་ཉ་སྐྱུ་ཀའི་ཚང་ཡོད་པའི་སྡོང་རྒན་ཞིག་གི་ཁོག་ཏུ་འཛུལ་ཏེ་ཆར་གཡའ་བྱས་པ་དང་། རྩུང་ཙམ་ནས་སྡོང་བོའི་གཞུང་རྟའི་ཁ་བསུམ་པས་ཕོ་སྡོང་བོའི་གཞུང་རྟའི་ནང་དུ་ལུས་ནས་ཕྱིར་འབུད་མ་ཐུབ་པར་འཇིགས་སྐྲག་དང་བཅས་ངུ་འབོད་

ཅིད་བཞིན་བསྡད། སྐབས་དེར་སྟོང་མགོར་ཡོད་པའི་སྐྱ་ཀའི་ཚང་གི་ནང་དུ་སྐྱ་ཀའི་ཕྲུ་གུ་དག་གིས་ཀྱང་རང་གི་ཨ་མ་དུས་ལྟར་མ་ཡོང་བས་ངུ་འབོད་བྱས།

ཡུད་ཙམ་འགོར་རྗེས་སྐྱ་ཀ་ཞིག་འཕུར་འོང་བ་ལ་བྱ་ཕྲུག་རྣམས་ཀྱིས་ཨ་མར“ཨ་མ་ལགས། ཁྱེད་རང་འདི་འདྲའི་འཕྱི་དོན་ཅི། ཁྱེད་རང་མ་ཐོན་པའི་སྔོན་དུ་སྡོང་པོ་འདིའི་གཞུང་རྟའི་ཁ་བཙུམས་པས། མི་ཞིག་ནང་དུ་ཆར་གཞའ་བྱས་ཡོད་པ་ཕྱིར་ཡོང་མ་ཐུབ་པར་ངུ་འབོད་བྱེད་ཀྱིན་འདུག་ལ། ང་ཚོ་ཡང་ཁྱེད་རང་མ་ཡོང་བས་ངུས་ཏེ་བསྡད་པ་ཡིན”ཞེས་བཤད་པ་ན། སྐྱ་ཀའི་ཨ་མས“རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོར་ནད་ཅིག་བྱུང་སྟེ་འཆི་ལ་ཉེ་བས། རིམ་གྲོ་སྨན་ཚོགས་བསྐྱུབས་ཏེ་ཕོ་བྲང་གི་ཁང་ཐོག་ཏུ་གཏོར་མ་མང་པོ་འདུག ང་ནི་དེ་ལ་རོལ་ཏེ་བསྡད་པས་ཙུང་འཕྱི་སོང་བ་རེད། མི་དེ་སྐྲག་དགོས་དོན་ཅི་ཡང་མེད་དེ། སང་ཉིན་ཉི་མ་ཤར་ཚེ་གཞུང་རྟའི་ཁ་འབྱེད་ངེས་པས་ཁོ་སྒོར་ཡོང་ཚོག ཁོས་དེ་མ་རྟོགས་པས་ངུས་པ་རེད”ཅེས་ལན་བཏབ། ཕྲུ་གུ་ཚོས“ཨ་མ་ལགས། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོར་ནད་ཅི་ཞིག་ཕོག་ཡོད་དམ”ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྐྱ་ཀའི་ཨ་མས“སྲས་མོའི་རྣ་ནང་དུ་གཡན་འབུ་ཞིག་འཛུལ་འདུག་པས་རྣ་ཟུང་དང་མགོ་ན་བ་རེད་མོད། ཡིན་ཡང་ཁོང་ཚོས་རྒྱུ་རྐྱེན་དེ་ཤེས་ཀྱི་མི་འདུག”ཅེས་བཤད། ཕྲུ་གུ་ཚོས“ནད་དེ་ཅི་བྱེད་ན་དྲག་ཐུབ་བམ”ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྐྱ་ཀའི་ཨ་མས“ཁོང་ཚང་གི་སྒོ་ཁ་ན་ཕ་བོང་སྐྱ་བོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་དབུས་ན་གྲོག་མ་དམར་པོ་ཞིག་དང་དཀར་པོ་ཞིག་ཡོད། དཀར་པོ་དེ་འོ་མ་དང་དམར་པོ་དེ་ཁྲག་གི་ནང་དུ་ཉིན་ཁ་ཤས་ལ་གསོས་རྗེས། གྲོག་མ་དཀར་པོ་དེ་རྣ་ཟུང་ནང་ལ་སྔོན་དུ་བཏང་ཚེ་གཡན་འབུ་དེ་སྐྲུལ་ངེས་པ་དང༌། དེའི་རྗེས་སུ་གྲོག་མ་དམར་པོ་དེ་བཏང་ཚེ་གཡན་འབུ་རྣ་ཟུང་ནས་ཕྱིར་བྲུད་ཡོང་ངེས། དེ་ལྟར་བྱས་ཚེ་སྲས་མོའི་ནད་ཀྱང་དྲག་འགྲོ་བ་རེད”ཅེས་བཤད། དེའི་ཕྱི་ཉིན་ཞོགས་པར་སྐྱ་ཀའི་ཨ་མས“ང་རང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གཏོར་མ་ལེན་དུ་འགྲོ། སྡོང་པོའི་ནང་གི་མི་དེ་ཉི་མ་ཤར་ན་ཕྱིར་ཡོང་ཐུབ་ངེས”ཞེས་བཤད་དེ་འཕུར་སོང་བ་རེད། བུ་ཐ་ཆུང་དེས་སྐྱ་ཀའི་ཅི་བཤད་ཐམས་ཅད་གོ་སོང་བས། ཉི་མ་ཤར་བ་ན་ཁོ་རང་སྡོང་པོའི་ཁོག་ནས་ཕྱིར་ཡོང་ཞིང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ཕྱོགས་སུ་འགྲོ་བའི་ལམ་བར་དུ། རྒྱལ་པོའི་གཡོག་པོ་ཞིག་རྒོད་མ་ཞིག་ལ་ཞོན་ནས་བྱ་འཕུར་བ་ལྟར་རྒྱུགས་བཞིན་ཡོད་པ་དང༌། དེའི་རྗེས་སུ་རྟེའུ་ཕྲུག་ཅིག་གིས“ཨ་མ་ལགས། ཙུང་ཙམ་སྒུག་རོགས། ང་རང་ལྟོགས་ཤིང་སྐོམ་པས་ཁྱེད་ཀྱི་རྗེས་ཀྱང་མི་ཚོད”ཅེས་ངུ་འབོད་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད། རྒོད་མས“ང་ལ་འདུག་ཁོམ་གང་ན་ཡོད། ཁྱེད་རང་མྱུར་བར་རྒྱུགས་ཤོག ཁ་སང་གཡོག་མོས་སྨ་སྔན་བཙེམ་རྗེས་ཁབ་སྨ་སྔན་ཐོག་ནས་བརྗེད་པས། ངའི་རྒྱབ་ལ་ཁབ་ངེས་གཙག་གྱིན་འདུག་པས་ན་ཟུག་བཟོད་ཐབས་མི་འདུག”ཅེས་བཤད། དེ་བས་བུ་ཐ་ཆུང་གིས་གཡོག་པོ་དེ་ནན་གྱིས་བཀག་སྟེ“ཁྱེད་ཀྱི་སྨ་སྔན་སྟེང་དུ་ཁབ་ཅིག་ཡོད་པ་དེས་རྒོད་མའི་རྒྱབ་ལ་གཙག་སྟེ་རྒོད་མར་ན་ཟུག་བསྐྱེད་ཀྱིན་འདུག”ཅེས་གདམས་ཏེ་རྒྱ་ཁབ་དེ་ཕླངས་པ་རེད། གཡོག་པོས་ཡ་མཚན་དང་བཅས“ཁྱེད་ལ་འདི་འདྲའི་མངོན་མཁྱེན་ལྡན་ན། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོར་ནད་ཅི་ཞིག་ཕོག་ཡོད་པ་ཤེས་སམ”ཞེས་དྲིས་པ་ན། བུ་ཆུང་གིས་ཤེས་པར་འདུག་ཅེས་བརྡ་བསྟན་པས་གཡོག་པོས་ཁོ་རང་ཁྲིད་དེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སླེབས།

རྒྱལ་པོས་གཡོག་པོར་“ཁྱེད་ཀྱིས་སྨན་པ་ཁྲིད་མི་ཡོང་བར་མི་འདི་ཁྲིད་ཡོང་ནས་ཅི་བྱ”ཞེས་གཤེ་གཤེ་བཏང་བ་ལ། གཡོག་པོའི་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཇི་བཞིན་ཞུས་པས། རྒྱལ་པོ་ཡང་ཡིད་ཆེས་ཏེ་སྲས་མོའི་ནད་ལ་བཅོས་ཐབས་ཇི་འདྲ་ཡོད་ལུགས་སོགས་དྲིས་པ་ན། ཁོས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་སྒོ་ཁའི་ཕ་བོང་དེའི་ཁོག་ཏུ་སྨན་ཡོད་པས་ཇོ་བཟོ་བོས་ཏེ་ཕ་བོང་དུམ་བུར་གཏོང་དགོས་ལུགས་བཤད་པས། རྒྱལ་པོས་ཀྱང་ཁོས་གདམས་པ་ཇི་བཞིན་བསྒྲུབས་པ་ལ། ཕ་བོང་དེའི་དབུས་སུ་དངོས་ནས་སྦྲུལ་མ་དཀར་དམར་གཉིས་ཡོད་པ་དང་། ཁོས་སྐྱ་ཀའི་གདམས་ངག་ལྟར་དེ་གཉིས་སོ་སོར་འོ་མ་དང་ཁྲག་གི་ནང་དུ་གསོས་ནས་ཉིན་ཁ་ཤས་འགོར་རྗེས། སྦྲུལ་མ་དཀར་པོ་སྲས་མོའི་རྣ་ཁུང་དུ་བཏང་པས་གཡན་འབུ་སྦྲུལ་བ་དང་། སྦྲུལ་མ་དམར་པོ་བཏང་པས་གཡན་འབུ་རྣ་ཁུང་ནས་ཕྱིར་བྲུད་ཡོང་བས། སྲས་མོའི་ནད་ཀྱང་རྩ་བ་ནས་དྲག་པ་རེད། རྒྱལ་པོ་དགའ་སྤྲོ་ཚད་མེད་སྐྱེས་ཏེ་ཁོ་རང་སྲས་མོའི་མག་པར་བཞག་ཅིང་། རྒྱལ་པོར་སྲས་གཅིག་ཀྱང་མི་འདུག་པས་དུས་དེ་ནས་བཟུང་ཁོས་རྒྱལ་ས་བཟུང་སྟེ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་བཞིན་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།།

学 鸟 语

很久以前，有位老头有三个儿子，但是他的三个子都不务正业，整天游手好闲。有一天老头终于想到一个办法来激励他的儿子们。他说：“你们三个不能再像往常一样无所事事了，今天我给你们银子去做买卖，然后带着自己买到的商品回家。”小儿子非常清楚自己对做生意并不在行，所以他提出想跟两个哥哥一同上路的请求，可最后他遭到了拒绝，不得不独自去试做买卖。

小儿子非常纠结，因为他明白自己并不会做生意。他决定去找一位风水师问问他到底该怎么办。风水师叫他最好去学习如何听懂动物会话，小儿子听取了风水师的劝告并问在那里可以学到。风水师告诉他森林里有处闭关静地，在那里他可找到一位修行者，从他那里他可以学习动物会话。见到修行者后他把父亲给他的所有银子都献给了那位修行者，并开始学习动物语言。

等他把动物语言学好后回家去见他的父亲，他的两位哥哥也带着许多商品回到了家。见他回来，父亲问道：“你带回来的商品在哪里？”小儿子把他的求学经历全盘托出，可是老头一听就非常生气：“你学动物语言是否准备跟鸟类、动物一起生活，既然这样，你想去哪里就去哪里吧，永远都不要回来！”说着把小儿子赶出了家门。小儿子徘徊很久后走到了一片森林，这片森林非常奇怪，一遇到天冷所有的树枝都会闭合紧锁起来，而天气变温变热则反之。小儿子到森林时恰好碰上暴雨，他跑到一棵有鸟筑巢的大树下避雨，这时因为天气的变幻，树枝一下缩成了一团，把他关在了里面。不论他如何挣脱，就是松不开，在无助与恐慌之际他听到了巢内也有小鸟在哭喊。没过多久鸟妈妈归来了，小鸟们开始哭喊道：“妈妈！你今天怎么这么晚回家？在你回来之前有个人被困在了树枝里大声哭喊，因为你没有来我们也哭了很久。”鸟妈妈回道：“因为公主生病了，王室一家都在进行很多仪式救公主，我去享用了他们放在屋顶的垛玛（用炒面制成的供品），所以回来晚了。困在树枝里的那个人其实没有必要害怕，因为等到明早太阳升起时，树枝自然会解开，他不了解这个事情所以害怕。”小鸟们又问道：“那公主得的是什么病呢？”鸟妈妈回道：“因为有只虫子进了她的耳朵使她感到头疼、耳痛，可人们不知道是虫子在作怪呢！”小鸟们再次问道：“那要怎样才能医治公主？”鸟妈妈不厌其烦地回答道：“其实在国王的宫殿前有一块大石头，这块石头里有一白一红两只蚂蚁。如果他们把白蚂蚁养在牛奶里，

把红蚂蚁养在血里，隔几天后先把白蚂蚁放进公主耳朵，里面的虫子一定会移动，再把红蚂蚁随后放进公主的耳朵，红蚂蚁就会把虫子拖出公主的耳朵，而公主也会完全康复。”

第二天一大早鸟妈妈就督促小鸟们去享用王室屋顶的美餐，她喊道：“咱们去享用美餐，而捆在树枝的那个人等到太阳升起就会解脱”，说完都飞走了。小儿子听到了鸟妈妈所说的一切，等他从树枝里出来后开始走向了王宫。在路上他刚好碰到了一位策马奔跑的仆人，有匹小马仔也跟随其后紧追不舍，小马仔哭喊着对跑在前面的母马说：“妈妈等等我，我跟不上你！”而母马则说：“赶紧跟上来，我哪里有时间等你。因为昨天女仆把针忘在了我背上的垫子里，它刺得我正饱受煎熬呢！”母马与小马仔之间的对话被小儿子听的一清二楚，他把骑马的仆人拦了下来并让他检查马背上的垫子，骑马仆人半信半疑地检查了垫子确实找出了一只针。他惊讶地问道：“你既然有如此大的能耐，你可知道公主患的是什么病？”小儿子给出了一个肯定的答案，于是骑马的仆人把他请回了王宫。

国王得知骑马仆人并没有把大夫请回家，而是把一个陌生人领回家后狠狠数落了骑马仆人，仆人就把事情的经过都讲给了国王，国王相信了骑马仆人的话，向小儿子询问起了医治公主的办法。小儿子叫国王召集所有的石匠炸开门前的那块石头，等到他们把那块巨石炸开后，的确在里面发现了两只蚂蚁，小儿子按照鸟妈妈的话把红白蚂蚁各自放进血与牛奶里养了几天。隔几天后他把白蚂蚁先放进了公主的耳朵里，而后再把红蚂蚁也放了进去，最后那只红蚂蚁确实把那条虫子拖出了公主的耳朵，这样公主的病就完全康复了。

高兴之余，国王就把公主许配给了小儿子，并让他承担起了管理这个国家的重责。从此，小儿子就幸福快乐地度过了他剩下的人生。

Learning the Language of Birds

An old man had three sons who did nothing but waste time. One day the old man got an idea to motivate his sons and said, “You three cannot continue like this. I will give each of you some money to trade. Later, please return with some products.” The youngest son knew that he was not good at trading and thus asked his elder brothers to take him with them. However, they refused because each wanted to trade by himself.

Since the youngest son was not interested in trading, and did not know what to do with the money given by his father, he went to a fortuneteller, who told him the best thing to do was learn the language of birds and animals.

The youngest said, “Where can I learn such a language?”

The fortuneteller instructed to take offerings and find a quiet place in the forest where he would find a yogi from whom he could learn the language of birds and animals. The youngest son found the yogi, taking with him the money his father had given him, and began learning the languages of birds and animals.

When he became fluent in the language of birds and animals, he went home and met his father and brothers, who had returned with their products. The old man asked his youngest son, “Where are your products?”

The youngest son then told the whole story to his father, who angrily said, “Are you going to live with birds and animals? Go stay with them if you like! Don’t ever come back here again!” Thus the youngest son was kicked out by his father, just like that.

After a long period of wandering he reached a very strange forest-- all the tree branches opened out when it was warm and closed tight when it was cold. A big storm blew over just as he entered the forest, so he took shelter in a huge tree with a bird nest. The branches closed as he hid there, trapping him. The boy was so frightened that he started to cry, and then he heard birds crying in the nest, too.

After awhile the mother bird came and the baby birds cried, “Why did you come home so late, Mother? There is a man trapped in the branches. He cried and when we couldn’t see you returning, we cried too.”

“The princess was very sick and the king was doing various rituals. They left sacrificial objects made of *rtsam pa*[3]on the roof. I spent so long enjoying it that I got back late. The trapped man needn’t be afraid because he will be released at sunrise tomorrow morning,” replied the mother bird.

“What’s wrong with the princess?” asked the baby birds.

---

3 Roasted barley flour.

“A bug entered her ear, so she has a terrible headache, but nobody in the palace knows that’s the problem,” said the mother bird.

“How can the princess be cured?” asked the baby birds.

“Two ants live in the center of a huge boulder outside the king’s palace. One of the ants is white and the other is red. They should put the white one in milk and put the red one in blood for a couple of days. If they put the white ant in the princess’s ear it will cause the bug in her ear to move. Then, if they put the red ant in her ear, that ant will drag the bug out and she will recover,” said the mother bird.

Early the next day, the mother bird said to the baby birds, “Let’s go enjoy the *rtsam pa* offerings on the king’s roof. The trapped man will be released as soon as the sun rises,” then they all flew off. The old man’s youngest son had heard every detail. When he was released, he set off for the king’s palace.

On the way he met one of the king’s servants riding a mare, followed by a foal, crying to his mother, “Wait for me mother! I can’t catch up!”

“Hurry! I don’t have time to wait! I’m also suffering terribly from being pricked by a needle in the saddlecloth, which was forgotten by a female servant yesterday,” replied the mare.

The boy overheard this, stopped the rider, and told him to check under his saddle. When the servant incredulously did so, he found a needle in the cloth. “You have amazing abilities! Do you know what disease ails the princess?” asked the servant. The old man’s youngest son replied that he did indeed know, and thus the servant took him on the mare to see the king.

The king scolded his servant, saying, “I told you to fetch a doctor and you return with some random stranger!” But when the servant told the whole story about the needle in the saddlecloth, the king was convinced and asked how his daughter might be cured. Following the youngest son’s instructions, the king arranged stonemasons to destroy the huge boulder outside his palace. Two ants were found and the youngest son used them as the birds had described. The bug moved when he put the white ant in the princess’s ear and it was dragged out by the red ant, after which the princess completely recovered. The king was so delighted that he married his daughter to the youngest son and, since she was the king’s only child, the youngest son eventually became king. The old man’s youngest son then lived happily ever after.

དྲེད་མོ་དང་རི་བོང་།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་དྲེད་མོ་ཞིག་དང་རི་བོང་ཞིག་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། ཉིན་ཞིག་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་དྲེད་ཕྲུག་དང་རི་ཕྲུག་གཉིས་ཀ་ཁྱིམ་དུ་བསྐྱུར་ནས་གྲོ་མ་རྐོ་རུ་ཕྱིན་པ་རེད། གྲོ་མ་རྐོ་འགོ་བརྩམས་པ་ན་རི་བོང་གིས"ཝུ་གཉིས་ཀྱིས་སྔ་དྲོ་བརྐོས་བ་ཚང་མ་ཁ་གྲོ་དང་ཕྱི་དྲོ་བརྐོས་བ་ཚང་མ་ཁུག་གྲོ་བྱེད"ཅེས་གྲོས་བཏབ་པ་ན། གཉིས་ཀ་གྲོས་འཆམས་ཏེ་དྲེད་མོས་སྔ་དྲོ་བརྐོས་པའི་གྲོ་མ་ཁ་ལ་ཟས་ཤིང་ཕྱི་དྲོ་བརྐོས་པའི་གྲོ་མ་ཁུག་མའི་ནང་དུ་བསགས་སོང་། རི་བོང་གིས་གྲོ་མ་རྐང་གཅིག་ཀྱང་ཁར་མ་ཟས་པར་སྔ་དྲོ་དང་ཕྱི་དྲོ་གཉིས་ཀའི་གྲོ་མ་ཡོད་ཚད་ཁུག་མའི་ནང་དུ་བསགས་པས། དགོང་མོ་ཕྱིར་ཡོང་ཁར་དྲེད་མོས་རི་བོང་གིས་རང་ཉིད་ལ་མགོ་སྐོར་བཏང་བ་རྟོགས་ཏེ་རང་གི་ཁ་ཟས་སུ་བྱས་པ་རེད།

དེ་ནས་དྲེད་མོ་ཕྱིར་རང་ཁྱིམ་དུ་ལོག་པའི་དུས་སུ་རི་ཕྲུག་གིས"ཨ་མ་དྲེད་མོ། ངའི་ཨ་མ་ཡོང་གིན་ཡོད་དམ"ཞེས་དྲིས་པ་ན། དྲེད་མོས"ཁྱེད་ཀྱི་ཨ་མ་གྲོ་རྐོ་བར་མའི་གྲས་སུ་ཡོང་བཞིན་འདུག"ཅེས་ལན་བཏབ། གྲོ་རྐོ་བར་མ་ཐོན་དུས་ཁོས་རང་གི་མ་དེར་མེད་པ་ཤེས་ཏེ། ཡང་དྲེད་མོ་ལ"ངའི་ཨ་མ་གང་དུ་སོང་ངམ"ཞེས་དྲིས། "ཁྱེད་ཀྱི་ཨ་མ་གྲོ་རྐོ་རྗེས་མའི་གྲས་སུ་ཡོང་བཞིན་འདུག"ཅེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་གྲོ་རྐོ་རྗེས་མ་ཐོན་ཀྱང་རང་གི་མ་དེའི་གྲས་སུ་མེད་པ་མཐོང་བས། རི་ཕྲུག་གིས་ཀྱང་རང་གི་ཨ་མ་དྲེད་མོས་ཁ་ཟས་སུ་བྱུར་བ་རྟོགས་པ་རེད།

དེའི་ཕྱི་ཉིན་ཡང་དྲེད་མོ་གྲོ་མ་རྐོ་རུ་ཕྱིན་པ་དང་ཤུལ་ནས་རི་ཕྲུག་གིས"དྲེད་ཕྲུག་ཀྱ་ཙ། སྒོ་ཕྱིར་ཤོག་དང་མཉམ་དུ་རྩེད"ཅེས་དྲེད་ཕྲུག་བོས་པ་ན། "ཨ་མས་ང་སྒོར་རྩེ་རུ་འགྲོ་མི་རུང་ཞེས་བཤད་ཡོད་པས་ངས་ཁར་ལེན་དགོས"ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་རི་ཕྲུག་གིས"ཨ་མས་ཅི་ཡང་བཤད་ངེས། ང་ལ་ཡང་དེ་ལྟར་བཤད་བྱུང་། འོན་ཀྱང་ཨ་མའི་ཁ་དང་འཕྱུར་བའི་ཁ་ཟེར་བའི་དཔེ་ལྟར་ཨ་མའི་ཁར་ཅི་ཉན"ཞེས་མགོ་སྐོར་ནས་སྒོ་ཕྱིར་ཁྲིད་དེ་བསད་པ་རེད།

ཉིན་དེའི་དགོང་མོ་དྲེད་མོ་ཕྱིར་ཐོན་དུས་དྲེད་ཕྲུག་བསད་ཡོད་པ་མཐོང་བ་དང་རི་ཕྲུག་གིས་བསད་པ་རྟོགས་པས། དྲེད་མོས་རྗེས་སུ་བདའ་ནས་ཐོན་བྱུང་བ་དང་རི་ཕྲུག་ཡང་གང་མྱུར་སྐོས་བྲོས་བ་ན། ལམ་བར་ནས་ལུག་རྫི་ཞིག་ལ་འཕྲད་པ་དང་ཁོས"ལུག་རྫི། ལུག་རྫི། ཕ་ཞིག་ཡོད་པ་གླག་གིས་འཁུར་ཐལ། །མ་ཞིག་ཡོད་པ་དྲེད་མོས་བསད་ཐལ། ། དྲེད་ཕྲུག་ཀྱ་ཙ་ངས་བསད་པས། །ཨ་མ་དྲེད་མོ་ཐོན་གིན་འདུག། གཞའ་ས་ཡོད་ན་གཞའ་རན་ཡིན། །སྐྱུང་ས་ཡོད་ན་སྐྱུང་རན་ཡིན། །ཨ་མ་དྲེད་མོ་ཐོན་གིན་འདུག"ཅེས་བཤད་པ་ན། ལུག་རྫིས"དེས་ན་ལུག་མཐར་སྐོར་བ་ཞིག་བྱེད་རྗེས་བལ་འོག་ཏུ་འཛུལ་ཅིག"ཅེས་ལན་བཏབ་པ་ཇི་བཞིན་བསྒྲུབས་ཏེ་བལ་འོག་ཏུ་འཛུལ་བ་རེད། དེ་ནས་དྲེད་མོ་ལུག་རྫིའི་སར་ཐོན་ནས"རི་བོང་ཞིག་མ་མཐོང་ངམ"ཞེས་དྲིས་བ་ན། "མ་མཐོང"ཞེས་ལན་བཏབ། "བཤད་ན་ཤོད། མི་བཤད་ན་བཟའ་རྒྱུ་ཡིན"ཞེས་དྲེད་མོས་འཇིགས་སྐུལ་བ་ན། ལུག་

རྗེས“འོ་ན། བལ་འོག་ལ་ལྟོས་ཤིག”ཅེས་བཤད། དྲིད་མོས་བལ་འོག་ལ་བལྟ་བར་རྩོམ་པའི་ཚེ། རི་བོང་བལ་འོག་ནས་བྲོས་སོང་བ་རེད། ཕར་སོང་སོང་བ་ན་ཡང་གནག་རྫི་ཞིག་ལ་འཕྲད་པ་དང་རི་བོང་གིས་ལུག་རྫིར་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་ཞུས་པ་ན། གནག་རྫི་དེས“ཕྱུགས་མཐར་ཅིག་སྐོར་རྗེས། ཕྱུགས་ཀྱི་ཛ་མའི་ནང་དུ་འཛུལ་ཅིག”ཅེས་བཤད་པ་ལྟར་རི་བོང་གཡག་ཅིག་གི་ཛ་མའི་ནང་དུ་འཛུལ་ཏེ་ཡིབས་ནས་བསྡད། ཡང་དྲིད་མོ་དེར་ཐོན་ནས་གོང་ལྟར་དྲིས་པ་ན། གནག་རྫི་སྐག་ཐག་ཆོད་ནས“འོ་ན་ཕྱུགས་ཀྱི་ཛ་མའི་ནང་དུ་ལྟོས་ཤིག”ཅེས་བཤད་པ་ན། རི་བོང་ཡང་ཛ་མའི་ནང་ནས་ཕྱིར་བྲོས་ཏེ་སོང་བ་རེད། དེ་ནས་ཕར་བྲོས་ནས་སོང་སོང་བ་ན། རྟ་རྫི་ཞིག་ལ་འཕྲད་པ་དང་ཡང་རི་བོང་གིས་གོང་ལྟར་ཞུས་ཏེ་རྟ་ཡི་ཇོག་མའི་ནང་དུ་ཡིབས་ནས་བསྡད་པ་ན། དྲིད་མོ་ཐོན་ནས་གོང་ལྟར་འཇིགས་སྐུལ་ཏེ་དྲིས་པ་ན། རྟ་རྫིས་ཀྱང་དྲང་མོར་བཤད་པས་རི་བོང་ཇོག་མ་ལས་ཕྱིར་བྲོས་པ་རེད། དེ་ནས་ཕར་བྲོས་པ་ན་འབྲོང་ཞིག་འཕྲད་པ་དང་ཡང་དེ་ལྟར་ཞུ་བ་བྱས་པས། འབྲོང་གིས“ཁྱེད་ཀྱིས་ངའི་ཁ་སྣ་སོགས་ལ་བསྟོད་པ་བྱས་རྗེས་ངའི་སྣ་ཁུང་ནང་འཛུལ་ཅིག”ཅེས་བཤད། དེ་བས་རི་བོང་གིས“ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་ཁ་འདི་གསེར་ཁ་ཡིན། ། ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་སྣ་འདི་གསེར་སྣ་ཡིན། །ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་མིག་འདི་གསེར་མིག་ཡིན”ཅེས་བསྟོད་པ་བྱས་པ་ན། འབྲོང་ཡིད་ཚིམས་ནས་རི་བོང་རང་གི་སྣ་ཁུང་དུ་འཛུལ་དུ་བཅུག་པ་རེད། དེ་ནས་དྲིད་མོ་ས་དེར་ཐོན་ཏེ་གོང་ལྟར་འཇིགས་སྐུལ་ཅིང་དྲིས་པ་ན། འབྲོང་ཁྲོས་ཏེ“ཁྱོད་ཀྱིས་བཟའ་བསམ་ན་ཤོག”ཅེས་ཟེར་ཏེ། དྲིད་མོ་ཚུར་ཐོན་དུས་འབྲོང་གིས་བརྡུངས་ནས་བསད་པ་རེད།

འབྲོང་གིས་དྲིད་མོ་བསད་རྗེས་རི་བོང་ལ“ཁྱོད་ཀྱིས་ངས་ཁ་སྣ་ལ་བསྟོད་པ་ཞིག་བྱས་རྗེས་མར་ཤོག་ཅིག”ཅེས་ཟེར་བ་ན། རི་བོང་གིས“ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་སྣ་འདི་ལྷགས་སྣ་ཡིན། །ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་མིག་འདི་ལྷགས་མིག་ཡིན། །ཨ་ཁུ་འབྲོང་གི་ཁ་འདི་ལྷགས་ཁ་ཡིན”ཞེས་ཟེར་བ་ན། འབྲོང་ཁོང་ཁྲོང་སྐྱེས་ཏེ་སྣ་ཕུ་བརྒྱབ་ཀྱང་རི་བོང་ཕྱིར་མ་ཐོན་པ་རེད། དེ་ནས་རི་བོང་གིས“ང་ཕྱིར་ཡོང་དགོས་ན་ཕར་ཁའི་འཕྱི་ཁུང་ཁར་གཏད་ནས་སྣ་ཕུ་རྒྱོབས་དང་ང་ཕྱིར་ཡོང་ངེས”ཞེས་བཤད་པ་ལྟར་བསྒྲུབ་པ་ན། རི་བོང་འབྲོང་གི་སྣ་ནས་ཕྱིར་ཐོན་པ་དང་འཕྱི་ཁུང་ནང་དུ་བྲོས་སོང་བས། འབྲོང་གིས་ཞི་སྡང་དང་བཅས་བརྡུངས་པས་རང་གི་སྙིད་ཚུགས་བརླགས་ནས་ཤི་བ་རེད།

马熊和小兔

很久很久以前，有只马熊和一只兔子生活在一起。有天她们约好一起去挖人参果，他们把熊宝宝和小兔宝宝留在了家中。他们准备挖人参果时，兔妈妈提议说："咱们把上午挖到的人参果都吃掉，下午挖的都存起来带回家如何？"。马熊同意了，他们开始挖掘，熊妈妈按照约定把早晨挖到的人参果都吃光光，而把下午挖的全部储存在袋子里。到了下午回家的时间，熊妈妈突然发现原来自己上了兔妈妈的当，因为兔妈妈并没有按他们先前约定的那样做，而是把当天采挖到的所有人参果一个不少的存了起来，气愤的熊妈妈就吃掉了兔妈妈。等她到家时，小兔宝宝跑来问道："熊妈妈！我的妈妈没有回来吗？"。熊妈妈回答道："你妈妈跟第二个采挖组一起在路上！"小兔宝宝等了很久发现自己的妈妈并没和第二采挖组一起回来，它又跑去问熊妈妈："熊妈妈！我妈妈到底去哪里了？"，"你妈妈跟最后的采挖组一起在路上！"。等了很久，小兔宝宝发现自己的妈妈也没有和最后的采挖组在一起，这时它才想到自己的妈妈肯定是被熊妈妈吃掉了。

第二天，熊妈妈照常去采挖人参果。乘着这个机会，小兔宝宝跑去喊熊宝宝一起玩耍，可熊宝宝说妈妈让她不要出门。小兔宝宝说："兔妈妈也叫我不要出门，但你知道妈妈们就只会唠叨，你听她的做什么！"。熊宝宝抵不住诱惑，就出门和小兔宝宝一起玩耍，最终被小兔宝宝要了性命。当熊妈妈采挖了一天的人参果回到家后，发现自己的宝宝遇害了，气愤之余，熊妈妈就去找小兔宝宝报仇。得知熊妈妈要来找自己，小兔宝宝开始逃跑，而熊妈妈一路紧追不舍。跑了很久，小兔宝宝在途中碰见了一位牧羊人，小兔宝宝立即哀求道："我的父亲被鹰叼走了，我的妈妈被熊妈妈害死了，而我打死了熊宝宝，现在熊妈妈在来找我的路上。如果有办法躲避，如果有地方躲藏，请你一定救救我！"。牧羊人赶紧把羊都赶在了一起，并叫小兔宝宝藏到羊身上的毛绒里。没过多久熊妈妈追到了这里并问牧羊人是否见过一只小兔，牧羊人说他没有注意到。熊妈妈威胁道："识相的快点说实话，不然我吃了你！"。牧羊人害怕了，他叫熊妈妈往羊身上毛绒里找。当熊妈妈准备找时，小兔宝宝又逃跑了。

跑了很久，小兔宝宝又遇见了一位牧牛人，他又对那个牧牛人讲了同样的遭遇。牧牛人赶紧把所有的牛都赶在了一起，并叫小兔宝宝藏到牛尾巴里。没过多久熊妈妈又到了那里，她也同样地威胁了牧牛人，最终牧牛人叫

她在牛尾巴里找寻。小兔宝宝又聪明的逃离了困境，在途中他又遇见了一位牧马人，牧马人叫小兔宝宝藏到马尾巴下。熊妈妈也紧追到了那里，也同样威胁了牧马人，牧马人无奈之下也道出了实情。当熊妈妈准备往马尾巴下查看时，小兔宝宝已经跑远了。

经过很长的一段路途后，小兔又遇上了一只野牦牛，他把自己不幸的遭遇又向那只野牦牛哭诉了一遍，可那只野牦牛并没有打算轻易帮他的忙，他是有条件的。他要求小兔宝宝赞美他的五官，如果他的赞美使他满意，那么他就会伸出援助之手让小兔宝宝躲藏到他的鼻孔里，否则什么都免谈。小兔宝宝开始了赞美："野牦牛你的嘴是金嘴，你的鼻子是金鼻子，你的眼睛是金眼！"，野牦牛对小兔宝宝的赞美很满意，他让兔宝宝进到了自己的鼻孔里藏身。熊妈妈也赶到了野牦牛所在的地方，她不识相地同样威胁野牦牛要他讲出小兔宝宝的行踪。野牦牛非常地气愤，他朝熊妈妈嚷道："有本事你试试看！"，当熊妈妈靠近那只野牦牛时他就用坚硬锋利的牛角刺死了熊妈妈。

待他刺死了熊妈妈后，野牦牛要求小兔宝宝再次赞美他的五官后出来。小兔宝宝就开始了对野牦牛五官的再次赞美："野牦牛你的嘴是铁嘴，你的鼻子是铁鼻子，而你的眼睛实在也不过如此！"，野牦牛非常生气，气愤之下他开始用力地甩喷鼻子试图把小兔宝宝喷出鼻外，可不管怎么用力小兔宝宝还是不出鼻孔。最后小兔宝宝叫野牦牛朝他跟前的鼠洞里喷气它才会出来，野牦牛只好照做，可小兔宝宝一出鼻孔就钻进到了鼠洞里，野牦牛朝那鼠洞用力撞击，最终因为伤到脖子而送了命。

The Rabbit and the Bear

A mother bear and a mother rabbit lived together with their children. One day, the mothers decided to leave their children at home and go out together to dig wild yams. When they started digging, the rabbit suggested to the bear, “Let’s eat the yams that we dig this morning and take home the ones that we dig this afternoon.”

“OK,” agreed the bear, and ate the yams she dug that morning and put the ones she dug in the afternoon in her bag.

Unlike the bear, however, the rabbit put all the yams in her bag without eating a single one. When they were ready to go home, the bear discovered what the rabbit had done. She became very angry with the rabbit for tricking her, killed the rabbit, ate her, and then took all the yams home.

When the mother bear returned, the baby rabbit ran to her and asked, “Aunty Bear, is my mother coming home?”

“Your mother is with the second group,” replied the mother bear.

The little rabbit waited for her mother and when she did not come home with the second group, the little rabbit went to the mother bear again and asked, “My mother is not with the second group. Where is she?”

“She must be with the last group,” answered the mother bear.

The little rabbit waited until the last group came home, and when her mother was not with them, she realized that the bear had eaten her mother.

The little rabbit ran outside the next day when the mother bear went to dig yams, and said to the baby bear, “Baby bear! Come outside! Let’s play together!”

“My mother told me not to go outside and I must be obedient,” replied the baby bear from inside the house.

“Oh, mothers say a lot of things!” exclaimed the little rabbit. “My mother tells me not to go outside too, but you know how mothers are! We don’t have to obey!”

Then the baby bear went outside to play and was killed by the little rabbit.

The mother bear finished digging yams that day, came home, and discovered that her baby had been killed by the little rabbit. She began chasing the little rabbit, who took off running as fast as she could. While running, the little rabbit met a sheep herder.

“Oh, Mr. Sheep herder!” cried the little rabbit. “My father was taken by an eagle and my mother was killed by a bear. I killed the bear’s baby and now his mother is chasing me. Please help me hide!”

The sheep herder asked her to circumambulate the sheep and hide in the sheep’s fleece.

When the mother bear arrived she asked the sheep herder, “Did you see a little rabbit come by here?”

“No, I certainly did not,” answered the sheep herder.

“Tell me where she is or I’ll kill you,” threatened the bear.

Frightened, the sheepherder confessed to the mother bear, “Well, she might be in the sheep’s fleece.”

The mother bear went to check the fleece and the little rabbit fled. After running a long time, the little rabbit met a yak herder. The little rabbit told him the same story she had told the sheep herder and begged him to help her hide. The yak herder asked the little rabbit to circumambulate the yaks and hide in a yak’s tail. When the mother bear came, she frightened to kill him if he did not tell her where the little rabbit was hiding. The yak herder was so frightened that he told her the truth.

The mother bear went to check in the yaks’ tails and the little rabbit fled and soon came upon a horse herder. When he heard the little rabbit’s story, the horse herder told her to hide under the horse’s mane. He also was frightened when the angry mother bear threatened to kill him and told her where the little rabbit was hiding. The little rabbit had to run for her life again.

After running for a long time she met a wild yak and told him her story too. Before the yak would help her hide, he wanted her to please him by praising his five sense organs.

“Uncle Wild Yak’s mouth is a golden mouth, his nose is a golden nose and his eyes are golden, too,” chanted the little rabbit. This pleased the yak so he let the little rabbit hide in his nose. When the mother bear arrived and threatened him, the yak became very angry.

“Eat me, if you can!” he bellowed.

When the bear charged him, he gored her to death. Then the yak told the little rabbit to get out of his nose while praising his five sense organs. “Uncle Wild Yak’s mouth is made of iron,” taunted the little rabbit, “his nose and eyes are made of iron, too!” This enraged the wild yak who began to blow his nose but the little rabbit would not come out.

“Blow your nose into the marmot’s burrow and I’ll come out,” the little rabbit said.

The yak then blew his nose into the marmot’s burrow and the little rabbit came out. The yak was very angry and he charged at the burrow, hitting it so hard that he broke his neck and died.

སྤྲང་ཀི་དང་མ་མོ།

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ་སྤྲང་ཀི་ཞིག་དོང་ནང་དུ་ལྷུང་ཡོད་པ་ལ། ཉིན་ཞིག་མ་མོ་ཞིག་གིས་རྩྭ་ཟ་བཞིན་ཟ་བཞིན་དོང་ཁར་ཐོན། སྤྲང་ཀིས་མ་མོ་མཐོང་འཕྲལ། སྨྲས་པར"ང་རང་དོང་ཁར་ལེན་རོགས། ང་རང་དོང་ཁར་ལེན་རོགས།"ཞེས་ཞུ་བ་བྱས། མ་མོས "ངས་ཁྱོད་ཡར་བླངས་ཆོག་མོད། ཡིན་ཡང་ཡར་བླངས་ན་ཁྱེད་ཀྱིས་ང་རང་བཟའ་བར་ངེས"ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་སྤྲང་ཀིས"ཁྱེད་ཀྱིས་ང་རང་དོང་ནང་ནས་ཡར་ལོངས་དང་ངས་ཁྱེད་རང་མི་བཟའ་ཞེས་མནའ་ཞིག་བསྐྱལ་ཆོག"ཅེས་ཞུ་བ་བྱས། དེ་བས་མ་མོ་ཡང་སྤྲང་ཀི་ལ་ཡིད་ཆེས་ཏེ་ལག་པ་མར་བསྲིངས་ཤིང་སྤྲང་ཀི་དོང་ནང་ནས་ཡར་བླངས་པ་ན། སྤྲང་ཀིས་ཚམ་ཚོམ་མེད་པར། "ཡ། ད་ངས་ཁྱོད་ཟ་དགོས་པར་འདུག"ཅེས་མ་མོ་ཟ་གྲབས་བྱེད་དུས། མ་མོས"དེ་སྔོན་ངས་ཁྱོད་དོང་ནང་ནས་ཡར་མ་བླངས་གོང་ཁྱེད་ཀྱིས་ང་མི་བཟའ་ཞེས་མནའ་བསྐྱལ་ཞིང་དམ་བཅས་ཡོད་པས། ད་ལྟ་ཁྱེད་ཀྱིས་ངའི་ཤ་ཁྲག་ལ་ལོངས་སྤྱོད་པའི་དཔེ་དེ་འདྲ་ཞིག་གང་ན་ཡོད"ཅེས་བཤད་པ་ན། སྤྲང་ཀིས "དཔེ་དེ་འདྲ་མང་པོ་འདུག འཇིག་རྟེན་ཁམས་སུ་རྒྱུ་འབྲས་ཀྱི་རྣམ་གཞག་དར་ཡང་རྒྱུ་འབྲས་བརྩི་ཐུབ་མཁན་གཅིག་ཀྱང་མེད་པ་རེད"ཅེས་ལན་བཏབ། ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ལས་དེ་འདྲ་བྱེད་དགོས་པའི་དཔེ་ཡོད་མེད་ཀྱི་བརྡར་ཤ་མ་ཆོད་པས། སྲོག་ཆགས་གཞན་ལ་གླེ་དྲིས་ཏེ་ཐག་གཅོད་པར་གྲོས་འཆམས།

དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་སོང་སོང་ཙ་ན། ལམ་བར་ནས་རྟ་རྒན་ཞིག་ལ་འཕྲད་པ་དང་། མ་མོས"ང་རང་ད་སོ་མ་རྩྭ་ཟ་བཞིན་དོང་ཁ་བརྒྱུད་ནས་འགྲོ་སྐབས། སྤྲང་ཀི་འདི་དོང་ནང་དུ་ལྷུང་ཡོད་པ་ལ། ཁོས་ང་ལ་ཡར་ལེན་རོགས་ཀྱིས་ཞེས་ཞུ་བ་བྱས་པར་མ་ཟད། ངས་ཁོ་ཡར་བླངས་རྗེས་ང་རང་མི་བཟའ་བའི་མནའ་ཞིག་ཀྱང་བསྐྱལ་ཡོད། ཡིན་ཡང་། ངས་ཁོ་ཡར་བླངས་རྗེས། ད་ལྟ་ཁོས་ང་རང་ཟ་རྩིས་ཡོད་པས། འཇིག་རྟེན་ཁམས་སུ་དེ་འདྲའི་དཔེ་ཞིག་ཡོད་དམ།"ཞེས་དྲིས་པར། རྟ་རྒན་གྱིས "ངས་བསམ་ན་འཇིག་རྟེན་ཁམས་སུ་རྒྱུ་འབྲས་ཟེར་བ་ཡོད་ཟེར་ཀྱང་། དོན་དངོས་སུ་ཡོད་དཀའ་བར་སྣང་། ཁོ་བོ་ཡང་ན་སོ་ཆུང་དུས་སུ་རང་ཁྱིམ་གྱི་སྣད་དུ་ཕྱོགས་གང་སར་བཀོན་ཅིང་ཕྱོགས་ཕྱོགས་སུ་སོང་སོང་ནའང་། དེང་སྐབས་ན་སོ་རྒས་དུས་བདག་པོ་མེད་པར་ས་སྟོང་ལུང་སྟོང་དུ་རི་རྒྱག་བྱས་ཡོད། དེར་བལྟས་ན་ལས་རྒྱུ་འབྲས་ཟེར་བ་ཞིག་ཀྱང་མེད་པ་འདྲ"ཞེས་ལན་བཏབ། སྤྲང་ཀིས། "ཡ། ད་ངས་ཁྱོད་ཟ་དགོས་པར་འདུག"ཅེས་ཟེར་བ་ལ། མ་མོས་ད་རུང་སྲོག་ཆགས་གཞན་ཞིག་ལ་དྲིས་རྗེས་གཟོད་ང་རང་ཟས་ཀྱང་འཕྱི་མི་འདུག"ཅེས་བཤད་པས་ཁོ་གཉིས་མོས་མཐུན་བྱུང་སྟེ་ལམ་ལ་ཆས།

དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་སོང་སོང་མཐར་ལམ་བར་ནས་འབྲི་རྒན་ཞིག་ལ་འཕྲད། མ་མོས་རྟ་རྒན་ལ་དྲིས་པ་ཇི་བཞིན་གཏམ་དྲང་པོར་འབྲི་རྒན་དེ་ལ་བཤད། འབྲི་རྒན་གྱིས། "འོ་ལེ། འོ་ལེ། འཇིག་རྟེན་ཁམས་སུ་རྒྱུ་འབྲས་ཟེར་བ་ཡོད་ཟེར་ཀྱང་། དོན་དངོས་སུ་ཡོད་དཀའ་བར་སྣང་། ཁོ་བོ་ཡང་ན་སོ་ཆུང་དུས་བདག་པོས་ང་ལས་འཕེལ་ཏོག

གླངས། འོ་ན་འཕྲུང་ཞིང་མར་ཕྱུར་ལ་ཅི་དགར་རོལ་ནའང་། དུས་ད་ལྟ་ན་སོ་ནམ་དུས་བདག་པོ་མེད་པར་རི་ལ་དེད་ཅིང་། ཤ་ཤེད་ཅུང་རྒྱས་ཚེ་ང་བཤས་ཏེ་བཟའ་ཚང་གང་བོས་ངའི་ཤ་ཁྲག་ལ་རོལ་ངེས་ཡིན། དེར་བལྟས་ན་ལས་རྒྱུ་འབྲས་ཟེར་བ་ཞིག་ཀྱང་མེད་པ་འདྲ།”ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་སྤྱང་ཀིས། “ཡ། ད་ངས་ཁྱོད་ཟ་དགོས་བར་འདུག་ཅེས་ཟེར་བ་ལ། མ་མོས་ད་རུང་མི་གཞན་ཞིག་ལ་དྲིས་རྗེས་ང་རང་ཟོས་ཀྱང་འཕྱི་མི་འདུག”ཅེས་ཕོ་གཉིས་ཡང་བསྐྱར་ནྭ་འདྲི་རུ་ཕྱིན། ལམ་བར་ནས་རི་བོང་ཞིག་དང་འཕྲད་པས། མ་མོས་སྔོན་ལྟར་སྤྱང་ཀི་དོང་ནང་དུ་ལྷུང་ཡོད་ཚུལ་དང་། མོས་དོང་ཁར་གླངས་ཚུལ་སོགས་དྲང་པོའི་ངག་གིས་ལྷུག་པར་བརྗོད། མཐར་དེ་འདྲའི་རྒྱུ་འབྲས་གོ་བཀློག་པའི་དཔེ་ཞིག་ཡོད་མེད་དྲིས་པ་ན།

རི་བོང་གིས “དེ་འདྲའི་སྲོལ་ཡོད་མེད་བཤད་རྒྱུ་དཀའ་མོ་རེད། འོ་ན་དེ་སྔོན་གྱི་དོང་དེ་གང་དུ་ཡོད།” ཅེས་དྲིས་པར། ཕོ་གཉིས་ཀྱིས་རི་བོང་ཁྲིད་དེ་སྔོན་གྱི་དོང་ཁར་སླེབས། རི་བོང་གིས“དེ་སྔོན་ཁྱེད་གཉིས་ཇི་ལྟར་བསྡད་པ་ཡིན། ”ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྤྱང་ཀི་དོང་ནང་དུ་སོང་བ་དང་མ་མོ་དོང་ཁར་བསྡད་དེ་མགྲིན་གཅིག་ཏུ “ངེད་གཉིས་འདི་ལྟར་བསྡད་པ་ཡིན”ཞེས་བཤད་པ་ན། རི་བོང་གིས “དཔེ་དེ་འདྲ་ཡོད་མེད་བཏྲར་ཤ་གཙོད་པ་ཤིན་ཏུ་དཀའ་མོ་འདུག དེ་སྔོན་རང་རང་ཇི་ལྟར་བསྡད་ཡོད་ན་དེ་ལྟར་སྡོད་ཅིག”ཅེས་བཤད་དེ་མ་མོ་ཁྲིད་དེ་སོང་བ་དང་། སྤྱང་ཀི་དེ་སྐར་ཡང་དོང་ནང་དུ་ལུས་སོང་བ་རེད།

狼 和 羊

很久很久以前，有一匹狼不小心掉进了一口深井里。 一只羊吃草经过那口井。狼可怜巴巴地祈求道：“请您把我拉上去好吗？”。那只羊真诚地回答道：“我可以帮你，可等我把你拉上来之后，你肯定会把我吃了。”狼一再承诺得救后绝不伤害羊。最后，善良的羊没能顶住狼的软磨硬泡，伸出手把那狼拉上了井口。可是，狼刚脱离险境就试图要吃掉那只羊。

羊很委屈只喊道：“我说过我把你救出深井后，你肯定会吃了我，可你口口声声答应过不会那么做。你怎么可以这样忘恩负义呢？”。狼回答道：“这样的事情每天都在发生！虽说善恶有报，但又有谁能不厌其烦地遵循这个原则呢？”。最后关于“忘恩负义”是否合乎天理一事，羊和狼都无法达成共识，他们决定再找其他三个动物来帮他们分辨是非。

走了很久的路，羊和狼终于碰上了一匹马。羊迫不及待地上前问道：“这只狼掉进了一口深井当中，它求我救它一命。我告诉它等我把它救出后它肯定会吃了我，可它保证说不会那样，可真等我把它从深井救出后，它却试图要吃掉我。你说天底下还有比这更荒唐的事情吗？”。那匹马则回答说：“我不相信善恶有报这一说法。当我年少力壮的时候我被骑到天南地北，如今我已变得体弱多病，却被流放到深山里无人照看。等我变得健壮一些，主人无疑又会把我卖掉。所以，我确信忘恩负义的处世方法是存在于这世间的。”。

羊和狼又继续了前行，因为他们还要找出两个动物来求证各自的观点。走了很长时间的路，他们终于在路上遇见了一只母牦牛。羊上前将它对马问过的问题同样又问了那只母牦牛。母牦牛回答道：“这世间忘恩负义的事见怪不怪！我的主人从我这儿受益不浅，他们享尽了我的牛奶、酸奶、酥油，还有我的奶酪。如今我年老乏力却把我流放在深山野外，等我变健壮起来，他们肯定还会享用我的血肉！”。

现在只剩下找最后的一只动物来求证关于忘恩负义是否合乎天理这一事了。狼得意忘形地阔步向前，羊则心事重重地跟随其后。经过一段漫长的路程他们终于遇见了最后一只动物——兔子。羊对那只兔子问起了同样的问题，并把事情的来龙去脉告诉了它。兔子则说：“要判断忘恩负义的做法是对是错是件非常困难的事情。你们还记得原先的那口深井吗？羊和狼异口同声地说：“当然记得！”。 兔子领着羊和狼重新回到那口深井后问道：“你

们当时的位置是怎样的？”。这时狼跳进了深井，羊则留在了井口，对兔子喊道：“我们当时是这样的状况！”兔子说：“既然很难判断忘恩负义的做法是否合乎天理，不如你们还是保持现状吧！”说完兔子就离开了，而狼再次被困在了深井里。

The Wolf and the Sheep

Once a wolf fell into a deep hole and could not get out. One day, a sheep was grazing on grass nearby. The wolf, seeing the sheep, asked, “Oh, Madam Sheep, could you please help me get out of here?”

“I could help you get out, Mr. Wolf, but you will eat me if I do,” replied the sheep.

“Please,” pleaded the wolf, “help me get out of here! I promise I won’t hurt you!”

The sheep decided to trust the wolf, reached down into the hole, and helped the wolf out. Once the wolf was out of the hole, he turned to eat the sheep. “Wait!” objected the sheep. “You promised to not eat me! No one has ever acted like this! I saved you from dying in that hole and rather than eating me, you should be grateful!”

“Nonsense,” retorted the wolf. “People talk about cause and effect. They talk about being grateful and repaying the kindnesses of others, but they don`t really do it very often!

In this way the sheep and the wolf argued a long time and could not come to an agreement. Finally, they decided to ask three other animals what they thought and set off together to find them.

After walking a long time, they met a horse. The sheep said to the horse, “Mr. Wolf here fell into a deep hole and was trapped. I found him, helped him get out, and saved him. Then, as soon as he was out of the hole, he was going to eat me. I think most people would never act like that! What do you think?”

The horse replied, “Oh, people talk about the law of cause and effect, but when I was young people rode me here and there all the time. Then, when I got old, they released me into the mountains and left me with no one to look after me. If I had still been useful, I would surely have been sold. Therefore, I think repaying the kindness of others is quite rare.”

The wolf exclaimed, “Now I’ll eat you!”

“It’s not time, we must consult other animals,” replied the sheep.

The wolf and the sheep took off walking to find another animal to consult and after a long time they met a female yak.

The sheep told her story and the female yak replied, “Actually, I think most people are quite ruthless. When I was young, my masters benefited from me in many ways. They enjoyed my milk, yogurt, butter, and cheese. Then, when I got old they took me into the mountains and left me with no one to look after me. If I

had been stronger and fatter you can be sure that they would have butchered me and the whole family would have enjoyed my meat and blood."

The wolf exclaimed, "Now I will eat you!"

"It's not the time, we must consult another animal," replied the sheep.

The wolf and sheep continued on their journey. They only had one more animal to consult to settle the argument. The wolf was filled with joy. The sheep, however, was very anxious. After walking for some time, they met a rabbit and the sheep told her story to the rabbit. She told every detail of her story this time and asked the rabbit if the wolf was not repaying her kindness in a terrible treacherous way.

The rabbit replied, "It's actually quite difficult to know who is right and who is wrong here. Do you two remember where that hole is located?"

"Of course we do," the sheep and the wolf answered in unison.

"Could you take me there," the rabbit asked.

"Of course," they replied.

When the three of them reached the hole, the rabbit asked them to show her their positions when they met. The wolf jumped into the hole and the sheep stood at the edge.

"Our positions were exactly like this," they said in unison.

The rabbit said, "It's too difficult for me to decide whether the way of dealing things is right or wrong, so it's better for the two of you to stay where you are."

Then the rabbit hopped off to its home leaving the wolf stuck in the deep hole.

ཉག་གའི་རི་བོང་སྣ་གཞོག

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ། ཨ་ཁུ་རི་བོང་ཞིག་གིས་ཉག་ག་ཞིག་ནས་སྣ་ཞིག་གཞོག་ཞོར་དུ་སྡོད་སྐབས། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་ཞིག་འདར་ར་ར་བོའི་ཕྱོགས་སུ་རྒྱུག་ནས་འོངས། "ཨ་རོགས། ཨ་ཁུ་རི་བོང་། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་ལས་བཞིན་ཡོད་"ཅེས་དྲིས།

རི་བོང་གིས" ངས་སྣ་ཞིག་གཞོག་གྱིན་ཡོད། ང་རི་བོང་སྣ་གཞོག་ཡིན་"ཞེས་ལན་བཏབ།

ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀིས"ཁྱོད་ཀྱིས་སྣ་གཞོག་ནས་ཅི་བྱེད་རྒྱུ་ཡིན་"ཞེས་དྲིས།

ཨ་ཁུ་རི་བོང་གིས"སྣ་འདི་བསྣད་ནས་ལུག་ནང་དུ་རྒྱུག་ཚེ་ལུག་རེ་རེ་བཞིན་འཛིན་ཐུབ་ངེས་"ཞེས་ལན་བཏབ།

སྤྱང་ཀིས"དེས་ན་ང་ལ་ཡང་སྣ་ཞིག་ལས་དང "ཞེས་བཤད།

"སྣ་གཞན་ཞིག་གཞོག་མི་དགོས། སྣ་འདི་ཁྱོད་ལ་བྱིན་ཆོག"ཅེས་བཤད་དེ་རི་བོང་གིས་སྣ་དེ་ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་ལ་བསྣད། དེ་ནས། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་རི་ངོས་སུ་བཀྲམས་ཡོད་པའི་ལུག་ཁྱུའི་ནང་དུ་བརྒྱུགས། ལུག་རྣམས་རི་ངོས་ནས་ཐུར་དུ་ཁ་ཕྱོགས་ནས་བྲོས་སྐབས། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀིའི་རྒྱབ་ཀྱི་སྣ་དེ་མགོ་ཏུ་དཔྱངས་ཏེ་སྣ་ལ་ཆག་སྒྲུམ་ཤོར། དུས་མཚུངས་སུ། ཨ་ཁུ་ལུག་རྫིས་ཁོ་ལ་རྡོ་ཡིས་གཞུས་པས། ཁོ་རང་མི་བཞོལ་ག་མེད་བྱུང་། ཁོས་སྣ་ཆག་དེ་གཡུགས་པ་དང་། སེམས་ལ་རི་བོང་ཁ་ཤོར་དེས་ང་ལ་ངན་བྱས་སོང་བསམ་ཞོར་དུ་རི་བོང་བཙལ་དུ་ཕྱིན་པ་རེད།

ལམ་བར་ནས་བྲག་རྩ་ཞིག་ཏུ་རི་བོང་གིས་སྤྲིན་སྐོལ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་འཕྲད་པས། སྤྱང་ཀིས"ཨ་རོགས། ཉག་གའི་རི་བོང་སྣ་གཞོག་དེ་གང་ལ་སོང་ངམ "ཞེས་དྲིས།

རི་བོང་གིས"ངས་མ་ཤེས། ང་བྲག་རྩའི་རི་བོང་སྤྲིན་སྐོལ་ཡིན། ངས་འདི་ན་སྤྲིན་སྐོལ་ནས་བསྡད་ཡོད་"ཅེས་ལན་བཏབ།

" ཁྱོད་ཀྱིས་སྤྲིན་གྱིས་ཅི་ཞིག་བྱེད་རྒྱུ "ཞེས་དྲིས་པར།

"སྤྲིན་འདི་མིག་ཁར་བསྐུས་ནས་བརྒྱུག་ན་ལུག་རྣམས་རང་གི་འདོད་པ་བཞིན་དུ་འཛིན་ཐུབ་པར་མ་ཟད། བརྒྱུག་ན་རྗེས་མི་ཆོད་པ་དང་བཟུང་ན་འཛིན་མི་ཐུབ་པ་གཅིག་ཀྱང་མེད་"ཅེས་ལན་བཏབ།

"དེས་ན་སྤྲིན་འདི་ངའི་མིག་ཁར་བསྐུ་རོགས"ཞེས་ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀིས་ཞུ་བ་བྱས་པས། བྲག་རྩའི་རི་བོང་གིས་ཁོའི་འདོད་པ་ལྟར་མིག་ཁར་སྤྲིན་བསྐུས། དེ་ནས་ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་ཁ་ཕྱིར་འཁོར་ནས་ལུག་ཁྱིའི་ནང་དུ་བརྒྱུགས་སོང་། ཁོའི་མིག་གཉིས་སྤྲིན་གྱིས་འབྱར་ཏེ་ཅི་ཡང་མ་མཐོང་བས་ལུག་འཛིན་རྒྱུ་ཕར་ཞོག ཐོག་རྫི་ཐད་པོས་ཨུར་རྡོས་གཞུས་པས་རང་གི་སྲོག་ཀྱང་ཤོར་ལ་ཁད་དུ་ཉེ། དེ་བས་ཁོས་སེམས་སུ་རི་བོང་སྤྲིན་སྐོལ་ཁ་ཤོར་དེས་ང་ལ་ངན་བྱས་སོང་

བསམ་ཏེ་རི་བོང་དེ་བཙལ་དུ་ཕྱིན། ཁོ་རང་སོང་སོང་མཐར། བྲག་མགོ་ཞིག་ཏུ་རི་བོང་གིས་མེ་འབུད་བཞིན་པ་དང་འཕྲད།

“ ཡ། རི་བོང་། ཁྱེད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་བྱེད་བཞིན་ཡོད། བྲག་རྩའི་རི་བོང་སྤྲིན་སྐྱོལ་དེ་ཨེ་མཐོང་ངམ”ཞེས་དྲིས།

“ངས་མ་མཐོང་། ང་བྲག་མགོའི་རི་བོང་མེ་འབུད་ཡིན”ཞེས་མེ་འབུད་ཞོར་དུ་ལན་བཏབ།

“ འོ་ན། ཁྱོད་ཀྱིས་མེ་སྦར་ནས་ཅི་ཞིག་བྱ་ངེས་ཡིན”ཞེས་དྲིས་པར།

བྲག་མགོའི་རི་བོང་མེ་འབུད་ཀྱིས“མེ་སྦར་ནས་མིག་སྨྲུ་སྲེག་ཏུ་བཙུག་ན་མིག་ཆེ་རུ་ཡོང་བས། ལུག་གཟུང་བར་ཕན་ཏུ་ཕན” ཞེས་བཤད་པས།

སྤྱང་ཀིས་ངས་ཀྱང་འདི་ནས་མེ་ལ་བསྲོ་བཞིན་མིག་སྨྲུ་བསྲེག་རྒྱུ་ཡིན་ཟེར་ཏེ། རི་བོང་གི་ཁ་གཏད་ཀྱི་མེ་འགྲམ་དུ་བསྡད། བྲག་འགོའི་རི་བོང་མེ་འབུད་ཀྱིས་ཁོའི་མིག་སྨྲུ་བསྲེགས་ཞོར་དུ་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ཁ་བརྡ་བྱས།

བྲག་འགོའི་རི་བོང་གིས་མེ་ཐལ་ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀིའི་གམ་དུ་འདེད་ཞོར་དུ“ ཡ། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི། ཁྱེད་རང་མེ་ཡིས་འཚིག་ཉེན་ཆེ། རྒྱབ་ལ་སྐྱུར”ཞེས་བཤད་པས། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་ཕྱི་སྐྱུར་ཙུང་ཙམ་ཞིག་བྱས།

བྲག་མགོའི་རི་བོང་གིས་ཡང་བསྐྱུར་མེ་ཐལ་ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀིའི་གམ་དུ་འདེད་ཞོར་དུ “ ཡ། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི། རྒྱབ་ལ་སྐྱུར། རྒྱབ་ལ་སྐྱུར། ཁྱེད་རང་མེ་ཡིས་འཚིག་ཉེན་ཆེ ”ཞེས་བཤད་པར། ཨ་ཁུ་སྤྱང་ཀི་ཤུགས་ཀྱིས་ཕྱི་སྐྱུར་ཅིག་བྱས་པས། ཁོ་བྲག་ཁ་ནས་ལྷུང་སྟེ་ཤིའོ།།

做马鞍的小兔子

在很久以前，狼大哥在山上寻觅食物时，看见小兔子跑上跑下忙得很，狼大哥便问道：“喂，兔子啊，你在干什么？”小兔子说：“我在做一套马鞍，我就是做马鞍的兔子。”狼大哥又问：“你做马鞍干什么呀？”小兔子说道：“有了这个马鞍啊！抓羊可快了。”狼大哥经受不住诱惑，赶忙说：“那赶快给我做一个！”小兔子说：“看在您的面子上，把我做好的这套马鞍送给您。”随后小兔子把那套马鞍套在狼的背上，狼大哥很有自信地抓羊去了，可有谁能想到，狼大哥在抓羊时被那套马鞍拖了个半死，也被羊群的主人痛打了一场。

狼很愤怒，心想一定是那个狡猾的兔子施的计，这回要狠狠地教训一下兔子，这时，他又看见一只小兔子在山上忙着煮东西，便上前去问：“喂！你看见那个做马鞍的兔子了吗？”小兔子说：“没有呢!我是山上调糊的兔子。”狼大哥好奇的问：“调糊做什么呀？”小兔子机灵地说：“如果把糊涂在眼睛上，不仅能抓到羊，而且还能由你控制羊的去向。”狼大哥说：“那就把糊涂在我的眼睛上吧。”小兔子很仔细把糊涂在狼的眼睛上，然后狼回头去找羊群了，但狼大哥眼睛被糊着，什么也看不见，怎么能找到羊群呢？

之后狼大哥走啊走，走到一个山顶上，又碰到一只兔子在烧火，狼大哥又问那只兔子：“你在干什么呀？有没有看见一只调糊的兔子。它可把我整惨了！”兔子边烧火边回答说：“我没看见呀，我是山顶烧火的兔子。”狼大哥又问：“你烧火做什么呀？“小兔子说：“用火烧掉眼睫毛不仅眼睛会变大，而且对抓羊很有效。”狼大哥说：“我也要烧掉睫毛。”狼边说边坐在兔子的旁边，小兔子边烧狼的睫毛边聊天，兔子偷偷将那堆火苗推向狼的旁边说道：“狼大哥你稍微往后退一点，不然会点燃你的毛。”狼大哥就往后退了一点，兔子又把那堆火苗向狼的身边推了一点，又说道：“狼大哥您再往后退一点，不然会点燃您的毛。”狼大哥就又稍微往后退了一点，结果就从悬崖上掉下去摔死了。

The Saddle-maker Rabbit

As a rabbit was making a saddle by a mountain pass, a wolf snuck up and said, “Hi, Uncle Rabbit, what are you doing here?”

“I’m making a saddle. That’s why people call me Saddle-maker Rabbit,” replied the rabbit.

“Why are you making a saddle?” asked the wolf.

“If I put this saddle on your back, you will catch more sheep,” the rabbit said.

“Please make one for me,”the wolf said.

“I’ll give you this one,” the rabbit said. After the rabbit put the saddle on the wolf’s back, the wolf chased sheep grazing on a hillside. As the wolf ran down the hill, the saddle slid onto his head and thus the saddle was broken. Meanwhile, the shepherd hit him with stones. The wolf was barely able to escape his life. Thinking the rabbit had deceived him, the wolf went back looking for the rabbit. On the way, he had met another rabbit who was boiling some glue at the foot of a rocky mountain.

“Hi! Where is Saddle-maker Rabbit?” asked the wolf.

“I don’t know. I’m boiling glue here at the foot of this rocky mountain. That’s why people call me Glue-boiler Rabbit,” replied the rabbit.

“Why are you doing this?” said the wolf.

“If you put some glue on your eyes, the sheep will be immobilized and easy to catch,” said the rabbit.

“Please put some glue on my eyes,” said the wolf and the rabbit did as the wolf asked. The wolf then went once more to catch sheep, but was unsuccessful. After escaping from the shepherd again, he met another rabbit that was making a fire atop a rocky mountain.

“Hi, what are you doing here? Did you see Glue-boiler Rabbit?” said the wolf.

“No, I didn’t. I am Fire-maker Rabbit,” responded the rabbit.

“Why are you making a fire?” asked the wolf.

“If a fire singes your eyelashes, you’ll be able to see more, which will certainly help you catch sheep,” answered the rabbit.

Then the wolf said, “I will singe my eyelashes while warming myself by the fire,” sat by the fire, and the rabbit singed his eyelashes as they chatted.

The rabbit covertly shoved the coals closer to the wolf, saying, “Dear wolf, please move back a bit, otherwise you will be burned,” and the wolf moved back a bit. The rabbit did the same thing again a while later, and the wolf moved back

again. When the rabbit said this a third time, the wolf fell off the edge of the cliff behind him and died.

ཕྱུག་པོ་བུ་ཡིས་ཆུང་མ་བཙལ་བ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་བུ་གཅིག་པུ་མ་གཏོགས་མེད་པའི་ཁྱིམ་ཚང་ཕྱུག་པོ་ཞིག་ཡོད། བུ་དེ་ནར་སོན་ཏེ་གཉེན་སྒྲོང་པའི་དུས་ལ་བབས་ཀྱང་། ཁོ་དང་འཚམ་པའི་ཆུང་མ་ཞིག་མ་རྙེད་པས། མོ་བར་མོ་དང་རྩིས་པར་རྩིས་བྱེད་དུ་བཅུག་པ་ལ། མོ་བ་དང་རྩིས་པ་རྣམས་ཀྱིས"བུ་ཁོ་རང་གནས་ངེས་མེད་དུ་འཁྱམ་ཞིང་སྤྲང་ཚེ་རང་གི་ཚེ་གཅིག་གི་སྐྱ་ཡ་དེར་འཕྲད་ངེས"ཞེས་བཤད་པ་བཞིན་དེ་མ་ཐག་ཏུ་སྤྲང་དུ་འགྲོ་བའི་ལམ་ལ་ཆས། ཨ་མས་རང་ལ་བུ་གཅིག་མ་གཏོགས་མེད་པ་འདི་ཡང་ས་མཐར་འཁྱམ་ཞིང་སྤྲང་དགོས་པ་འདི་ཅི་ཞིག་ཡིན་ནམ། ང་འདྲ་འདྲའི་ལས་ངན་ཅིག་གང་ན་ཡོད་ཅེས་ཡིད་ཤིན་ཏུ་སྐྱོ་བའི་ངང་ནས་བསྡད་འདུག།

དེའི་ཕྱི་ཉིན་བུ་ཆུང་དེ་རང་གི་ཨ་མ་དང་ཁ་བྲལ་སྐབས། ཨ་མ་དེ་རང་གི་བུ་ཕྲུག་དང་བྲལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་བཟོད་གླགས་མེད་པ་སྐྱེས་ཏེ་མིག་མཐར་མཆི་མ་ཤུམ་ཤུམ་དུ་བཞུར་བཞིན་རང་གི་ཡབ་མེས་ལས་བརྒྱུད་པའི་ནོར་བུ་རྩ་ཆེན་ཞིག་ཡོད་པ་དེའང་བུ་ལ་སྤྲད་དེ"འདིས་ཁྱེད་ཀྱི་ལྟོགས་སྐོམ་གི་སྡུག་བསྔལ་སེལ་ངེས"ཞེས་གདམས་ཏེ་སོར་གྱེས།

དེ་ནས་བུ་ཆུང་དེ་གར་འགྲོ་འདི་འགྲོ་མེད་པར་འཁྱམས་འཁྱམས་མཐར། ཁོ་རང་སྐོམ་པས་གདུང་བས་ཆུ་བཙལ་ཏེ་མཚོ་ཁ་ཞིག་ལ་ཐོན་ནས། ཁོས་མགོ་མར་སྒུར་ཏེ་ཆུ་འཐུང་གྲབས་བྱེད་སྐབས་ཁུག་མའི་ནང་གི་ནོར་བུ་མཚོ་ནང་དུ་ལྷུང་སོང་བས། ཁོ་རང་སེམས་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་མནར་ཏེ་ငུས་ངུས་པས།རྗེས་སུ་ཁོའི་མིག་ཟླུང་ཡང་ལོང་བར་གྱུར། དེ་ནས་བཟུང་ཁོ་རང་གནས་དེའི་ཁྱིམ་ཚང་ཕྱུག་པོ་ཞིག་གི་སྒོ་འགྲམ་ནས་སྤྲང་ཟས་ལ་བརྟེན་ནས་འཚོ་བ་རོལ་དགོས་པ་བྱུང་བ་རེད།

ཉིན་ཞིག ས་ཆ་དེའི་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་སྟོན་མོ་བྱས་ཏེ་འབངས་རྣམས་མགྲོན་དུ་བོས། ཡུལ་དེ་ན་ཁྱིམ་ཚང་ཕྱུག་པོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་བུ་མོ་གསུམ་ཀས་གོས་གང་ཡག་གྱོན་ཅིང་རྒྱན་གང་ཤོམ་བཏགས་ཏེ་སྟོན་མོར་སོང་ནས་སྒོར་ཐོན་པ་ན། ཕ་མ་གཉིས་ཀས"དེ་རིང་སྟོན་ཐོག་གི་བོས་མགྲོན་གྲོས་ན་སུ་ཡག་གམ། སུའི་རྒྱན་ཆ་ཤོམ་ཆེའམ"ཞེས་བུ་མོ་སོ་སོར་དྲིས་པ་ན། བུ་མོ་ཆེ་བས"མི་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་ངེད་གཅེན་གཅུང་གསུམ་མཛེས་ཤིང་གོས་ཤོམ་ཆེ་ཞེས་ཟེར་བཞིན་འདུག་ལ། ང་ཚོས་བལྟས་ནའང་ངེད་གཅེན་གཅུང་ཚོ་ཧ་ཅང་མཛེས་པར་འདུག"ཅེས་ལན་བཏབ། ཡང་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས"དེ་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱི་དྲིན་རེད་དམ། ཡང་ན་ཁྱོད་བུ་མོའི་ལས་རེད"ཅེས་དྲིས་པ་ན། ཁོ་མོས"འདི་ནི་ཕ་མའི་དྲིན་མ་གཏོགས་ང་བུ་མོའི་ལས་ག་ལ་ཡིན"ཞེས་ལན་བཏབ་པས། ཕ་མ་གཉིས་ཡིད་སེམས་སྤྲོ་བས་ཁེངས་ཏེ་དྲི་བ་འདི་བུ་མོ་འབྲིང་བར་དྲིས། བུ་མོ་འབྲིང་བོས་ཀྱང་གོང་ལྟར་ལན་བཏབ་པས། ཕ་མ་གཉིས་ཀྱི་ཡིད་སེམས་ལྷག་པར་སྤྲོ་བར་གྱུར། དེ་ནས་བུ་མོ་ཐ་ཆུང་ལ་དྲི་བ་འདི་ཇི་བཞིན་དྲིས་པས། བུ་མོ་ཐ་ཆུང་གིས"དེ་ནི་ཕ་མའི་དྲིན་ཡིན་སྲིད་ཀྱང་། གཙོ་བོ་བུ་མོའི་ལས་ཡིན་ངེས"ཞེས་ལན་བཏབ་པས། ཨ་ཕ་ཤིན་ཏུ་ཁྲོས་

ཏེ། “དེ་ལྟར་བསམ་ན་ཁྱེད་ཀྱིས་བདག་གིས་ཉོས་པའི་རྒྱན་གོས་རྣམས་བསྒྱུར་ཏེ། སྒོ་ཁའི་སྤྲང་པོ་དང་ལྷན་དུ་སྡོད་ཅིག” ཅེས་ཁྲིམ་ནས་ཕྱིར་བསྐྲད།

བུ་མོ་ཐ་ཆུང་དེ་ཡང་ཐབས་ཟད་ཅིང་ཚུ་ཐུག་སྟེ། རང་གི་རྒྱན་གོས་རྣམས་ཕུད་ཅིང་སྒོ་ཁའི་སྤྲང་པོའི་གམ་དུ་སོང་ནས་དེའི་ལག་པར་འཇུས་ཏེ། “ངེད་གཉིས་གནས་གཞན་དུ་འགྲོ” ཞེས་བཤད་པ་ན། སྤྲང་པོས། “འགྲོ་ཟེར་ནས་ང་རང་གང་དུ་འགྲོ ང་ལ་འགྲོ་སའི་གནས་ཟེར་བ་ཞིག་མེད། དེ་ལས་ང་རང་འདིར་སྒྱུར་ཞོག་དང་ཁྲིམ་ཚང་འདིས་ང་ལ་རྒྱུན་དུ་ཟས་སྦྱིན་པས་ངའི་ལྟོ་བ་མི་ལྟོགས་པར་འདུག” ཅེས་ལན་བཏབ་པ་ན། བུ་མོ་ཐ་ཆུང་དེས། “ཨ་ཕས་ང་རང་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མར་བྱིན་ཚར་བས། ངེད་གཉིས་གནས་གཞན་ཞིག་ཏུ་འགྲོ” ཞེས་བཤད་ནའང་། སྤྲང་པོས། “ཁྱེད་རང་ང་འདྲ་འདྲའི་སྤྲང་པོ་ཞར་བ་ཞིག་གི་ཆུང་མ་བྱས་ན་སྐྱིད་ཅི་ཡོད། ངེད་གཉིས་ལ་འགྲོ་སའི་གནས་ཀྱང་མེད་པས། ང་རང་འདིར་སྡོད་དུ་ཆུགས” ཅེས་ཞུ་ཚུགས་བྱས། དེ་ནས་བུ་མོས་རང་ཉིད་ཨ་ཕས་ཁྲིམ་ལས་ཕྱིར་བསྐྲད་ཅིང་ཉིད་ཀྱི་ཆུང་མར་བྱིན་ཚུལ་རྣམས་ཞིབ་ཏུ་བཤད་ཅིང་། ནན་གྱིས་སྤྲང་པོའི་དེ་སྔོན་གྱི་ཁྲིམ་དུ་ལོག་པར་ཞུས་མཐར། གཉིས་ཀ་ཁ་འཆམས་ཏེ་ལམ་ལ་ཆས། ཕོ་གཉིས་ལམ་སྐྱེད་ཅིག་ལ་ཐོན་དུས་བུ་མོས། “ཁྱེད་ཀྱི་མིག་ནི་ལྡན་སྐྱེས་ཀྱི་ལོང་བ་ཡིན་ནམ། ཡང་ན་རྗེས་སུ་ལོང་བར་གྱུར་བ་ཡིན” ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྤྲང་པོས་ཐར་བྱུང་རྣམས་ཇི་བཞིན་བུ་མོ་དེ་ལ་དྲང་མོར་བཤད་པས། བུ་མོས་ངེད་གཉིས་ཀ་ནོར་བུ་ལྷུང་སའི་མཚོ་ཁ་དེར་འགྲོ་ཞེས་ཕོ་གཉིས་གནས་དེར་གཏད་དེ་སོང་བ་རེད།

མཚོ་ཁར་ཐོན་པ་དང་བུ་མོ་དེས་སྤྲང་པོ་སར་སྡོད་དུ་བཅུག་རྗེས། མཚོ་ཁ་ནས་གང་བྱུང་དུ་སྐད་ཆེན་པོ་བརྒྱབ་པ་དང་། དེ་རུ་ཡར་རྒྱུགས་མར་རྒྱུགས་བྱེད་ཕོར་ཡུད་བརྒྱབ་པས། མཚོ་ནང་གི་ཀླུ་དང་ཀླུ་མོ་རྣམས་མཚོ་ཁར་ཡོང་སྟེ་གནས་ཚུལ་དྲིས་པ་ན། “མཚོ་ནང་དུ་མནན་པའི་རྫས་ཤིག་ལྷུང་སོང་བས། རྫས་དེས་མཚོ་སྐམ་ཞིང་དེ་ལ་གནས་པའི་ཀླུ་རིགས་ཐམས་ཅད་འཆི་ངེས་པས། མོས་སྙིང་རྗེས་ཀུན་ནས་བསླངས་ཏེ་ངུས་པ་ཡིན” ཞེས་ལན་བཏབ། ཀླུ་ཐམས་ཅད་དངངས་ཤིང་སྐྲག་སྟེ། “བཟློག་པའི་ཐབས་ཅི་ཡོད” དྲིས་པས་ན། བུ་མོས་མཚོ་ནང་གི་མནན་པའི་རྫས་དེ་ཕྱིར་ལེན་དགོས་པས། མཚོ་ནང་དུ་ཇོ་འབར་རྫེའུ་ཙམ་ཡང་མ་ལུས་པར་མཚོ་ཁར་སྐྱེལ་དགོས་ཞེས་གདམས་པ་ལྟར་ཀླུ་རྣམས་ཀྱིས་མཚོ་ནང་གི་རྫས་ཡོད་ཚད་ཕྱིར་བཏོན་སྟེ་བཙལ། མཚམས་ཤིག་ལ་སྤྲལ་བ་བཞིན་རྫེའུ་ཞིག་མཉམ་དུ་ཁྱེར་ཏེ་མཚོ་ཁར་ཐོན་པ་ན། ཕོ་ཚོས། “ཨ་ཙི། རྫེའུ་འདི་ཡ་མཚན་པར་འདུག འདི་ལས་ཆེ་བའི་རྫོ་དག་ཀྱང་ང་ཚོས་ཐེག་ན། རྫེའུ་འདི་ཅིའི་ཕྱིར་ང་ཚོ་སྤྲལ་བ་བཞིན་མཉམ་དུ་མ་ཁྱེར་ན་མི་ཐེག་པ་རེད” ཅེས་ཕན་ཚུན་ལབ་པ་བུ་མོས་ཐོས་པས། ། བུ་མོའི་གདོང་ལ་འཛུམ་གྱིས་ཁེངས་ཏེ། “ངས་བཤད་པའི་རྫས་དེ་ནི་འདི་ཡིན་པར་འདུག ད་ནས་བཟུང་ཁྱེད་ཚོར་འཇིགས་པ་གཏན་ནས་ཡོད་མི་སྲིད” ཅེས་བཤད་དེ་རྫེའུ་འཁྱེར་ནས་སྤྲང་པོའི་གམ་དུ་སོང་སྟེ། གནས་ཚུལ་རྣམས་རང་གི་ཁྱོ་པོར་བཤད་པ་ན། ཁྱོ་བའི་སེམས་སྤྲོ་བ་རབ་ཏུ་རྒྱས་ཏེ་མིག་གཉིས་ཀྱང་ཕྱིར་སེལ་ཏེ་མཐོང་ཐུབ་པར་གྱུར། དོན་དངོས་སུ་རྫེའུ་དེ་ནི་དེ་སྔོན་སྤྲང་པོའི་ལག་ནས་མཚོ་ནང་

དུ་སྟུང་བའི་ནོར་བུ་དེ་ཡིན་པར་འདུག   དུས་དེ་ནས་བཟུང་ཕྱོ་ཤུག་གཉིས་ཀ་ཕྱོ་བོའི་དེ་སྔོན་གྱི་ཁྱིམ་དུ་ལོག་ནས་མཛའ་བའི་གཏམ་དང་སྐྱིད་པའི་འཚོ་བར་རོལ་ཏེ་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།།

富儿找老婆

很早以前，有一户富人家只有一个儿子。随着时间的推移，他已到了娶妻成家的年龄，但一直没能找到合适的人选。他们算卦了很多次，不管是风水师，还是占卜算卦的都说只有让独子去远处乞讨才能遇见他的命中人。所以虽是万般地不舍，这家富户还是决定让他到处乞讨以便找寻自己的终身伴侣。独子的母亲虽然很纠结，但她还是挥泪送走了自己惟一的儿子，离别之际母亲把一块宝石塞给她的独子并祈祝这块宝石能让他衣食无忧。

走了许久，独子来到了一个湖边，因为口渴弯腰去捧水解渴时不小心把母亲赐给的宝石丢进了湖里，他伤心极了，哭了很长时间，居然哭得双目失明了！自此以后，他只好留在那个地方，整天在当地一家富户门前讨饭吃。

有一天，当地的国王举行盛大表演仪式并邀请了所有人参加，那家富户也让他们的三个女儿穿上最好看的衣服、戴上最耀眼的首饰去参加庆典。回来之后，富户的双亲问道："今天在仪式上谁穿的衣服最好看，谁戴的首饰又最耀眼？"三个女儿都回答道："我们的衣服最好看！我们的首饰最耀眼！"父母又问道："这是父母的恩还是你们自己的命？"大女儿回道；"这一切都来自于父母。" 而二女儿也说了和她大姐同样的话，可小女儿回答道："这一切虽然有父母的恩赐，但也不可否认是我自己的命！"听到这儿父亲非常气愤地说："既然你这么认为，那就留下所有的衣服首饰，出去和那门前的乞丐一起生活吧！"就把小女儿赶出了家门。

小女儿留下所有的服饰后，到门前去见了那个要饭的，并牵手要他跟着自己去别处生活。可那乞丐说："我没别的去处，我在这里每天都靠这家的施舍吃饱喝足，让我呆在这里吧。"姑娘坚持道："我父亲已把我许配给了你，让我们到别处去生活吧！"乞丐又回答说："我既没财又是个瞎子，你跟着我怎会有好日子呢？还是让我一个人留在这里吧！"等到那位姑娘把自己的经历讲给他听后，乞丐决定把姑娘领到自己家里去。

走了很久后那姑娘问道："你的双眼是天生就是这样，还是后天失明的呢？"乞丐则把自己丢掉宝石及其所有经历都告诉了她，得知这一切后那姑娘把他领到了原先的那个湖边，让他坐在那里。自己则在湖边乱喊乱跑以至于湖里的龙王家族都出来找她问话，她告诉龙王有一家人把诅咒过的石头放进了湖水里，湖水不久将干枯而他们则会失去家园。听到这里龙王一家吓得惊慌失措，他们问道："如何制止这件事情发生？"姑娘说："你们把湖里

所有的石头都搬出来，即是小小的一块也不能留下。”龙王一家开始忙碌起来，没过多久四只青蛙抬着一小石块浮出水面，好奇地问道：“为什么我们能独立搬动比这大很多的石块而这一小块却要我们四人搬？”姑娘笑嘻嘻地回道：“这就是那块被诅咒的石头，从今往后你们大可安心地生活啦！”说完带着那捞出的宝石，走向了自己的相公，当那乞丐得知自己的宝石已经捞出，开心极了，双眼竟也奇迹般地复明了，就高高兴兴带着姑娘回到了家中，从此，他们就幸福快乐地度过了一生。

The Rich Son Finds a Wife

When a rich family's only son reached marriageable age, they could not find a suitable bride for him. All the fortunetellers they visited told them that he would meet the right person only if went wandering and begging. His mother was very upset that she would be separated from her only son. When she saw him off, she handed him her precious stone and tearfully told him that the jewel would help him whenever he was thirsty or hungry.

The boy eventually reached a lake. He was very thirsty from wandering and begging and accidently dropped the precious stone in the lake, as he attempted to drink from it. He was then so sad that he cried until he went blind. He then began living off food that was given to him by a rich family whose door he always sat by.

All the local people were invited to a performance by the local king one day. The rich family sent their three daughters, dressed in nice clothes and beautiful jewelry. When the daughters returned home, their parents asked them whose clothes were the nicest and whose jewelry got the most attention. "Our clothes were the nicest and our jewelry got the most attention,"replied the three daughters.

The parents asked, "Is this from your parents or from your own fate?"

"It is all from our parents," replied the eldest daughter. Then, the same questions were asked to the second and the youngest daughters. The second daughter gave the same answer as the eldest, and their parents were extremely delighted.

However, the youngest daughter replied, "It might be from my parents, but I believe it was mostly due to my own destiny." Her enraged father then shouted, "Fine! Go stay with the beggar by our gate and leave all your clothes and jewelry here with me!" Thus the youngest daughter was expelled from the home.

The youngest daughter went to the beggar at the gate, leaving her beautiful clothes and jewels behind, and said, "Let's go find somewhere else to live," and held the beggar's hand.

"I have nowhere to go. Please leave me here, as this family gives me food," the beggar said. When the girl explained that she had been given to him as a wife by her father, the beggar insisted, saying, "How could you be happy with such a man as me? I'm not only blind, but also poor. Where would we go? Now leave me alone!" But after hearing the whole story about how the girl got kicked out of her home, he decided to take her to his home as she wished. The girl then asked the beggar about his eyes and he explained that he had not been born blind, so she led him to the lake to retrieve his precious stone.

At the lake, the girl told the beggar to sit down, and then she started shouting and running around crazily. The water deities of the lake appeared and asked the girl why she was acting so strangely. She replied that a cursed stone had been put in the lake, and that would dry the lake up, leaving all the water deities homeless. This frightened the water deities, who asked her what they could do. She told them to remove all the stones from the lake bottom, which they dutifully began doing.

After awhile, four frogs waddled out of the lake carrying a stone and said, “We usually can lift bigger stones by ourselves, but this one is so heavy that it took four of us to carry it.”

The girl replied, “This is the cursed stone. Give it to me and now you can leave without fear,” and took the stone back to the blind beggar.

The stone was the one the beggar had dropped, and he was so happy to have it back that he regained his vision. Then the two of them returned to the beggar’s home and lived happily ever after.

མོ་སྟོན་ཕག་མགོ

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཡོད། སྐྱེས་པ་དེ་ཉིན་རེར་ཞིང་ལ་ལོག་རྒྱུག་ཏུ་འགྲོ་དགོས་པ་དང་། ཚུང་མས་ཁྱིམ་ནས་ངལ་གསོས་ཏེ་རྒྱུན་དུ་ཟ་མ་སྐོག་ཟ་བྱས་ནས་བསྡད། ཉིན་ཞིག་ཁྱིམ་མཚེས་ཀྱི་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་གིས་སྐྱེས་པ་དེའི་ཚུང་མས་ཁྱིམ་ན་སྐོག་ཟ་བྱེད་བཞིན་པའི་གནས་ཚུལ་གསལ་པོར་བཤད་པས། སྐྱེས་པས་ཀྱང་སེམས་ལ་དོགས་པ་ཟོས་ཤིང་། དེ་ལ་བརྟག་དགོས་པར་བསམ་ནས་ནངས་སྔ་མོར་ལངས་ཏེ་རྨོ་ཕྱུགས་དེད་ནས་ཞིང་ཁར་འགྲོ་ཁུལ་བྱས་རྗེས། སྐོག་ཏུ་ཕྱིར་ལོང་ནས་ཚུང་མའི་ཅི་བྱེད་ལ་བལྟས་པ་ན། ཚུང་མས་དངོས་ནས་མར་ཞིམ་པོ་གང་བཟང་དང་འོ་ཇ་མངར་མོ་སྤྲི་ལྷ་བུ་ཞིག་འཐུང་རྗེས། ཇ་ལ་ཚུས་ཁ་གསབ་བརྒྱབ་པ་དང་གོ་རེ་ནས་ཕྱེ་ཞིག་སླེ་བོའི་ནང་བཙུག་སྟེ་ཁྱོ་གར་ཁྱེར་རྒྱུར་གྲ་སྒྲིག་བྱེད་པ་མཐོང་མ་ཐག སྐྱེས་པ་དེ་ཕྱིར་ཞིང་ཁར་སོང་ནས་གཉིད་ཁུལ་བྱས་ནས་བསྡད། དེ་ནས་ཚུང་མ་ཞིང་ཁར་ཐོན་རྗེས་ཞིང་རྨོས་མེད་པ་མཐོང་སྐབས། ཚུང་མས་ཁོ་ལ་ཞིང་མ་རྨོས་པའི་རྒྱུ་མཚན་དྲིས་པ་ན། ཁྱོ་གས་ཚུང་མ་ལ“ཨ་ཁ། ཁྱོད་ཀྱིས་ང་གཉིད་ལས་མ་བསླངས་ཚེ། ངས་རྨི་ལམ་ཡག་པོ་ཞིག་རྨི་བཞིན་འདུག”ཅེས་བཤད། དེ་ནས་ཚུང་མས་ཁྱོད་ཀྱིས་རྨི་ལམ་ག་འདྲ་ཞིག་རྨིས་སོང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཁྱོ་གས་ནངས་མོར་སྐོག་ཏུ་མཐོང་བའི་གནས་ཚུལ་རྣམས་དྲང་མོར་བཤད་པ་ན། ཚུང་མ་ངོ་ཚ་དང་ཡ་མཚར་མཉམ་དུ་སྐྱེས། དེའི་རྗེས་ནས་ཉིན་ཞིག་ཡུལ་དེའི་རྒན་མོ་ཕག་རྫི་ཞིག་གིས་ཕག་ཞིག་བོར་སོང་བས་དེ་མ་རྙེད་པར་བྱ་ཐབས་ཟད་འདུག ཚུང་མས་སྐོག་ཏུ་རྒན་མོ་ལ་རང་གི་ཁྱོ་གས་རྨི་ལམ་བརྒྱུད་ནས་རང་གི་ཟ་མ་སྐོག་ཟ་བྱས་པ་ཤེས་སོང་བའི་གནས་ཚུལ་གསལ་པོར་བཤད་པ་ན། རྒན་མོས་སྐྱེས་པ་དེར་རྨི་ལམ་ལ་བརྟག་ནས་ཁོ་མོའི་ཕག་མ་བཙལ་དགོས་པའི་རེ་བ་ཞུས། སྐྱེས་པ་དེས་དེ་ལྟར་བསྒྲུབ་དགོས་ཚེ་ཕག་གཅིག་བཤས་ནས་ཁོ་ལ་ཟ་རུ་འཇུག་དགོས་པ་དང་། ཕག་གི་རྣ་ཅོག་གིས་མཆོད་པ་འབུལ་དགོས་ཚུལ་གྱི་རེ་བ་བཏོན་པ་ན། རྒན་མོས་ཀྱང་དེ་ལྟར་ཁས་ལེན་བྱས། དེ་ནས་སྐྱེས་པ་དེས་ཉིན་དཀར་ཕག་ཤ་ཟོས་ནས་བསྡད་པ་དང་དགུང་མོར་སྐོག་ཏུ་ཕག་མ་བཙལ་དུ་སོང་། ཉིན་ཞིག་ར་བ་ཞིག་གི་ནང་ནས་ཕག་མས་ཕག་ཕྲུག་བཙས་ཡོད་པ་ཁོས་རྙེད་བྱུང་བ་དང་། ཁོས་ཕག་ཕྲུག་གི་གྲངས་ཀ་དང་ཁ་དོག ཕོ་མོ་སོགས་གསལ་པོར་ངོས་བཟུང་རྗེས་ཕྱིར་སོང་ནས་རྒན་མོ་དེར་གནས་ཚུལ་གསལ་པོར་བཤད་པ། རྒན་མོ་དེའི་ཕག་རྙེད་པའི་དོན་རྐྱེན་དེ་དང་འབྲེལ་ཏེ་ཁོང་གི་མཚན་སྙན་གྲགས་ཀྱང་ཡུལ་གྲུ་ཀུན་ལ་ཁྱབ་སོང་བ་རེད།

ཡང་ཐེངས་ཤིག་ལ། ཡུལ་དེའི་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཁང་གི་ལྡེ་མིག་བོར་སོང་བས་རྒྱལ་པོས་བློན་པོ་གཉིས་མངགས་ནས་སྐྱེས་པ་དེ་བོས་ཡོང་ནས་རྨི་ལམ་ལ་བརྟག་དགོས་ཚུལ་གྱི་བཀའ་བབས་པ་ན། ཁོ་རང་དབང་མེད་པར་དངངས་སྐྲག་དང་བཅས་བསམ་བློ་བཏང་རྗེས། རང་གི་ཚུང་མར་ངེད་ཚོ་ཕར་གིའི་ཉག་ག་གན་གི་ཕ་རོལ་དུ་སོང་མ་ཐག་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁ་ཚང་གི་རྫ་ཁང་མེ་ལ་སྒྲོན་རོགས་ཞེས་བཀོད་པ་བརྒྱབ་རྗེས། བློན་པོ་གཉིས་དང་མཉམ་དུ་བུད་སོང་། དེ་ནས་ཁོ་ཚོ་ཉག་གིའི་ཕ་རོལ་དུ་སོང་ནས་ངལ་གསོས་ཏེ་གཉིད་ཁུལ་ཞིག་བྱས་རྗེས། “མ་བཟང་། མ་

བཟང་། ངེད་ཚང་གི་རྫ་ཁང་མེར་འབར་ཐལ་”ཞེས་ཁོས་སྐད་སྒྲོག་ནས་མྱུར་དུ་ཕྱིར་ལོག དངོས་ནས་རྫ་ཁང་མེ་འབར་གྱིན་ཡོད་པ་མཐོང་བས་བློན་པོ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་མེ་གསོད་རོགས་བྱས། དེ་ནས་བློན་པོ་གཉིས་ཀྱི་བསམ་པ་ལ་མི་འདིས་ངོ་མས་རྨི་ལམ་བརྟག་ན་དོན་དག་མང་པོ་ཤེས་འགྲོ་བར་བསམ་ནས། ཁོ་གཉིས་རྒྱལ་པོའི་བང་མཛོད་ཀྱི་ལྡེ་མིག་ཀ་མཁན་ཡིན་པ་ཁས་བླངས་ཏེ་ལྡེ་མིག་ཁོང་ལ་སྤྲད། དེ་ནས་ཁོས་ཀྱང་ང་རྒྱལ་དང་བཅས་བློན་པོ་གཉིས་ལ་རྨི་ལམ་བརྟག་ན་ལྡེ་མིག་ཀ་མཁན་ཤེས་ཚུལ་དང་། དེ་དུས་ཤེས་རྗེས་ཁྱོད་གཉིས་ལ་རྒྱལ་པོས་སྲོག་ཁྲིམས་གཅོད་ཚུལ་མང་པོ་ལབ་རྗེས་ལྡེ་མིག་ས་ཁུང་ཞིག་ཏུ་སྦས་རྗེས་རྒྱལ་པོའི་མདུན་དུ་སོང་། རྒྱལ་པོས་ཁོ་ལ་ལྡེ་མིག་རྙེད་ཚེ་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་སྤྲེར་རྒྱུ་ཁས་ལེན་བྱས་པ་ན། ཁོས་ཀྱང་ཕག་བཤའ་དགོས་ཚུལ་སོགས་ཀྱི་ཆ་རྐྱེན་བརྗོད་ནས་ཉིན་བདུན་འགོར་རྗེས་ལྡེ་མིག་ཡོད་སའི་ས་གནས་གསལ་པོར་བཤད་ཏེ་ལྡེ་མིག་ལག་སོན་བྱུང་བས་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་ཐོབ་སོང་ངོ༎

ཡང་ཉིན་ཞིག ས་ཆ་ཞིག་གི་རྒྱལ་པོའི་བཙུན་མོར་ནད་ཟྭ་མོ་ཐོག་སྟེ་ཤི་ལ་ཁད་དུ་ཉེ་བས། རྒྱལ་པོ་དེས་ཀྱང་ཁོའི་མཚན་སྙན་གྲགས་ཐོས་ནས་བློན་པོ་གཉིས་ཁོའི་མདུན་དུ་རྨི་ལམ་བརྟག་པར་མངགས། དེ་ནས་ཁོའི་བསམ་པར་སྔོན་གྱི་བྱ་བ་ཚང་མ་འོལ་ཚོད་དང་སྐྱག་ལས་ཀྱི་ངང་ནས་ལེགས་འགྲུབ་བྱུང་མོད། ད་ཐེངས་ཅི་བྱ་སྙམ་ཞོར་དུ་རྒྱལ་པོའི་མདུན་དུ་སོང་།

འགྲོ་ཞོར་དུ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་མདུན་དུ་ཕ་བོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་སྟེང་དུ་གཅིན་ཞིག་དང་འོག་ཏླུང་ཞིག་བཏང་བ་དང་། དེའི་སྟེང་རྫ་ཁྲི་སྦུག་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་བྲེགས་ནས་ལྷམ་གྱི་ནང་དུ་བཞག་ནས་བུད་སོང་། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཁོ་ལ་གལ་ཏེ་བཙུན་མོ་ནད་དྲག་ཚེ་ཁོ་ལ་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་སྤྲེར་བར་ཁས་བླངས། ཁོས་ཀྱང་གོང་ལྟར་ཕག་བཤའ་དགོས་ཚུལ་སོགས་ཀྱི་རེ་བ་བརྗོད་ནས་ཉིན་འགར་ཕག་ཤ་ཟོས་ནས་བསྡད། དེ་ནས་ཉི་མ་འདས་པ་དང་ཐབས་བཀོད་ཟད་དེ་ཝ་ཐུག་པ་དང་འབྲོ་རྒྱུའི་འཆར་གཞི་འཐེན་ནས་དགུང་མོ་ཞིག་ལ་ནོར་ཁང་ནང་དུ་ལྡིང་སྟེ་འགྲོ་རྩིས་བྱས། ཁོ་ལྡིང་མ་ཐག་མཛོ་མོ་ཞིག་གི་གཉའ་ལ་ལྡིང་བྱུང་བས་མཛོ་མོ་དྲ་རྒྱངས་ཞིག་བྱས་ནས་ཕྱིར་བྲོས་སོང་། དེ་ནས་ཁོ་ཐང་ལ་འགྱེལ་ནས་སྦོད་སྐབས་མཛོ་མོ་སྐོར་སོང་ནས“ ཕ་ལོང་། ཕ་ལོང་། མ་འཕྲོད་ཐལ། ཞི་ལི་དེས་ཤེས་ཐལ”ཞེས་ཕ་ལོང་ལ་དེ་སྐད་བཤད་པ་ན། ཕ་ལོང་གིས་མཛོ་མོར་བཤད་རྒྱུར“དེ་ཡོང་དུས་སུ་གནས་ཚུལ་ཤེས་འདུག། ངས་མགོ་ལ་ཆར་ཞིག་ཕབས་ཤིང་ཐོག་ཞིག་གིས་བརྒྱབ་ནས་བུད་ཐལ། ད་དུང་ངའི་མགོའི་སྐྲ་བྲེགས་ནས་ཁོའི་ལྷམ་གྱི་ནང་དུ་བཞག་ནས་བུད་སོང་”ཞེས་བཤད། དེ་ནས་གཡོག་མོ་སྐོར་ཡོང་ནས་མཛོ་མོ་དང་ཕ་བོང་གཉིས་ལ་ཅི་བྱུང་སོང་ཞེས་དྲིས་པ་ན། གོང་གི་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཇི་བཞིན་བཤད་སོང་། གཡོག་མོས་ཀྱང“ངས་ཇ་ལྷུག་དུས་ངས་ངོ་ལ་ཐེངས་མང་ལ་བལྟས་པར་གཞིགས་ན་སྔོན་ནས་ཤེས་འདུག”ཅེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོས་གནས་ཚུལ་ཚང་མ་ཤེས་རྗེས་ཕྱི་ཉིན་རྒྱལ་པོ་ལ་མངའ་འོག་གི་རྫོ་བཟོ་ཚང་མ་མཉམ་དུ་བསྡུ་དགོས་པ་དང་སོལ་བ་མང་པོ་ཁྱེར་ཡོང་དགོས་པའི་གྲོས་གཞི་བརྗོད། ཕྱི་ཉིན་རྫོ་བཟོ་ཚང་མས་ཕ་ལོང་དེ་སིལ་བུར་བཏང་བ

དང་སོལ་བ་མང་པོས་མཛོ་མོ་དང་གཡོག་མོ་དེ་གཉིས་མེར་བསྲེགས་པ་ན་བཙུན་མོའི་ནད་ངན་སངས་དྲག་ཏུ་གྱུར་སོང་བ་དང་ཁོ་ལ་ཡང་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་ཐོབ་སོང་ངོ།།

读 梦 大 师

很久很久以前在一个小村庄里有一对夫妻，丈夫每天天一亮就去农田里忙农活儿，而他的妻子则好吃懒做，每天呆在家里净挑好吃好喝的偷吃偷喝。邻居大婶实在看不惯，就把事情的原委详详细细告诉了农夫。

农夫心存疑虑，决定查个清楚，第二天一早他还像往常一样早早就拿着农具去农田干活儿，不过他只是装装样子，看妻子回了屋他就悄悄回到屋外，从窗户往里一看，只见妻子熬了一壶浓浓的奶茶，放了一块最新鲜的酥油就着热腾腾的馒头吃得津津有味，等吃饱喝足之后打开壶盖往剩余的的奶茶里添了些开水，拿了些干馍馍，做好了往田边送饭的准备，于是他赶紧返回到农田边躺下装作正在打盹的样子。妻子到了田边看到丈夫一点农活儿也没干，就把丈夫叫醒问原因，丈夫就说：“哎呀！你怎么把我叫醒了啊，我正在做好梦呢！”妻子就问：“你做什么梦了？”丈夫就把早晨所目睹的情况说了一遍，只见妻子脸色变得又惊又羞愧。

又过了好一阵子，一天，村里胖大婶家的母猪丢了怎么找也找不到，正在苦恼时，农夫的妻子就把丈夫能从梦中预知事实的事情告诉了胖大婶，胖大婶一听可高兴了，就请求农夫帮她找回母猪，农夫听到后就说：“让我帮你找也可以，不过你得宰头猪，猪肉供我食用，猪耳用于祭祀。”胖大婶立马答应了。之后农夫白天就吃着猪肉休息，夜晚悄悄出去寻找母猪的下落。终于，他在一个院子里找到了下了崽的母猪，他就把小猪崽的数目、颜色及公母详细牢记之后，第二天就把详细情况告诉了胖大婶。自从这件事之后，农夫会读梦的消息就传遍整个国家。

又有一天，国王国库的钥匙被盗，国王大怒命两名大臣去找农夫读梦。农夫接到命令之后很惶恐，但又不得不遵旨，他想了又想，终于想到了妙招，就把妻子悄悄叫到一边，吩咐她当看到他和大臣翻过山之后便放火点了柴房。吩咐完之后他就和大臣们出发了，翻过大山之后他就提议休息一会儿，大臣们也累了就同意休息一会儿再走，他佯装小睡了一会儿，突然站起身大喊：“不好，不好，我梦到我家的柴房着火了！”说罢就往回跑，大臣们也半信半疑跟着他回去，在看到农夫家房子的一刻他们大吃了一惊，农夫家的柴房果然着火了，他们立即帮忙扑灭了大火。两个大臣对视了一下，心想这农夫果然会读梦，当下一心虚，就把他们偷取国库钥匙的事情原原本本告诉了农夫，并求他饶命。农夫听后心里大喜，不过嘴上却说：“其实我早

就梦到了，你们可真是大胆，如果不是你们及时承认错误，等我禀报国王之后，只怕你们脑袋不保啊！”两个大臣连连磕头请求救命，并将钥匙交给了农夫，农夫答应帮助他们。之后，农夫就将钥匙藏在了一个山洞里，然后去见国王。国王承诺：“如果你能将本王国库的钥匙找到，我就答应将本王的半边江山赏赐给你！”农夫佯装道：“钥匙固然会找到，但要找到钥匙首先需要宰猪祭祀！”国王答应了他所提的所有要求，七天之后农夫就把先前藏钥匙的地点告诉了国王。就这样他得到了国王赏赐的半边江山。

这件事使他的名声传遍了大江南北。某日邻国的王妃身患重病，太医们都找不到病因。国王听说了邻国读梦大师的事迹之后立刻命大臣去传，农夫接到命令之后很是苦恼，之前那些都是因为投机取巧才成功的，可这次治病救人他哪里会啊，可王命难违，他只能前往邻国复命。快到王宫时他停下来，在王宫外的一个大石头上他解了个小手，不小心放了个屁，解完手他拔了些干草垫在了鞋里，然后径直往王宫里走去。见到国王之后，国王承诺若将王妃的病治好也赏赐他半个江山，农夫还是像上次一样要求宰猪祭祀，国王立即吩咐下人照办。天渐渐暗下来，夜幕降临，可农夫仍然想不出办法，他决定逃走。

他刚翻过城墙便掉到了牛棚里，掉在了一头母牛身上，母牛大惊，大吼一声将他摔在地上就跑出了牛棚，农夫跌坐在地上正打算起身就听到母牛的声音：“大石！大石！不好了，不好了，他都知道了！”之后又听到王宫外的大石开口对母牛道：“是啊！是啊！他来的时候就知道了啊，他在我头上降了场大雨，打了声惊雷，还将我的辫子拔下铺成了鞋垫之后走了！”这时王妃的女仆从王宫里走了出来，问母牛和大石发生什么事情，母牛和大石就把事情一五一十告诉了女仆，女仆也大惊说：“难怪今天白天我给他倒茶时，他一次又一次看我的脸，看来是早就知道了啊！”听到这里他完全明白是怎么回事了，第二天他就请皇上将所有的石匠派给他使用，还让下人准备大量木炭，准备好一切之后，他就让石匠将王宫门口的大石凿成了粉碎，还命人用木炭将母牛和女仆焚烧了。事后王妃的病竟然奇迹般的痊愈了，原来王妃是中了魔咒，国王遵守承诺将半边江山赏赐给了农夫。

The Fortuneteller

A wife rested at home and ate food secretly while the husband plowed. One day, an old woman who was their neighbor told the husband what his wife was doing and he decided to investigate. He pretended to go to the field early the next morning but then returned and observed his wife eating the freshest butter and drinking milk tea. After she finished, she prepared to take breakfast to her husband by adding water to the remaining milk tea and putting the remaining barley bread in a bag. The husband ran back to field and pretended to be sleeping.

When she arrived and saw the field unplowed, she said, "Why aren't you plowing?"

"Oh my dear! I'd continue dreaming if you had not awakened me," he replied.

The wife asked, "What were you dreaming about?"

The husband told her what he had seen at home, and his wife blushed in shame.

An old woman lost one of her pigs while she was herding a few days later. The wife met the old woman and told her about her husband's ability to see things in dreams. The old woman then asked the husband to dream and tell her where her pigs were. The husband agreed on the condition that she slaughters a pig for him to eat and give one of its ears as an offering. The old woman agreed. The husband then spent a whole day eating pork and then searched for the lost pig at night. He found the pig feeding its piglets in an empty courtyard. He then took a careful look at the pig and piglets, paying attention to the color, sex, and number of piglets, and reported it all to the old woman in great detail and thus his fame spread.

One day, a local king lost the key to his storehouse and sent two ministers to invite the man to dream about the whereabouts of his key. The man was frightened, but could not resist and told his wife, "Please set our stack of dry fodder on fire when I reach the mountain pass." The man and the ministers then took a nap at the mountain pass some time later. Then the man shouted suddenly, "My fodder is on fire!" When they returned to his home, his fodder was indeed on fire, and the two ministers helped extinguish the flame. Witnessing his ability, the two ministers admitted that they had stolen the king's key. He told the two ministers that they would definitely be punished if the king learnt they were the thieves. They then went to the king after they had buried the key. The king was told to slaughter a pig and he then promised to give half of his wealth if his key could be found. After seven days, the man unearthed the key and received half the king's wealth.

One day another king heard about the man’s dreaming ability. His wife had been very sick, so the king sent his ministers after the man. The man was very anxious because all of his previous work had been accomplished without recourse to supernatural abilities. He knew that he was in big trouble this time. A big boulder was in front of the palace. He peed and farted on it, pulled some grass from the boulder, and went to see the king after putting the grass in his shoes. He asked the king to slaughter a pig. When the time had almost approached for him to tell the king how to cure his wife, he had not yet found any answers and prepared to escape. One night he jumped in the yak herd and mounted a milk yak. The milk yak took off, and the man fell off. The milk yak rushed to the big boulder and shouted, “Boulder! It’s no good!”

The boulder replied, “That man noticed. He rained and thundered on me when he arrived here, scratched my head, put my hair in his shoes.”

A maidservant came out and asked what was happening. The milk yak and boulder told her the whole story. “He stared at me when I offered him tea. He knew everything at the beginning,” the maidservant said. The man overheard all this, and realized that they were the cause of the queen’s illness. He asked the king to gather stonemasons and bring charcoal as well. The boulder was destroyed by the stonemasons, and the milk yak and the maidservant were burned with the collected charcoal. The queen thus recovered and the man received half of the king’s wealth.

དབུལ་པོ་དང་སྟག་རྒྱལ།

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ཏུ་རྒན་མོ་དབུལ་པོ་མ་བུ་གཉིས་ཡོད་པ་དང་། བུ་དེ་ཉིན་བཞིན་དུ་ནགས་སུ་སོང་ནས་བུད་ཤིང་བཏུས་ཞིང་དེ་བཙོངས་ནས་འཚོ་བ་ངན་ངོན་ཞིག་རོལ་གྱིན་ཡོད། ཉིན་ཞིག་ནགས་དེ་ན་ཡོད་པའི་སྟག་ཅིག་གིས་བུ་དེ་ཉིན་རྒྱུན་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་ཡོང་བ་མཐོང་ནས། སྟག་གི་སེམས་སུ་ངས་བུ་དེ་ལ་ཉམས་ཚོད་ཅིག་ལེན་དགོས་བསམ་ནས་ཤིང་གི་ཡལ་ག་ཉིས་ཚེབ་ཞིག་གི་བར་དུ་སྐེ་བཞག་ནས་ལྡེབས་ཁུལ་བྱས་ནས་བསྡད། བུ་དེས་སྟག་དེ་མཐོང་རྗེས། སེམས་སུ་གལ་ཏེ་སྟག་བསྐྱབ་ཆེ་འདེས་ང་བཟའ་བར་ངེས་ལ། ང་ཟོས་ཚེ་ཁྱིམ་གྱི་ཨ་མར་བདག་པོ་མེད་པས་ཨ་མ་ཡང་འཆི་སྲིད། གལ་ཏེ་ངས་སྟག་འདི་མ་བསྐྱབ་ཚེ་སྟག་འདི་ཡང་འཆི་སྲིད་པས་ད་ནི་ཅི་བྱ་སྙམ་པ་དང་། མཐར་ཁོས་སྟག་སྐྱོབ་རྒྱུའི་སེམས་ཐག་བཅད་དེ་སྟག་དེ་བསྐྱབས་པས་སྟག་དེ་དགའ་སྤྲོ་ཚད་མེད་སྐྱེས་ཏེ་ཁོ་ལ་བུད་ཤིང་འཐུ་རོགས་བྱས།

དེའི་རྗེས་སུ་སྟག་དེས་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་འཚོ་བ་ཁ་ཅང་ཐབས་ཆག་ཡིན་པ་ཤེས་ནས། ཁོ་མ་བུ་གཉིས་ས་ཆུ་འཛོམས་པའི་ཡུལ་གཞན་ཞིག་ལ་གནས་སྤར་དུ་བཅུག་པར་མ་ཟད། བུ་དེར་ཆུང་མ་ཞིག་ཀྱང་དགོས་པར་བསམ་ཏེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྲས་མོ་འཕྲོག་ཡོང་ནས་བུ་དེའི་ཆུང་མར་བསྐུལ། རྒྱལ་པོ་འཁོར་དང་བཅས་པས་སྲས་མོ་སྟག་གིས་འཁྱེར་ཏེ་གྲོངས་སོང་སྙམ་སྟེ་དགེ་རྩ་ཆེན་པོ་བསྒྲུབས་པ་རེད།

ཉིན་ཞིག་བུ་དེས་ཆུང་མའི་འདྲ་པར་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ཞིང་ཁར་བཞག་སྟེ་ཞིང་རྨོ་སྐབས་གློ་བུར་དུ་རླུང་འཚུབ་ཅིག་གིས་ཆུང་མའི་འདྲ་པར་འཁྱེར་པས་བློན་པོ་ཞིག་གིས་རྙེད་ཅིང་དེས་རྒྱལ་པོ་ལ་སྤྲད། རྒྱལ་པོས་རང་གི་སྲས་མོ་ཤི་མེད་པ་ཤེས་མ་ཐག་འཁོར་འབངས་རྣམས་ལ་སྲས་མོ་བཙལ་བའི་བཀའ་བསྒོས་ཤིང་། གལ་ཏེ་རྙེད་མཁན་བྱུང་ན་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་སྟེར་རྒྱུའི་ཁས་བླངས།

དེ་ནས་འཁོར་འབངས་རྣམས་ཀྱིས་སྲས་མོ་བཙལ་ཏེ་རྙེད་བྱུང་བས། སྲས་མོ་དང་མ་བུ་གཉིས་དང་བཅས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ཁྲིད། དུས་དེར་སྟག་དེ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་སར་ཡོང་དུས་ཁྱིམ་ན་མི་གཅིག་ཀྱང་མི་འདུག་པས། སྟག་དེས་མ་བུ་འདི་གཉིས་རྒྱལ་པོས་ཁྲིད་སོང་བ་ཐག་གིས་ཆོད་དེ་སྨྱུར་བར་རང་གི་མངའ་འོག་གི་སྟག་ལྔ་བརྒྱ་ཁྲིད་ནས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་མཐའ་བསྐོར་པས། རྒྱལ་པོ་སྐྲག་ཐག་ཆོད་དེ་གང་དུའང་འགྲོ་རྒྱུ་མི་ཤེས་པའི་དུས་དེར། བུ་དེས་རྒྱལ་པོས་བཀའ་ལྟར་སྟག་ལ་རྒྱལ་པོས་ཁོ་རང་སྡུག་ལ་མ་བརྒྱབ་པའི་གནས་ཚུལ་རྣམས་དྲང་པོར་བཤད་པས།

སྟག་གིས་འོ་ན་ཁྱོད་སོང་སྟེ་རྒྱལ་པོ་ལ་སྟག་རེར་ཕག་རེ་སྤྲད་ཚེ་སྟག་དཔུང་ཕྱིར་ལོག་འགྲོ་བའི་གནས་ཚུལ་ཞོད་ཅིག་ཅེས་བཤད། བུ་དེས་རྒྱལ་པོར་དེ་ལྟར་བཤད་པ་ན་རྒྱལ་པོས་ཀྱང་ཕག་ལྔ་བརྒྱ་གྲ་སྒྲིག་བྱས། དེ་ནས་བུ་དེས་སྟག་ལྔ་བརྒྱའི་དཔོན་པོ་དེར་ཞོན་ཞིང་ལག་ཏུ་ལྕུག་ཚན་ཞིག་བཟུང་ནས་སྟག་རེར་ཐེངས་རེར་བྲབས་པ་ན་

སྡུག་ཚང་མ་ཕྱིར་ཡོག་ཅིང་། རྒྱལ་པོའི་སེམས་སུ་མི་འདི་ལ་ནུས་སྟོབས་ཁྱད་པར་ཅན་ཞིག་འདུག་ཅེས་རང་གི་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་ཁོ་ལ་སྤྲད་པས་བཟའ་མི་གང་པོ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏོ།།

苦 娃 与 虎 王

很久很久以前，在一个小山村里住着一户穷苦人家，母子二人相依为命，因为家境贫困，就给男孩起名叫苦娃。母子二人的生活仅靠苦娃每天进山砍柴买得的钱来维持，生活过得很清苦。

一天，苦娃又像往常一样进山砍柴，正好被住在这里的虎王看见了，虎王想试试这个男孩的心地，于是找了个树杈，装作卡在树杈中间快要死了的样子，苦娃看到了将死的老虎，心里很是犹豫不知该不该救，他心想："如果我救了这只老虎之后老虎反而要吃了我该怎么办，如果我被老虎吃了那么家中年迈的老母亲就没人照顾了，那么老母亲就肯定会饿死；可是如果我不救这只老虎，这只老虎就会死去，到底该怎么办呢？"他思来想去，最后还是决定救它。虎王被救之后很开心，就帮着苦娃砍柴，当它看到苦娃母子窘迫的生活状况之后，就把他们带到了一个土地肥沃的地方，之后它又心想，还需要给苦娃找一个妻子才行，于是他就到王宫将公主捉了回来给苦娃当妻子。王宫上下都以为公主被老虎叼走吃了，非常伤心，就给公主办了隆重的葬礼。

很多年后的一天，苦娃把爱妻的画像放在田边，一边看着画像，一边耕田。忽然一阵大风刮过，画像被刮走了，正好被一个大臣捡到，大臣将画像交给了大王，大王知道自己心爱的公主没有死之后非常高兴，命下人彻查公主的下落，并承诺谁如果找到公主就将半个国土赏赐于他。手下的人们到处寻找，终于找到了公主的下落，大王就把公主和苦娃母子带到宫中。

老虎过来看望苦娃一家人，却看见房中空无一人，断定他们是被带到了王宫，马上召集了手下的五百只老虎将王宫团团包围。大王见到此情景非常害怕，问苦娃有没有老虎朋友。苦娃说有， 大王让苦娃让他的老虎朋友离开王宫。当虎王看到苦娃立即问："大王有没有为难你们？"苦娃摇了摇头。虎王松了一口气，又说："你去告诉大王只要他给每只老虎准备一头猪，那么它们就肯离开。"苦娃如实告诉大王之后，大王立刻让下人准备了五百头猪让苦娃送去，苦娃出去之后骑在了虎王背上，随手挥舞鞭子，轻轻一赶，那五百只老虎很听话的离开了。大王心想这人一定不简单，连凶猛的老虎都听他的话，于是就将半个国土及许多奴隶赏赐给了他，从此苦娃一家过上了幸福快乐的生活。

The Tiger King and the Poor Son

An old woman and her son made a living collecting firewood. A tiger living in the forest where they cut wood decided to test the young man's sense of compassion. The tiger shoved his head between two closely grown branches, pretended to be about to die, and waited to see what the young man would do.

"This tiger will surely eat me if I help him and my mother will be alone if I die. But he will die if I don't save him," thought the young man, and decided to help the tiger. Moved by his compassion, the tiger helped the young man collect fuel afterwards. The man and his mother then led a more comfortable life after moving to another place with the tiger's help. The tiger noticed that the young man lacked a wife and brought a princess. The princess's father believed that his daughter had been eaten by a tiger and thus was doing many rituals after her 'death'.

The boy often brought a picture of the princess to field and looked at while he plowed, but forgot it in a field after plowing one day. It was then blown away by the wind. A servant of the king happened to get it, and thus the king learnt that his daughter was still alive. The king then announced that anyone who found the princess would be rewarded with half of his wealth. Finally, the king's ministers found the couple and the old woman, and ordered them brought to the palace. When the tiger came to visit the young man, nobody was there. The tiger realized that the king had taken them, gathered five hundred tigers, and surrounded the king's palace. The king was terrified and asked the young man to confirm if the leader tiger was the one he had saved. The woodcutter said it was. The young man then met the tiger, who told him to ask for a pig for every tiger. The king agreed, and the young man mounted the leader tiger and rode off, leaving the other tigers. Witnessing these events, the king believed that the young man was truly an amazingly capable man, and thus gave him half of his wealth. The whole family then lived happily ever after.

རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་དང་བྱ་ཤིང་འཐུ།

གནའ་སྔ་མོར། ས་ཆ་ཞིག་ན་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་ལ་བུ་གཉིས་ཡོད་པ་དང་། བུ་ཆུང་བ་དེ་ནགས་ལ་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་ནས་བུད་ཤིང་བསྡོང་སྟེ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་གདའ། ཉིན་ཞིག་བུ་དེ་ནགས་ལ་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་ནས་ཕྱིར་ཡོང་བའི་ལམ་བར་དུ་ཀླུང་ནག་འཚུབ་མ་ཞིག་གཡུག་བཞིན་ཡོད་པ་ལ། ཁོས་ཀླུང་འཚུབ་དེའི་ནང་ལ་སྙ་རེས་བརྒྱབ་པ་ན་ལྷམ་ཞིག་ཕྱིར་ལྷུང་སོང་བ་དང་ཁོས་ལྷམ་དེ་ཁྲོམ་ལ་འཁྱེར་ནས་གོང་མཐོན་པོར་བཙོང་བ་དང་། མ་གཞི་ལྷམ་དེ་ནི་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོའི་ལྷམ་ཡིན་པ་རེད།

སྐབས་དེར། རྒྱལ་པོས་སྲས་མོ་བོར་སོང་བ་དང་དེ་བཙལ་དགོས་པའི་བཀའ་ཡུལ་གྲུ་ཀུན་ལ་བརྒྱབ། དེ་ནས་བློན་པོ་ཞིག་གིས་སྲས་མོའི་ལྷམ་ཁྲོམ་རའི་ནང་ནས་མཐོང་བྱུང་བས་ལྷམ་དེ་གང་ནས་ཁྱེར་ཡོང་བ་སོགས་ཀྱི་གནས་ཚུལ་རྩད་བཅད་པ་ན། ཚོང་བ་དེས་བུད་ཤིང་འཐུ་མཁན་གྱི་བུ་དེའི་ལག་ནས་ཉོས་ཚུལ་གསལ་པོར་བཤད་པ་ན་བུ་དེ་བཙོན་དུ་བཟུང་། རྒྱལ་པོས་བུ་དེར་སྲས་མོ་ངེས་པར་དུ་བཙལ་ནས་རྙེད་དགོས་པ་དང་མ་རྙེད་ཚེ་ཁྱོད་བཟའ་མི་གང་བོར་སྲོག་ཁྲིམས་ལ་སྦྱོར་བའི་བཀའ་བབས། དེ་ནས་བུ་དེ་གཅིག་པུ་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་བཙལ་དུ་སོང་། ས་ཆ་ཞིག་ལ་ཐོན་དུས་མི་ཁ་ཤས་ངུ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་མི་ཁ་ཤས་གད་མོ་དགོད་ཀྱིན་ཡོད་པ་དང་འཕྲད་པས་རྒྱུ་མཚན་དྲིས་པ་ན། "ངུ་བཞིན་པའི་མི་རྣམས་དོ་དགུང་ལྷ་ཁང་སྲུང་གི་འགྲོ་དགོས་པ་དང་སོང་ཚེ་འདྲེ་མོ་མགོ་དགུ་ཡོང་ནས་ཟོས་འགྲོ་བས་ཕྱིར་ཡོང་མེད་པ་དང་། དགོད་བཞིན་པ་རྣམས་སང་ཉིན་དགུང་མོ་མ་གཏོགས་འགྲོ་མི་དགོས་པས་དགའ་སྤྲོ་སྐྱེས་བ་རེད"ཅེས་ལན་བཏབ་པ་ན། བུ་དེས་ཁྱོད་ཚོས་དེ་འདྲས་སེམས་ཁུར་མི་བྱེད་པར་ལྕགས་མདའ་ལྕགས་གཞུ་ཞིག་སྙ་གོན་བྱོས་དང་ལྷ་ཁང་སྲུང་དུ་ཁོ་བོ་འགྲོ་ཞེས་ཁས་བླངས།

དེ་ནས་ཁོས་ལྷ་ཁང་སྲུང་ནས་བསྡད་པ་ན་ས་རུབ་དུས་ཀླུང་གཡུག་པ་དང་ཝུར་སྒྲ་དང་བཅས་འདྲེ་མོ་ཐོན་བྱུང་བས་ཁོས་ལྕགས་གཞུ་དེ་ལ་ལྕགས་མདའ་སྒྲད་ནས་ཤེད་ཅི་ཡོད་ཀྱིས་འཐེན་ནས་བརྒྱབ་པ་ན་ཡུལ་ཕྱོགས་དེ་ཝུར་སྒྲ་དང་བཅས་འདྲེ་མོ་དེ་ནག་མེད་སེར་གར་སོང་ཆ་མེད་དུ་གྱུར། ཕྱི་ཉིན་ནམ་ལངས་པ་ན་ཁོ་སྐྱེ་བ་དེར་སོང་ནས་འདྲེ་མོ་ཁོས་བཏུལ་ཟིན་པ་དང་ཁོ་ངེས་པར་དུ་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་བཙལ་དུ་འགྲོ་དགོས་པ་དང་སྲས་མོ་རྙེད་རྗེས་ཕྱིར་ཡོང་ཚུལ་བཤད་ནས་འདྲེ་མོའི་ཁྲག་རྗེས་དེད་ནས་སོང་། ཁྲག་རྗེས་དོང་ཞིག་གི་ནང་དུ་འཛིན་འདུག་པས། ཁོ་དོང་དེའི་ནང་དུ་སོང་བ་ན་དེ་ན་ས་ཆ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད་ཅིང་། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོས་དེ་ན་ལུག་འཚོས་ནས་ཡོད་པ་དང་འཕྲད། ཁོས་སྲས་མོར་འདྲེ་མོའི་གནས་ཚུལ་དྲིས་ཏེ་ཇུ་འདིའི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཇི་ལྟར་བརྒལ་དགོས་ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྲས་མོས"ཇུ་ཡར་ལོག་མར་ལོག་ར་མ་དཀར་མོར་ལམ་ཕྱེ"ཞེས་བཤད་ན་ཇུ་བརྒལ་ཐུབ་ཚུལ་བཤད། འོ་ན་ནོར་ལུག་ཐམས་ཅད་ར་ནང་དུ་ཇི་ལྟར་འཛུག་ཅེས་དྲིས་པ་ན། "ནོར་ནོར་ར་ནང་དུ་སོང་། ཏ་ཏ་ར་ནང་དུ་སོང་ཞེས་བཤད་ན་བུད་འགྲོ"ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་ཁོས་འདྲེ་མོའི་བླ་སྲོག་ཅི་རེད་ཅེས་དྲིས་པ་ན། འདྲེ་མོའི་བླ་

སྲོག་གཉའ་སྒོང་ན་རྨི་ལུ་གུ་འདྲ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་དང་། ཐབ་ཀའི་གཉའ་ན་གྲོག་ཚང་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ཡིན། ཁོ་མོ་ད་ལྟ་རྨ་ཁ་མ་སོས་བར་བསྡད་ཡོད་པ་དང་། རྨ་སོས་བར་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་འཐུང་རྗེས་དེ་ལ་ལྤེ་ཐུག་བྱས་ནས་འདུག་དགོས་ཚུལ་གྱི་གནས་ཚུལ་རྣམས་གསལ་པོར་བཤད། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་སོང་ནས་ནོར་ལུག་ཐམས་ཅད་ལྐུས་རར་བཅུག་རྗེས་ཁྱི་ཞིག་བསད་ནས་དེའི་ལྤེ་ཁྱེར་སོང་ནས་ཨ་མའི་རྨ་ཁར་བྱུད་པ་ན། འདྲེ་མོས་དེ་དགྱུང་ཅི་ཡིན་ནམ་ཁྱོད་ཀྱིས་རྨ་ཁ་ཐུག་པ་ཧ་ཅང་རྒྱུབ་པས་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་འཐུང་ནས་ཡང་བསྐྱར་ཐོགས་ཤིག་ཅེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོས་འོ་མ་འཐུང་ནས་ཡང་བསྐྱར་ཐུག་པ་དང་མཉམ་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་མགོ་ལ་ཤིག་འཛུ་ཞེས་བཤད་ནས་མགོ་ཡི་རྨི་ལུ་གུ་འདྲ་བ་དེ་བཅད་སོང་། ཆུ་ཁོལ་ཞིག་བསྐོལ་ནས་ཐབ་ཀའི་གཉའ་ཡི་གྲོག་ཚང་ནང་དུ་བླུག་པ་ན་དེ་ནས་དུག་སྦྲུལ་ཅིག་ཕྱིར་འོང་བ་དེ་ཡང་བསད་པས་འདྲེ་མོའི་སྲོག་གི་རྒྱུན་ཆད་སོང་བ་རེད།

དེ་ནས་འདྲེ་མོ་དེ་ཤི་སོང་བས་སྲས་མོ་དང་བུ་དེ་གཉིས་ཕྱིར་འོང་། དོང་ཁར་ཐོན་དུས་བུ་དེའི་སྐྲུན་ཆེ་བས་ཁོ་གཉིས་ལ་སྐྲག་འདུག སྲས་མོས་བུ་དེ་ལ་ཁྱོད་སྔོན་དུ་སོང་ཞེས་བཤད་ནའང་། བུ་དེས་ཁྱོད་སྔོན་དུ་སོང་དང་ང་རྗེས་ནས་ཡོང་ཆོག་ཅེས་སྲས་མོ་སྔོན་ལ་དོང་ཁར་འཛེན་དུ་བཅུག བུ་དེའི་སྐྲུན་ཆེ་བས་སྲས་མོ་དོང་ཁར་གླངས་མ་ཐག་དོང་ཁ་ཕ་བོང་ཞིག་གིས་བཅད་དེ་སྲས་མོ་རང་གིས་བསྐྱབས་ཁྲུལ་གྱིས་ཁྲིད་ནས་བུད་སོང་བས་སྐྲུན་ཆེ་བ་དེར་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་ཐོབ་སོང་བ་རེད།

སྲས་མོས་རང་སྐྱོབ་མཁན་གྱི་དཔའ་རྒོད་ངོ་མ་དེ་དོང་ནང་ནས་ལུས་སོང་བའི་གནས་ཚུལ་གསལ་པོར་ཤེས་ཡོད་པས་སྐད་ཆ་ཅི་ཡང་མ་བཤད་པར་ལྐུག་པའི་ཚུལ་བཟུང་ནས་བསྡད་པས་མི་ཚང་མས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་འདྲེ་མོས་བཟུང་ནས་ལྐུན་པོར་གྱུར་སོང་ཞེས་བཤད།

དེ་ནས་བུ་ཆུང་དེ་དོང་ནང་དུ་ཐོམ་ནས་སོང་སོང་བ་ན་ལྷུགས་སྐམ་ཞིག་ཡོད་པ་ཅི་ཡིན་བསམ་ནས་ཐོ་བས་བསྣུན་པ་ན་ནང་ནས་དུག་སྦྲུལ་ཞིག་ཡོང་ནས་ཁོ་ལ་དཀྲིས་གསུམ་བརྒྱབ་པ་དང་ཁོ་དེའི་དུག་ཁས་བརྒྱལ་བར་གྱུར་སོང་། བརྒྱལ་སངས་རྗེས་ཁོས་དུག་སྦྲུལ་ལ་ཁྱོད་སུ་ཡིན། གལ་ཏེ་ང་འཆའ་ན་འདོད་ཚེ་ཁྱོད་ཀྱིས་གང་འདོད་དུ་ང་འཚོས་ཆོག་ཅེས་བཤད་པ་ན། དུག་སྦྲུལ་དེས། དེ་འདྲ་ག་ལ་ཡིན། ང་འདྲི་མོ་འདྲིས་དམ་ལ་བཏགས་ཡོད་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ངས་སྲོག་བསྐྱབས་སོང་བས་ཝུ་གཉིས་ངེད་ཚང་ལ་འགྲོ་ཞེས་མཉམ་དུ་སོང་དུས་སྦྲུལ་དེ་ནི་ཀླུ་རྒྱལ་གཙུག་ན་རིན་ཆེན་གྱི་བུ་ཡིན་པ་རེད། ཀླུ་རྒྱལ་གྱི་རྒྱལ་སྲིད་ཕྱེད་ཀ་ཁོ་ལ་སྤྲད་ཅིང་དེ་ཙ་ཀླུའི་བུ་མོ་ཞིག་བཙུན་མོ་བླངས་ཏེ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བ་རོལ་ནས་བསྡད།

ཉིན་ཞིག་ཁོས་རང་གི་ཆུང་མ་ལ་‥ས་ཁར་ལྷད་མོ་ཞིག་བལྟ་རུ་འགྲོ་དགོས་པས་སོང་ན་ཨེ་ཆོག་ཅེས་དྲིས་པ་ན། དེས་འགྲོ་ཐུབ་ཀྱང་ཁྱོད་ཕྱིར་ཡོང་རྒྱུ་མ་རེད་ཅེས་ལན་བཏབ། ཁོས་ཕྱིར་ཡོང་ཞེས་བཤད་ནས་ཕན་ཚུན་ལ་མནའ་བསྐྱལ་ནས་འགྲོ་རྒྱུ་ཐག་བཅད་པ་ན་ཆུང་མས་ཁོ་ལ་ཤོག་ཐུམ་ཟུར་གསུམ་མ་ཞིག་བྱིན་ནས་འདི་ཁྱོད་ལ་དགོས་དུས་ཀྱི་ཉིན་ཞིག་ཡོད་ཅེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོ་ས་ཁར་ཡོང་དུས་སྐྲུན་ཆེ་བས་མཐོང་བྱུང་བས། རང་གི་

མཚང་བརྗོལ་བར་འཇིགས་ཏེ་བློན་པོ་འགར་བཀའ་ཕབས་ནས་བཙོན་ལ་བརྩུག་པ་ན་ཁོས་ཤོག་བུ་ཟུར་གསུམ་མ་དེ་ལག་ལ་བླངས་པ་དང་མཉམ་དུ་བཙོན་ཁང་ནང་དུ་འཛའ་ཤར་བ་དང་། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོས་དེ་མཐོང་བྱུང་བས་ཅེ་ཡིན་བསམ་ནས་བཙོན་ཁང་ནང་ལ་བལྟ་རུ་ཡོང་དུས་རང་ཉིད་སྐྱོབ་མཁན་ངོ་མ་དེ་མཐོང་བྱུང་བ་དང་། ཁོས་ཀྱང་སྲས་མོ་མཐོང་བྱུང་བས་ཕན་ཚུན་ལ་འཐམ་ནས་བརྒྱལ་སོང་བ་དང་། དེར་ཡོད་ཀྱི་མི་རྣམས་ཧ་ལས་ནས་སྲས་མོ་བཙོན་མ་ཞིག་དང་འདི་འདྲ་བྱེད་དོན་ཅེ་ཡིན་བསམ་ནས་སྐད་ཆ་མང་པོ་བཤད་པ་ན། སྲས་མོས་མི་སྨྲ་བའི་བརྟུལ་ཞུགས་མཚམས་བཞག་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱི་གནས་ཚུལ་རྣམས་དྲང་མོར་བཤད་པས། རྒྱལ་སྲིད་ཀྱི་ཕྱེད་ཀ་དེ་བུ་ཆུང་བར་སྤྲད་པ་དང་བུ་ཆུང་དེས་ས་འོག་གི་རྒྱལ་ས་ཕྱེད་ཀ་དང་ས་སྟེང་གི་རྒྱལ་སྲིད་ཕྱེད་ཀ་བཟུང་ནས་སྐྱིད་པའི་དཔལ་ལ་རོལ་བར་གྱུར་ཏོ།།

公 主 和 苦 娃

古时候有个地方住着一位老奶奶和她的两个儿子，小儿子以砍柴为生，有一天他在砍柴回来的途中遭遇了一股强烈的龙卷风，他拼命挥动手中的斧头，这时却从空中掉下来了一双鞋子。之后他去集市居然有人出高价把那双鞋买走了。有一天，有个大臣偶然在集市上看到那双鞋，便问商人从何得来？商人说是一个砍柴的年轻人卖给他的，便把小儿子给供出去了。原来那双鞋的主人居然是当朝的公主，而公主又在不久前失踪了。大臣随后就把小儿子抓到了皇帝面前，皇帝下令小儿子务必要把公主找回来，否则就死罪难逃，连他的家人也难免一死。

小儿子就这样启程去寻找公主，走到一个地方他看到有些人在伤心地哭泣，而另外一些人却在欢喜雀跃、幸灾乐祸的样子，问其原因，才知道，原来哭的人是因为今晚要去守寺庙，而去了便会被一个九头魔女吃掉。欢喜的人是因为他们要等到明天才轮到去守寺庙。小儿子说原来是这样啊，便安慰那些人不必太担心，只要提供给他上好的弓箭，他许诺晚上去守寺庙，那些人非常高兴地答应了。

晚上他如约守寺庙的时候，伴随着一阵邪风女魔头来了，他用尽全身的力气将箭射向那女魔头，一声惨叫后女魔头便跑了。第二天清晨他回到村子里告诉大家魔女已经受伤了，但自己因为还要去寻找公主故不便在那里逗留。说罢便沿着九头魔女留下的血迹直追而去。那血迹一直延伸到一个巨大的地洞里，走到洞里面便是一个广袤的草原，他看到公主在那里放羊，原来公主就是被魔女抓来了。他询问公主如何才能淌过前面的大河，公主说只要嘴里念“顺流逆流白山羊要过河”就能跨到彼岸，他又问公主如何将牲畜赶入圈内，公主说念“马儿马儿进圈、牛羊牛羊进圈”即可。又问魔女的命门在哪里，回答说是脖子上像羊羔形状的黑痣和塘边上的蚂蚁窝。公主又说魔女的伤口还没有痊愈，说她每天要喝一碗牛奶后舔舐魔女的伤口。了解了这一切后小儿子和公主把牛羊圈进了圈，然后杀死一条狗，把它的舌头割下来用来代替公主舔舐魔女的伤口。魔女说今晚你的舌头为何如此粗糙，要求重新舔。小儿子在帮助魔女舔舐伤口时，他给魔女说你脖子上有个虱子要处理掉，说话间就把她脖子上的像羊羔形状的黑痣给割下来了，顺便把一壶开水倒入了火塘旁边的蚂蚁窝后杀掉了从中出来的毒蛇，就这样九头魔女就一命呜呼了。

杀死魔女后小儿子和公主准备回家去，没想到刚到洞口时他哥哥却在那里等待，他把公主先拉上来后却用一块巨石把洞口堵住了，可怜的小儿子就这样又被关在洞里了。更可恶的是大儿子回去后还说是自己救了公主，他如愿以偿地得到了皇帝赐给的一半江山，公主虽然非常清楚事情的真相，但为了保护小儿子，姑且将计就计，干脆装成哑巴整天不说一句话。一时间人们都以为公主被魔女抓走后就成傻子了。

此时的小儿子在洞中无聊地抓狂，他随手拿起一个铁盒子狠狠地砸在了地上，砸开的盒子里却爬出来了一条毒蛇把他的身子缠了三圈，他顿时昏厥过去 。醒来之后他对那条蛇说你到底是谁，要杀要刮请赶快，但蛇说哪里哪里，是您救了我的命，现在我邀请您去我们家里做客。原来那条蛇是海龙女，为了表达救命之恩，海龙王不但把他的女儿许配给了小儿子，还把自己一半的江山分给了他，从此小儿子过上了幸福的生活。有一天他跟海龙女说他可不可以到地面上去看看，她说可以，但你要保证一定回来，他发誓肯定会回来。临走时海龙女给了他一个三角形状的厚纸，说万一你遇到什么困难它能帮到你。

他到地面上后大儿子看到了他，大儿子命令随从把自己的弟弟抓起来关进了牢里，小儿子拿出之前海龙公主给他的三角形的纸后监狱里突然出现了一道彩虹。彩虹被公主看到了，她感到十分好奇想去近处观察，结果在牢里看到了自己真正的救命恩人，两人像一对分离太久的情人一样紧紧地抱在一起，在场的人们都很奇怪为什么公主面对一个犯人如此失态。正在人们议论纷纷的时候公主抛开假装的面纱，告诉了人们所有真相。自然，皇帝把之前赐给大儿子的那半个江山转而赐给了小儿子。从此以后，小儿子在地上和“地下”各拥有了“半壁”江山，过着无忧无虑的生活。

The Princess and the Firewood Collector

An old woman had two sons. Her younger son made a living for himself and his mother collecting fuel. One day on the way home he met a tornado, waved his axe at it, and a shoe suddenly dropped down from it. He took it to the market and sold it for a high price.

The shoe belonged to a princess who had recently disappeared. Later people were informed that the princess was lost. Meanwhile, one of the king's servants saw the shoe in the market and had gotten all the details from the merchant who had bought the shoe. The firewood collector was arrested and ordered to find the princess or his whole family would be punished.

After a long walk, the firewood collector came to an unfamiliar place where some people were crying and others were laughing. The firewood collector asked them what they were doing. He was told that they had to guard a temple in turns. The people who were crying were supposed to guard the temple that night, and the ones laughing did not have to go there that night. The firewood collector said, "Bring me an iron bow and arrow and I will stay at the temple tonight."

A demon arrived at the temple that night in a strong wind and terrible sound. The firewood collector used all his strength to notch and shoot an arrow at it. The demon vanished in a huge gust of wind. Early next morning, the firewood collector told the villagers that the demon was destroyed, and that he had to go after the princess. He then followed drops of blood and finally entered a high and wide cave where he found the princess herding sheep. "How can I get to the other side of this river?" asked the firewood collector.

The princess said, "Just say, 'White goat I need to cross to the other side of the river. Give me a way to get over please!'"

"How can I make sheep and yaks get in their stables?" asked the firewood collector.

"Just say, 'Horses get into the horse stable, yaks get into yak stable,'" the pri ncess said.

"How can I take the demon's soul?" asked the firewood collector.

"There is a mole like a sheep on her neck and an ant nest on the stove. Her life can be taken by either hitting the mole or destroying the ant nest. She was hurt before and is now recovering. I must drink a bowl of milk and lick her wound every day till she recovers," the princess said.

After putting the livestock in the right places, the firewood collector and the princess killed a dog and took its tongue with them. When they got to the demon,

they rubbed the dog tongue on the demon's wound. "Why is your tongue so rough tonight? Please lick my wound after you drink a bowl of milk," ordered the demon.

The firewood collector did so and said to the demon again, "You have lice in your hair. I'll help you catch them." Then he cut off the mole on the demon's neck, boiled some water, and poured the hot water on the ant nest. A serpent came out off the nest and he killed it, and thus the demon died.

The firewood collector and the princess decided to leave the cave. When they reached the mouth of the cave, the firewood collector's elder brother was waiting and helped take the princess out of the cave but covered the entrance before his brother could get out. The elder brother then pretended to be the one who had saved the princess.

The princess knew that the man who had saved her was left behind and refused to speak. Everyone assumed the demon had struck her dumb. The firewood collector found an iron vase in the cave. He hit it with a hammer and a serpent came out. He was frightened by the serpent and fainted. When he revived he said, "You can eat me if you want."

The serpent said, "No, no. I was controlled by the demon and you liberated me." The firewood collector then followed the serpent and realized that the serpent was the son of the Naga King, Gtsug na rin chen. The Naga King later gave half of his wealth to the firewood collector, who then lived happily with a naga wife.

One day the firewood collector asked his wife, "Is there a way that I can go to the land above?"

His wife replied, "If you go you will not return!" He promised he would return, and thus his wife gave him three colored, folded papers, and said that he would need them in the world above. When the firewood collector got to the outside world, his elder brother saw him and ordered his people to imprison him. The firewood collector was put in jail. He held the folded papers and a rainbow appeared atop the jail. The princess saw the rainbow, curiously came to the jail, and found the man who had truly saved her.

Both the firewood collector and the princess were shocked into stillness. Everyone around them were surprised to see the princess behaving this way when she saw the prisoner. The princess then broke her silence and told the whole story, and thus the firewood collector got half of the king's wealth and they lived happily after receiving wealth from both kings.

དཀར་ཡོལ་ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ།

གནའ་སྔ་མོར། ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཡོད་པ་ཧ་ཅང་དབུལ་པོ་ཡིན་པས། སྡེ་བའི་ནང་གི་མི་ཚང་མ་ལོ་སར་ལ་གྲ་སྒྲིག་བྱེད་དུ་སོང་ནའང་ཁོ་གཉིས་ལ་སྒོར་མོ་མེད་པས་ལོ་སར་ལ་མགོ་བའི་ཉོ་ཆ་རྒྱག་མ་ཐུབ།

ཕྱི་ཉིན། རྒན་མོ་དེས་ཁྱིམ་ན་ཡོད་པའི་དོང་ཙེ་གསུམ་པོ་དེ་བུ་ལ་སྤྲད་ནས་ཁྲོམ་ལ་ཉོ་ཆ་རྒྱག་ཏུ་འགྲོ་རུ་བཅུག བུ་དེས་དོང་ཙེ་གསུམ་པོ་ཁྱེར་ནས་ལམ་དུ་འགྲོ་སྐབས་བྱིས་པ་འགའ་ཁྱི་ཕྲུག་ཅིག་བཟུང་ནས་གསོད་རྩིས་བྱེད་བཞིན་པ་མཐོང་ནས། བྱིས་པ་ཚོར"ཁྱོད་ཚོས་དེ་མ་གསོད་དང་། ངས་ཁྱོད་ཚོར་དོང་ཙེ་གཅིག་སྤྲེར"ཞེས་བཤད་པས། དེ་ཚོས་ཀྱང་ཁོའི་ཁ་ལ་ཉན་ནས་ཁྱི་ཕྲུག་དེ་དོང་ཙེ་གཅིག་ལ་བརྗེས་སོང་། ཡང་ཡུད་ཙམ་སོང་བ་ན་བྱིས་པ་འགའ་བྱི་ལ་ཆུང་ཆུང་ཞིག་གསོད་རྩིས་ཡོད་པ་དང་འཕྲད་པས་གོང་ལྟར་ཁོའི་དོང་ཙེ་གཅིག་བྱི་ལ་དེར་བརྗེས། དེ་ནས་སུ་མཐུད་དུ་སོང་དུས་ཉ་བ་འགའ་ཉ་ཞིག་བཟུང་ནས་གསོད་རྩིས་ཡོད་པ་དང་འཕྲད་པས་ཆེས་མཐའ་མཇུག་གི་དོང་ཙེ་གཅིག་པུ་དེ་ཡང་ཉ་དེར་བརྗེས། ཁོས་ཉ་དེ་ལག་ལ་བཟུང་ནས་འདུག་སྐབས་ཉ་དེ་འཕག་ཐེངས་གཅིག་གིས་ཆུ་ནང་དུ་ཤོར་སོང་། ཁོས"ཨ་ཁ། ཉ་ཁྱོད་མ་བྲོས་ནའང་ངས་དོང་ཙེ་གཅིག་བྱིན་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་སྲོག་བླུས་ཡོད་པས་ཁྱེད་རང་གསོད་རྩིས་གཏན་ནས་མེད"ཅེས་བཤད། དེ་ནས་ཅུང་ཙམ་འགོར་བ་ན་རྟ་དཀར་པོར་ཞོན་པའི་མི་དཀར་པོ་ཞིག་ཡོང་ནས"ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་སྲོག་བསྐྱབས་པས་རྟའི་འཕོངས་ལ་ཞོན་དང་ཨུ་གཉིས་མཚོ་ནང་ལ་འགྲོ་དང་ངེད་ཚང་གི་ཨ་ཕས་ཁྱོད་ལ་ནོམ་པ་སྤྲེར་ངེས། ནོམ་པ་སྤྲེར་དུས་གསེར་དངུལ་བྲེ་ལ་ཚད་ནས་སྤྲེར་སྲིད། དེ་དག་ས་ཁར་ཡོང་ན་ས་དང་རྫོ་རུ་འགྱུར་བས་དེ་དག་མི་དགོས་ཞེས་ཤོད། ཡང་གོས་ཆེན་འདོམས་ལ་ཚད་ནས་སྤྲེར་ཟེར་ལ། དེ་ཡང་ས་ཁར་ཐོན་དུས་ཅི་ཡང་མིན་པས་མི་དགོས་ཞེས་ཤོད། འོ་ན་ཁྱོད་ལ་ཅི་དགོས་ཞེས་དྲིས་ཚེ། ཁྱེད་ཚང་གི་ཆ་སྣམ་སྟེང་གི་དཀར་ཡོལ་དགོས་ཞེས་ཤོད་དང་དེ་ས་ཁར་ཁྱེར་ཡོང་ཚེ་ཁྱོད་ལ་ཅི་འདོད་པ་ཐམས་ཅད་དེའི་ནང་ནས་ཐོན་ཡོང"ཞེས་བཤད་པ་ན་བུ་དེས་ཀྱང་དེ་ལྟར་ཁས་ལེན་བྱས།

མི་དཀར་པོ་དེས"ངའི་རྟའི་འཕོངས་ལ་ཞོན་ནས་མིག་ཙུང་ཙམ་ལ་ཚུམས་དང་མཚོ་ནང་དུ་སླེབ་པར་ཐོན་ངེས"ཞེས་བཤད་པ་བཞིན་དེ་ལྟར་བསྒྲུབས་པས་ཁོ་གཉིས་མཚོ་ནང་དུ་ཐོན། མཚོ་ནང་དུ་ཁོས་སྣལ་བ་འཕྲུར་མ་འདྲ་འདྲ་དང་སྦྲུལ་ཀ་བ་འདྲ་འདྲ་མང་པོ་མཐོང་རུང་མ་སྐྲག་པར་མདུན་དུ་སོང་ཙ་ན་ཀླུ་རྒྱལ་གཙུག་ན་རིན་ཆེན་དང་འཕྲད། ཀླུ་རྒྱལ་གྱིས་རང་གི་བུའི་སྲོག་བསྐྱབས་པར་བཀའ་དྲིན་ཞུ་ཆེད་དུ་ཁོ་ལ་གོས་ཆེན་འདོམས་ལ་ཚད་ནས་སྤྲེར་རྩིས་བྱས་ཀྱང་ཁོས་མ་བླངས། གསེར་དངུལ་བྲེ་ལ་ཚད་ནས་སྤྲེར་ཟེར་ཡང་ཁོས་མ་བླངས། ཀླུ་རྒྱལ་གྱིས"འོ་ན། ཁྱེད་ལ་ཅི་ཞིག་དགོས་སམ"ཞེས་དྲིས་པར། ཁོས"ཁྱེད་ཚང་གི་ཆ་སྣམ་ནང་གི་དཀར་ཡོལ་དེ་དགོས"ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ཀླུ་རྒྱལ་གྱིས"དཀར་ཡོལ་དེ་ཁྱེད་ལ་སྤྲེར་དུ་མི་ཐུབ་མོད། འོན་ཀྱང་བུས་ཁྱོད་ལ་ཅི་མགོ་སྤྲེར་ཞེས་ཁས་བླངས་ཡོད་པས། ད་ཁྱེད་ལ་སྤྲེར་རྒྱུ་ལས་ཐབས་གཞན་མི་འདུག"ཅེས་བཤད། དཀར་ཡོལ་དེ་བྱིན་རྗེས་ཀླུ་རྒྱལ་གྱི་བུ་ཡིས་ཁོ་སླར་ཡང་ས་སྟེང་ལ་བསྐྱལ།

དེ་ནས་ཁོ་ཡུལ་ལ་ཐོན་ཙ་ན། ཨ་མས་ཁྱོད་ཀྱིས་ལོ་སར་གྱི་ཧ་ཆ་བརྒྱབ་པ་གང་ཡིན་ཞེས་དྲིས་པར། ཁྱི་ཕྲུག་དང་བྱི་ལ་དེ་གཉིས་བསྟན་པས་ཨ་མས་ཁོ་ལ“མི་རྣམས་ཀྱིས་ཟས་གང་མངར་གང་ཞིམ་ཧ་དུས་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁྱི་ཕྲུག་དང་བྱི་ལ་དེ་གཉིས་ཧོས་ནས་བཤའ་རྩིས་ཡོད་དམ”ཞེས་སྡུག་དམོད་བྱས། ཁོས་ཨ་མ་ལ་དགར་ཡོལ་བསྟན་ནས“འདིའི་ནང་ནས་ཅི་དགོས་ཐམས་ཅད་ཡོང་ཐུབ”ཅེས་བཤད་ནས་ཅི་འདོད་པ་ཐམས་ཅད་དཀར་ཡོལ་ནང་ལ་བལྟས་ཏེ་བཤད་པ་ན། དངོས་ནས་ཟས་རིགས་སོགས་ཅི་བསམ་ཐམས་ཅད་ལྷུན་གྱིས་གྲུབ་ཡོང་བས་ཨ་མ་སྤྲོ་བས་རབ་ཏུ་ཁེངས། དེ་ནས་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཅི་འདོད་འདོད་ལོངས་སུ་སྤྱད་དེ་ཡུན་རིང་ཞིག་འགོར་བ་ན། བུ་དེས་རང་ལ་ཆུང་མ་ཞིག་ལེན་དགོས་པར་བསམ་ནས་ཨ་མ་ལ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྲས་མོ་རང་གི་ཆུང་མར་སློང་དགོས་ཚུལ་གྱི་རེ་བ་བཏོན། ཨ་མས་བཤད་རྒྱུར“སྲས་མོ་དེ་རྒྱལ་པོ་ཕན་ཚུན་གྱི་བར་ལ་ཡང་མནའ་མར་སྟེར་གྱིན་མེད་པས། ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མར་སྟེར་སྲིད་དམ”ཞེས་བཤད་པ་ན། བུ་དེས“སྟེར་སྲིད་ནའང་ཐང”ཞེས་ཡང་ཡང་དུ་བཤད་པས་ཨ་མ་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་བུའི་ཆུང་མར་སློང་དུ་འགྲོ་རྒྱུར་ཐག་བཅད། མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་ཁང་བ་དང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་བར་ན་ཆུ་ཆེན་ཞིག་ཡོད་པས་བུ་དེས་ཨ་མ་ཆུའི་ཕ་རོལ་དུ་བསྐྱལ། ཨ་མ་སོང་ནས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་མཐའ་ལ་སྐོར་བ་འགའ་བྱས་རྗེས་རྒྱལ་པོར་བཤད་མ་ཐུབ་པར་ཕྱིར་ལོག ཕྱི་ཉིན་ཡང་གོང་ལྟར་ཨ་མ་སོང་ནས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་མཐའ་སྐོར་ནས་བསྡད་པ་རྒྱལ་པོས་མཐོང་བས་བློན་པོ་ཞིག་མངགས་ནས་རྒྱུ་མཚན་དྲིས་པ་ན། ཨ་མས་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་རང་གི་བུའི་ཆུང་མར་སློང་དགོས་ཚུལ་གྱི་གནས་ཚུལ་དྲང་མོར་བཤད། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཧབ་ཆ་ཞིག་བརྒྱབ་པ་དང་མཉམ་དུ“ངའི་སྲས་མོ་རྒྱལ་ཁབ་གཞན་གྱི་མནའ་མར་ཡང་སྟེར་གྱིན་མེད་པས་ཁྱེད་ཚང་ལྟ་བུ་ལ་སྟེར་ག་ལ་སྲིད། གལ་ཏེ་སྟེར་དགོས་ཚེ་སང་ཉིན་ནམ་ལངས་རག་བར་དུ་ཁྱེད་ཚང་དང་ངེད་ཕོ་བྲང་གི་བར་དུ་ལྕགས་ཀྱི་ཟམ་པ་ཞིག་འཛུགས་དགོས་པ་དང་། ལམ་འགྲམ་དུ་ལྕགས་ཀྱི་སྡོང་པོ་སྐྱེས་བ་དང་དེའི་མགོ་ན་བྱ་བྱིའུ་འབའ་འབུ་ཡོད་པ། ཟམ་སྟེང་དུ་གདན་དཀར་གདན་དམར་གདིང་དགོས། དེ་ལྟར་མ་བྱས་ཚེ་ཁྱོད་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་སྙི་འབྲིག་པ་ལས་གདམ་བྱ་གཞན་མེད”ཅེས་བཤད།

ཨ་མ་སེམས་ཁུར་དང་བཅས་ཡོང་ནས་བུ་ལ་དེ་ལྟར་བཤད་པས། བུ་དེར་འཇིགས་པ་སྤྲ་ཙམ་ཡང་མེད་པར་ཨ་མའི་མདུན་དུ་སོང་ནས་ཨ་མར་སེམས་གསོ་བྱས་རྗེས་ཨ་མ་ཉལ་དུ་བཅུག དགུང་མོར་བུ་དེས་དཀར་ཡོལ་ལ་བལྟས་ནས་ལྕགས་ཀྱི་ཟམ་པ་ཞེས་བཤད་མ་ཐག་ལྕགས་ཀྱི་ཟམ་པ་ཞིག་རང་བཞིན་གྱིས་ཆུའི་ཕ་རོལ་དུ་བརྐྱངས་པ་དང་རྒྱལ་པོས་བཤད་པ་བཞིན་དུ་མགོ་ལ་བྱ་བྱིའུ་དང་ཟམ་སྟེང་དུ་གདན་དཀར་གདན་དམར་སོགས་ལྷུན་གྱིས་གྲུབ་སོང་བ་རེད། ནམ་ལངས་བ་ན་རྒྱལ་པོས་གཟིགས་དུས་ཁོའི་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་དུ་ཐམས་ཅད་གྲུབ་ནས་འདུག་པ་མཐོང་ནས་ཚིག་ཤོར་ན་འཛིན་ཐབས་མེད་ཅེས་པའི་དཔེ་བཞིན་སྲས་མོ་བུ་དེའི་བག་མར་བཏང་ངས། དེ་ནས་སྲས་མོ་བུ་དེའི་ཆུང་མ་བྱས་ནས་ཡུན་རིང་འགོར་རྗེས། ཁོ་ཚང་ལ་གཡོག་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེས་ཅི་བསམ་ལྷུན་གྱིས་འགྲུབ་པའི་དཀར་ཡོལ་དེའི་རྒྱུས་ཡོངས་སུ་ལོན་པ་ན། བུ་མོ་དེ་སོང་ནས་རྒྱལ་པོ་ལ“མ་བུ་དེ་གཉིས་ཕྱུག་པོར་གྱུར་པའི་

རྒྱུ་མཚན་ནི་དཀར་ཡོལ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། དེ་དང་རིགས་འདྲ་བའི་དཀར་ཡོལ་ཞིག་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཁང་ན་ཨེ་ཡོད”ཅེས་དྲིས་པར། དངོས་ནས་མཛོད་ཁང་ན་དཀར་ཡོལ་དེ་དང་ཆ་འདྲ་བ་ཞིག་ཡོད་པས་གཡོག་མོས་གཡོ་ཐབས་སྣ་ཚོགས་ལ་བརྟེན་ནས་དཀར་ཡོལ་དེ་བུ་དེའི་དཀར་ཡོལ་དང་བརྗེས་རྗེས་ཅི་བསམ་ལྷུན་འགྲུབ་ཀྱི་དཀར་ཡོལ་དེ་རྒྱལ་པོར་སྤྲད་བྱུང་། དེ་བས་མ་བུ་གཉིས་སྔོན་བཞིན་ཅི་ཡང་མེད་པར་དབུལ་པོར་གྱུར་བས་སྲས་མོ་ཀུང་ཇོར་ཕོ་བྲང་དུ་ལོག་སོང་།

དེ་ནས་ཁྱི་ཕྲུག་དང་བྱི་ལ་གཉིས་ཀྱིས་གྲོས་བྱས་ནས་དཀར་ཡོལ་ཕྱིར་བཀུ་རྒྱུར་ཐག་བཅད་རྗེས། ཁྱི་ཕྲུག་གིས་བྱི་ལ་གཞའ་ལ་འཁུར་ནས་ཆུའི་ཕ་རོལ་བརྒལ་ཏེ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ཐོན། ཁྱི་ཕྲུག་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་ཕྱི་ནས་བསྡད་ཅིང་བྱི་ལ་ནང་དུ་སོང་ནས་བལྟ་དུས། དཀར་ཡོལ་དེ་ཙི་གུའི་དམག་ལ་བཙོལ་ནས་ཡོད་པ་མཐོང་བྱུང་། བྱི་ལས་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཁང་ནས་ཤ་སྐམ་ཏུང་ཙམ་ཁྱེར་ཡོང་ནས་ཁྱི་ཕྲུག་ལ་བྱིན་རྗེས་དཀར་ཡོལ་གར་ཡོད་གནས་ཚུལ་གསལ་པོར་བཤད་རྗེས་སྤྲོབས་པ་དང་བཅས་ཕྱིར་སོང་ནས་ཅིག་ཁུང་གི་སྒོ་ནས་ཤི་ཁུལ་བྱས་ནས་བསྡད། ཙི་གུ་མང་པོ་ཡོང་ནས་བྱི་ལིའི་མགོ་ལ་གཅིན་གཏོང་བ་དང་ཇ་མས་འཐེན་པ་སོགས་ཐུབ་ཚོད་ཅི་འདྲ་བྱས་བྱས་ཀྱང་ཤི་ཁུལ་བྱས་ནས་བསྡད་པ་ན། ཙི་གུའི་དཔོན་པོ་ཡོང་ནས་བྱི་ལ་ཤི་ཡོད་མེད་ལ་བལྟ་སྐབས་བྱི་ལ་དེས་གློ་བུར་དུ་ཙི་གུའི་དཔོན་པོའི་སྣེ་ལ་སོ་བཏབ་ནས“གལ་ཏེ་དཀར་ཡོལ་མི་སྟེར་ཚེ་ཁྱོད་རང་ངས་བཟའ་ངེས”ཞེས་བཤད་པས། ཙི་གུས་མྱུར་དུ་དཀར་ཡོལ་དེ་བྱི་ལར་སྤྲད། དེ་ནས་བྱི་ལས་དཀར་ཡོལ་མགོར་གོན་ཞིང་ཁྱི་དེར་ཞོན་ནས་ཆུ་ལ་བརྒལ་སྐབས། ཆུའི་ཕ་རོལ་དུ་མ་ཐོན་གོང་མགོ་ཡར་དགྱེ་བས་དཀར་ཡོལ་ཆུ་ནང་དུ་ལྷུང་སོང་། ཡིན་ཡང་བྱི་ལས་ཕ་རོལ་ཏུ་ཐོན་རག་བར་དུ་གནས་ཚུལ་དེ་མ་བཤད་པར་ཁ་རོག་བསྡད། ཆུའི་ཕར་ཁར་ཐོན་དུས་བྱི་ལས་ད་གཟོད་དཀར་ཡོལ་ཆུ་ནང་དུ་ལྷུང་བའི་རྒྱུ་མཚན་བཤད་པ་དང་། འདི་ལྟར་ཡུལ་ལའང་འགྲོ་སྟོལ་མེད་པས་ང་ནགས་ལ་སོང་ནས་ཙི་གུ་བཟུང་ཏེ་འཚོ་བ་རོལ་ན་བཟང་སྙམ་པ་དང་། ཁྱི་ཁྱོད་ཀྱང་འདི་ནས་ཉ་རོ་སོགས་ཟོས་ཏེ་འཚོ་བ་རོལ་ན་ལེགས་པ་སོགས་ཁྱི་ལ་བཤད་དེ་གཉིས་ཀ་སོ་སོར་གྱེས།

ཉིན་ཞིག ཁྱི་ཕྲུག་གིས་ཉ་རོ་ཞིག་གི་ཁོག་པའི་ནང་ནས་དཀར་ཡོལ་དེ་རྙེད་སོང་བས། ནགས་སུ་སོང་ནས་བྱི་ལ་བཙལ་རྗེས་གཟབ་གཟབ་ངང་ཆུ་ལ་བརྒལ་ཏེ་ཡུལ་ལ་ལོག་ཅིང་དཀར་ཡོལ་དེ་ཕྱིར་མ་བུ་གཉིས་ལ་སྤྲད། དུས་དེ་ནས་བཟུང་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་སླར་ཡང་དཀར་ཡོལ་ལ་བརྟེན་ནས་ཅི་འདོད་ལོངས་སུ་སྤྱོད་བཞིན་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་དཔལ་ལ་རོལ་བར་གྱུར་ཏོ།།

如 意 碗

从前有个地方，住着一位老母亲，膝下有一儿。母子俩家境极为贫寒，每逢春节，乡里乡外都在忙乎过节，母子俩无钱购置年货，就闭门不出。有一年春节，母子俩和往常一样闭门在家，不知是何缘由，母亲深思了会儿，拿出家里仅有的三贯钱交给儿子购年货。儿子走到半路看到几个小孩在玩弄一条小狗，觉得很可怜，便上前去说道："这条小狗卖给我，我给你们一贯钱"，孩子们答应了，然后他继续赶路。

走着走着又碰到一只小猫被几个孩子弄的死去活来，便上前去给了一贯钱，救了那只猫。又走了一会儿，碰到几个渔夫，其中一个渔夫拿着一条活蹦乱跳的大鱼正准备杀死。他觉得甚是可怜，拿出仅剩的一贯钱买了那条鱼。在他捧着那条鱼思量着如何是好时，那条鱼一跃便跳进了海里。他口中喃喃道："你的命是我花钱买来的，你不跑，我也不会伤你性命的。"说着坐在河边，思量着购置年货的事。

没过多久，他看到一位英俊潇洒的年轻人，骑着一匹白马来到他旁边，说道："方才你救了我性命，请随我到海里去，我父亲想好好感谢你的救命之恩。若我父亲用大秤分金银给你或布匹论车给你，你万万不可取，到了地面会化为虚无。要是问想要什么，你就说'要你家上房里的那个碗。'此碗乃宝中之宝，想要世间何物，都会如愿得到。"说完后，他们一起到了龙王殿。龙王殿里的人个个都显得奇形怪状，有蛇头人身的随从，有章鱼样子、满身是枝节的丫鬟等等。看着这些他心惊胆寒，却也装出一副有胆的样子，继续前去，就看到了龙王爷。龙王爷为报答他儿子的救命之恩，拿出金银财宝，锦帛玉衣。他依龙王儿子之言一一谢绝。龙王道："你要何物？"他说："要你家上房里的那个碗"。龙王思量了半会儿，说道："既然儿子已答应给你，我也不计较了，给你便是。"说完后把碗交给了他。龙王的儿子就送他回到了地面。

到家后，母亲忙问："购置的年货在哪儿？"他就拿出方才救回的那只小狗和小猫。母亲大怒，骂道："人家购置年货，买许多好吃的，你可好，买小狗和小猫，能当猪宰吗？"他又拿出方才龙王爷送他的那个碗，从头到尾说了一下事情的经过，并对着碗说了一下心里念着的年货，果然天下美味佳肴要啥有啥。这下乐坏了正在生气的母亲。

母子俩吃着美味佳肴过了很长一段时间。他觉得自己也应娶妻生子了，就把喜欢当地国王女儿的事说给了母亲。母亲觉着我们一小小农户，怎敢高

攀王室，试图打消他的念头。可他再三请求，母亲觉得甚是可怜，依他前去求婚。

母子俩的住处和国王家隔着一条大河。他背母亲过河后，母亲在王宫前转悠了半天没敢进，就回来了。第二天母亲又到王宫前，正当她犹豫不决是，正好被国王逮了个正着，问起缘由，母亲只好如实说了。国王听到母亲求婚之事。大笑起来，说道："连邻国王子的求婚都被拒绝，更何况你家儿子。若嫁给你儿也可，但要满足我的条件。次日破晓时分，在我王宫与你家之间的大河上要架铁桥，河边栽满铁树，树上要有各色鸟类叽叽喳喳，地上铺满红白两种地毯。若做到，我家公主便嫁给你儿，否则你们母子俩就要脑袋搬家。"母亲听完后六神无主，顿时傻眼了。回到家中对儿子说了个详细，儿子看着既疲惫又恐慌的母亲，就让母亲早点休息。晚上对着碗说了国王的所有请求后，那些东西都自个儿长出来了！第二天国王看到一切后既惊讶又恼火。但一言既出，驷马难追，更何况自己是一国之主，便把公主嫁给了他。

又过了很长时间，公主的随从丫鬟对那个碗起了疑心，便仔细打探了一切后，回禀国王道："此母子俩发家之宝乃一碗也，称其碗为如意碗，对着碗说想要之物名字，便可得到。"那丫鬟在国库里找了一个跟如意碗一模一样的碗，回去与那真如意碗掉包后交给了国王。此后，母子俩生活日渐贫困，公主也离他回娘家去了。

于是，那小狗和小猫就商量着如何将那碗偷回来，一切布置妥当后，小狗背着小猫渡河到了王宫。小狗守在门口。小猫偷偷进去，探了个究竟，顺便拿了些风干肉出来了。小猫将探得的情况一一说给了小狗。聪明的国王将那如意碗藏在老鼠洞，由一大群老鼠守护着。得知此消息后，小狗和小猫充满信心，守在老鼠洞口。在洞口，小猫假装死亡，一动不动的躺着。几只老鼠前来探真假，有的老鼠在小猫头上撒尿，有的则拉尾巴。过了会儿，小猫还是一动不动的躺着。此时老鼠大王前来，出洞口的刹那间，小猫一跃咬住了老鼠大王的咽喉，说道："快快将那如意碗拿来，否则吃了你。"几只老鼠吓得差点尿裤子了，急忙把如意碗拿来交给了小猫。小猫把如意碗扣在头上，骑着小狗过河时，一不小心如意碗掉入了河里。

到了河岸才对小狗说了此事，它们觉得这样回去无脸面见主人。小猫说道："我去林里捉野鼠为生，你在河边觅死鱼为生，"说完便各自离开了。有一天，小狗觅得一条死鱼。正剖腹食用时，看到如意碗在鱼腹里。小狗百

感交集，急忙拿着如意碗到林里寻小猫。觅得小猫后，它们把如意碗交给了主人，从此母子俩依靠那如意碗，又过上了幸福的生活。

The Magic Bowl

Once a poor mother and a son lived together. While other villagers went shopping in preparation for Tibetan New Year, they stayed at home. Finally, the mother took out all their money – three copper coins – and told the son to buy something for New Year.

The son took the money and set out. On the way to the local market, he saw some children who had caught a little dog. They were trying to kill it. He took a copper coin and said, "If you let the little dog live, I'll give you this copper coin." The children were pleased to see the money and left.

Halfway to town, he saw another group of children trying to kill a cat. He did the same thing and saved the cat.

When he was almost in the town, he saw some fishermen who had caught a fish. He then sacrificed his last copper coin and saved the fish. He held the fish in his hands and, as he thought over his journey, the fish flopped about and slipped into the river. "Oh, even though you escaped, I won't try to kill you because I have used my only copper coin to save your life," he said emotionally.

After a while, a white man riding a white horse approached and said, "You saved my life, so please ride my horse. I will take you to my father. He'll offer you much gold, silver, and silk. Don't accept them because they become soil and stones above ground. If he asks what you want, bravely ask for the bowl on the shelf. It can provide you whatever you want." The poor son agreed. The white man ordered him to close his eyes for a moment, and when he opened them, he was in a sea, the realm of water deities.

The son saw huge frogs and enormous serpents but showed no fear. Then he met the king of water deities who offered him much silk to express his gratitude for saving the fish but the boy refused. The king then tried to give him boxes of silver and gold, but the son also refused. The king was astonished by the son's reaction and asked what he wanted.

The son answered, "I want the bowl on your shelf."

"I would not give this bowl to anyone else, but since you saved my son, you may have it." The king offered the bowl. He then ordered his son to take the visitor back to land.

When the son got home, his mother asked what he had purchased for the New Year. The son showed her the puppy dog and cat. "While others buy delicious food, you intend to slaughter these two little living things for our New Year meal?" his mother said.

The son showed the bowl to his mother and said, “We can get whatever we need from this bowl.” The mother was pleased and they lived comfortably for a long time. The son later decided he needed a wife and asked his mother to propose to the king’s daughter on his behalf. “The king won’t even give his daughter to a prince so why would he agree to your proposal?” she said in amazement.

“Maybe he will agree,” the son said hopefully and his mother decided to try. The son escorted his mother to the other side of the river that flowed between their home and the palace. The mother wandered around the palace for a long time but failed to see the king.

The next day the mother wandered around the palace as the day before. The king noticed her and sent a minister to find out what she was doing. The mother truthfully reported that she wanted the princess to be her daughter-in-law.

“I have never agreed to let my daughter marry other princes so why would I accept your strange offer?” the king replied deprecatingly. “But if you insist on proposing, I order you to build an iron bridge between your home and the palace, with iron trees on the sides with birds and insects. White and red carpets should cover the bridge. I’ll kill you and your son if this is not completed by tomorrow morning.”

When the mother anxiously repeated what the king had said, the son sent her to bed without showing any emotions. The son stared at the bowl that night and said, “Iron bridge,” and an iron bridge stretched to the palace. A bit later, trees, birds, and carpets appeared, just as the king ordered. At daybreak, the king saw the bridge, trees, birds, insects, and carpets had appeared, just as he had demanded. There was no way to retract the powerful words he had spoken, and thus the princess and the poor son married.

After a long time, the princess’s maidservant learned the bowl was the source of power and reported to the king, “The mother and the son became rich because they have a magic bowl that gives them whatever they ask for. Your Majesty, you have a bowl in your storeroom that looks similar, I’ll exchange it for you.” The maidservant then stole the magic bowl, and the mother and the son became as poor as before and the princess left them.

The cat and dog decided to steal the magic bowl from the king’s palace. The dog carried the cat on his back and crossed the river. When they reached the palace, the dog watched the door while the cat went in to find the bowl. The cat learned that the king had an army of mice guarding the bowl. The cat stole some dried beef, and went back to share the beef with the dog and to explain what he had seen.

During the night, the cat bravely slept at the gate of the mice's house. The mouse armies peed on the cat's head, pulled its tail, and played many tricks on it, but the cat pretended to be dead. When the mice king came to check if the cat was really dead, the cat suddenly jumped up, bit the mice king on the neck, and frightened the mice king into returning the bowl.

The cat put the bowl on its head and rode on the dog back across the river. Before they reached the riverbank, the cat lifted its head and the bowl fell into the water. They were so ashamed about their failure that they decided to leave their home when they reached the bank. The cat explained what had happened.

"I'm going to live on mice in the forest," the cat said.

"I'll survive by eating dead fish here and continue looking for the bowl," the dog said.

One day, the dog found the bowl in the belly of a dead fish. Then it called the cat in the forest, they crossed the river carefully, gave the bowl to the mother and the son, and then again enjoyed a comfortable life.

ཁྱི་ཕྲུགས་གྲོན་པའི་སྟག་ཤར།

དེ་ཡང་གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། སྤྲང་པོ་ཞིག་ལ་བུ་མོ་སྤུན་གསུམ་ཡོད་ཀྱང་རྒྱུ་འབྱོར་བ་སྤུ་ཙམ་ཡང་མེད་པས། ས་དེར་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་དུ་འདུག་པའི་ཕྱུག་པོ་ཀླུའི་དབང་པོ་ལ་འགྲན་པ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ནས་བསྐྱེས་པ་དང་། དུས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་སྐད་ཅིག་སྐད་ཅིག་ཏུ་འདས་ཏེ་ལོ་ཟླ་མང་པོ་ཕར་འདས་ཀྱང་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་དུ་འདུག་པའི་ཕྱུག་པོ་དེར་སྐྱིན་པ་སྤྲོད་རྒྱུ་མ་བྱུང་སྟབས། ཁྱིའི་ཆ་བྱད་དུ་འདུག་པའི་ཕྱུག་པོ་དེས་བཤད་རྒྱུར། ཁྱོད་ལ་སྐྱིན་པ་སྟེར་རྒྱུ་མེད་ན་བུ་མོ་གསུམ་ལས་གཅིག་ང་ལ་ཆུང་མར་བྱིན་ཅིག་ཅེས་བཤད་པས། བུ་མོ་ཆེ་བ་ཁོའི་ཆུང་མར་བྱིན་པ་རེད། བུ་མོ་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་དུ་འདུག་པའི་ཕྱུག་པོ་ཚང་དུ་སྡོད་པའི་སྐབས་སུ། དུས་རྒྱུན་ཆུ་ཁུར་བ་དང་ཆ་མ་འཛུ་བར་སོང་ཙེ་ཆུ་ཞུང་ཙམ་དང་ཆ་མ་ཐར་ཐོར་ཙམ་ལས་ཁྱེར་མི་འོང་ལ། ཤ་ཞིག་བཙས་ནའང་ཤ་ཡོད་ཚད་རང་ཉིད་ཀྱིས་ཟ་བ་དང་རུས་པ་སྐམ་པོ་ཁོ་ན་ཁོ་ལ་སྟེར་བཞིན་ཡོད།

དེ་བས་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་གྱི་ཕྱུག་པོ་དེས་བུ་མོ་འདི་ཕྱིར་སློད་དགོས་བསམ་ནས། སྤྲང་པོ་ལ་སླད་དེ་བུ་མོ་འདི་ཁོ་ལ་མི་དགོས་ཞེས་བཤད་པས། སྤྲང་པོ་ལ་ནས་སྐྱིན་སྟེར་རྒྱུ་མེད་པས་བྱ་ཐབས་ཟད་དེ་བུ་མོ་འབྲིང་བ་དེ་ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མར་ལེན་རོགས་ཞེས་ཞུ་བ་ཡང་ཡང་བྱས་མཐར། དེ་ལྟར་ཁས་ལེན་བྱས་ཏེ་བུ་མོ་འབྲིང་བ་ཁོའི་ཆུང་མར་ཁྲིད། བུ་མོ་འབྲིང་བ་དེ་ཁོ་ཚང་དུ་སྡོད་པའི་སྐབས་སྔར་བཞིན་བྱ་སྤྱོད་བུ་མོ་ཆེ་བ་དང་གཅིག་པ་གཅིག་ཀྱང་དུ་སྣང་བས་ཁོ་མོའང་ཕྱིར་སྤྲང་པོ་ལ་སླད། དེ་ནས་སྤྲང་པོ་ཙ་ཐུག་ཐབས་ཟད་དུ་གྱུར་བས་བུ་མོ་ཆུང་བ་འདི་ཅིས་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མ་དུ་ལེན་པར་ཞུ་ཞེས་ཞུ་བ་མང་དུ་བྱས་པས། ཡང་དེ་ལྟར་ཁས་ལེན་བྱས། ཡིན་ཡང་བུ་མོ་ཆུང་བ་དེ་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་གྱི་ཕྱུག་པོ་ཚང་དུ་སྡོད་པའི་སྐབས། ཨ་ཅེ་གཉིས་དང་མི་མཚུངས་པར་དུས་རྒྱུན་ཆུ་ཁུར་དུ་ཕྱིན་ཚེ་ཆུ་ལྷེམས་ལྷེམས་པོ་ཞིག་ཁུར་ཏེ་འགོར་འགྱངས་མེད་པར་ཐོན་པ་དང་། ཆ་མ་འཛུ་རུ་སོང་ཚེའང་ཁལ་ཆེན་པོ་ཁུར་ཏེ་ཐོན་འོང་། གཞན་ཤ་བཙས་ཏེ་ཟ་སྐབས་ཀྱང་ཤ་གཟུག་བཟང་ས་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་ལ་སྟེར་ཞིང་། ཤུལ་གྱི་རུས་པ་ཤ་ཞུང་ཙམ་ལས་མེད་པ་དེ་ཚོ་ཁོ་མོས་ཟ་བ་རེད། དེ་ལྟར་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་གྱི་ཕྱུག་པོ་དེའི་ཡིད་སེམས་དབང་མེད་དུ་འཕྲོག་པས་བུ་མོ་འདི་ཤིན་ཏུ་ལེགས་པོ་འདུག་ཅེས་དེ་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་ཏེ་དུས་འདའ་བར་བྱས།

ཉིན་ཞིག། ཡུལ་དེའི་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་དགའ་སྟོན་གྱི་མཛད་སྒོ་རྒྱ་ཆེར་སྤེལ་ཏེ་རྩེད་མོ་སྣ་ཚོགས་ལ་རོལ་འདུག ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་གྱི་ཕྱུག་པོ་དེས་བུ་མོར་རྒྱན་གོས་ཀྱི་གཟབ་འཚོར་མང་པོ་སྤྲས་ཏེ་སྟོན་མོར་ལམ་ལ་བསྐྱལ་བ་དང་། རྩང་ཙམ་འགོར་རྗེས། ཁོས་རང་ཉིད་ཀྱི་ཁྱི་ལ་ཕུད་དེ་ལུས་ལ་གོས་ལྭ་དམར་པོ་བཀླུབས་ནས་རྟ་ཁམ་ཁམ་ཞིག་ལ་བཅིབས་ཏེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་མོར་ཞུགས་ཏེ་རོལ་རྩེད་སྣ་ཚོགས་ལ་ཞུགས། ཕྱི་དྲོ་སྔ་མོ་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་སྟེ་སྔར་བཞིན་ཁྱི་ལྭ་གྱོན་ཏེ་བསྡད་པ་ན། བུ་མོ་ཡང་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ཐོན། དེ་ནས་ཁོས་བུ་མོ་ལ། དེ་རིང་གི་སྟོན་

མོར་ཞུགས་མཁན་གྲས་སུ་སུ་ཞིག་ངར་ཅེས་དྲིས་པས། བུ་མོ་ན་རེ། རྟ་ཁམ་ཁམ་ལ་བཅིབས་ཤིང་ལུས་ལ་གོས་ལྭ་དམར་པ་བསྣུབས་ཡོད་པའི་སྐྱེས་པ་དེ་གླུ་ལེན་པ་དང་། རྟ་རྒྱུགས་པ། མདའ་འཕེན་པ་ལ་སོགས་པའི་ཕྱོགས་ཀུན་ལའང་སུས་ཀྱང་འགྲན་མི་ནུས་སོ། ཞེས་ལན་བཏབ།

ཕྱི་ཉིན་ཡང་བུ་མོར་སྔ་མོ་ནས་སྔར་བཞིན་རྒྱན་གོས་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་སྤྲས་ཏེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་མོར་མངགས། དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར། ཡང་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་ཅན་གྱི་ཕྲུག་པོ་དེས་ཁྱི་ལ་ཕུད་དེ་ལུས་ལ་གོས་ལྭ་སེར་པོ་ཞིག་གྱོན་པ་དང་རྟ་རྐྱང་ངེ་ཞིག་ལ་བཅིབས་ཏེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་མོའི་རོལ་རྩེད་སྣ་ཚོགས་ལ་ཞུགས། ཕྱི་དྲོ་སྔར་བཞིན་སྔ་ཉིན་དང་འདྲ་བར་སྔ་མོ་ནས་ཡུལ་དུ་ལོག་སྟེ་ཁྱི་ལྭ་གྱོན་ཏེ་བསྡད་པ་ན། བུ་མོ་ཡང་ཕྱིར་ལོག དེ་ནས་ཡང་ཕོས་བུ་མོ་ལ་དེ་རིང་སྟོན་མོ་ཐོག་ཏུ་སུ་འཛོམ་པོར་འདུག་ཅེས་དྲིས་པ་ན། བུ་མོ་ན་རེ། ཁ་སང་གི་སྐྱེས་པ་དེ་ཡིན་ལ། དེ་རིང་ལྭ་སེར་པོ་ཞིག་གྱོན་པ་དང་རྟ་རྐྱང་ངེ་ཞིག་ལ་བཅིབས་འདུག ཁོང་ལ་འགྲན་ནུས་པའི་སྐྱེས་པ་གཅིག་ཀྱང་མི་འདུག་ཞེས་ལན་བཏབ།

ཉིན་གསུམ་པར། སྔར་བཞིན་རྒྱན་གོས་ཀྱིས་ལེགས་པར་སྤྲས་ཏེ་བུ་མོར་སྔ་མོ་ནས་སྟོན་མོར་མངགས་རྗེས། ཕོ་རང་རྟ་དཀར་པོ་ཞིག་ལ་ཞོན་པ་དང་ལྭ་དཀར་པོ་ཞིག་གྱོན་ཏེ་སྟོན་མོའི་རོལ་རྩེད་སྣ་ཚོགས་ལ་ཞུགས། དེ་ལྟར་ཕྱི་དྲོ་སྔར་བཞིན་སྔ་མོ་ནས་ཡུལ་ལ་ལོག་སྟེ་ཁྱི་ལྭ་གྱོན་ཏེ་བསྡད་པ་ན། དེ་ནས་ཡང་ཕོས་བུ་མོ་ལ་དེ་རིང་སྟོན་མོ་ཐོག་སུ་ཞིག་འཛོམ་པོར་འདུག་ཅེས་དྲིས་པ་ན། བུ་མོ་ན་རེ། ཉིན་སྔོན་མ་གཉིས་ཀྱི་སྐྱེས་པ་དེ་ག་རང་རེད། དེ་རིང་ཕོས་ལྭ་དཀར་པོ་ཞིག་གྱོན་པ་དང་རྟ་དཀར་པོ་ཞིག་ལ་བཅིབས་འདུག སྐབས་མ་ལེགས་པ་ཞིག་ལ་རྟ་རྒྱུགས་སྐབས་ཐང་ལ་འགྱེལ་ཏེ་ཕོའི་མདུན་སོ་གཅིག་ལ་གས་ཆག་བཟོས་སོང་ཞེས་བཤད་མ་ཐག ཕོ་རང་ཞེ་གཏིང་ནས་དགོད་རྒྱུ་བྱུང་སྟེ་ཧ་ཧ་ཞེས་གད་མོ་བགད་པས། བུ་མོས་ཕོའི་མདུན་སོ་ལ་གས་ཆག་ཤོད་འདུག་པ་མཐོང་སྟེ་མ་གཞི་ཕོ་རང་ཁྱིའི་ཆ་བྱད་དུ་འདུག་པ་ལས་མི་ཞིག་ཡིན་པ་ཤེས་སོང་བ་རེད། དེ་ལྟར་བུ་མོ་ཕྱི་རུ་ལས་ཀ་ལས་པར་འགྲོ་ཁུལ་གྱིས་སྒོར་སོང་སྟེ་ཅུང་འགོར་ནས་ཕྱིར་ཐོན་ཆེ། ཕོས་ཁྱི་ལ་ཕུད་དེ་འགྲོ་འོང་བྱེད་སྐབས་བུ་མོས་མཐོང་ནས་ཁྱི་ལྭ་དེ་ལས་ཀ་ལས་ཞོར་དུ་མེ་རུ་བསྲེགས། དེ་ནས་བཟུང་ཕོ་གཉིས་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏེ་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།

狼身财主

从前，有一个贫穷的老爷爷，他有三个女儿。有一年，因为闹干旱，生活很苦。老爷爷出于无奈，就向村里的狼身财主借了五斗粮。日子一天一天的过去了，财主天天来催债，但老爷爷没能力还债。

可恶的财主搜肠刮肚，想出了一个坏主意。他来到老爷爷家说："如果你没能力还债，那就让你的一个女儿嫁给我，你的债也就算清了。"老爷爷万般无奈，只好把大女儿许配给了财主。大女儿的心里很不愿意，所以嫁给财主后，表现的好吃懒做。财主很气愤，于是把大女儿还给了老爷爷，又向老爷爷不停的催债。老爷爷只好又把二女儿许配给了财主。二女儿的做法也跟大女儿一模一样，整天不好好干家务活，有好吃的自己吃，给大财主吃的竟是残羹剩饭。财主又把二女儿退还给了老爷爷。老爷爷只好又把自己最小的女儿许配给了大财主。

小女儿不仅长得漂亮，而且心地很善良。她嫁给财主后，不像两位姐姐那样好吃懒做，而是兢兢业业的操持家务，努力地去做一名好妻子。财主很是满意，决定跟她厮守终身，白头偕老。

有一天，国王要举行宴会，财主把妻子打扮得漂漂亮亮去参加宴会。妻子走后，财主脱掉身上的狼皮，穿一身的红衣，驾一匹枣红马，也去参加宴会。宴会快结束时，他早早的回到家里，依旧穿上那件狼皮等妻子回来。妻子回来后，他问妻子："今天参加宴会的人群里，谁最引人注意？"妻子回答："有一位穿红衣，驾枣红马的年轻人，不管在唱歌、射箭、赛马等方面都无人能敌。"财主笑了笑，没出声。

第二天，大财主等妻子走后，又立刻脱掉身上的狼皮，穿一身黄衣，驾一匹黄马去参加宴会。宴会快结束时，他早早地回到家里，依旧穿上那件狼皮等妻子回来。妻子回来后，他问妻子："今天参加宴会的人群里，谁最引人注意？"妻子回答："有一位穿黄衣，驾黄马的年轻人，不管在唱歌、射箭、赛马等方面都无人能敌。"财主笑了笑，没出声。

第三天，财主等妻子走后，跟前两天一样，立刻脱掉身上的狼皮，穿一身白衣，驾一匹白马去参加宴会。宴会快结束时，他又早早的回到家里，依旧穿上那件狼皮等妻子回来。妻子回来后，他问妻子："今天参加宴会的人群里，谁最引人注意？"妻子回答："有一位穿白衣，驾一匹白马的年轻人，不管在唱歌、射箭、赛马等方面都无人能敌。但遗憾的是他在赛马时，

不小心从马上摔下来，磕掉了一颗大门牙。”大财主忍不住大笑起来。妻子看见丈夫的门牙也少了一颗，心中便充满疑惑，这两天在宴会上出尽风头那个人的该不会自己的丈夫吧！

有一天早上，她装作出去干活，偷偷返回来从窗户朝里偷看，只见丈夫脱掉身上的狼皮在洗漱，于是她冲了进去，把那件狼皮扔进了火里。丈夫看妻子已经知道了，就把实情说了出来。原来，他这样煞费苦心地伪装自己，是为了能娶上一个不看重他外貌，不看重他钱财，能跟他同甘共苦的好妻子。妻子听完丈夫的话，脸上洋溢着幸福的笑容。从此他们过上了美满的生活。

The Dog-man

Long ago, there were a poor man with three daughters and a rich dog. The poor man borrowed a box of barley from this rich dog. Later, the poor man could not repay the rich dog. One day the dog said, “If you can’t return my barley, you must give me one of your daughters.”

The poor man agreed and gave his oldest daughter to the rich dog. While at the rich man’s home, she went to fetch water and returned with little water. She went to collect fuel and returned with very little fuel. Whenever they cooked meat, the daughter of the poor man ate all the flesh and gave the bones to the rich dog.

Then the dog thought, “I must return this girl to her father,” took the girl to her father, and said that he did not need her. The poor man still had no barley to give the dog and asked if he could give his second daughter instead of barley. The dog agreed. When she got to the dog’s home, she behaved as had her sister, and was also returned to her father.

The poor man had no choice but to give the youngest girl to the rich dog, who agreed to take her. This girl was different from her two sisters. She went to fetch water and returned with much water. When she went to collect fuel she returned with much fuel. When they cooked meat, she ate bones with little flesh and gave bones with much flesh to the rich dog. The dog was pleased with her and they lived a happy life together.

One day, the local king organized a feast and invited all the locals. The dog dressed his wife in fancy clothes and jewelry and sent her to the feast. When she was gone, the dog removed his dog skin, put on red silk clothes, and rode a red horse to the king’s feast. After the feast, he returned home before his wife and put his dog skin back on. When the wife returned, the dog asked her, “How was the feast today? Who was there?”

“A man in red silk clothes rode a red horse. He was a good singer, a good rider, and also a good archer. He excelled in so many ways that nobody could compare,” said the poor man’s daughter.

The next day, the girl again dressed in beautiful clothes and jewelry and left for the king’s feast. The dog took off his dog skin, put on yellow silk clothes, and rode a yellow horse to the king’s feast. In the afternoon, he returned home early, put on his dog skin, and waited for the girl. When she returned he asked, “Who was the best man at the feast today?”

“It was the same man as yesterday. Today he wore yellow silk clothes and rode a yellow horse. Nobody compared to him,” replied the girl.

On the third day, the girl dressed in beautiful clothes and jewelry and left for the feast. The dog removed his dog skin, put on white silk clothes, and rode a white horse to the king's feast. The rich man returned home early and waited for the girl. When she got home, the rich man asked, "Who was the best man at the feast today?"

"It was the same man as the previous two days. He wore white silk clothes and rode a white horse. Unfortunately, he fell off his horse and broke his teeth," replied the girl. The rich dog burst out laughing and the girl saw that his front teeth were broken. She realized that the dog was actually a real man, and is a man in dog's appearance. The girl then pretended to go out to work one day, returned and saw his dog skin in the room. She burned the dog skin secretly and then they lived a happy life together.

སྤྲེལ་ཕྲུག་གིས་ལྷམ་བརྐུས་པ།

གནའ་དུས་ཞིག་ལ། ནགས་ཚལ་སྟུག་པོ་ཞིག་ཏུ་སྤྲེའུ་མང་པོས་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ་བཞིན་ཡོད། ཉིན་ཞིག་སྤྲེལ་ཕྲུག་བྲ་ཚགས་ཤིག་གིས་ཕ་མའི་ཁ་ལ་མ་ཉན་པར། གཅིག་པུར་རྒྱོམ་ནས་ནགས་ཚལ་དེའི་ལུང་མདོ་རུ་སླེབས་དུས། བྱིས་པ་མང་པོ་སྡེ་འདབས་ཤིག་ཏུ་རྩེད་མོ་རྩེད་བཞིན་པ་དང་འཕྲད། སྤྲེལ་ཕྲུག་གི་སེམས་སུ་གལ་ཏེ་ང་ལ་ལྷམ་ཞིག་ཡོད་ན། ཁོ་ཚོ་ལྟར་རྩེད་མོ་ལ་གཡེང་ཚོག་བསམས། དེ་ནས་ཁོ་སྡེ་བ་དེའི་ནང་དུ་ལྷམ་འཚོལ་དུ་སོང་སོད། འོན་ཀྱང་། ལྷམ་གཅིག་ཀྱང་མ་རྙེད།

དགོང་མོ་མུན་རུབ་སྐྱེ་བྱིས་པ་ཚོ་རང་ཁྱིམ་དུ་ལོག་རྗེས། ཁོ་སྡེ་བའི་ནང་དུ་ལྷམ་བརྐུ་རུ་ཕྱིན། ཁོ་རང་ཡར་མར་ཐེངས་དུ་མར་ཞུལ་མཐར། ཁྱིམ་ཚང་ཞིག་གི་སྒོའུ་ཁུང་གི་གམ་དུ་བྱིས་པའི་ལྷམ་ཆ་གཅིག་བཞག་ཡོད་པ་དེ་བརྐུས་ནས་ཕྱིར་ནགས་འདབས་སུ་སླེབས། དེ་ནས་ཁོས་ལྷམ་དེ་གོན་ནས་རང་ཁྱིམ་དུ་ལོག

ཉིན་ཞིག་བཀྲེས་ལྟོགས་ཀྱིས་མནར་བའི་སེང་གེ་ཞིག་གིས་སྤྲེལ་ཕྲུག་དེ་མཐོང་མ་ཐག སྤྲེལ་ཕྲུག་ཟ་འདོད་ཀྱི་འགྲམ་ཆུ་ཞིང་བཞིན་དེའི་གམ་དུ་བཅར། སེང་གེ་མཐོང་འཕྲལ་སྤྲེའུ་གཞན་རྣམས་མྱུར་བར་སྡོང་མགོར་འགོས་ཏེ་སྲོག་ལས་ཐར། ཡིན་ན་ཡང་། སྤྲེལ་ཕྲུག་དེའི་རྐང་མགོ་རུ་ལྷམ་གྱོན་ཡོད་སྟབས། སྡོང་མགོར་འཛེགས་མ་ཐུབ་པར་ཅི་བྱ་གཏོལ་མེད་དང་སྡོང་རྩར་ལུས་འདུག་པའི་སྐབས་སུ། ཁོའི་མ་རྒན་སྡོང་རྩེ་ནས་མར་མཆོངས་ཏེ་ཁོའི་སྲོག་བསྐྱབས། མ་རྒན་གྱིས་ཁོའི་རྐང་མགོའི་ལྷམ་ཕུད་ཞོར་དུ“འདི་ནི་ཕ་མའི་ཁ་ལ་མ་ཉན་པའི་མཇུག་འབྲས་རེད། ད་ནས་བཟུང་། ཕ་མའི་ཁ་ལ་ཉན་དགོས། ཚོད་མེད་དུ་རྒྱོམ་མི་རུང། བྱིས་པ་ཡིན་ནའང། རང་ཉིད་ཀྱི་གོམས་སྲོལ་ལྟར་འགྲོ་བ་ལས། གང་འདོད་དུ་གཞན་གྱི་གོམས་སྲོལ་ལེན་མི་འོས།”ཞེས་སློབ་གསོ་བཏང་།

小 猴 偷 鞋

很久很久以前，在一个茂密的森林里有一群猴子过着幸福的生活。其中有一只小猴不听父母的劝告，跑出了森林。途中，小猴遇见了一群小孩儿在村外玩耍，小猴心想假如它也有一双鞋子，就能和他们一样玩耍了。于是，它就进村找鞋子穿，但一无所获。

到了晚上，孩子们回家之后，小猴又溜进村子偷鞋，但是找遍了整个村子也没找到适合自己的，正当小猴非常沮丧的时候，有一户人家的窗台上放着一双小孩的鞋子，看着很是合脚，小猴便偷了这双鞋子，到了村外的小路上，穿上偷来的鞋子回家了。

有一天，一只饥饿的狮子，看见这只小猴，想让这只小猴成为自己的口中餐，便慢慢地靠近它，其它猴子都迅速地爬到了树上，但那只小猴子因为穿着鞋子，没能及时爬上树，就在这千钧一发之时，猴妈妈从树上跳下来救了小猴。

狮子悻悻的离开了。猴妈妈脱掉小猴的鞋子说：“从今天起，你要听父母的话，不要太随意，我们不能逆着自己的风俗而生活！”

A Baby Monkey Steals a Pair of Shoes

Many monkeys lived in a remote mountain valley in a dense forest. One naughty baby monkey tramped to the end of the valley where he saw children playing. He thought that if he could have a pair of shoes like the children wore, he would be able to play like them. Then he snuck into a nearby village to steal a pair of shoes, but did not find any.

The children returned to their homes at dusk and the little monkey resolved anew to steal a pair of shoes. After a long time searching, trying to be as quiet as possible, he finally found a pair of shoes that a child had left on a windowsill. The monkey stole the shoes, put them on when he reached the edge of the forest, and then returned home.

One day a hungry lion slowly snuck up on the baby monkey, hoping to eat him. All the other monkeys promptly climbed the trees to escape. But the baby monkey could not climb the tree because he was wearing a pair of shoes. At the very last moment, his mother jumped down from a tree top and saved him.

As his mother removed his shoes she said, "From today, you must be obedient to your parents and not tramp around without our permission. Follow our own customs and don’t adopt others’ customs."

གྲོད་མའི་བུ་ལྕགས་ཐར་རྒྱལ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། གྲོད་མ་ཞིག་གིས་བུ་ཞིག་བཙས་པས། ཁོ་རང་ན་ཚོད་དར་ལ་བབས་རྗེས་སྐྱེ་མི་ཡོངས་ཀྱིས་ཁོ་ལ་གྲོད་མའི་བུ་ལྕགས་ཐར་རྒྱལ་ཞེས་མིང་བཏགས། དེ་ནས་གྲོད་མའི་བུས་མདའ་གཞུ་བཟོས་ནས་ནགས་གསེབ་ཏུ་རི་དྭགས་རྔོན་པར་སོང་། ནགས་ཚལ་ཞིག་གི་དཀྱིལ་དུ་སླེབས་ཙ་ན། དུ་བ་ཞིག་སྦོ་ལྟོག་ལྟོག་འཕྱུར་བཞིན་པ་མཐོང་། ཁོའི་བསམ་པར། དེ་ཅི་ཞིག་ཡིན་ནམ་སྙམ་སྟེ་དུ་བ་འཕྱུར་བའི་ཕྱོགས་སུ་མདའ་ཞིག་འཕངས་པ་ན། དེ་ལས་བུ་ནག་པོ་སོལ་བ་དང་འདྲ་བ་ཞིག་ཕྱིར་ཐོན་ནས། "ཅིའི་ཕྱིར་ལོ་འཚམས་ཟླ་འཚམས་ལ་སྡོད་དུ་མི་འཇུག་པ་ཡིན། ངས་འདི་ནས་གཡོག་ཐོག་གནམ་ལ་འཕུར་དབང་སྟེར་གྱིན་མེད། རྒྱ་ཐོག་ས་ལ་འགྲོ་དབང་སྟེར་གྱིན་མེད། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅིའི་ཕྱིར་ང་སྡོད་དུ་མི་འཇུག་པ་ཡིན"ཞེས་སྐད་གསང་མཐོན་པོས་དྲིས།

གྲོད་མའི་བུས"དགོངས་པ་མ་ཚོམ། ཝ་གཉིས་ཀ་སྤུན་ཞིག་ སྒྲིག་ན་ཇི་འདྲ་རེད།"ཅེས་བཤད་པར། ཁོ་ཡང་འཐད་པ་བྱུང་ནས་ཁོ་ལ་ཐང་ཐེ་བུ་མགོ་རེ་ཞེས་བཏགས།

དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་མདའ་གཞུ་ཞིག་བཟོས་ནས་སོང་སོང་མཐར། གཡའ་མ་ཞིག་གི་གསེབ་ནས་དུ་བ་འཕྱུར་བཞིན་པ་དང་འཕྲད། ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་དུ་བའི་ནང་དུ་མདའ་འཕངས་པས། དུ་བ་ལས་བུ་ལྡང་ཁུ་གཡུ་འདྲ་བ་ཞིག་ཕྱིར་ཐོན་ནས།

"ཅི་ཞིག་ལ་ལོ་འཚམས་ཟླ་འཚམས་ལ་སྡོད་དུ་མི་འཇུག་པ་ཡིན། ངས་འདི་ནས་གཡོག་ཐོག་གནམ་ལ་འཕུར་དབང་སྟེར་གྱིན་མེད། རྒྱ་ཐོག་ས་ལ་འགྲོ་དབང་སྟེར་གྱིན་མེད། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅིའི་ཕྱིར་ང་སྡོད་དུ་མི་འཇུག་པ་ཡིན"ཞེས་སྐད་གསང་མཐོན་པོས་དྲིས། གྲོད་མའི་བུ་དང་ཐང་ཐེ་བུ་མགོ་རེ་གཉིས་ཀྱིས"ཡ། དགོངས་པ་མ་ཚོམ། ང་ཚོས་སྤུན་ཞིག་སྒྲིག་ན་ཇི་འདྲ་རེད།" ཅེས་བཤད་པར། ཁོ་ཡང་འཐད་པ་བྱུང་ནས་ཁོ་ལ་གཡའ་མའི་བུ་མགོ་ལེབ་ཅེས་བཏགས།

དེ་ནས་ཁོ་ཚོ་སོང་སོང་མཐར། ཁོ་ཚོས་ས་སྟོང་ལུང་སྟོང་ཞིག་ཏུ་ཁང་སྟོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེར་གཞི་བཅས་ནས་བསྡད། ཉིན་རྒྱུན་ཁོ་ཚོ་རི་དྭགས་རྔོན་པར་སོང་ནས་ཕྱིར་ལོག་དུས། ཁྱིམ་གྱི་ནང་གད་བདར་གྲལ་དག་པ་ཞིག་བྱས་ཡོད་པར་མ་ཟད། ཟས་རིགས་ཞིམ་པོ་སྣ་ཚོགས་བསྐོལ་ནས་བཞག་ཡོད་པས། ཁོ་ཚོས་དོན་དེ་ལ་སྐྱོག་ལྟ་བྱ་རྒྱུའི་གྲོས་བྱས།

ཕྱི་ཉིན་སྔ་མོར། ཐང་ཐེ་བུ་མགོ་རེ་རྔོན་པར་འགྲོ་ཁུལ་བྱས་རྗེས། སྒོ་འགྲམ་ལ་གཞའ་སྟེ་གནས་ཚུལ་ངོ་མ་ཅི་ཡིན་ལ་སྐྱོག་ལྟ་བྱེད་པའི་སྐབས་སུ། བྱེའུ་གསུམ་འཕུར་འོངས་ནས་ཕྱི་སྒོར་སླེབས་རྗེས། བྱེའུ་དེ་གསུམ་བུ་མོ་མཛེས་མ་རེར་གྱུར། ཁོ་ཚོས་ཁྱིམ་ལ་གད་བདར་དང་ཟས་རིགས་སྣ་ཚོགས་གཡོ་བསྐོལ་བྱས་ཏེ་མྱུར་ཅུབ་ཁར་ཕྱིར་འཕུར་

ནས་སོང་། དགོང་མོ་ཚོད་མའི་བུ་དང་གཡའ་མའི་བུ་མགོ་ལེབ་གཉིས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ལོག་དུས། ཐང་ཐེ་བུས་ཁོ་གཉིས་ལ་དོན་དེ་གསལ་པོར་བཤད།

ཕྱིའི་ནངས་མོ་གཡའ་མའི་བུ་མགོ་ལེབ་ཁྱིམ་ནས་བསྐྱངས་སྟེ་སློག་ལྟ་བྱ་བར་བསྡད། ཉིན་དེར། སྔར་བཞིན་བྱེའུ་གསུམ་འཕུར་འོངས་ནས། དེ་གསུམ་བུ་མོ་མཛེས་མ་རེར་གྱུར། ཁྱིམ་ལ་གད་བདར་དང་ཟས་གཡོས་རྗེས། དགོང་མོ་ཕྱིར་འཕུར་ནས་སོང་།

ཉིན་གསུམ་པའི་ནངས་མོར། ཚོད་མའི་བུ་སློག་ལྟ་བྱ་བར་བསྡད། ཡང་སྔར་ཉིན་ལྟར། བྱེའུ་དེ་གསུམ་བུ་མོ་མཛེས་པ་གསུམ་ལ་གྱུར་ཏེ་ཟས་སྐོལ་བཞིན་པའི་དུས་དེར། ཁོས་བྱེའུ་གསུམ་གྱི་རྔོ་ཤུན་སློག་ཏུ་ཁྱེར་ནས་ཆུར་བསྐུར།

དགོང་མོ་ཐོན་ལ་ཉེ་བའི་དུས། བུ་མོ་དེ་གསུམ་འཕུར་འདོད་ཀྱང་འཕུར་ཐབས་མེད་པས། སྤུན་གསུམ་དང་ལྷན་དུ་འཚོ་བ་རོལ། བུ་མོ་དེ་གསུམ་ནི་ཉི་མའི་བུ་མོ་དང་ཟླ་བའི་བུ་མོ། སྐར་མའི་བུ་མོ་ཡིན་པ་གཞི་ནས་ཤེས།

ཁོ་སྤུན་གསུམ་པོ་ཉིན་རྒྱུན་རི་དྭགས་རྔོན་པར་སོང་ནས་དགོང་མོ་ཕྱིར་ལོག་དུས། བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་བཞིན་གྱི་མདངས་ཉམས་ཤིང་ལུས་ཀྱི་ཤ་ཡང་ཉིན་རེ་ལས་ཉིན་རེར་ཇེ་རིད་དང་ཇེ་སྐམ་དུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་པས། དེ་ནས་སྤུན་གསུམ་གྱིས་བུ་མོ་དེ་གསུམ་ལ་སུས་གནོད་པ་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད་མེད་ལ་སློག་ལྟ་བྱ་རྒྱུའི་གྲོས་འཆམས།

ཕྱིའི་ནངས་མོར། ཐང་ཐེ་བུ་མགོ་རི་རྔོན་པར་མ་སོང་བར་རྗེས་སུ་བསྡད་ནས་སློག་ལྟ་བྱས། ཉིན་དེར་ཨ་མ་རྒན་མོ་ཞིག་འོངས་ནས་བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་མགོའི་ཤིག་བཏུས་རྗེས་ཕྱིར་སོང་བ་དང་། དེ་ལས་གཞན་པའི་བྱ་བ་ཅི་ཡང་མ་བྱུང་། དགོང་མོ་སྤུན་གཞན་གཉིས་ཕྱིར་ཐོན་རྗེས། ཐང་ཐེ་བུ་མགོ་རོས་དོན་དེ་གསལ་པོར་ཁོ་གཉིས་ལ་བཤད།

ཉིན་གཉིས་པར། གཡའ་མའི་བུ་རྗེས་སུ་བསྡད་ནས་སློག་ལྟ་བྱས། ཉིན་དེར་ཡང་རྩྭ་སྣེ་པོ་གང་ཁུར་བའི་ཨ་མ་རྒན་མོ་ཞིག་འོངས་ནས་བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་མགོའི་ཤིག་བཏུས་རྗེས་ཕྱིར་བུད་སོང་།

ཉིན་གསུམ་པར། ཚོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་རྗེས་སུ་བསྡད་ནས་སློག་ལྟ་བྱས། ཉིན་དེར་ཨ་མ་རྒན་མོ་ཞིག་གིས་རྩྭ་སྣེ་པོ་གང་ཁུར་ཡོད་པ་སྒོ་རྩར་བཞག་སྟེ། བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་མགོའི་ཤིག་འཐུས་ནས་བསྡད། ཕྱིར་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེ་ནི་འདྲེ་མོ་ཞིག་ཡིན་སྟབས། མོས་བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་ཁྲག་འཛིབས་པ་ལས་ཤིག་འཛུ་གྱིན་མེད་པ་ཚོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་གྱིས་ཤེས། དེ་ནས་ཚོད་མའི་བུས་ཨ་མ་རྒན་མོའི་རྩྭ་སྣེ་པོ་གང་ཡོད་པ་དེའི་གསེབ་ཏུ་ལྷུགས་ཀྱི་སྐམ་པ་ཞིག་ཡོད་སྣང་ནས་དེའི་ཚབ་ཏུ་ཤིང་གི་སྐམ་པ་ཞིག་བཞག ལྷུགས་ཐག་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ཚབ་ཏུ་བལ་ཐག་ཅིག་བཞག ཟངས་མའི་མཚུ་ཧྲོ་ཞིག་ཡོད་པའི་ཚབ་ཏུ་ཤིང་གི་མཚུ་ཧྲོ་ཞིག་བཞག་རྗེས། ཐད་ཀར་ཨ་མ་རྒན་མོས་བུ་མོ་དེ་གསུམ་གྱི་ཁྲག་འཛིབ་སར་སོང་།

ཨ་མ་རྒན་མོ་དེས "ཁྱོད་ཚོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་ཡིན་ནམ"ཞེས་དྲིས།

ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་གྱིས"ཡིན།"ཞེས་ལན་འདེབས་པའི་སྐབས་དང་བསྡུན་ནས་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེས་འབྲོ་གྲབས་བྱས། རྐོད་མའི་བུས་ལག་བསྐྱབས་གཅིག་གིས་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེ་བཟུང་ཡང་། ཨ་མ་རྒན་མོ་དེས་རྐོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་གན་ཀྱལ་དུ་སར་མནན། མོས་རྩ་ཁྲུར་པོ་དེ་ལས་སྐམ་པ་བླངས་ནས་གཅིག་གཙུས་དུས་སྐམ་པ་དེ་ཆག་ནས་སོང་། ཐག་པ་བླངས་ནས་བཀྱིག་དུས་ཐག་པ་དེ་ཆད་སོང་། མཆུ་ཧྲོ་ཕྱིར་བླངས་ནས་བསྣུན་པའི་ཚེ་མཆུ་ཧྲོ་དེ་ཡང་ཆག་སོང་། དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུས་ལྷུགས་ཀྱི་སྐམ་པ་བླངས་ནས་འདྲེ་མོ་དེར་གཅིག་གཙུས་པ་དང་འདྲེ་མོའི་ཁ་ནས"ཨ་ཙི་ཨ་ཙི། ངའི་སྐམ་པ་འདྲ་བོ"ཞེས་ཤོར། ཁོས་ལྷུགས་ཐག་བླངས་ནས་འདྲེ་མོ་བཀྱིགས་རྗེས། འདྲེ་མོའི་ཁ་ནས"ཨ་ཙི་ཨ་ཙི། ངའི་ལྷུགས་ཐག་འདྲ་བོ"ཞེས་ཤོར། ཁོས་ཡང་ཟངས་ཀྱི་མཆུ་ཧྲོ་བླངས་ནས་འདྲེ་མོར་བསྣུན་རྗེས། འདྲེ་མོའི་ཁ་ནས"ཨ་ཙི་ཨ་ཙི། ངའི་ཟངས་ཀྱི་མཆུ་ཧྲོ་འདྲ་བོ"ཞེས་ཤོར།

དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་གྱིས་འདྲེ་མོ་ལ་མགོ་དགུ་ཡོད་པ་ལས་བརྒྱད་བཅད་རྗེས་སྡོང་རྒན་ཞིག་ཏུ་བཀྱིགས་ནས་བཞག དགོང་མོ་སྤྱུན་གཞན་གཉིས་ཇོན་ལས་ཁྱིམ་ལ་ཐོན། ནུབ་ཇ་བཏུང་རྗེས། ཁོ་ཚོ་འདྲེ་མོ་དེར་བལྟ་རུ་སོང་བ་ན། འདྲེ་མོ་དེས་སྡོང་རྒན་ས་ནས་བཀོག་ཏེ་བྲོས་སོང་བ་ཤེས། དེ་བས་ཁོ་ཚོ་སྤྱུན་གསུམ་གྱིས་འདྲེ་མོའི་ཁྲག་རྗེས་དེད་ནས་སོང་སོང་མཐར། འདྲེ་མོ་དེ་དོང་ཟབ་མོ་ཞིག་གི་ནང་དུ་བབས་ནས་བུད་སོང་བ་ཤེས། དེ་ནས་ཁོ་ཚོས་དོང་ནང་དུ་འགྲོ་རྒྱུ་གྲོས་བྱས་མཐར། ཐོག་མར་ཐང་ཐེ་བུ་དོང་ནང་དུ་སྐྱེད་ལ་ཐག་པ་བཅིངས་ནས་དོང་ནང་དུ་བསྐྱར། དོང་ནང་དུ་སྐྱར་ཁར་ཐང་ཐེ་བུས"ངས་མི་ཉན་མི་ཉན་གི་ཟེར་དུས་ང་ཡར་ལ་འཐེན་དགོས"ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོ་དོང་ནང་དུ་བསྐྱར་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་ཁོས"མི་ཉན་གི་མི་ཉན་གི"ཞེས་སྐད་བརྒྱབ་པས། ཁོ་ཡར་ལ་འཐེན་དགོས་བྱུང་། དེའི་འཕྲོར། གཡའ་མའི་བུ་བསྐྱར་ཡང་ཐང་ཐེ་བུ་དང་འདྲ་བར་ཡར་འཐེན་དགོས་བྱུང་། དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུས་ལྷུགས་ཀྱི་སྐམ་པ་དང་ལྷུགས་ཐག ཟངས་ཀྱི་མཆུ་ཧྲོ་གསུམ་བཟུང་ནས་དོང་ནང་བསྐྱར་སྐབས། ཁོས"ངས་མི་ཉན་གི་ མི་ཉན་གི་ཟེར་དུས་ང་ཡར་ལ་འཐེན་དགོས"ཞེས་བཤད། རྐོད་མའི་བུ་དོང་ནང་བསྐྱར་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར། "མི་ཉན་གི་མི་ཉན་གི"ཞེས་སྐད་བརྒྱབ་མེད། ཐང་ཐེ་བུ་དང་གཡའ་མའི་བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཐག་པ་བཏང་བས་ཁོ་དོང་ནང་དུ་མར་ལྷུང་།

རྐོད་མའི་བུ་དོང་ནང་དུ་སོང་སོང་མཐར། བུ་མོ་ཞིག་གིས་ར་མ་ཁྲུ་ཞིག་འཚོ་བཞིན་པ་དང་འཕྲད། "ཨ་རོགས། བུ་མོ། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད"ཁོས་དེ་ལྟར་དྲིས།

བུ་མོ་དེས"ང་ར་ཁྲུ་འདིའི་ར་རྫི་ཡིན། ཁྱོད་གང་ལ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད"ཅེས་ཕྱིར་རྐོད་མའི་བུ་ལ་དྲིས། "ང་རྫོམ་པོ་ཞིག་ཡིན"ཞེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱི་ཁ་བརྡ་བྱེད་ཞོར་དུ། བུ་མོས་རྐོད་མའི་བུའི་མགོ་ནས་ཤིག་བཏུས།

"ངའི་ཨ་མ་མི་ཡུལ་ལ་སོང་མོད། རྐོད་མའི་བུ་ལྷུགས་ཐར་རྒྱལ་ལ་ཐུག་ནས། ཁོས་ངའི་ཨ་མའི་མགོ་བོ་བརྒྱད་བཅད་ནས་ཤུལ་དུ་མགོ་གཅིག་ལས་ལྷག་མི་འདུག ཞོན་ཀྱང་། ད་ཨ་མའི་མགོ་བརྒྱད་པོ་དེ་དག་སོས་ལ་ཁད་རེད།

ངས་ཉིན་བཞིན་དུ་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བཏུང་ནས་ཨ་མའི་རྨ་ཁར་ལྕེ་ཡིས་བལྡག་དགོས། རྨ་ཁ་བལྡག་ན་རྨ་ཁ་གསོ་ཐུབ་པས། དེ་ནས་མོ་ཕྱིར་མི་ཡུལ་དུ་འཁོན་ཚོད་དུ་འགྲོ་རྒྱུ་རེད"ཅེས་བུ་མོ་དེས་བཤད།

"དེ་ན་ཁྱེད་ཀྱི་ཨ་མའི་བླ་སྲོག་གང་ཡིན"ཞེས་དྲིས།

"ངའི་ཨ་མའི་སྲོག་གོ་ཁའི་ཡར་རྒྱུད་ཀྱི་གྲོག་མ་དཀར་ཡོལ་གང་དང་མར་རྒྱུད་ཀྱི་ཁབ་དེ་གཉིས་ཡིན"ཞེས་བཤད།

དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུས་བུ་མོ་དེ་བསད། མོའི་གྱོན་པ་དག་ཁོས་གྱོན་ཅིང་མོ་ལ་བརྫུས་རྗེས། ར་མ་དག་དེད་ནས་འདྲེ་མོའི་ཁྱིམ་དུ་སོང་།

"ཨ་མ། ར་མ་དག་གང་ལ་འཇུག"ཅེས་དྲིས།

"སྔོན་གྱི་རའི་ནང་དུ་ཆུག"ཞེས་བཤད།

"ཨ་མ། འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བོ་དེ་གང་ན་ཡོད"

འདྲེ་མོ་དེས "སྔོན་གྱི་ས་ཏུ་ཡོད"ཅེས་ལན་བཏབ།

དེའི་འཕྲོར། རྐོད་མའི་བུས་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བོ་དེ་བཏུང་ནས། ལག་ཏུ་ཁྱི་ལྕེ་གཅིག་དང་། ལུག་ལྕེ་གཅིག ནོར་ལྕེ་གཅིག་བཅས་བཟུང་ནས་འདྲེ་མོའི་སར་སོང་། ཁོས་ནོར་ལྕེ་ཡིས་འདྲེ་མོའི་རྨ་ཁ་གཅིག་དྲུད་རྗེས།

"བུ་མོ། ཨ་ཙི། ཨ་ཙི། དེ་ཚ་མོ་འདུག ཁྱོད་སོང་ནས་ད་ཏུང་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བཏུང་ནས་ཤོག"ཅེས་བཤད།

"འོ་ཡ། ཨ་མ། ཁག་མི་འདུག དེ་རིང་ངས་གནའ་གཏམ་བཤད་རྒྱུ་མང་སོང་"ཞེས་ལན་བཏབ།

ཁོ་ཕྱིར་སོང་ནས་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བཏུང་རྗེས། འདྲེ་མོའི་རྨ་ཁ་ལུག་ལྕེ་ཡིས་ཐེངས་ཤིག་དྲུད། "བུ་མོ། ཨ་ཙི། ཨ་ཙི། ད་དུང་ཚ་མོ་འདུག ཁྱོད་སོང་ནས་ད་ཏུང་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་བཏུང་ནས་ཤོག"ཅེས་བཤད།

"འོ་ཡ། ཨ་མ། ཁག་མི་འདུག དེ་རིང་ངས་སིལ་ཏོག་ཟ་རྒྱུ་མང་སོང་"ཞེས་ལན་བཏབ།

ཁོ་སླར་ཡང་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་འཐུང་རྗེས། ཕྱིར་སོང་སྟེ་འདྲེ་མོའི་རྨ་ཁ་ཁྱི་ལྕེ་ཡིས་དྲུད།

འདྲེ་མོས "དེ་བཟང་པོ་འདུག"ཅེས་ བཤད།

དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུས་དཀར་ཡོལ་གྲོག་མ་གང་བོ་དེ་མེ་ལ་བཏབ། ཁབ་དེ་བཙགས་ནས་ལྕགས་ཀྱི་སྐམ་པས་འདྲེ་མོ་གཙུས་པས། འདྲེ་མོའི་ཁ་ནས"ཨ་ཙི་ཨ་ཙི། ངའི་སྐམ་པ་འདྲ་བོ"ཞེས་ཤོར། ཟངས་ཀྱིས་མཆུ་ཏོས་འདྲེ་མོ་ལ་ཅིག་བསྣུན་པས། འདྲེ་མོའི་ཁ་ནས"ཨ་ཙི་ཨ་ཙི། ངའི་ཟངས་ཀྱི་མཆུ་ཏོ་འདྲ་བོ"ཞེས་ཤོར། དེ་ནས་རྐོད་མའི་བུ་ལྕགས་ཐར་རྒྱལ་གྱིས་ལྕགས་ཐག་གིས་འདྲེ་མོ་དེ་བཀྱིགས་ནས་བསད་དོ།།

རྐོད་མའི་བུ་ཕྱིར་ལོག་པའི་ལམ་བར་དུ། སྲོང་རྒན་ཞིག་གི་མགོ་ན་བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་ཞིག་གི་ཚང་ཞིག་ཡོད་པ་དང་། སྲོང་རྩ་ན་དུག་སྦྲུལ་ཞིག་ནུར་ནས་འགྲོ་བ་དང་འཕྲད། ཁོས་དུག་སྦྲུལ་དེ་བསད་ཅིང་ཐུས་འཁོལ་བྱས་ནས་

གཉིད་ལ་ཡུར་བའི་སྐབས་དེར། བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་གཤོག་སྒྲ་དང་བཅས་སྔོན་རྒན་དེའི་མགོར་བབས། ཚང་ནང་གི་ཕྲུག་གི་ཚང་མ་བདེ་བར་ཡོད་པ་ཤེས་རྗེས། དེ་རིང་། ཁྱུང་ཕྲུག་ཚང་མ་བདེ་བར་ཡོད་པར་སྲུས་བསྐྱབས་སོང་ངམ་བསམ་བཞིན་མར་སྔོན་རྩར་བལྟ་དུས། རྒོད་པའི་བུ་དེར་ཉལ་ཡོད་པ་མཐོང་།

“ཨ་རོགས། ཁྱོད་སུ་ཞིག་ཡིན”ཞེས་ཁྱུང་ཆེན་གྱི་དྲིས།

“ང་ས་ཐོག་མ་ནས་ཡིན། ཕྱིར་ལ་འགྲོ་དགོས་མོད། ངས་ཁྱོད་ཀྱི་ཆེད་དུ་དུག་སྦྲུལ་འདི་བསད་པས་ད་འགྲོ་མི་ནུས། ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ས་ཐོག་ལ་འཕེན་རོགས ”ཞེས་ལན་བཏབ།

“ཁྱོད་ས་ཐོག་མ་འཕེན་རྒྱུ་སླ་མོ་འདུག འོན་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་བྱིའུ་བརྒྱ་དང་བརྒྱད་བསད་དེ། ངའི་སར་ཁྱེར་ཤོག ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་ཕྲུ་གུ་དག་བསྐྱབས་པས། ངས་ཁྱོད་ལ་དྲིན་ལན་འཇལ་ངེས་ཡིན”ཞེས་བཤད།

རྒོད་མའི་བུས་བྱིའུ་བརྒྱ་དང་བདུན་མ་གཏོགས་མ་སོད་པར་ཕྱིར་སྔོན་རྩར་སླེབས་རྗེས། བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་པོ་གཤོག་ཐོག་ཏུ་བཟུང་སྟེ་ས་ཐོག་མར་འཕུར་ནས་སོང་། ཁོས་ཁྱུང་ཆེན་གྱི་མགོ་ཕར་འཁོར་ཆེ་ཁ་ལ་བྱིའུ་རེ་དང་ཚུར་འཁོར་ཆེ་བྱིའུ་རེ་བཞག་ཏེ། བརྒྱ་དང་བདུན་པོ་རེ་རེ་བཞིན་བྱ་རྒྱལ་གྱི་མཆུ་ནང་དུ་བཅུག ས་ཐོག་མར་སླེབས་ལ་ཉེ་དུས་ཁོས་བསད་པའི་བྱིའུ་ཡོད་ཚད་བྱ་རྒྱལ་གྱིས་ཟས་ཚར་བས། རྒོད་མའི་བུས་རང་གི་རྐང་བའི་འཕང་ལོ་བླངས་ནས་བྱ་རྒྱལ་གྱི་ཟས་སུ་བྱིན་པས། པོ་ས་ཐོག་མ་ལ་སླེབས་ཐུབ་སོང་།

རྒོད་མའི་བུ་བྱ་རྒྱལ་གཤོག་ཐོག་ནས་མར་བབས་སྟེ། འཕང་ལོ་བླངས་བའི་རྐང་བ་དེ་ས་ལ་འབྲུད་ཞོར་དུ་སོང་བས།

“ཁྱོད་ཀྱི་རྐང་བར་ཅི་ཞིག་བྱུང་སོང་”ཞེས་ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་དྲིས་པ་ན།

“ངས་བྱིའུ་བརྒྱ་དང་བདུན་ལས་མ་སོད་བས་རང་གི་རྐང་བའི་འཕང་ལོ་བླངས་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་ཟས་སུ་སྦྱིན་པ་ཡིན”ཞེས་ལན་བཏབ།

“དེ་ན་ངའི་སྙིང་པར་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁུ་ཚུར་གྱིས་གཞུས་དང་། འཕང་ལོ་ཕྱིར་ལྷུང་ངེས”ཞེས་བཤད།

དེ་ནས་རྒོད་མའི་བུས་ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་བཤད་པ་ནང་ལྟར་བསྒྲུབས་པས། འཕང་ལོ་ས་ལ་ལྷུང་། ཁོས་འཕང་ལོ་དེ་ཕྱིར་སྦྱར་དེ་བུད་སོང་བ་རེད།

དེ་ནས་བཟུང་། ང་ཚོ་མིའི་རིགས་ཀྱི་འཕང་ལོ་འགྲུལ་ཐུབ་པའི་དོན་དེའང་འདི་ནས་བྱུང་བར་བཤད།

马 孩 吉 太 加

从前，有匹马，生了一个男孩，大家都叫他马孩。

有一天，马孩造了一把弓箭，然后就去狩猎了，到了森林深处，他见不远处有蓝烟升起，他想知道个究竟，就往蓝烟那边射了一箭，意外的是蓝烟里竟出现了一个很黑的孩子，说：“我是树孩，我既没得罪天，又没得罪地，你为什么不让我安心的窝着？”马孩说：“很抱歉，我不是故意的，我们可以做朋友吗？”树孩同意了，于是他们就成了好朋友。

之后，他们俩又造了一把弓箭，一起去狩猎，走着走着他们俩又见不远处的片石堆里起着烟，就往片石堆里射了一箭，谁知道石堆里竟出现了个全身很绿的男孩，他大声说：“我是石孩，我既没得罪天，又没得罪地，你们为什么不让我安心地窝着？”马孩和树孩说：“很抱歉，我们不是故意的，我们可以做朋友吗？”于是他们就成了好朋友。

从那以后，他们就天天在一起，他们还找了一块偏僻的地方，作为他们的居住地，盖了房子。让他们奇怪的是：他们白天去狩猎，晚上回到家时，家里就被打扫的干干净净，而且还有做好的饭。他们三个很惊奇，就想知道个究竟。第二天，树孩假装去狩猎，然后躲在门外偷看，不一会儿他就看见三只小鸟飞了进去，一转眼的时间，那三只小鸟就变成了三位貌美如花的姑娘，她们打扫完房子，做好饭之后，到黄昏时，又变回三只小鸟飞走了。晚上树孩就把白天所发生的事，告诉了马孩和石孩。第三天，石孩留下来偷看，那三只鸟又飞回来，变成三位姑娘，给他们的房子打扫干净之后，做了饭，晚上又飞回去了。第四天，马孩留了下来，那三只小鸟又飞来变成了三位美丽的姑娘，她们又像之前一样给他们打扫房子，做饭，就在这时，马孩把那三只小鸟的外衣丢到了湖里，到了黄昏时，她们三个因飞不回去就留下来跟他们三个一起生活。原来，那三个美丽的姑娘分别是太阳、月亮和星星的女儿。

但是， 随着时间的推移，他们发现那三个美丽的姑娘越来越老了，他们决定找出其中的原因。

第二天，树孩没去狩猎，留下来偷看，只见有一位老奶奶来给她们三个抓虱子，除此之外，什么事也没有发生，晚上他把事情向马孩石孩说了。

第三天，石孩留下来偷看，他也只是看见有一位老奶奶背着一个箩筐，来给三位姑娘抓虱子之外，什么事也没发生。

第四天，马孩吉太加留下来偷看，发现那位老奶奶并没有给她们抓虱子，而是在吸她们的血，他才知道那位老奶奶原来是个吸血妖，于是他就把那个箩筐里的铁钳子换成木钳子，把铁链换成了棉绳，把铜嘴换成木嘴，之后就进入屋中。

“你是马孩吉太加吗？”老太太问道

“我是。”马孩回答。吸血妖准备逃时，马孩一翻手就把她给抓住了，但是吸血妖又反过来把马孩摁在地上从箩筐里拿出钳子，可是钳子断了，她又拿出铁嘴来攻击马孩时，那铁嘴也断了，马孩拿出铁钳子拧了她一下，她就喊：“哎呀哎呀，我的铁钳子。”马孩又拿出铁链，勒她时，她又喊：“哎呀呀我的铁链。”随后马孩就把那吸血妖的八个头砍下来，并把她拴在一颗大树上，晚上两个兄弟狩猎回到家吃过晚饭后，就一起去看那个吸血妖，可吸血妖早就跑掉了，他们顺着那老妖的血迹来到了一个很深的洞旁边，他们商量之后就决定一个一个下去，首先是树孩下洞，可是树孩下去不久以后，就说：“不行不行。”于是马孩和石孩就把他拉上来了，然后石孩下去了，可过了不久，石孩也喊着说：“不行不行，你们把我拉上来。”于是，马孩下了洞，没过多久也喊道：“不行不行！”可是树孩和石孩不小心把绳子给松开了，马孩就掉到了洞底下。没想到的是，到了洞底下，马孩遇见一位放牧的姑娘。

“喂，姑娘，你在干什么？”马孩问道。

“我在放牧，你要去哪儿？”姑娘问道。

“我是个流浪者”马孩答道，他们俩就开始聊天，那位姑娘还给他抓虱子。

“我妈妈去了人间，可遇到了马孩吉太加，他把我妈妈的八个头颅给砍掉了现在就只剩下一颗头了，不过没事，我妈妈的伤快好了，我每天都喝一碗牛奶给妈妈养伤，用舌头舔伤口，伤口就会好的快，那样我妈妈就可以去人间报仇了。”姑娘说道。

“那你妈妈的命门在哪儿？”马孩问。

“我妈妈的命门是一碗蚂蚁和一把针。”姑娘答道。

之后马孩就把那女孩杀了，然后他就把她的衣服穿上，赶着羊回到那老妖的家。

“妈妈，要把这些羊圈到哪儿？”马孩问。

“圈到之前的地方”老妖答道。

“妈妈，那一碗牛奶在哪儿？”

“在之前放的地方。”老妖答道。

然后马孩就喝了那一碗牛奶，拿着一个狗舌、羊舌和牛舌到了女妖身边。他用牛舌舔了一下她的伤口，那老妖就喊道：“哎呀哎呀女儿你再去喝一碗牛奶再来。”

“好的，妈妈，可能是因为我今天故事讲多了。”马孩说，他喝完牛奶之后，又拿着羊舌舔了一下她的伤口。“哎呀哎呀，女儿你再去喝一碗牛奶再来”老妖女说道。

“好的，妈妈，可能是因为我今天吃了很多水果。”马孩说道。

他又喝一碗牛奶，然后又用狗舌舔了一下老妖的伤口。

“这次很好。”老妖说道。

然后马孩就把一碗蚂蚁倒到火堆里，又把那一把针给扭断，用铁钳子拧了那妖女，妖女就说：“哎呀哎呀，我的铁钳子。”用铜嘴压着那妖女，妖女就说：“哎呀哎呀，我的铜嘴。”最后，马孩吉太加用铁链勒死了那吸血老妖女。

马孩在回来的路上，看见在一棵大树上有个鹰巢，树底却有一只蛇在往上爬，然后他就把毒蛇杀死，把它用枕头压在树底下睡觉时，一只老鹰飞到树上，看见巢穴里的孩子们都安然无恙，说：“今天是谁救了你们？”说着说着就往树底下看了一眼，就见到了马孩。

“喂，你是干什么的？”老鹰问道。

“我是人间的，要回去，但是我杀死了这条毒蛇，现在回不去了。”马孩答道。

“要把你送到人间，这事好办，可是你要答应我杀掉一百零八只小鸟，拿到我跟前，你救了我的孩子们，我会报答你的恩情。”

于是马孩就杀了一百零七只小鸟，拿到老鹰跟前，骑在老鹰上飞回人间，飞的过程中，马孩就把那一百零七只小鸟一个一个喂到老鹰的嘴里，快到人世间时，马孩就把脚踝拿下来给老鹰充饥，马孩才到了人间，马孩从老鹰身上下来，拖着脚走了。

“你的脚怎么了？”老鹰问。

马孩说道：“我杀了一百零七只小鸟给你充饥，又把脚踝拿下来给你充饥了！”

老鹰说：“那你捶一下我的背，脚踝会掉下来的。”

然后，马孩就按老鹰说的那样做，脚踝真的掉下来了，他就把脚踝安回去。

从那之后，我们人类能动脚踝的故事也就随之出现了。

The Mare’s Son

Long ago, a mare gave birth to a boy. When he grew up he was called Mare’s Son. One day he made a bow and arrows and went to hunt in the forest. When he arrived in the middle of the forest, he saw smoke, hesitated for a bit, shot into the smoke, and then a man as dark as charcoal appeared out of the smoke.

“Why do you interrupt my meditation? Birds are not allowed to fly and rich men are not allowed to pass here. Why are you bothering me?” said the dark man.

“I’m sorry. Can we be friends?” replied Mare’s Son. The dark man agreed and said he was Big Head, Pine Tree’s son.

The two men walked for a long time until they noticed smoke billowing from some slate. They both shot arrows into it and a man as green as turquoise came out of the smoke and said, “Why did you interrupt my meditation? Birds are not allowed to fly and rich men are not allowed to pass here. Why are you bothering me?”

“We’re so sorry. Can we be friends?” the men asked. The green man agreed. His name was Flat Head, Son of Slate.

After a long trip, they reached an old empty house in a desolate valley. To their surprise, every time they returned to the house after a day of hunting, a delicious meal awaited them and the house had been cleaned. One day they decided to learn what was happening while they were out.

The next morning, Big Head pretended to go hunting but stayed behind the door. Three birds flew to the ground and turned into three pretty young girls, who cooked, cleaned the house, and turned back into birds and then flew away. Big Head reported what he had seen when Mare’s Son and Son of Slate returned from hunting.

Son of Slate stayed at home the next morning. The three birds came, turned into three beautiful girls, cooked, cleaned the house, and then flew away.

On the third day, Mare’s Son stayed behind. Three birds came, turned into three girls, leaving their bird bodies, but while they were cooking and cleaning the house, he took the three birds’ bodies and threw them into a river. When dusk came, the three girls could not turn back into birds and so began living with the three men. The three men discovered that they were the daughters of the sun, moon and stars.

To their dismay, every time they returned home from hunting, the girls had become thinner. Once again, the men decided to watch and learn what was happening.

Pine Tree's son stayed on the first day. An old woman came and picked lice from the girls' heads. Nothing else happened. When Mare's Son and Son of Slate returned, he told them what he had seen.

The second day, Son of Slate stayed home. The old woman came with a basket on her back and the same actions were repeated.

Mare's Son stayed on the third day. The old woman came, put the basket outside the door, and then entered the house. Mare's Son realized she was a ghost and was not picking lice but sucking the girls' blood. While the old woman was sucking blood, he replaced the iron fire-pit pincer with a wooden pincer; the metal chain with a wooden one, and her copper fangs with wooden fangs—the contents of her basket. Then he approached the old woman.

"Are you Mare's Son?" said the old woman.

"Yes," he replied. She had tried to escape as soon as she heard this, but Mare's Son stopped her. The old woman fell to the ground, took the pincer from the basket, but when she tried to attack him she discovered the pincer was broken. She then tried to use the chain to tie him but it had been cut. She tried to use the copper fangs and they were broken as well. He then took the iron pincer and nipped her. She shouted, "Damn it, that's mine!" He then used the metal chain to bind her. She shouted, "Damn it, that's mine!" He took the copper fangs and bit her. She shouted, "Damn it, that's mine, too!"

Afterwards, he cut off eight of the old woman ghost's nine heads and tied her to a gigantic tree. The two other hunters returned and went to see the old woman ghost after dinner. They found that the ghost pulled up the tree and escaped. They followed the trail of blood to a very deep cavity in the ground. They discussed how to follow her. Pine Tree's son offered to go first with a rope tied around his waist. He said, "When I say 'It's not right,' pull me up." Soon he shouted, "It's not right! It's not right!" and they pulled him up. Then Son of Slate tried to go down, but after a while he was also pulled up.

Eventually Mare's Son picked up the iron fire-pit pincer, the metal chain, and the copper fangs. He said "When I say 'It's not right,' you must pull me up." After a little while, he shouted, "It's not right! It's not right!" but the other two were jealous and left him at the bottom of the cavity, in the underworld.

Mare's Son walked for a very long time and finally met a girl herding a flock of sheep. "What are you doing here?" asked Mare's Son.

"I'm a herder. Where are you going?" said the girl.

"I'm just a wanderer," said the Mare's Son. They talked for a long time while the girl looked for lice on his head. She eventually said, "Mother went to the human world, and met a man named Mare's Son who cut eight of her nine heads

off. The heads are growing back and I need to lick the wounds to cure them after drinking a bowl of milk. Soon she will be able to return to the human world and take revenge.”

“Where is your mother’s soul?” he asked her.

“It is a bowl of ants above the fireplace and a needle below the fireplace,” said the girl.

Mare’s Son killed the girl, put on her clothing, and then drove the sheep back to the old woman’s home.

He said, “Mother, where should I take the sheep?”

“Do as before,” said the old woman.

“Mother, where is the bowl of milk?” he said.

“It’s in the same place,” said the old woman.

He gathered a dog’s tongue, a sheep’s tongue, and a yak’s tongue. Soon after he drank the bowl of the milk, he approached the old woman. He licked her wound with the yak’s tongue. She said, “Oh, it’s so rough! Go drink another bowl of milk and come back.”

Mare’s Son said, “OK, Mother, today I told too many stories,” went back, had another more bowl of milk, and then licked the wound with the sheep’s tongue.

“Damn, it’s still too rough. Go have another bowl of milk and come back,” said the old woman ghost.

“OK, Mother. I ate too many fruit today, no wonder it’s rough,” said Mare’s Son. He drank another bowl of milk and then returned and licked her wounds with the dog’s tongue.

“That’s comfortable,” said the old woman.

Mare’s Son next threw the bowl of ants into the fire and broke the needle. He snipped the old woman ghost with her iron fire-pit pincers and the old woman shouted, “Damn it, that’s mine!” He then pricked her with the copper fangs and she again shouted, “Damn it, that’s my mine!" Finally, Mare’s Son tied her up with the iron chain and killed her.

On his way home, he encountered an eagle’s nest atop a gigantic tree and a serpent crawling underneath. He killed the snake, made a pillow from it, and tried to take a nap. An eagle flew over his head making loud sounds with its wings and landed atop the tree. The eagle saw that her chicks were safe, wondered who had saved them, looked down under the tree, and saw Mare’s Son. “Who are you?” said the eagle.

“I’m from the upper world and I need to return, but I have killed the snake so I am unable to go. Please help me reach the upper world,” said Mare’s Son.

“It’s easy to take you there, but first you must kill 108 birds and bring them to me. You have saved my children, so I’ll surely help you,” said the eagle.

Mare’s Son killed only 107 birds and returned, but did not tell the eagle that he needed one more bird. While he was riding on the eagle’s back, he fed the eagle dead birds as it turned its head, one by one. When they had nearly reached the upper world the dead birds were finished, so Mare’s Son had to cut out one of his kneecaps to feed the eagle.

When they reached the upper world, Mare’s Son got off the eagle and limped away, dragging the leg he had injured.

“What’s wrong with your leg?” said the eagle.

“I only killed 107 birds, so I had to cut out my kneecap to feed you,” said Mare’s Son.

“OK, hit my back with your fist and I will vomit it up,” said the eagle.

Mare’s Son did as the eagle said, the kneecap came out of her mouth and he put it back. From then on, men could bend their knees.

གསེར་གྱི་ཕང་ལོ།

གནའ་སྔ་མོར་རྒད་པོ་ཞིག་ལ་བུ་མོ་གསུམ་ཡོད་ཅིང་། རྒད་པོ་དེ་ཉི་མ་རེ་རེ་བཞིན་ "ཕྱུགས་འཚོ་བར་འགྲོ་བཞིན་ཡོད། ཁོས་ཕྱུགས་འཚོ་ཞོར་དུ་རྐྱུད་པ་འཁེལ་བཞིན་ཉིན་གཅིག་གི་ཉི་མ་གདོང་ཐབས་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད། ཉིན་ཞིག ཁོས་ཕང་འགེལ་བཞིན་པའི་སྐབས་དེར་སྟབས་མ་ལེགས་པར་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་སྦྲུལ་ཁུང་ནང་དུ་ལྷུང་། རྒད་པོ་སེམས་སྡུག་དྲག་པོས་མནར་ཏེ་སྦྲུལ་ལ "ངའི་ཕང་ལོ་ང་ལ་གནང་རོགས" ཞེས་བཤད། སྦྲུལ་དེས་རྒད་པོ་ལ "ཁྱེད་ལ་བུ་མོ་གསུམ་ཡོད་པས། ཁྱེད་ཀྱི་བུ་མོ་གཅིག་ངའི་ཆུང་མར་བྱིན་ཚེ་ངས་ཁྱེད་ལ་ཕང་ལོ་སྟེར། དེ་མིན་ངས་ཁྱེད་ལ་གཏན་ནས་སྟེར་རྒྱུ་མིན" ཞེས་བཤད་པས། རྒད་པོ་སེམས་སྡུག་ཆེན་པོས་ངུ་ཞོར་དུ་ཁྱིམ་དུ་ལོག་སྟེ་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཇི་མ་ཇི་བཞིན་དུ་བུ་མོ་ཆེ་བར་འདི་ལྟར་བཤད་། "བུ་མོ་ལགས། ང་ལ་ཡོད་པ་ནི་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་འདི་ཁོ་ན་ཙམ་ཡིན། དེའང་སྦྲུལ་ཁུང་ནང་དུ་ལྷུང་བས། སྦྲུལ་གྱིས་བུ་མོ་གསུམ་པོའི་ནང་གི་གཅིག་ངའི་ཆུང་མར་མ་བྱིན་ན་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་མི་སྟེར་ཟེར་བས། ཁྱེད་ནི་བུ་མོ་ཆེ་མགོ་ཡིན་པས། སྦྲུལ་གྱི་ཆུང་མར་ཁྱོད་སོང་ན་ཨེ་འཐད" ཅེས་དྲིས། སྐབས་དེར་བུ་མོའི་ཉོག་གཡོ་བཞིན་ཡོད་པས། མས་ཉོག་ཁེམ་གྱིས་ཨ་ཕའི་མགོ་ལ་རྒྱག་ཞོར་དུ "ང་ས་ཁའི་མི་ཡི་ཆུང་མར་འགྲོ་མི་འདོད་པ་ཞིག ས་འོག་འབུ་ཡི་ཆུང་མར་ག་ལ་འགྲོ" ཞེས་བཤད། དེ་ནས་རྒད་པོའི་སེམས་པ་ སྔར་ལས་སྡུག་སྟེ་ངུ་ཞོར་དུ་བུ་མོ་འབྲིང་བའི་སར་སོང་ནས་གོང་གི་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཇི་བཞིན་བཤད། བུ་མོ་འབྲིང་བས "འོ། ས་ཁའི་མི་ཡི་ཆུང་མ་ང་མ་བྱས་པར། ས་འོག་འབུ་ཡི་ཆུང་མར་ང་འགྲོ་དགོས་པ་རེད་དམ" ཞེས་ཟེར་ཞོར་དུ་ཨ་ཕའི་མགོ་ལ་ཐུར་མས་བརྒྱབ་སྟེ་སྒོར་ཕྱིར་བསྐྲད། དེ་ནས་ཡང་ཨ་ཕ་དེ་སྡུག་ཞོར་ངུ་ཞོར་དུ་བུ་མོ་ཐ་ཆུང་གི་སར་སོང་སྟེ་སྦྲུལ་གྱིས་བཤད་པའི་སྐད་ཆ་རྣམས་ཇི་བཞིན་བཤད་པར་མ་ཟད། བུ་མོ་ཆེ་བས་ཁོ་ལ་ཉོག་ཁེམ་གྱིས་བརྒྱབ་ཚུལ་དང་འབྲིང་བས་ཐུར་མས་བརྒྱབ་ཚུལ་སོགས་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཞིབ་པར་བཤད། བུ་མོ་ཆུང་བས་ཕྱེ་ཐུག་ཅིག་སྐོལ་བཞིན་ཡོད་པ་ཨ་ཕར་དཀར་ཡོལ་གང་བཙུས་རྗེས། "ཨ་ཕ་ལགས། ཁྱེད་རང་སེམས་ཁུར་མ་བྱེད་པར་ཕྱེ་ཐུག་འདི་འཐུང་དང་། སྦྲུལ་དེའི་ཆུང་མར་ང་འགྲོ" ཞེས་བཤད་པས། ཨ་ཕ་ཡང་ཧ་ཅང་དགའ་པོ་བྱུང་།

བུ་མོ་ཆུང་བ་དེ་སྦྲུལ་གྱི་ཆུང་མར་སོང་རྗེས། སྦྲུལ་དེས་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་དེ་ཕྱིར་བུ་མོའི་ཨ་ཕར་སྤྲད། བུ་མོ་ཡང་གནས་ཡུལ་དེ་ནས་ཧ་ཅང་སྐྱིད་པའི་འཚོ་བར་རོལ་བཞིན་བསྡད། ཉིན་ཞིག་གི་ཞོགས་པར་བུ་མོས་ཆུ་འཁུར་ནས་ཡོང་དུས་སྦྲུལ་ཕྲུག་དག་གིས "ཙུར་ཙུར" ཟེར་ནས་བུ་མོའི་གཡས་གཡོན་དུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་པ་ཨ་ཕས་མཐོང་། ཨ་ཕའི་སེམས་སུ "བུ་མོ་ཐ་ཆུང་འདིས་ང་བསམ་ནས་སྦྲུལ་གྱི་ཆུང་མར་སོང་མོད། ད་ལྟ་ཧ་ཅང་སྐྱིད་འདུག" ཅེས་ཁེར་ལབ་བྱེད་ཞོར་དུ་ཡུལ་ལ་ལོག་སྟེ་གནས་ཚུལ་དེ་བུ་མོའི་ཨ་ཅེ་གཉིས་ལ་བཤད། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཕྲག་དོག་ཆེན་པོ་སྐྱེས་ཤིང་། ཉིན་འགའི་རྗེས་སུ་བུ་མོ་ཆུང་བ་ཆུ་ཆུ་ལེན་དུ་འགྲོ་བའི་གོ་སྐབས་དང་བསྟུན་ནས་ཕོ་མོ

བསད་ཅིང་། མོའི་ལྤ་བ་རྣམས་ཨ་ཅེ་ཆེ་བས་གྱོན་ཏེ་ཆུང་བ་ཡིན་ཁུལ་གྱིས་སྨྱུལ་ཁུང་ནང་དུ་སོང་ནས“སྒོ་ཕྱེ། སྒོ་ཕྱེ”ཞེས་ཟེར་བ་ན། སྨྱུལ་ཕྲུག་མང་པོས་ཙུར་སྒྲ་དང་བཅས་སྒོ་ཕྱེ། ཨ་ཅེ་ཆེ་བ་སྨྱུལ་ཕྲུག་དག་ལ་སྐྲག་ནས་ས་འདམ་གྱིས་བརྒྱབ་པས་སྨྱུལ་ཕྲུག་དག་ཕྱིར་བྲོས་ཏེ་སྒོ་བརྟན་པོར་བརྒྱབ། སྨྱུལ་ཕྲུག་དག་གིས་ཨ་ཅེ་དེ་ཕོ་ཚོའི་ཨ་མ་མིན་པ་ཤེས་ནས“ཁྱོད་ཀྱིས་ངེད་ཅག་གི་ཨ་མ་ཁྲིད་ཤོག”ཅེས་ཟེར་ཀྱང་། ཕོ་ཚོའི་ཨ་མ་དེ་སྔ་མོ་ནས་བསད་ཟིན་པས་ཁྲིད་ཡོང་རྒྱུ་གང་ན་འདུག

དེ་ནས་ལོ་གཅིག་ཙམ་འགོར་རྗེས། བུ་མོ་ཐ་ཆུང་དེ་ཆུ་ཁའི་བྱེའུ་ཞིག་ཏུ་སྐྱེས། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་རྫི་བོས་ཆུ་ཁར་རྟ་ནོར་དེད་དེ་ཡོང་བ་ན།

བྱེའུ་དེས“ཅིས་ཙོ་ཅིས་ཙོ།

རྟ་འདི་མ་ཟ་གྲིབ་རྟ་ཡིན།།

ཆུ་འདི་མ་འཐུང་གྲིབ་ཆུ་ཡིན།།

ཨ་ཅེས་ནུ་མོ་གསོད་ས་ཡིན།།”ཞེས་ཟེར་ཞོར་དུ་གཤོག་པ་རྡེབ་བཞིན་ཡར་འཕུར་མར་འཕུར་བྱས་ཏེ་དེ་ཚོར་རྟ་ཆུ་ལ་རོལ་དུ་མ་བཅུག །རྫི་བོས་རྟ་ནོར་ཡོད་ཚད་དེད་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་པ་ན། རྒྱལ་པོས་རྟ་རྫི་ལ“ཁྱེད་ཀྱིས་རྟ་ནོར་ལ་ཆུ་འཐུང་དུ་མ་བཅུག་པས་ལྟེ་བ་སྐམ་པོ་གཏོང་གི་ཡོད་པ་ཁྱེད་ཀྱིས་མ་མཐོང་ངམ“ཞེས་བཀའ་ཀྱོན་ཕབ་པས། རྫི་བོས“ངས་རྟ་ནོར་ཆུ་ཁར་དེད་དེ་སོང་བ་ན་བྱེའུ་ཞིག་གིས་ཅིས་ཙོ་ཅིས་ཙོ།

རྟ་འདི་མ་ཟ་གྲིབ་རྟ་ཡིན།།

ཆུ་འདི་མ་འཐུང་གྲིབ་ཆུ་ཡིན།།

ཨ་ཅེས་ནུ་མོ་གསོད་ས་ཡིན།། ཞེས་ཟེར་ནས་ཆུ་འཐུང་དུ་མི་འཇུག་པར་འདུག”ཅེས་ཟེར། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས“སང་ཉིན་ང་འགྲོ”ཞེས་ཟེར་ནས་དེའི་ཕྱི་ཉིན་རྟ་ནོར་ལུག་གསུམ་ཆུ་ཁར་དེད་དེ་སོང་བ་ན། བྱེའུ་དེས་སྔར་བཞིན་བྱས་ཏེ་ཆུ་འཐུང་དུ་མ་བཅུག་པས། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས“ཁྱེད་རང་ལྷ་བྱ་ཡིན་ན་ངའི་ཕྲག་པ་གཡས་ལ་བབས། འདྲེ་བྱ་ཡིན་ན་ངའི་ཕྲག་པ་གཡོན་ལ་བབས”ཞེས་ཟེར་བས། བྱེའུ་དེ་ཁོའི་ཕྲག་པ་གཡས་སུ་བབས། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་འདི་ནི་ལྷ་བྱ་ཞིག་ཡིན་པར་འདུག་བསམ་སྟེ། ཁོ་བྲང་དུ་འཁྱེར་ནས་ཡོང་སྟེ་སྒོའི་ཡ་ཐེམ་དུ་བཞག

ཉིན་ཞིག་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་མོ་ཉིན་ཞག་བཅོ་བརྒྱད་ལ་བྱས་ཏེ་མགྲོན་པོ་མང་པོ་མགྲོན་དུ་པོས། མགྲོན་པོ་མང་པོ་ཡོང་དུས་བྱེའུ་དེས་སྐད་སྙན་སྒྲོག་ཅིང་དད་སྙོད་ཀྱི་ངང་འདུག་པ་དང་། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཡོང་དུས“ཅ་ཅ་ཅིས་ཅིས”སྒྲོག་སྟེ་ཕོ་གཉིས་ཐོག་ལ་བྱ་རྟུག་བཏང་། དེ་ནས་ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱིས“གདོན་བྱ། རོ་བྱ”ཞེས་ཟེར་སྤྱིགས་དཀོད་བྱེད་བཞིན་བྱེའུ་དེའི་སྐེ་གཅིས་ནས་བསད་དེ་སྒོ་འགྲམ་དུ་བཞག ཕྱི་ཉིན་བྱེའུ་བསད་སའི་སྒོ་འགྲམ་དེ་ཏུ་ཚེར་མ་ཞིག་སྐྱེས་ཤིང་། མགྲོན་པོ་གཞན་རྣམས་ཡོང་དུས་ཚེར་མས་ཡལ་ག་བསྐུམས་ཏེ་གཞན་ལ་མི་གནོད་ཅིང་། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཡོང་དུས་ཚེར་མའི་ཡལ་ག་བརྐྱངས་ཏེ་གོས་ལྤ་གཤག་ནས་ཧྲལ་ཧྲུལ་དུ་བཏང་བས། ཨ་ཅེ་

གཉིས་ཀྱིས‹‹རོ་ཚོར། གདོན་ཚོར››ཟེར་ཞོར་དུ་ཚོར་མ་དེ་རྩ་བ་ནས་བལ་ཏེ་ཐབ་ཁུང་ནང་དུ་བུས། ཕུང་མ་འགོར་བར་ཚོར་མ་དེ་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་ཞིག་ཏུ་གྱུར། སྐབས་དེར་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་མེ་སྣོང་དུ་ཡོང་བ་དང་། ཨ་ཡེ་རྒན་མོས་མེ་བསླངས་ཏེ་ཡུལ་ལ་ལོག་དུས་མེ་ནང་དུ་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང་། ཨ་ཡེ་རྒན་མོས་འདི་ནི་སྤྱིར་བཏང་གི་ཕང་ལོ་ཞིག་མིན་པར་འདུག་བསམ་སྒེ་གོས་སྒམ་ཡིད་དུ་འོང་བ་ཞིག་གི་ནང་དུ་བཞག་སྟེ་ཉིན་བདུན་འགོར་ནས་བལྟ་དུས་གསེར་གྱི་ཕང་ལོ་དེ་དབྱིབས་འཇོང་འཇོང་ཞིག་ཏུ་གྱུར་འདུག དེ་ནས་ཡང་ཉིན་བདུན་འགོར་ནས་བལྟ་དུས་གསེར་གྱི་འཕང་ལོ་དེ་མིའི་གཟུགས་ཀྱི་རྣམ་པ་ཅན་ཡན་ལག་དང་བཅས་ལྡན་པ་ཞིག་ཏུ་གྱུར་འདུག དེ་ནས་ཡང་ཉིན་བདུན་འགོར་ནས་བལྟ་དུས་དེ་ནི་བུ་མོ་ཤིན་ཏུ་མཛེས་མ་ལྷ་མོ་ཞིག་དང་འདྲ་བ་ཞིག་ཏུ་གྱུར་འདུག དུས་དེ་ནས་བཟུང་ཨ་ཡེ་དང་བུ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་འཚོ་བ་སྐྱིད་པོ་ལྷའི་ལོངས་སྤྱོད་ལ་འགྲན་པ་ཙམ་རོལ་ནས་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ། །

金 纺 锤

很久很久以前，有个老伯伯，他有三个女儿。老伯每天都上山放羊，顺便纺羊毛线来维持生计。有一天，老伯一不小心，将心爱的金纺锤掉进了蛇洞里。老伯伤心欲绝，老泪纵横地恳求蛇洞里的蛇王："请您把那个金纺锤还给我吧！"蛇王说："你有三个女儿，只要把其中一个女儿嫁给我，我就把金纺锤还给你。"老伯哭着走回家对大女儿说："家里值钱的只有那个金纺锤，如今金纺锤不小心掉进了蛇洞里，蛇王说如果不把你们当中的一个嫁给它，它就不把金纺锤还给我。好女儿，你就嫁给它吧！"当时大女儿正在做搅团，一听到这话，边拿搅棒打父亲边说："我连地上的人都不嫁，又怎会嫁给地下的蛇呢？"老伯没有办法，只好哭着走到二女儿面前，把刚才的话又说了一番，二女儿也用筷子打父亲，表示坚决不嫁。于是老伯又走到小女儿面前哭着说了一番蛇的话，紧接着又说："我跟你两个姐姐说过了，你大姐用搅棒打我，你二姐用筷子敲我。你就帮帮我，嫁给蛇王吧！"当时小女儿正在熬粥，她一点都没有生气，温和地对父亲说："您别担心，先喝碗粥，我去！"老伯听了非常欣慰。最终，小女儿遵守诺言，嫁给了蛇王，蛇便把金纺锤还给了老伯，小女儿也在蛇洞里过着快乐的日子。清晨当小女儿挑水回来时，小蛇们便围着她愉悦地发出呲呲的声音。老伯也因为小女儿嫁给了蛇过得很开心，也很快乐。心想："小女儿为了拿回我的金纺锤而委屈嫁给了蛇，但是她现在过得却很快乐，真是一件好事情。"他对另外两个女儿说："虽然你们都不愿嫁给蛇，可是老三现在却过得很快乐，况且我的金纺锤也拿回来了，这不是皆大欢喜吗？"两个女儿听了顿时心生妒忌，趁着小妹出去挑水的时机将她杀害了。两个姐姐还穿了小妹的衣服走到蛇洞口叫小蛇们开门，小蛇们呲呲地叫着开了门将她们围了个水泄不通，大姐吓得赶忙用泥团打小蛇，小蛇们也吓得赶紧进洞关了门。这样反反复复之后，小蛇们知道了她不是它们可亲可敬的妈妈，便嚷嚷着："你不是我们的妈妈，把我们的妈妈带回来。"可是小女儿已被两个姐姐杀害，再也回不来了。

后来，小女儿投胎转世成了湖边的一只小鸟。有一天，国王家的看马倌把一群马赶到湖边饮水时，小鸟叽啾叽啾地叫着："别吃这草，这草是邪草；别喝这水，这水是邪水。快快离去，这是姐姐杀害妹妹的地方！"边叫边扑腾着翅膀，不让马儿接近湖水。看马倌无奈，便把马儿赶了回去。国王斥责看马倌："你没看到马粪都是干的吗？怎么没给马儿饮水呢？"看马倌

就说："我去给马儿饮水时，一只小鸟叽啾叽啾地叫着说：’别吃这草，这草是邪草；别喝这水，这水是邪水。快快离去，这是姐姐杀害妹妹的地方！’还扑腾着翅膀不让马儿喝水。"国王打算亲自去看看究竟是怎么回事。

第二天，国王亲自赶马去湖边给马喂水时，那只鸟儿又啾啾叽叽地边叫边扑腾翅膀不让马儿喝水。国王便说："你若是只仙鸟，就请落到我右肩；你若是只妖鸟，就请落到我左肩。"鸟儿听了国王的话，落到国王的右肩，国王心想它一定是只仙鸟，就将它带回王宫，放在宫殿门口。

有一天，国王在庆典上邀请了所有的国民。其他客人到来的时候，鸟儿很安静。两个姐姐来参加庆典时，鸟儿朝她们拉屎。她们便咒骂小鸟、拧鸟脖子，将鸟杀害后扔在门口。鸟儿即时转世投胎成一堆刺，第二天客人们到来时，刺儿将全身的刺收紧，以免不伤害到他们。唯独两个姐姐到来的时候，刺儿将全身的刺舒展开，刮烂她们的新衣服，弄伤她们。她们又咒骂着把刺扔进炉灶里烧了。后来刺儿变成一个金纺锤，被一个老阿妈从炉灶里捡回了家。老阿妈心想这绝对不是件普通的金纺锤，于是将它供起来。过了七天之后一看，金纺锤的形状开始发生变化，只是特别朦胧，看不出会变成什么。又过了七天，金纺锤变成人形，开始有了明显的四肢。又过了七天之后，金纺锤彻底脱胎换骨，变成一个仙女般美丽的姑娘，原来她就是小女儿的转世！从此，美丽的小女儿终日陪伴着老阿妈，很开心的在一起生活。

The Golden Spindle

An old man had three daughters. He herded everyday, and while he was herding, he also spun wool. One day, accidently the man’s gold spindle tumbled into a hole where a snake lived. He asked the snake to return his gold spindle, and cried in sadness. The snake answered, “If you offer one of your daughters to be my wife, I’ll return your spindle.”

The old man tearfully returned home and said, “The only property I have of any value is the gold spindle, and it fell down into the snake’s home. He demands that I offer him one of my daughters to be his wife or he will not return the gold spindle.”

The old man sadly told this to his elder daughter as she was making bean flour gruel.

She was furious, beat her father with the scoop, and shouted, “I don’t even want to marry a human above the ground so why should I marry a reptile under the ground?”

The old man went to his middle daughter and asked her to marry the snake as she was making noodles. She also refused, beat him with chopsticks, and gave the same response.

Finally, the old man asked his youngest daughter to marry the snake, explaining the situation while she was cooking porridge, “Father, don’t worry and have a bowl of porridge. I’ll obey you and marry the snake,” said the daughter, delighting the old man.

The youngest daughter married the snake and her father got the gold spindle back. Beyond their expectations, she had a very happy life with the snake. The baby snakes always made happy sounds near her when she fetched water with a bucket on her back in the mornings. The old man was also pleased when he saw that his obedient daughter was happy and complained to his two elder daughters, “Your youngest sister enjoys her happy life even though she married a snake. Even without your help, I got the golden spindle back.”

The two elder sisters were jealous and killed the youngest sister when she was fetching water by the river. They put on the youngest sister’s clothes and carried water back to the snake’s house. When they reached the gate, they called to the baby snakes, asking them to open the door. The baby snakes made happy sounds and opened the door. The elder sisters were scared and hit them with soil, so the snakes rushed back into their house and shut the door. Eventually they realized the sisters were not their mother. They then asked them to bring their mother back, crying and yelling.

The youngest daughter was eventually reincarnated as a bird by the river. One day, the king's stable-boy drove livestock to the riverbank where the bird did not let them eat the grass or drink by flapping its wings in their faces while chirping, "Don't drink spoiled water, don't eat stained grass. This is the place where a woman was killed by her sisters." The stable-boy then drove the livestock back home without watering them.

As the stable-boy arrived, the king scolded, "Don't you see the livestock have dried dung? You didn't water them well."

The stable-boy explained what the bird had said. The next day, the king drove the livestock to the river bank. The bird chirped, flapped its wings and again did not let them drink water.

"If you are a divine bird, please land on my right shoulder. If you are an evil bird, land on my left," the king said to the bird. The bird then landed on his right shoulder. The king thought it must be a divine bird, took it home, and put it on the gate lintel.

One day, the king invited many guests, including all the civilians under his administration, to a party. The bird kept silent until the two sisters came and then it shat on them. The sisters then twisted its neck and killed it, leaving it behind the door.

The bird then reincarnated behind the door as a bush with thorns.It contracted its branches and did not hurt when guests arrived, but when the two sisters entered, it extended its branches and injured them. The sisters then cut it off and angrily burned it in the fireplace, where it suddenly became a gold spindle. At the time, an old woman came for some fire and she took the spindle home as soon as she noticed it in the pit. The old woman thought it was very special and kept it in a nice box. After seven days the spindle became an oval, and after seven more days, it had become a beautiful girl. Then they lived together, enjoying a happy life happily ever after.

འབའ་འབའ་ལུ་གུ

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་ས་ཆ་ཞིག་ན་ཨ་མ་ཞིག་ཡོད་ལ། ཉིན་ཞིག་མ་མོས་ལུ་གུ་ཞིག་བཙས། དེ་ནས་མ་མོས་ལུ་གུ་ལ“ ང་རྩྭ་འཐུ་རུ་འགྲོ། སོང་ཤུལ་ནས་ཁྱེད་ཀྱིས་རྒྱུས་མེད་ལ་སྒོ་འབྱེད་མི་རུང”ཞེས་གདམས་རྗེས་མ་མོས་སླེ་བོ་རྒྱབ་ལ་འཁུར་ནས་རྩྭ་འཐུ་རུ་སོང་བ་རེད།

ཤུལ་ནས་སྤྱང་ཀིས་མ་མོ་ཁྱིམ་དུ་མེད་པ་ཤེས་ཏེ། མ་མོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁར་ཡོང་ནས“འབའ་འབའ་ལུ་གུ་ཨ་མར་སྒོ་ཕྱེ”ཞེས་བོས་པ་ན། ལུ་གུས“ ངའི་ཨ་མ་ཁྱོད་ལྟ་བུ་ཞིག་མིན། ས་དཀར་ནང་གི་དཀར་རུ་ཞིག་ཡིན ”ཞེས་ལན་བཏབ། སྤྱང་ཀི་ས་དཀར་ནང་དུ་སོང་ནས་འགྲེལ་ལོག་ཅིག་བྱས་རྗེས་ཕྱིར་ཡོང་ནས། ཡང“ འབའ་འབའ་ལུ་གུ་ཨ་མར་སྒོ་ཕྱེ”ཟེར། ཡང་ལུ་གུས“ངའི་ཨ་མ་ཁྱོད་ལྟ་བུ་ཞིག་མིན། ངའི་ཨ་མ་ས་ནག་ནང་གི་ནག་རུ་ཞིག་ཡིན”ཞེས་ལན་བཏབ་པས། ཡང་སྤྱང་ཀི་ས་ནག་ནང་དུ་སོང་ནས་འགྲེལ་ལོག་ཅིག་བྱས་རྗེས། ཕྱིར་ཡོང་ནས“ འབའ་འབའ་ལུ་གུ་ཨ་མར་སྒོ་ཕྱེ”ཞེས་བཤད། ལུ་གུས“ ངའི་ཨ་མ་ཁྱོད་ལྟ་བུ་ཞིག་མིན། ངའི་ཨ་མ་ས་དམར་ནང་གི་དམར་རུ་ཞིག་ཡིན ”ཟེར། ཡང་སྤྱང་ཀི་ས་དམར་ནང་དུ་སོང་ནས་འགྲེལ་ལོག་ཅིག་བྱས་རྗེས་ཕྱིར་ཡོང་ནས། “ འབའ་འབའ་ལུ་གུ་ཨ་མར་སྒོ་ཕྱེ”ཞེས་བཤད་པས། འབའ་འབའ་ལུ་གུས་ད་ཐེངས་སྒོ་འབྱེད་དགོས་བསམ་ནས་སྒོ་ཕྱེ་རྗེས། ལུ་གུ་བྲེ་ཡི་འོག་ཏུ་འཛུལ་ནས་བསྡད།

དེ་ནས་སྤྱང་ཀིས“འབའ་འབའ་ལུ་གུ”ཞེས་ཐེངས་མང་པོ་བོས་ཀྱང་ཁོས་ཁ་མ་གྲགས་པར་བསྡད་པ་ན། སྤྱང་ཀི་ཚུར་འོང་ནས་བྲེ་ཨོང་སྟེགས་སུ་བཞག་སྟེ་འོག་དྲི་ཞིག་བཏང་བས། ལུ་གུས་བྲེ་འོག་ནས“སྤྱང་ཀི་གཡག་རྐྱ”ཞེས་ཐིགས་མོ་བྱས། སྤྱང་ཀིས“ འོ། ངས་ཡུན་རིང་དུ་ཁྱེད་བཙལ་ནས་མ་རྙེད་པར་བསྡད་ཡོད། ཁྱེད་རང་འདི་ན་ཡོད་དམ ”ཟེར་ཞོར་དུ་སྤྱང་ཀིས་ལུ་གུ་བཟའ་བར་བརྩམས་པའི་ཚེ་མ་མོ་ཡང་འབའ་བཞིན་ཕྱིར་ཡོང་བ་ཐོས་པས། སྤྱང་ཀི་དེ་མ་ཐག་ཏུ་སྒོ་ཕྱིར་བྲོས།

མ་མོས་རྩྭ་སླེ་བོ་གང་རྒྱབ་ལ་འཁུར་ནས་ཕྱིར་རང་ཁྱིམ་གྱི་སྒོ་ཁར་ཐོན་ཏེ“འབའ་འབའ་ལུ་གུ་ཨ་མར་སྒོ་ཕྱེས”ཞེས་ཟེར་བ་ན། འབའ་འབའ་ལུ་གུ་འོང་ནས་ཨ་མ་ལ་སྒོ་ཕྱེས་ཤིང་སྤྱང་ཀི་ནང་དུ་འོངས་ཚུལ་ལབ་པས། མ་མོས“ངས་ཁྱེད་ལ་ང་འགྲོ་བའི་དུས་སྤྱང་ཀི་ཡོང་ན་སྒོ་འབྱེད་མི་རུང་ཞེས་གསལ་པོ་བཤད་ཡོད་མོད། ཁྱེད་ཀྱིས་སུ་ཡིན་ངོ་མ་ཤེས་བར་སྒོ་ཕྱེ་བས་མཇུག་འབྲས་འདི་འདྲ་བྱུང་བ་རེད ”ཅེས་ཅ་འབོད་དང་འཁང་ར་བྱས་ཤིང་། མ་མོས་ད་ནི་འུ་གཉིས་ཀྱིས་སྤྱང་ཀི་གསོད་པའི་ཐབས་ཤིག་འཐེན་དགོས་ཞེས་ཐབས་ཅི་ཡོད་ལ་བསམ་བློ་བཏང་།

དེ་ནས་མ་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་ས་དོང་ཆེན་པོ་གཉིས་བརྐོས་རྗེས་གཅིག་ཏུ་མེ་གང་བཞག   གཅིག་ཏུ་ས་མང་པོ་བཏབ། ས་དུང་གཅིག་གི་སྟེང་དུ་གདན་དཀར་ཞིག་བཏིང་། ཅིག་ཤོས་ཀྱི་ཁར་གདན་དམར་ཞིག་བཏིང་ནས་བཞག   དེའི་གམ་དུ་ཅོག་ཙེ་ཞིག་བཞག་ནས་སྤྱང་ཀི་མགྲོན་དུ་བསུ་བའི་གྲ་སྒྲིག་བྱས་ཚར་རྗེས།   མ་

སོས་“ འབའ་འབའ་ལུ་གུ དེ་རིང་ཁྱ་གཉིས་ཀྱིས་སྤྲང་ཀི་འདི་ངན་གསོད་ཅིག་བྱེད་”ཅེས་བཤད་དེ་འབའ་འབའ་ལུ་གུའི་མགོ་མགྲོན་འབོད་དུ་བཏང་ཞིང་། རང་གིས་ཟས་གཡོ་སྐོལ་བྱེད་བཞིན་བསྡད།

དེ་ནས་འབའ་འབའ་ལུ་གུ་སྤྲང་ཀི་ཚང་ལ་སོང་ནས་“ ཨ་ཁུ་སྤྲང་ཀི་ལགས། ངེད་ཚང་གི་ཨ་མས་ཁྱོད་ངེད་ཚང་ལ་ནངས་ཇ་འཐུང་དུ་འབོད་བཞིན་འདུག ” ཅེས་བཤད་པ་ན། སྤྲང་ཀིས“ ང་དེ་རིང་ཧ་ཅང་ཀྲུགས་ཡོད་པའི་ང་མི་ཡོང ” ཟེར། དེ་ནས་ཡང་ལུ་གུས“ ངའི་ཨ་མས་ཁྱོད་ངེས་པར་དུ་མགྲོན་དུ་ཡོང་དགོས་ཟེར་ཞེས་ནན་གྱིས་བོས་པ་ན། སྤྲང་ཀིས“ ངེས་ན་འགྲོ་ན་འགྲོ་ཞེས་ཟེར་བཞིན་མ་མོ་ཚང་ལ་ཡོང་། དེ་ནས་ལུ་གུས་ཨ་ཁུ་སྤྲང་ཀི་ཁྱེད་རང་གདན་དཀར་ཐོག་ཏུ་བཞུགས་སམ་གདན་དམར་ཐོག་ཏུ་བཞུགས” ཞེས་དྲིས་པར། སྤྲང་ཀིས“ ང་རང་གདན་དམར་ཐོག་ཏུ་འདུག་ཟེར” བཞིན་གདན་དམར་སྟེང་དུ་བསྡད་པས་སྤྲང་ཀི་དོང་ནང་དུ་ལྷུང་། སྐབས་དེར་མ་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་སྤྲང་ཀིའི་ཐོག་ཏུ་མེ་བཏབ་ནས་སྤྲང་ཀི་བསད། དུས་དེ་ནས་བཟུང་མ་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་འཚོ་བ་སྐྱིད་པོ་རོལ་ནས་བསྡད་པ་རེད།

咩 咩 小 羊

很久以前，有一只绵羊，它生下了一只小羊羔。有一天，羊妈妈要上山拔草，走之前叮嘱小羊："妈妈要去拔些草，在我回来之前，无论谁敲门，都千万不能开门。"之后便背上背篓上山了。

狼知道绵羊不在家，便来到绵羊家门口轻声呼唤："咩咩小羊，给妈妈开门。"小羊回答："我妈妈不是你这样的，她是白土里的白球儿。"狼到白土里打了个滚回来，又轻声呼唤："咩咩小羊，给妈妈开门。"小羊回答："我妈妈不是你这样的，她是黑土里的黑球儿。"狼到黑土里打了个滚儿回来，又轻声呼唤："咩咩小羊，给妈妈开门。"小羊回答："我妈妈不是你这样的，她是红土里的红球儿。"狼到红土里打了个滚儿回来，再次轻声呼唤："咩咩小羊，快给妈妈开门。"小羊心想这次一定要开门，不然大灰狼会生气把自己吃掉的。把门开了之后钻到斗下面，任狼不停地呼唤："咩咩小羊"，小羊都没吭声。于是狼走过来一屁股坐在斗上面放了个臭屁，小羊偷偷地笑着说："放屁狼先生。"于是狼说："哦，我正愁找不着你呢！原来你在这儿。"说完， 狼就扑向小羊，准备吃掉小羊。这时远处传来了羊妈妈的叫声，大灰狼急忙逃走了。

羊妈妈背着一背篓的青草来到自家门口，轻声呼唤："咩咩小羊，给妈妈开门。"小羊伸出头把门打开了，并告诉了妈妈刚才发生的可怕的事情。羊妈妈听完后，便数落小羊："我不是叮嘱过你吗?我走之后不许给狼开门的吗？可你却不问清楚就随便开门，看！这就是你的下场。"羊妈妈想了想说："我们要想个办法消灭狼，到底有什么好办法呢？"绵羊母子俩挖了两个大洞，一个洞里放火，一个洞里填土。一个上面铺上白毡，另一个上面铺上红毡，旁边摆上一个桌子，为邀请狼先生做好了准备。羊妈妈对小羊说："今天我们要杀了狼先生。"她让小羊去邀请狼，自己在家烧了香喷喷的饭菜等着狼先生的到来。

小羊到了狼的家里对狼先生说："尊敬的狼先生，我妈妈邀请你到我家做客。"狼回答："我今天吃得特别饱，就不来了。"小羊坚定地说："我妈妈准备了丰盛的晚餐，一定要我请到您这位尊贵的客人，我们走吧！"狼经不住诱惑就跟着小羊来到绵羊家里。小羊问狼："狼先生，你是要坐在白毡上面呢？还是坐在红毡上面？"狼说："我坐红毡上吧！"边说边坐到红

毡上面，结果掉进了洞里。绵羊母子乘机往洞里填土，将狼给活埋了。从此，绵羊母子过上了幸福安稳的生活。

The Little Lamb

One day, an ewe told its lamb that she would go collect grass and told the lamb to stay at home and not open the door after she left with a basket.

While the ewe was away, a wolf went to the ewe's home, pretending to be the ewe, and said, "Little lamb, I'm your mother. Please open the door."

"My mother isn't like you. She's white," replied the little lamb.

The wolf went to white soil, rolled back and forth, and came back covered in white. The wolf said, "Little lamb, please open the door for your mother."

"My mother is unlike you. She's black," said the little lamb.

The wolf went to black soil, rolled back and forth, returned and said, "Little lamb, please open the door for your mother."

The lamb responded, "My mother is different from you. She's red." The wolf then went to red soil, rolled back and forth, returned to the lamb, and said, "Little lamb, please open the door for your mother."

The lamb thought that she should open the door, did so, and then hid under a wooden vessel. The wolf called the lamb many times but the lamb remained quiet. The wolf got closer to the wooden vessel, sat on it, and then farted. The lamb said, "Farting-king Wolf."

The wolf realized that the lamb was hiding under the wooden vessel and said, "Oh! You're here. I was looking for you and couldn't find you," as he was attempt to eat the lamb, they heard the ewe coming and the wolf escaped away.

The ewe returned home with a basket of grass and said, "Little lamb! Please open the door for your mother." The lamb came and opened the door. As she said wolf came here and just escaped, the ewe was shocked and said, "I told you not to open the door! This is the result of opening the door to strangers. Now we must find a way to kill the wolf."

The ewe and the lamb then dug two big holes. They put fire in one hole and soil in the other one. They covered one hole with a white carpet and the other with a red carpet. They put a table beside the carpets. While the ewe was preparing a meal for the wolf, she said to the lamb, "Let's kill the wolf today," and sent the lamb to invite the wolf.

The lamb went to the wolf's home and said, "Uncle Wolf, my mother has invited you for breakfast."

"I don't want to go. I'm full today," said the wolf.

"My mother said you must come today," insisted the lamb and brought the wolf back for breakfast.

The ewe said, “Uncle Wolf, please sit on the red carpet.” The wolf sat on the red carpet and dropped into the hole. The ewe and the lamb then put fire on the wolf and killed him. After that, the ewe and lamb lived happily ever after.

རྒན་མོ་དང་འདྲེ་མོ།

གནའ་སྔ་མོར། ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒན་མོ་ཞིག་དང་འདྲེ་མོ་ཞིག་གཅེན་གཅུང་གི་ཚུལ་དུ་ཁྱིམ་གཅིག་ཏུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། དེ་གཉིས་ལ་བུ་མོ་རེ་ཡོད་ཅིང་ཉིན་ཞིག་རྒན་མོ་དེ་ཚེ་ལས་འདས། རྒན་མོ་དེ་ཚེ་ལས་འདས་ཁར་རང་གི་བུ་མོ་ལ་ཧ་ཅང་ཞེ་འཁྲེང་བས། མོས་རྣམ་ཤེས་ཕྲ་མོ་དེའང་གཞན་ལ་མ་འཕྲུམ་པར་ཕྱིར་ཁྱིམ་དེའི་བ་གླང་ཞིག་གི་སྐྱེས་བ་བླངས་པ་ལ། འདྲེ་མོས་རྒན་མོའི་བུ་མོ་དེ་དུས་རྒྱུན་དུ་བ་གླང་འཚོལ་དུ་མངགས་ཤིང་ཞོར་དུ་བུད་ཤིང་འཁུར་ཚད་གཅིག་དང་སྐུད་པ་འཕང་འགའ་འཁེལ་དགོས་བའི་འགན་སྤྲད། རྒྱུན་པར་གླང་གིས་གོ་རེ་སྨུམ་བཙོས་བཟོས་ཏེ་བུ་མོར་བྱིན་ཅིང་། “ ཁྱེད་ཀྱིས་ཟས་ཚར་རྗེས་འཕྲོད་མ་ལྷག་དུ་མ་འཇུག ”ཅེས་བཤད། ཉིན་ཞིག་བུ་མོས་ཉམས་མ་བཞག་པར་ཟས་འཕྲོ་ཉུམ་ལ་བཟུང་སྟེ་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ཁྱེར་བས། འདྲེ་མོས་མཐོང་ནས“ཁྱེད་ཀྱིས་གོ་རེ་སྨུམ་བཙོས་འདི་གང་ནས་ཁྱེར་འོང་བ་ཡིན ”ཞེས་དྲིས་པར། བུ་མོས“གོ་རེ་སྨུམ་བཙོས་འདི་ཨ་ཚང་གི་བ་གླང་གིས་བཏང་བ་ཡིན”ཞེས་དྲང་མོར་བཤད། དེ་ནས་འདྲེ་མོའི་བུ་མོ་ཡིས“ སང་ཉིན་ང་བ་གླང་འཚོལ་དུ་འགྲོ་རྒྱུ་ཡིན”ཟེར་ནས་ཕྱི་ཉིན་མོ་རང་བ་གླང་འཚོལ་དུ་སོང་བ་རེད།

ཉིན་མོ་དེར་འདྲེ་མོའི་བུ་མོས་བུད་ཤིང་འཐུ་བ་དང་སྐུད་པ་འཁལ་རྒྱུ་ཕར་ཞོག བ་གླང་གིས་གོ་རེ་སྨུམ་བཙོས་གཅིག་ཀྱང་མ་བཏང་བར་ཕྱུགས་ཟོག་མང་པོའི་སྐྱེ་འཁྲིད་དེ་ཡར་རྒྱུགས་མར་རྒྱུགས་བྱས་ཏེ་འདྲེ་མོའི་བུ་མོར་ངལ་གསོ་བའི་དུས་སྐད་ཅིག་ཙམ་ཡང་མ་བྱིན་པས། ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ལོག་ནས་འདྲེ་མོ་ལ་ཨ་ཚང་གི་བ་གླང་འདི་བཤས་ན་བཟང་ཚུལ་ལབ། དགོང་མོ་དེར་བ་གླང་གིས་བུ་མོ་ལ“ སང་ཉིན་ང་བཤས་ཚེ། ཤན་པ་ཚོར་ངའི་རྒྱུ་མ་ཁྲ་ཙ་དང་སྙིང་། མཁལ་མ་གཉིས་ཀ་བཅས་སློངས་ཤིག ཁྱེད་ཀྱིས་དེ་རྣམས་སྒོ་འགྲམ་གྱི་ས་ཁུང་ལ་བཞག་ནས་ཉིན་འགའ་འགོར་རྗེས་དེའི་ཤུལ་དུ་ལྟོས་ཤིག”ཅེས་གདམས། ཕྱི་ཉིན་ཤན་པས་བ་གླང་བཤས་ཤིང་བུ་མོས་བ་གླང་གིས་གདམས་པ་ལྟར་རྒྱུ་མ་ཁྲ་ཙ་དང་སྙིང་། མཁལ་མ་བཅས་བསླངས་ཏེ་སྒོ་འགྲམ་གྱི་ས་འོག་ཏུ་སྦས།

དེའི་ཚེ། ས་ཆ་དེ་ཙ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་བཙུན་མོ་འཚོལ་བར་ན་གཞོན་བུ་མོ་ཡོད་ཚད་ཕྱོགས་གཅིག་ཏུ་བསྡུས་ཤིང་ཉིན་ཞག་བཅོ་བརྒྱད་ལ་སྟོན་མོ་བྱས། དེ་ནས་འདྲེ་མོས་སྙེ་ཚེ་དང་ཁྲི་ཐོད་བྲེ་གང་རེ་ཕྱོགས་གཅིག་ཏུ་བསྲེས་རྗེས། རྒན་མོའི་བུ་མོ་ལ་དེ་སོ་སོར་འབྱེད་དུ་བཅུག་ཅིང་། “ དགོང་མོ་ཁྱིམ་དུ་ཡོང་དུས་འདི་སོ་སོར་འགོར་ཚར་དགོས”ཞེས་གདམས་རྗེས། མ་བུ་གཉིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་ཐོག་ཏུ་སོང་།

རྒན་མོས་བྱེའུ་ཞིག་གི་སྐྱེས་བ་བླངས་ནས་རང་གི་བུ་མོའི་གམ་དུ་འོང་ཞིང་། བུ་མོ་ལ“ཁྱེད་ཀྱིས་ས་ཁུང་ནང་གི་རྒྱུ་མ་ཁྲ་ཙ་དང་སྙིང་བཅས་ལ་ལྟོས་དང་”ཞེས་བཤད་པ་ལྟར། བུ་མོས་དེར་བལྟ་དུས་དེ་ན་ལྷམ་ཆ་གཅིག་དང་གོས་ལྭ་གཅིག སྙེ་རགས་གཅིག་བཅས་ཡོད། བྱེའུ་ཡིས“ ལས་ཀ་འདི་ངས་ལས། ཁྱེད་ཀྱི་ལྭ་བ་འདི་དག་གྱོན་

ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་ཐོག་ཏུ་སོང་། ཕྱི་དྲོ་ཡུལ་ལ་སླེབ་དུ་ལོག་དགོས”ཞེས་ཟེར་བ་ལྟར། བུ་མོ་སྟོན་ཐོག་ཏུ་སོང་ཞིང་། ཨ་མས་ཉིན་གང་པོར་བུ་མོས་ཚབ་ཏུ་ཁྲི་ཐོད་དང་མཉམ་དུ་བསྲེས་པའི་སྙེ་ཚེ་བྲེ་གང་པོ་སོ་སོ་བཀར།

བུ་མོ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་ཐོག་ཏུ་ཐོན་པ་ན། འདྲེ་མོའི་བུ་མོས“ ཨ་མ་ལགས། གན་འུ་ཚང་གི་རྒན་མོའི་བུ་མོ་ཡིན་པ་འདྲ”ཞེས་ཟེར་སོང་། འདྲེ་མོས“ མ་རེད། མ་རེད། རྒན་མོའི་བུ་མོས་ཡུལ་ན་སྙེ་ཚེ་དང་ཁྲི་ཐོད་སོ་སོར་འབྱེད་བཞིན་ཡོད་པས་འདི་ལ་ཡོང་མི་སྲིད”ཅེས་ཟེར་ནས་ཁ་ཡ་མ་བྱས། ཉིན་ཞིག་བུ་མོ་ལོ་ན་ཆུང་རྐྱེན་ཨ་མས་གདམས་པ་བརྗེད་དེ་སྟོན་ཐོག་ནས་དུས་འགྱངས་བཏང་སོང་བས། ཡུལ་ལ་ལོག་པའི་ལམ་བར་དུ་འཚུབ་ཆ་ལངས་ཏེ་ལྷམ་ཆ་གཅིག་པོ་མཚན་འོག་ཏུ་བརྡུར་ནས་རྒྱུགས་ཡོང་བས། ལྷམ་ཡ་གཅིག་པོར་ཏེ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གཡོག་པོས་རྙེད་ཅིང་རྒྱལ་པོ་ལ་ཕུལ་བ་རེད། རྒྱལ་པོའི་ལྷམ་འདི་གོན་མཁན་གྱི་བུ་མོ་དེ་ཧ་ཅང་ལྷ་ན་སྡུག་པ་ཞིག་ཡིན་ངེས་ཞེས་བསམ་སྟེ། རྒྱལ་པོས་ལྷམ་དེ་བུ་མོ་སུ་ཞིག་ལ་ཚོད་དང་རན་ཆེ་རྒྱལ་སྲས་ཀྱི་བག་མར་བསུ་བར་ཐག་བཅད། ལྷམ་ཡ་གཅིག་དེ་ས་ཆ་དེའི་བུ་མོ་ཡོངས་ལ་གོན་ནའང་ཚོད་དང་རན་པའི་མི་གཅིག་ཀྱང་མེད་པས། རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་ལྷམ་ཁྱེར་ནས་འདྲེ་མོ་ཚང་ལ་འོང་། འདྲེ་མོའི་བུ་མོས་སྔོན་ལ་གོན་ཀྱང་དེས་གོན་མ་ཐུབ་པར། རྐང་པ་ཆུ་ནག་གིས་བཀྲུས་ཤིང་ཆུ་དཀར་གྱིས་བཤལ་ནའང་སྔར་བཞིན་གོན་མ་ཐུབ། དེ་ནས་རྒན་མོའི་བུ་མོ་ལ་གོན་དུས་ཧ་ཅང་ཚོད་དང་རན་པོར་འདུག་པས། རྒྱལ་པོས“ བུ་མོ་འདི་ནི་ངེད་ཚང་གི་མནའ་མ་ཡིན་པས ། དུས་ད་ནས་བཟུང་དམའ་བ་ས་ལ་འཛུལ་སོང་ཟེར་ས་མེད། མཐོ་བ་ནམ་མཁའ་འཕུར་སོང་ཟེར་ས་མེད”ཅེས་བཀའ་བསྒྲགས།

དེ་ནས་ཉིན་འགའ་འགོར་རྗེས། འདྲེ་མོས“ ཨ་ཅེ་གནས་ལ་འགྲོ་དགོས་པས། དེ་རིང་འུ་ཅག་ཚང་གླིང་ག་གཏོང་དུ་འགྲོ”ཟེར་བ་ལྟར། འདྲེ་མོ་མ་བུ་གཉིས་དང་བུ་མོ་བཅས་གསུམ་གླིང་ག་གཏོང་དུ་སོང་བ་རེད། འདྲེ་མོས་ངན་སེམས་བཅངས་ཏེ་རང་གི་བུ་མོ་ལ་མར་ཟ་རུ་བཅུག་ཅིང་། རྒན་མོའི་བུ་མོ་ལ་སྦྲུལ་གྱི་སྒོ་ང་ཟ་རུ་བཅུག ཉིན་ཁ་ཤས་འགོར་རྗེས་རྒན་མོའི་བུ་མོའི་ལྟོ་བ་ཇེ་འབུར་ནས་ཇེ་འབུར་འོང་བས། འདྲེ་མོས“ བུ་མོ་ཁྱོད་གནས་ལ་འགྲོ་སྲོལ་མི་འདུག”ཅེས་ཟེར་ནས་ཁྲིམ་ནས་ཕྱིར་བསྐྲད་ཅིང་། རང་གི་བུ་མོ་རྒན་མོའི་བུ་མོའི་ཚབ་ཏུ་རྒྱལ་སྲས་ཀྱི་བག་མར་རྫོང་བར་གྲ་སྒྲིག་བྱས།

ཉིན་ཞིག་རྒན་མོའི་བུ་མོ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁ་ནས་འགྲོ་བཞིན་པ་གཡོག་པོ་ཞིག་དང་འཕྲད་པས། གཡོག་པོས“ ཁྱོད་ཀྱིས་ཕག་གསོ་ཨེ་ཤེས”ཞེས་དྲིས་པའི་ལན་ལ་ཤེས་པའི་བརྡ་བྱིན་པས་དུས་དེ་ནས་བཟུང་ཁོ་མོ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ཕག་གསོ་མཁན་དུ་གྱུར་ཏེ་ཉིན་རྒྱུན་ཕག་ཁང་གི་སྒོ་ཁར་ཉལ་བ་རེད། མཚན་མོ་ཞིག་ལ་རྒྱལ་པོ་སྒོ་ཁར་གཅིན་གཏོང་དུ་ཡོང་དུས་ཕག་ཁང་གི་སྒོ་ཁ་ན་བུ་མོ་འཛའ་ཚོན་གྱིས་བསྐོར་ཡོད་པ་ཞིག་མཐོང་བ་དང་། རྒྱལ་པོས་བུ་མོ་འདི་རང་ག་བ་ཞིག་མིན་པར་ངེས་ཞེས་བསམ་ཏེ་ཕོ་བྲང་ནང་དུ་བོས་ནས་གཏམ་རྣམས་གསལ་པོར་དྲིས་པས། བུ་མོས་སྔོན་གྱི་གནས་ཚུལ་དག་གཅིག་ཀྱང་མ་གསང་བར་རྒྱལ་པོ་ལ་དྲང་མོར་བཤད།

རྒྱལ་པོས་རྨ་བྱའི་སྒྲོ་མར་ཁྱུའི་ནང་དུ་སྦངས་རྗེས་བུ་མོའི་མིད་པར་བཏང་སྟེ་དུག་སྦྲུལ་ཆེན་པོ་གསུམ་བླངས་ཤིང་། དུག་སྦྲུལ་གསུམ་པོ་ཟྀ་མ་ཆེན་པོ་གསུམ་གྱི་ནང་དུ་གསོས་ནས་བཞག

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས"ངེད་ཚང་གི་མནའ་མ་སྐྱོལ་ཤོག་ཅིག"ཅེས་འདྲེ་མོ་ཚང་ལ་སྐད་བཏང་བ་ན། ཨ་ཞང་ཚོའི་འདྲེ་མོའི་བུ་མོ་བསྐྱལ་ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་ཐོན་པ་དང་། རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་ཨ་ཞང་ཚོའི་མདུན་དུ་དེ་སྔོན་དུག་སྦྲུལ་གསོས་ཡོད་པའི་ཟྀ་མ་དེ་གསུམ་འཁྱེར་ཡོང་ནས་བཞག་པས། ཨ་ཞང་ཚོས་ངེད་ཚང་ལ་དམའ་འབེབ་བྱས་སོང་ཞེས་ཁོང་ཁྲོ་ལངས། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་སྔོན་གྱི་བྱུང་བ་དག་ཨ་ཞང་ཚང་ལ་ཞིབ་ཏུ་བཤད་རྗེས། འདྲེ་མོ་བཏུལ་ཅིང་ཏཱན་མོའི་བུ་མོ་དང་། རྒྱལ་པོ་འཁོར་དང་བཅས་པས་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ་ཏོ། །

老奶奶和妖女

很久以前，一位老奶奶和一个妖女以姐妹相称住在一起，她们分别有一个女儿。有一天老奶奶去世了，她转世投胎成为这家的牛。妖女经常让老奶奶的女儿去放牛，每天放牛时还得拾一捆柴火、捻几团线。牛心疼女儿，经常做油炸馍馍给女儿吃，并叮嘱她千万不要剩下。有一天姑娘不经意间将吃剩的馍馍带回了家。妖女见了便问："你这油炸馍馍是从哪儿带来的？"姑娘诚实地回答："这油炸馍馍是我家的牛拉的。"妖女的女儿听见之后便嚷嚷着："明天我要去放牛"。

第二天一早她就去放牛了，她没有拾柴火，也没有捻线，而是守株待兔，就等着牛儿拉油炸馍馍。可是牛儿带着所有的家畜东奔西窜，连一块油炸馍馍都没拉。气得她一回家就鼓动妖女，说明天该把咱家的那头牛给宰了。当晚牛就叮嘱姑娘："等明天把我宰了，你就从屠夫手里把我的心脏、小肠和肾脏取来放在门口的土坑里，几天之后再去看。"第二天屠夫宰了那头牛，姑娘按牛的嘱托，将牛的心脏、小肠和肾脏取来藏在门口的小坑里。

有一天，有个小国的国王为了给王子选妃子，将全国所有少女聚集在一起，进行为期十八天的庆典。妖女将菜籽和粟各一斗混合在一起，吩咐姑娘在她回来之前将油菜籽和栗筛选出来分别放到两个盘里，然后带着自己的女儿到了国王的庆典上。此时的老奶奶已转世投胎成一只小鸟，她飞到自己女儿身边说："你去看一下土坑里的心脏和小肠怎么样了？"姑娘去看时，发现土坑里有一双鞋、一身衣服和一条腰带。小鸟对她说："这些活儿由我来干，你穿着这些衣服去参加国王的庆典，记得要早点回来。"姑娘按小鸟说的那样穿上衣服和鞋，系上腰带之后就去参加庆典，小鸟则替她将混合的菜籽和粟一粒粒地用嘴叼啄，分放到两个盘子里。

姑娘到了国王的庆典上，妖女的女儿看到之后，问妖女："妈妈，那个漂亮女孩好像是咱家老奶奶的女儿。"妖女不屑一顾："不可能是她，她现在正在家里筛选菜籽和粟呢！"姑娘在庆典上玩得意犹未尽，全然忘了母亲的嘱咐，由于回家晚了，就将那双鞋夹在腋窝下撒腿跑，慌乱中丢掉了一只鞋被国王的随从捡到。国王就下令找那只鞋的主人，他和王子协商一致：哪个少女能穿上这双鞋，她就会被纳为王妃。可是试了很多姑娘，鞋子都不合她们的脚。有一天随从们拿着那双鞋到了妖女的家里，任凭妖女的女儿使尽

所有力气、想尽所有办法都无济于事，她都没能穿上那双鞋。这时，随从们看到姑娘，便让她试穿，结果一穿就合适，像是给她量身定做似的。国王当下宣布："这就是我儿纳的新王妃，从现在起我们的国度里不分高低贵贱，全都平等对待。

过了些时日，妖女说："姐姐就要嫁人了，我们去岛上野炊吧！"她们三人便一同去野炊。妖女心怀不轨，让自己的女儿吃奶酪，而让姑娘吃下了三个蛇蛋。没过几天，姑娘的肚子渐渐鼓了起来。妖女便说姑娘没出嫁就把肚子弄大了，不合规矩，借故将姑娘赶出了家，准备让自己的女儿顶替姑娘出嫁。

姑娘无路可走之际，遇见了国王的仆人，仆人问姑娘是否可以守猪圈，姑娘欣然应允，从那天开始姑娘便睡在了国王家的猪圈门口。晚上国王如厕的时候看到姑娘被彩虹包围的神奇景象，便向随从打听。随从说："今天我让一个姑娘守猪圈。"国王觉得姑娘并非等闲之辈，下令将姑娘请来。国王向姑娘询问了事情的来龙去脉，姑娘将事实一一道来。国王命人将蘸有酥油的孔雀毛塞进姑娘的喉咙，引出了三条巨大的毒蛇，并把这三条毒蛇分别放在三口大缸里养着。

随后国王传令让妖女把未来的王妃送到宫殿里，妖女把自己的女儿送到宫殿里。国王见状，下令将缸里的三条毒蛇全放了出来。妖女认为这是在侮辱他们，特别生气。国王就把妖女祸害姑娘的事实一五一十地说了出来，并处死了妖女。从此姑娘在宫殿里和国王、王子一起过着幸福快乐的日子。

An Old Lady and the Demon

An old lady and a demon lived together like sisters, each with their only daughter. One day the old lady died and was reborn as one of their cows, although the family was not aware of it. Following her death, the demon treated the old lady's daughter badly, ordering her to herd the cow, fetch bundles of firewood, and spin wool.

Although the demon and her daughter mistreated the girl, the cow secretly fried bread for her daughter every day and instructed her daughter to eat it all before she returned home. However, one evening she went home with some leftover bread in her bag. The demon discovered the bread, and asked the girl where she got it. The girl answered truthfully.

The next morning, the demon's daughter took the cow out to graze while the old lady's daughter stayed at home. The demon's daughter did not collect firewood or spin wool, she just wanted to eat fried bread, but the cow ran around the whole time and the girl did not have a chance to rest. When she returned home that night, she told her mother that it was hard to herd the cow and it would be best to slaughter it and enjoy the meat.

The cow overheard the conversation between the demon and her daughter and instructed her daughter, "If they kill me tomorrow, ask the butcher for my heart, lungs, and intestines and bury them near the door. Then look for them a few days later." The next morning, the butcher slaughtered the cow and the cow's daughter did as her mother had instructed.

The king's family looked for a wife for the prince sometime later. They invited all the young girls of the kingdom to attend an eighteen day party. The demon mixed a box of rapeseed and hemp together, and told the old lady's daughter she could not attend the party until she had separated the seeds, then left for the party with her daughter.

Meanwhile, the old lady had been reborn as a little bird and lived near their house. She went to her daughter and urged her to dig up the heart, lungs, and intestines buried near the door. The daughter dug them up and found a beautiful pair of shoes and a robe with a sash.

The bird said, "I'll do the housework for you, while you go to the king's party. Wear this robe and these shoes, and come home earlier than the demon and her daughter." The girl then went to the party while her mother did the housework.

When she arrived at the party, the demon's daughter said, "Mother, that looks like the old lady's daughter."

The demon knew the girl could not have finished her task and said, “No, she is at home busy separating seeds.” She did not realize that this was indeed the old lady’s daughter and gave it no more thought.

The young girl enjoyed herself so much she had to hurry to get home before the demon and her daughter. As she ran, she lost one of her shoes. Someone from the king’s family found it and it was decided that the prince should marry the girl who could put on the shoe. A search then began for the girl who could put on the shoe.

When they reached the demon’s house, the demon’s daughter tried to put the shoe on, but it did not fit her no matter how hard she tried. Then the old lady’s daughter tried, it fit her foot perfectly, and she was then declared the prince’s bride-to-be.

The demon said to her daughter a few days later, “Your sister will soon marry and leave us. We will go for a farewell picnic as departure party.” So the three then went for a picnic on a forested mountain. During the picnic, the demon gave butter to her daughter. She broke three snake eggs in a bowl and forced the old lady’s daughter to drink it. Afterwards, the young girl’s belly got bigger and bigger. Apparently she was pregnant with snakes. The demon drove the girl from their home and said that she had no right to marry, because of her pregnancy, hoping that her daughter could marry the prince.

As the old lady’s homeless daughter was wandering, she met a servant at the gate of king’s home. The servant asked her if she could watch the pigs and she agreed. She then stayed and slept in the pigsty at the gate of the king’s palace. One night, the king came out to pee and saw the young girl surrounded by rainbows and colored lights. He asked his servant about the girl, and the servant explained that she watched the pigs.

“She is an uncommon person. Call her in,” said the king. The king then asked about her past, and girl told everything honestly, including her pregnancy with snakes. The king soaked a peacock feather in butter, removed three poisonous snakes from her belly, with the soaked feather, put them in three big pots, and fed them.

Several days later, the king sent a message to the demon to send the bride to him. The bride’s relatives came with the demon’s daughter as invited. The king put the three big pots with snakes in front of them. When the snakes came out during the wedding party, the bride’s relatives were enraged and said the king did not respect them, since they were also unaware of the demon’s evil deeds.

Finally, the king explained everything to the relatives, killed the demon and her daughter, and then the old lady’s daughter lived happily with them.

རྒན་པོ་དང་གླང་ཀོ།

སྔོན་ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒད་པོ་ཞིག་ལ་བུ་ཞིག་དང་གླང་རྒན་ཞིག་ཡོད་པས། རྒན་པོས་རང་གི་བུ་ལ“ང་ཤི་རྗེས་ངའི་རོ་གླང་ཀོ་ཡིས་ཐུམ་ལ་སྡེ་འདིར་སྐོར་བ་ལན་གསུམ་སྐྱོབས་དང་ཁྱོད་ལ་ཤེས་རྒྱུ་ཞིག་ཡོད”ཅེས་རྒྱུན་པར་བཤད། ཉིན་ཞིག ཕ་རྒན་དེ་དངོས་ནས་ཚེ་ལས་འདས། བུས་ཕ་ཡི་ཁ་ཆེམས་ལྟར་ཕ་རྒན་གྱི་བེམ་པོ་གླང་ཀོ་ཡིས་བཏུམས་ཤིང་སྡེ་མཐའ་སྐོར་ནས་ཐེངས་གསུམ་བྱུད་རྗེས། ཁ་ཕྱེ་ནས་ནང་དུ་བལྟས་པ་ན་ཕ་རྒན་གྱི་བེམ་པོ་གསེར་གྱི་སྟག་ཅིག་ཏུ་གྱུར་འདུག་པ་མཐོང་། དེ་ནས་བུ་ཡིས་དེ་ཁུར་ནས་ལྷ་ས་རུ་སོང་སྟེ་ཆ་གསུམ་དུ་བགོས་ནས་བླ་མ་གསུམ་ལ་བསྔོ་རྟེན་དུ་ཕུལ་བ་ལ། བླ་མ་ཞིག་གིས་ཁོ་ལ་རལ་གྲི་ཞིག་གནང་བ་དང་། གཞན་ཞིག་གིས་འཁོར་ལོ་ཞིག ཡང་གཅིག་གིས་བྱེ་མ་སྒྲེ་གང་བཅས་གནང་བ་བུ་དེས་ཁུར་ནས་ཕྱིར་རང་ཡུལ་དུ་ལོག་པའི་ལམ་བར་དུ་སྡེ་བ་ཞིག་ནས་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ལ་གནས་ཚང་གཡར། རྒན་མོས“གནས་ཚང་གཡར་ན་ཆོག་མོད། ང་ཚོའི་སྡེ་བ་འདིའི་ནང་ཁང་སྟོང་ཞིག་ཡོད་པས་དེ་དགོང་རེར་བུ་མོ་རེ་སྲུང་གི་འགྲོ་དགོས། ད་ལྟ་སོང་བ་ཐམས་ཅད་ཕྱིར་ཡོང་མེད་པས། དེ་དགོང་ངའི་བུ་མོས་དགོང་ཇ་འཐུང་རྗེས་ཁང་སྟོང་དེ་སྲུང་གི་འགྲོ་དགོས་པས། དེ་ཁྱོད་རང་སོང་ན་ཆོག་གམ ”ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཁོ་བོས་དེ་བཞིན་བྱ་ཐེར་ནས་དགོང་ཇ་འཐུང་རྗེས་ཁང་སྟོང་དེ་སྲུང་དུ་སོང་། ཁང་སྟོང་དེའི་ནང་དུ་ས་གཞི་རྒྱལ་པོའི་བཙུན་མོ་ཞིག་ཉལ་གྱིན་ཡོད། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ཁ་བརྡ་བྱས་པ་ན། བཙུན་མོས“དགོང་རེར་ང་སྲུང་མཁན་རེ་ཡོད་མོད་ནམ་ལངས་དུས་གཅིག་ཀྱང་མཐོང་རྒྱུ་མི་འདུག”ཅེས་བཤད་དེ་གཉིད་ལ་ཡུར། ཁོས་ཞིབ་ཏུ་བལྟས་པ་ན། བཙུན་མོ་གཉིད་དུ་ཡུར་རྗེས་མོས་ངོ་མདོག་དམར་པོར་གྱུར་ཅིང་སྣ་ཁུང་གཉིས་ནས་དུག་སྦྲུལ་གཉིས་ཀྱི་མགོ་དལ་གྱིས་ཕྱིར་ཡོང་བ་མཐོང་། དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་དུག་སྦྲུལ་གཉིས་ཕྱི་རུ་ཐོན་པ་ན། ཁོ་བོའི་བླ་མས་ཁོང་ལ་གནང་པའི་རལ་གྲི་དང་འཁོར་ལོ་གཉིས་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་གཏུབས་ཀྱང་ཕྱིར་སོས་པས། རལ་གྲི་དང་འཁོར་ལོས་འཐབ་རྗེས་བྱེ་མ་སྒྲེ་གང་པོ་བླུགས་པ་ན་དུག་སྦྲུལ་གཉིས་པོ་ཕྱིར་མཐུད་མ་ཐུབ་པར་ཤི་བ་རེད། དེ་ནས་ཁོ་བོ་རྒན་མོ་དེའི་བུ་མོ་དང་གཉེན་སྒྲིག་བྱས་ཤིང་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་ཅི་དགར་ལོངས་སུ་སྤྱད་དོ།།

老汉和牛皮

很久以前，有一名老汉，他有一个儿子和一头老牛。虽然他们的生活很贫穷，但是过的很快乐。

日子一天一天的过去了，老汉也走到了生命的尽头。临终时，对儿子说："等我死后，把我的尸体用牛皮裹上，绕村庄走三圈，将会有奇迹出现。"说完老汉就去世了。于是儿子按父亲的遗言，用牛皮把父亲的尸体裹好后，背着父亲的尸体绕村庄走了三圈。然后他打开一看，里面竟变成了一头金虎。儿子很惊讶，于是他背上这头金牛，走上了去往拉萨的朝圣之路。

很多年以后，儿子来到了拉萨，他把金牛分成了三份，当作供奉，敬献给了三位德高望重的活佛。三位活佛看到他的孝心，很是感动，分别回赠给他一把剑、一把斧头和一袋沙子。儿子拿上这三件东西，踏上了回家的路。走了很长很长的路，他又饿又累。幸好在离他不远的地方有一户农家，他就去借宿。主人是一对母女，说"借宿可以，不过我们村里有一座废弃的园子，每晚都得有一名女孩前去看守。到目前为止，前去看守的女孩一个都没回来。你能替我女儿去看守吗？"他同意了。吃过晚饭后，他前往废弃的园子。

原来，这件废弃的园子里居住着一名被大王打入冷宫的王妃。他和王妃聊了起来，王妃说："每晚都有一名女孩前来陪我，不过一到早上，前来陪我的女孩就都不见了，我也很奇怪。"说着说着王妃睡着了。过了一会，他看见王妃的脸越来越黑，鼻孔里竟慢慢地钻出来两条大蟒蛇。他害怕之余，连忙拿出活佛送的剑和斧头去砍蟒蛇。可任他怎么砍，断了的蟒蛇又能迅速接上。这时他想到了活佛送的沙子，于是一边用斧头砍，一边撒沙子。苦战了整整大半夜后，终于把两条蟒蛇给杀死了。

男孩成了村里的恩人，家家户户都来感谢他。给他借宿的那户人家也把女儿许配给了他。他们过上了幸福美满的生活。

The Old Man and the Bull Skin

An old man had a son and a bull. The old man told his son, “After I die, wrap my corpse in the bull skin, and carry it around the village three times. Then you will discover something.”

When the old man passed away, the son wrapped his corpse in the bull skin, carried it around the village three times, opened it, and discovered a gold tiger. The son then went to Lhasa carrying the gold tiger. He cut the golden tiger into three pieces and offered them to three famous lamas so they would pray for his deceased father. The first lama gave him a sword, the second gave him a wheel, and the third lama gave him a bag of sand. He then set out for his home carrying these things.

During his travels, he asked an old woman to let him stay in her home. She said, “I’ll let you stay for one night. There is an empty building here in the village and every night one girl must go there. No one ever returned. My daughter must go there tonight after dinner. Can you go instead of her? ”

He promised the old woman that he would, and then left. He found a queen in the empty hall who said, “The girls who come to protect me always vanish before the next morning.” After the queen slept, her face became red, and slowly two snakes slithered out of her nose. The man immediately cut them into pieces with the sword and wheel given by the lamas, but the snakes joined back together again and again. The he cut the snakes into pieces and poured the bag of sand on the pieces, which prevented the pieces from rejoining, thus the snakes were finally killed.

The boy eventually married the old woman’s daughter and they lived happily ever after.

རྒན་རྒོན་གཉིས་དང་བྱིས་པ་གཉིས།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒན་རྒོན་གཉིས་དང་བྱིས་པ་གཉིས་ཡོད་ཅིང་། ཁྱིམ་ཚང་དེར་བ་མོ་གཅིག་དང་བྱ་མོ་འགའ་ལས་མེད་པས། རྒན་མོའི་སེམས་སུ་ངན་སེམས་བཅངས་ཏེ་རྒད་པོ་ལ "འུ་གཉིས་ཀྱིས་བྱིས་པ་འདི་གཉིས་ས་ཆ་གཞན་ཞིག་ཏུ་བསྐྱད་ཚོ། འུ་གཉིས་ལ་འོ་མ་དཀར་པོ་དོ་རེ་དང་བྱ་པོ་སྒོ་ང་གཉིས་རེ་དགོས་ཚོག་པས། བུ་དང་བུ་མོ་འདི་གཉིས་ཅིས་ཀྱང་གནས་གཞན་དུ་བསྐྱོད་དགོས་པར་འདུག"ཅེས་སྐུལ་བ་ལྟར་རྒན་རྒོན་གཉིས་གྲོས་འཆམས།

དེ་ནས་རྒན་རྒོན་གཉིས་ཀྱིས་བྱིས་པ་གཉིས་ལ"སང་ཉིན་ཁྱེད་གཉིས་ཤིན་ཏུ་སྐྱིད་པའི་ས་ཆ་ཞིག་ལ་རྟེད་དུ་འཁྲིད་ནས་འགྲོ"ཞེས་བཤད་ཅིང་། ཕྱི་ཉིན་ལམ་དུ་ཆས་དགོས་པས། རྒན་མོས་དགུང་མོ་དེར་བུ་ཕྲུག་གཉིས་ལ་ལམ་རྒྱགས་མང་པོ་གྲ་སྒྲིག་བྱས།

ཞོགས་པའི་ཉི་འོད་ས་ལ་འཕྲོས་མ་ཐག རྒད་པོས་བྱིས་པ་གཉིས་ཁྲིད་དེ་ཤིན་ཏུ་ཐག་རིང་བའི་ས་ཆ་ཞིག་ཏུ་སོང་ནས། བྱིས་པ་གཉིས་ལ"ཁྱེད་གཉིས་ས་ཆ་འདི་ནས་སྡོད་དང་། ང་རང་ཕར་ཁའི་ཞག་གར་སོང་ནས་ཕྱིར་ལག་པ་གཡུག་དུས། ཁྱེད་གཉིས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ཤོག"ཅེས་གདམས།

རྒད་པོ་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་སྐབས། ཉག་ག་དེ་རུ་དབྱུག་པ་ཞིག་གི་རྩེ་མོར་གོས་རྡིལ་ཞིག་བཏགས་ཏེ་བཞག དེ་ནས་བྱིས་པ་གཉིས་རྩེད་མོ་རྩེད་ནས་ཡུན་རིང་འགོར་ཞིང་མུན་ཡང་རུབ་ལ་ཉེ་སྐབས། ཨ་ཅེ་ཡིས་དབྱུག་པའི་རྩེ་ལ་བཏགས་པའི་གོས་རྡིལ་རླུང་གིས་བསྐྱོད་བཞིན་པ་དེ་མཐོང་ནས། ནུ་བོ་ལ"འུ་གཉིས་ཡུལ་ལ་འགྲོ་རན་འདུག སྤྱི་བོ་ལགས་ཀྱིས་འུ་གཉིས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ལོག་ཟེར་ནས་ལག་བརྡ་གཏོང་གིན་འདུག"ཅེས་ཟེར་ཞིང་། ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་གནས་དེར་ཕྱིན་པ་ན། དེ་ནི་རང་གི་སྤྱི་བོ་མ་ཡིན་པར་སྤྱི་བོའི་གཡོ་སྒྱུའི་འཕྲུལ་ཅིག་ཡིན་པ་གཞི་ནས་རྟོགས།

བྱིས་པ་གཉིས་སེམས་སྡུག་དྲག་པོ་སྐྱེས་ནས་ཅི་བྱེད་འདི་བྱེད་མེད་པར་གནས་ངེས་མེད་དུ་འཁྱམས་ཤིང་། ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ཐང་ནས་གོ་རེ་ཞིག་རྙེད་བྱུང་བས་དེ་ཟ་ཞོར་དུ་ས་ལ་མཛུབ་མོས་བརྔུགས་ཏེ་རྩེད་མོར་གཡེང་བའི་སྐབས་སུ། སློ་བུར་དུ་ས་བརྡིབས་ཏེ་ཁུང་བུ་ཆེན་པོ་ཞིག་བྱུང་། བྱིས་པ་གཉིས་ས་ཁུང་དུ་འཛུལ་ཏེ་གནས་དེར་བལྟ་དུས། དེ་ནི་འདྲེ་མོ་ཞིག་གི་ཁང་བ་ཡིན་པ་རེད། མཚན་མོ་དེར། ནུ་བོས"ཨ་ཅེ་ལགས། འུ་གཉིས་གང་དུ་ཉལ"ཞེས་དྲིས། ཨ་ཅེས"འུ་གཉིས་ཁང་བའི་ལྡུམ་ཁེབས་སྟེང་དུ་ཉལ"ཅེས་པ་ལྟར་ཁོ་གཉིས་དེའི་སྟེང་དུ་ཉལ། ཐུང་མ་འགོར་བར་འདྲེ་མོ་མ་བུ་གཉིས་ནང་དུ་འོང་སྐེ། འདྲེ་ཕྲུག་གིས"འུ་ཚང་ལ་གསོན་དྲི་ཞིག་བྲོ་བ་འདི་ཅི་ཡིན་ནམ"ཞེས་དྲིས། འདྲེ་མོས"འུ་གཉིས་གསོན་པོ་མིན་ནམ"ཞེས་བཤད། འདྲེ་ཕྲུག་གིས"དེ་གཉིས་མི་འདྲ"ཟེར། ཡང་འདྲེ་ཕྲུག་

གིས“ཨ་མ་ལགས། ཝ་ཚང་ལ་རྐང་བའི་བོལ་ལེབ་ཅན་ཞིག་འོང་སྐྱོང་བ་འདྲ”ཞེས་བཤད། འདྲི་མོས“ཝ་གཉིས་བོལ་ལེབ་ཅན་མིན་ནམ”ཟེར། འདྲི་ཕྲུག་གིས“དེ་གཉིས་མི་འདྲ”ཟེར།

དེ་ནས་འདྲི་མོས“ཝ་གཉིས་སྣ་ང་ནང་ནས་ཉལ་ལམ་ཚ་ཐབ་སྟེང་དུ་ཉལ”ཞེས་དྲིས། འདྲི་ཕྲུག་གིས“ཝ་གཉིས་ཚ་ཐབ་སྟེང་དུ་ཉལ”ཟེར་བ་ལྟར་དེར་ཉལ། ནམ་གུང་ལ་ནུ་བོས“ཨ་ཅེ་ལགས། ང་ལ་གཅིན་ཤོར་བས་ད་ཅི་བྱ”ཞེས་ཟེར་བ་ན། ཞུང་ཙམ་རེ་ཐོངས་ཟེར་བ་ལྟར་གཅིན་ཞུང་ཞུང་རེ་བཏང་བས། འདྲི་མོ་དང་འདྲི་ཕྲུག་གཉིས་ཀྱིས་ཆར་འབབ་བཞིན་ཡོད་པར་འཁྲུལ་ཏེ་ཝ་གཉིས་སྣ་ང་ནང་ལ་ཉལ་དུ་འགྲོ་ཟེར་ནས་སྣ་ངའི་ནང་དུ་ཉལ། སྐབས་དེར་བྱིས་པ་གཉིས་དལ་བུར་འཇབ་ཡོང་སྟེ་འདྲི་མོ་ཚང་དུ་ཡོད་པའི་གསེར་གྱི་རྡོ་རིལ་དེ་སྣ་ངའི་ཁ་ལེབ་ཐོག་ཏུ་བཞག་ཅིང་སྣ་ངའི་འོག་ཏུ་མེ་བུས་པས། འདྲི་མོ་དང་འདྲི་ཕྲུག་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་ཚ་ཚ་ཞེས་ངུ་འབོད་ཇི་ལྟར་བྱས་ཀྱང་མེ་འབུད་འཚམས་མ་བཞག ནམ་ལངས་དུས་སྣ་ངའི་ཁ་ཕྱེ་ནས་བལྟས་དུས། འདྲི་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཕྲུགས་མ་གཉིས་སུ་གྱུར་འདུག དེ་ནས་བྱིས་པ་གཉིས་ཀྱིས་ཕྲུགས་མ་གཉིས་པོ་དང་ཁང་བའི་ནང་དུ་ཡོད་པའི་མི་གསོང་བ་སོགས་སྒོ་ཁར་གཡུག འདྲི་ཁང་ནང་དུ་གསེར་གྱི་ལག་སྐོར་ཞིག་ཡོད་དེ་གཡས་སུ་སྐོར་ན་གོས་ཆེན་འདོམ་ཧ་འཇལ་ནས་འོང་བ་དང་གཡོན་དུ་སྐོར་ན་ཟས་དངུལ་བྲེ་ཧ་ཚད་ནས་རང་བཞིན་གྱིས་བྱུང་བས། བུ་བུ་མོ་གཉིས་ལ་བདེ་སྐྱིད་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་པའི་སྐལ་བཟང་བྱུང་།

ཉིན་ཞིག་ནན་རྒོན་གཉིས་ཀྱི་ཁ་མ་སོས་རྒྱབ་ཕུད་མ་ཐུབ་པར་སྦྲང་དུ་འགྲོ་བཞིན་པ་བྱིས་པ་གཉིས་ཀྱིས་མཐོང་བས། ནུ་བོས“ཨ་ཅེ་ལགས། གན་གཉིས་ཝ་ཚང་གི་སྤྲོ་བོ་དང་ཨ་ཡེ་གཉིས་ཡིན་པ་འདྲ”ཞེས་ཟེར་ཡང་། ཨ་ཅེས“དེ་གཉིས་མིན་པར་འདུག་སྙམ། གལ་ཏེ་ཡིན་པའི་དབང་དུ་བཏང་ནའང་། དེ་སྔོན་ངེད་གཉིས་མ་བསྐྱངས་བར་ཁྲིམ་ནས་བསྐྲད་པས། ངེད་གཉིས་ལ་ཕོ་གཉིས་སྐྱོང་བའི་འགན་མེད”ཅེས་བཤད་པ་ན། ཡང་ནུ་བོས་ཨ་ཅེ་ལ“བཟང་ཡང་ངན་རུང་ཝ་ཚང་གི་སྤྲོ་བོ་དང་ཨ་ཡེ་གཉིས་ཡིན”ཟེར་བས། གཉིས་ཀས་སྤྲོ་བོ་དང་ཨ་ཡེ་གཉིས་ལ་བདག་སྐྱོང་བྱེད་པར་གྲོས་འཆམ་ཞིང་། དེ་གཉིས་ཁྲིམ་དུ་བསུས་ཏེ་ཕོ་ཚོའི་མཉམ་དུ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བ་རོལ་ནས་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།།

两位老人和两个孩子

很久以前，有一个地方住着两位老人和两个孩子，家里养有一头奶牛和一只母鸡。有一天，老奶奶出了个坏主意，她对老爷爷说："老头子，如果我们把两个孩子支得远远的，我们每人就能分到两个鸡蛋和两斤牛奶了，不如我们想个办法把两个孩子送到另一个地方吧！"老爷爷也表示同意，于是他们对两个孩子说："明天带你们去一个很好玩的地方"。晚上老奶奶准备了许多干粮，次日清晨，老爷爷把两个孩子带到了一个很远的地方，然后叮嘱说："你们先在这儿玩，爷爷去那边山头。当你们看到山坳上爷爷向你们挥手时，你们就回家。"老爷爷在山坳上插了一根拴着布条的木棒之后就回家了。两个孩子玩了很久，当太阳的余晖渐渐暗下来的时候，他们看到山那边木棒上的布条迎风飘扬。姐姐就对弟弟说："我们该回家了，瞧！爷爷正在山坳上冲我们挥手呢！"。当他们兴高采烈地跑到对面山上时，他们看到的不是他们可亲可敬的爷爷，而是爷爷的阴谋诡计。这令姐弟俩十分痛心。

当两个孩子不知所措的时候，伤心之余，他们找出奶奶准备的干粮边吃边用手指戳地。突然，山地塌陷，形成一个巨大的山洞。他们走进了山洞，那是一个魔鬼的住所。晚上，弟弟问姐姐："姐，咱们睡哪儿呀！"姐姐说："咱们就睡屋檐上吧！"于是他们睡在了魔鬼的屋檐上。不一会儿，魔鬼母子进来了。小鬼疑惑地问："咱家怎么有股生味啊？"魔鬼答道："难道咱俩就不是活生生的？"小鬼说："那不一样"。小鬼又说："妈妈，咱家好像有扁脚的来过了。"魔鬼就答："难道咱俩就不是扁脚的？" 小鬼反驳："那是两码事。"魔鬼问："我们是睡炕上还是睡在锅里啊？"小鬼答道："炕上暖和，睡炕上吧！"两个魔鬼就睡在了炕上。此时，睡在屋檐上的弟弟小声对姐姐说："姐姐怎么办？我尿急。"姐姐说："那少尿点。"弟弟就少少地尿了点。两个魔鬼看到屋檐上的水滴，以为屋檐漏雨，就睡到了锅里边。姐弟俩借机蹑手蹑脚地走到锅旁，将魔鬼家里的巨大的金蛋搬到锅盖上死死地压住，然后在锅底烧大火。任由两个魔鬼蹦跳哭喊，火始终没有小下来。第二天天明，等姐弟俩掀开锅盖时，两个魔鬼已经变成了两把扫帚，姐弟俩就把那两把扫帚和屋里一切污秽的东西全扔了出去。魔鬼的屋里有一个非常神奇的纯金磨盘，如果向左转动，绫罗绸缎就会量丈而来，如果向右转动，珍馐美味、金银财宝便会随想而得。有了它，姐弟俩衣食无忧的幸福生活开始了。

有一天，姐弟俩遇见了因走投无路沿街乞讨的爷爷奶奶，弟弟说：“姐姐，那两个人是我们的爷爷奶奶”，姐姐说：“他们不是我们的爷爷奶奶，就算是，他们当初把我们姐弟俩赶出家门，我们也没有赡养他们的义务啊！”弟弟义正言辞地说：“好歹他们养育了我们这么多年，他们始终是我们的爷爷奶奶啊！”姐姐停了弟弟的话，也觉得没错，于是他们把爷爷奶奶接回了家，一家人从此和睦相处，过上了幸福快乐的生活。

The Old Couple and Two Children

An old couple had a son and a daughter and owned only a cow and a few hens. One day the old woman secretly said to her husband, “If we could get rid of these children, we would have two cups of milk and two eggs for ourselves every day.” The husband agreed.

“We’ll take you to a beautiful place to play tomorrow,” the old couple said and the old woman prepared food for the children to eat on the way.

When the bright sun rose in the east the next morning, the husband took them a long way from home and said, “Play here. I need to go some distance away. When I wave my hand by the mountain pass, please come. I’ll be waiting there.”

Then he left and put a stick in the ground with a piece of cloth tied to it at the mountain pass where a small zigzag path passed through. The children played until evening. When darkness was about to swallow the earth, the elder sister saw the cloth flapping in the wind and thought their father was waving his hands.

“We need to go now, Brother,” said the girl and they headed back toward their home.

When they reached the mountain pass, they realized they had been tricked by their parents and were very sad. They had no idea what to do. Fortunately they found a piece of bread on the ground and dug up the ground under the bread with their fingers. The ground suddenly sank revealing a deep hole underground. They went in and found the house of a demon.

“Where shall we sleep?” the brother asked.

“Let’s sleep on the ceiling tonight,” the sister replied.

Soon the demon and her son returned. The boy asked, “Is that the smell of something living in our house today?”

“Aren’t we alive?” his mother said.

The boy insisted something was different and said, “Someone with an instep entered our house.”

“Don’t we have insteps?” asked his mother.

“These are different,” said the devil son.

“Will we sleep in the pot or on the heated bed?” he asked his mother, and then they slept on the heated bed as the son wished.

Later the younger brother asked, “I must pee. What shall I do? I must pee!”

“Pee little by little,” instructed his sister.

The younger brother peed as his sister advised. Urine then dribbled on the bed. The demon and her son thought it was raining outside and moved into the pot to sleep.

The two siblings then covered the pot, put the gold grind stone on the lid, lit a fire under the pot and kept it burning until next morning as the demon mother and devil son screamed and struggled inside. When dawn came they opened the pot and realized that the demon mother and her son had changed into two brooms, which they used to clean all the dirt from the house. Luckily, there was also a magic mill that produced silk when it turned clockwise and generated other treasures when it was turned counter-clockwise. Eventually they became very rich and lived wonderful happy lives.

One day, they saw their parents begging. The brother said, “They are our parents” to his sister.

“No, they aren’t ours. Even if they were, because they didn’t take care of us, we have no responsibility for them.”

“No matter how bad they were in the past, they are still our parents,” the brother said. Finally they agreed to take care of them and invited them to their home. The ensuing days then had passed with endless happiness.

དབྱུལ་པོ་མ་བུ་གཉིས།

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་ཨ་ཡེ་ཞིག་དང་བུ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་། བུ་མོའི་མིང་ལ་སེང་གེ་འདུལ་ལུ་མ་ཟེར། རེ་ཞིག་གི་ཙ་ན་རྒན་པོ་ཞིག་ཨ་ཡེ་ཚང་གི་ཉེ་འགྲམ་དུ་ཡོང་ནས་གཡག་རྒན་ཞིག་ལ་ཆུ་ལྡུད་ཀྱིན་ཡོད་པ་ལ། རྒན་པོས་རི་བོང་ཞིག་ལ། རི་བོང་ལགས། ཁྱེད་སོང་ནས་བུ་མོ་གན་གི་མིང་ལ་ཅི་ཞིག་ཟེར་བ་དྲིས་ཤོག་ཅེས་མངགས། དེ་ནས་རི་བོང་ལམ་སྐྱེད་ལ་ཐོན་དུས་སུ་འཕང་ལོ་ཞིག་མཐོང་བས། རི་བོང་ཕྱིར་རྒན་པོ་ཡོད་སར་སོང་ནས་བུ་མོའི་མིང་ལ་འཕང་ལོ་ཟེར་ཞེས་རྒན་པོར་བཤད་ཀྱང་། རྒན་པོས་མི་ཞིག་གི་མིང་ལ་འཕང་ལོ་ཟེར་བ་ཞིག་ཡོད་དམ་ཁྱེད་ཕྱིར་སོང་ནས་དྲིས་ཤོག མི་འགྲོ་ན་ངས་ཁྱོད་གསོད་རྒྱུ་ཡིན་ཞེས་འཇིགས་སྐུལ་ཏེ་མངགས། དེ་བས་རི་བོང་ཡོང་ནས་ཨ་ཡེ་ཚང་གི་སྒོ་ངོས་སུ་རྐྱལ་སྒྲ་དང་བཅས་སྐྱེར་མོས་འབྲུད་བཞིན་བསྡད། ཨ་ཡེས་བུ་མོ་ལ་སེང་གེ་འདུལ་ལུ་མ། ཁྱེད་སོང་ནས་རི་བོང་གན་ཕར་ལ་སྐྲོགས་ཤིག་ཅེས་ཟེར་བ་དང། རི་བོང་ཕྱིར་སོང་ནས་རྒན་པོར་བུ་མོའི་མིང་ལ་སེང་གེ་འདུལ་ལུ་མ་ཟེར་ཞེས་བཤད་ཚར་མ་ཐག་བུ་མོ་སྒོ་ཕྱིར་བུད། རྒན་པོས་བུ་མོ་ལགས། ཆུ་འདིའི་ཆུ་མགོ་སྐོར་ན་གང་ལ་འགྲོ་དགོས། ཆུ་ཟ་སྐོར་ན་གང་ལ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་དྲིས། བུ་མོས་ཆུ་འདིའི་མགོ་སྐོར་ན་རི་རབ་ཀྱི་རྩེ་ལ་འགྲོ་དགོས། ཆུ་ཟ་སྐོར་ན་རྒྱ་མཚོའི་མཐའ་ལ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་བཤད་དེ། བུ་མོ་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ཡོང་ནས། རྒན་པོ་ཞིག་གི་ང་ལ་བུ་མོ་ལགས། ཆུ་འདིའི་ཆུ་མགོ་སྐོར་ན་གང་ལ་འགྲོ་དགོས། ཆུ་ཟ་སྐོར་ན་གང་ལ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་དྲིས་པར། ངས་ཆུ་འདིའི་མགོ་སྐོར་ན་རི་རབ་ཀྱི་རྩེ་ལ་འགྲོ་དགོས། ཆུ་ཟ་སྐོར་ན་རྒྱ་མཚོའི་གཏིང་ལ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ཡིན་ཞེས་ཨ་མར་བཤད། ཨ་མས་ཁྱེད་ཀྱིས་དེ་ལྟར་རྫུན་གཏམ་ནས་ཅི་ཞིག་བྱ། ཁྱེད་རང་སོང་ནས་དྲང་མོ་ཤོད་ཅེས་གདམས་པས། བུ་མོ་ཕྱིར་ཡོང་ནས་རྒན་པོ་ལ་ཁྱེད་རང་ཆུ་ལ་རྒལ་ནས་སོང་དང་དེ་སྔོན་རི་བོང་ཞིག་ཀྱང་ཆུ་ལ་བརྒལ་ཏེ་སོང་ཐལ་ཅེས་དྲང་མོར་བཤད་པ་ན། རྒན་པོ་ཨ་ཡེ་ཚང་ལ་བུ་མོ་སློང་དུ་ཡོང་བ་དང་རྒན་མོས་བུ་མོ་འདི་ཁྱེད་ལ་སྟེར་མི་ཐུབ། ངས་བུ་མོ་འདིར་བརྟེན་ནས་ཁ་གསོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་བཤད་པས། རྒན་པོས་ཁྱོད་ཀྱིས་འཚོ་བའི་ཐད་དུ་སེམས་ཚོགས་བྱ་མི་དགོས། ཡོད་ཚད་བདག་གིས་མགོ་འདོན་བྱ་ངེས། རྗེས་སུ་ཁྱེད་རང་ཚེ་ལས་འདས་ནའང་འདུད་ལ་སོགས་པའི་དགེ་རྩ་དག་ཀྱང་བདག་གིས་བསྒྲུབ་ངེས་ཞེས་དམ་བཅས་པ་ན། བུ་མོས་ཀྱུས་རྒན་པོའི་གཏམ་ལ་རློམ་ནས་ཨ་མ་ལགས། ང་རང་བག་མར་སློང་མཁན་ཡོད་དུས་བྱིན་ཅིག ཕ་གཉིས་མི་ཚེ་གང་པོ་མཉམ་གཅིག་ཏུ་འཚོ་བ་རོལ་ཏེ་ང་མོ་ཧྲེང་དུ་བསྡད་ན་མི་འགྲིག་ཅེས་ཞུས་པས། རྒན་མོ་ཡང་བུ་མོ་བག་མར་སྟེར་བར་ཡིད་འཐད་བྱུང་སྟེ་རྒན་པོ་དེར་བྱིན། རྒན་པོས་བུ་མོ་གཡག་རྒན་ཐོག་ཏུ་སྐྱོན་ཏེ་རང་ཁྱིམ་དུ་འཁྲིད་པ་རེད།

རྒན་པོ་ཚང་ལ་ཐོན་དུས་ན་ཚོད་ཁོ་མོ་དང་མཉམ་པའི་བུ་མོ་གཞན་ཞིག་འདུག་པ་དང་། ཉིན་ཞིག་རྒན་པོས་བུ་མོ་དེ་བཤས་ནས་ཤ་ཟས་ཤིང་ཁྲ་འཁྱུང་བའི་མོད་ལ། བུ་མོ་ལའང་བྱིན་པས་བུ་མོས་ཤ་ཟ་ཁྲུལ་དང་ཁྲ་འཁྱུང་

ཁྲུལ་བྱས་ཏེ། གསང་སྔགས་ཀྱིས་ཐབ་ཁུང་ནང་དུ་ནུབ་གས། དེ་ནས་ཡང་རྒན་པོས་ཏྲ་རྒན་ལ་སྨ་བསྔད་ནས་ཕྱིར་སོང་བ་དང་། ཤུལ་དུ་ཐབ་ཁུང་ནང་ནས་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་འོང་ནས། ཁྱེད་ཀྱིས་ཤ་ཟ་ཁྲུལ་དང་ཁྲུ་བ་འཁྲུང་ཁྲུལ་བྱེད་དེ་ཡོད་ཚད་ཐབ་ཁུང་ནང་དུ་གསང་སྔགས་ཀྱིས་ནུབ་གས་པས་ངའི་ཕོ་བ་རྒྱུག་འདུག ཁྱེད་རང་ཡང་ས་འདི་ནས་མ་འདུག་པར་ས་ཆ་གཞན་ཞིག་ལ་སོང་ཤིག རྒན་པོ་འདི་ངའི་བུ་ཡིན། ད་ནི་ཁོ་སློ་ཕྱིར་སོང་ནས་བུ་མོ་གཞན་ཞིག་འཁྲིད་འོང་ན་ཁྱོད་བཤས་ཏེ་བཟའ་ངེས་པས། ཁྱེད་ཀྱིས་ངའི་ངོ་ལྤགས་འདི་གྱོན་ཏེ་ཐོས་ཤིག ཁྱོད་གཉིས་ལམ་བར་ནས་ངེས་པར་དུ་ ངོ་འཕྲད་སྲིད་པས། ངོ་འཕྲད་དེ་ཁོས་ཨ་མ་ལགས། ཁྱེད་གང་ལ་འགྲོའམ་ཞེས་དྲིས་ཚེ། ཁྱེད་ཀྱིས་ཁྱོད་མི་ལ་མི་ཤ་བསྩུ་རུ་སོང་དང་ང་འཐབ་ལ་མི་ཤ་འཐབ་ཏུ་འགྲོ་ཞེས་བཤད་དགོས་ཅེས་གདམས། དེ་ནས་བུ་མོས་རྒན་མོ་དེའི་ངོ་ལྤགས་གྱོན་ཞིང་འདྲེ་ཁུང་ནས་ཕྱིར་ཐོན་བ་ན། ལམ་སྐྱེད་ནས་རྒན་པོ་ལ་འཕྲད་པས་རྒན་པོས་གར་འགྲོ་དྲིས་བ་ན། རྒན་མོས་གདམས་པ་ལྟར་བཤད་པས་ཐར།

དེ་ནས་རྒན་པོ་ཁྱིམ་དུ་ཐོན་དུས་བུ་མོ་མེད་པ་ཤེས་ནས་བུ་མོའི་རྗེས་སུ་ཕྱིར་རྒྱུག བུ་མོ་འབྲོ་བཞིན་པའི་ལམ་བར་དུ་སྦྲ་བ་འགའ་གྲོང་ཚོག་ཏུ་འགྲོ་བ་དང་འཕྲད་པས། བུ་མོས་སྦྲ་བ་ལགས། ཁྱེད་ཚོའི་མི་གན་ཁོགས་དང་གན་འདྲེ་རྒན་ཡིན་པས་ང་བཟའ་ཉེན་ཆེ་ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ཡང་བུ་མོ་ཐོས་ཐོས་མཐར་རྫོན་པ་སྐོར་ཞིག་དང་འཕྲད། ཡང་བུ་མོས་རྫོན་པ་ཚོར་གོང་ལྟར་བཤད་དེ་ཐོས། ཤུལ་དུ་རྫོན་པ་ཚོས་རྒན་པོ་པོས་ཏེ་འདིར་ཤོག་དང་ཇ་ཐུངས་ཟེར་ནས་བཀག་པ་ན། རྒན་པོས་ང་མི་འདུག ངས་བུ་མོ་དེ་འཛིན་དགོས་ཞེས་ལན་བཏབ་པར། རྫོན་པ་ཚོས་དེར་སྐྱོན་མི་འདུག བུ་མོ་འུ་ཅག་ཚང་མས་མཉམ་དུ་བཟུང་ཚོག སྡོན་དུ་འདིར་བཞུགས་ཏེ་ཇ་ཐུངས་ཟེར་ནས་པོས་པས། རྒན་པོ་རྫོན་པ་ཚོའི་ཕྱོགས་སུ་སོང་། དེ་ནས་རྫོན་པ་ཚོས་རྒན་པོ་མ་ཐོན་པའི་སྔོན་དུ་དུང་ཞིག་བཀོས་ནས་དེ་ཐོག་ཏུ་གདན་དཀར་ཞིག་བཏང་ནས་རྒན་པོ་དེའི་སྟེང་དུ་འདུག་ཏུ་བཅུག་པས། རྒན་པོ་ས་དོང་ནང་དུ་ལྷུང་། རྫོན་''པ་ཚོས་མྱུར་དུ་རྒན་པོའི་ཐོག་ཏུ་ས་སྨུངས་ཏེ་རྒན་པོ་གསོན་དུར་བྱས་པ་རེད།

དེ་ནས་བུ་མོ་སོང་སོང་ནས་ས་ཆ་ཞིག་ལ་ཐོན་པ་ན། ས་དེ་རུ་རྒྱལ་པོ་གསུམ་ཡོད་པ་དང་རྒྱལ་སྲས་གསུམ་པོས་མཉམ་གཅིག་ཏུ་བཙུན་མོ་བཙལ་བཞིན་ཡོད་པའི་སྐབས་སུ་འཕེལ། བུ་མོ་སྐོར་ཅིག་གིས་གོན་པ་དམར་པོ་གྱོན་ཏེ་གྲལ་བསྒྲིགས་ཡོད་ལ། སྐོར་ཅིག་གིས་གོན་པ་སེར་པོ་གྱོན་ཏེ་གྲལ་བསྒར་བསྒྲིགས། ཡང་སྐོར་ཅིག་གིས་གོན་པ་དཀར་པོ་གྱོན་ཏེ་གྲལ་བསྒར་བསྒྲིགས་ནས་རྒྱལ་སྲས་ཀྱི་བཙུན་མོར་འདེམས་པའི་རེ་སྨུག་དང་བཅས་ཡོད་པ་ལ། རྒྱལ་སྲས་གཅིག་གིས་གོན་པ་དཀར་པོ་གྱོན་པའི་བུ་མོ་ཞིག་འཁྲིད་དེ་སོང་། ཡང་གཅིག་གིས་དམར་པོ་གྱོན་པའི་བུ་མོ་ཞིག་འཁྲིད་ནས་སོང་། འོན་ཀྱང་བསམ་ཡུལ་ལས་འདས་བ་ཞིག་ལ། རྒྱལ་སྲས་གཅིག་གིས་དཀར་པོ་གྱོན་པ་ཡང་མ་འཁྲིད།དམར་པོ་གྱོན་པ་ཡང་མ་འཁྲིད་པར། སྨྱང་པོའི་ཁྲོད་ནས་སེང་གེ་འདུལ་ལུ་མ་འཁྲིད་ནས་སོང་བ་རེད། རྒྱལ་སྲས་དེའི་ཨ་ཕས་ཁྱེད་ལ་དཀར་པོ་ཁྲོད་ནས་མི་དགོས་ཤིང་དམར་པོའི་ཁྲོད་ནས་མི་མགོ། སེར་པོའི་ཁྲོད་ནས་ཀྱང་མི་འདེམས་པར་སྨྱང་མོ་འདི་དགོས་ན་ཁྱོད་རང་གཅིག་པུ་མོ་དང་མཉམ་དུ་སྡོད་ཅེས་ཁྱིམ་གཞི་སོ་སོར་

བགོས་ཏེ་འཚོ་བ་རོལ་བར་བཀའ་བསྒོས་ཏེ། རྒྱལ་སྲས་ཁྱོ་ཤུག་གཉིས་ལ་འབྲི་རྒན་གཅིག་དང་མ་མོ་རྒན་པ་གཅིག་རྐོད་མ་རྒན་པ་གཅིག་བཅས་བྱིན་ཏེ་ཁྱིམ་ནས་ཕྱིར་བསྐྲད།

དེ་ནས་ཡུན་རིང་འགོར་རྗེས་མ་མོ་རྒན་པ་དེས་ལུ་གུ་མང་པོ་བཙས་ཤིང་། འབྲི་རྒན་གྱིས་བེའུ་མང་པོ་བཙས། རྐོད་མས་རྟེའུ་མང་པོ་བཙས་ནས་ཁྱིམ་ཚང་ཕྱུག་པོར་གྱུར། རེ་ཞིག་གི་ཚེ་ན། ཉིན་ཞིག་སེང་གེ་འདུལ་ལུ་མས། དེ་རིང་ཁྱེད་གཉིས་ངེད་ཚང་གི་ཨ་མར་བལྟ་རུ་འགྲོ་ཟེར་ནས་སོང་བ་རེད། ཁྱིམ་དུ་ཐོན་ནས་ཨ་མ་ལགས་ཞེས་པོས་པས། ཨ་མས་ང་ལ་ཨ་མ་ཟེར་མཁན་ཞིག་མེད་ང་བུ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡང་སྲིན་པོས་ཟས་ཟིན་ཞེས་བཤད་པས། སེང་གི་འདུལ་ལུ་མས། ཨ་མ་ང་ཡིན་ཡ། ང་སེང་གི་འདུལ་ལུ་མ་ཡིན་ཞེས་བཤད་ཙོར་དུ་ཨ་མའི་གམ་དུ་སོང་བ་ན། ཨ་མས་བུ་མོ་དྲན་ནས་ངུས་མང་དྲག་པས་འགྲམ་པ་སྐྲས་ཐོག་ཏུ་འབྱར་ནས་འདུག དེ་ནས་བུ་མོས་ཨ་མ་འཁྲིད་ནས་རང་གི་ཁྱོ་ག་དང་མཉམ་དུ་བདེ་སྐྱིད་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་བཞིན་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ། །

穷人母女俩

从前有一个地方，住着一对穷人母女，女儿名叫桑格德里姆。有一天，一位老翁来到这户人家附近的小溪边给牦牛喂水。老翁吩咐兔子：“小兔子，你去打听一下那家的姑娘叫什么名字!”兔子前去打听，跑到半路，看到一个线团，就跑回去对老翁说：“姑娘名叫线团。”老翁恐吓说：“哪有姑娘叫线团的，你再去打听，否则我吃了你。”于是兔子跑到穷人家门口，用爪子抓门弄出刺耳的响声。只听老阿妈说：“桑格德里姆，你去把那讨厌的兔子赶走。”兔子闻声赶忙跑到老翁身旁，对老翁说：“姑娘名叫桑格德里姆”。正在这时，女孩走了出来。老翁问女孩：“姑娘，这条小溪顺着源头能到哪儿？顺着溪尾又到哪儿？”女孩回答：“这条小溪顺着源头到达雪山顶上，顺着溪尾汇向大海深处。”女孩回到家对老阿妈说：“阿妈，有位老翁问我这条小溪顺着源头到达哪儿？顺着溪尾又能到哪儿？我对他说顺着源头到达雪山顶上，顺着溪尾汇入大海深处。”老阿妈说：“你为什么要撒那样的谎呢？快去如实相告。”女孩跑去对那老翁说：“你趟过这条小溪，翻过一座山就可以去你想去的地方。”老翁前去对老阿妈说：“老阿妈，不瞒您说，我是专程来迎娶你家姑娘的。”老妈妈说：“我女儿不能嫁给你，我还得靠她养活呢！”老翁承诺说：“这你不用担心，你们的衣食住行一切生活用品我都会安排妥当，就连你以后的丧事我都会替她办好的。”桑格德里姆听了信以为真，便哀求母亲：“阿妈，我们不可能一辈子生活在一起，如果有人愿意娶我，你就把我嫁了吧！”老阿妈觉得她言之有理，就把她嫁给了老翁。于是老翁将桑格德里姆驮上牦牛带回了家。

老翁家里有个和桑格德里姆年龄相当的女孩，有一天，老翁杀死了那个女孩，把那女孩的肉和血分给桑格德里姆吃，桑格德里姆假装着吃肉喝血，借机把肉和血倒到炉灶里。等老翁骑着马走了之后，从炉灶里走出来一位老奶奶，她对桑格德里姆说：“我是个女巫，刚才那个老翁是我的儿子，你必须逃到另一个地方，否则他带回来另一个女孩，就会把你煮了吃了。你刚才假装吃肉喝血，把它通通倒到炉灶之后，让我吃饱了肚子，为了报答你，我把我的脸皮借给你。在逃跑途中，你肯定会撞见他，他肯定会问：’阿妈，你要去哪儿？’你就要回答：’我去人群中搜集人肉，然后拿到案板上剁人肉，’这样你就能逃掉了。”桑格德里姆戴着女巫的脸皮从那儿逃了出来。

如女巫所料，途中撞见了老翁，也就是吃人肉喝人血的魔鬼，魔鬼问她要去哪儿，她按女巫的叮嘱回答之后顺利逃脱了。

那老翁回到家之后发现女孩不见了，就立刻掉头追。女孩在逃跑途中遇见了一群僧人前去坐禅，便对他们说："几位高僧，劳烦你们拦一下那个人，他是个魔鬼，我有被吃的危险。"女孩跑啊跑，跑到一片森林，遇见了几个猎人，女孩又像刚才那样拜托几个猎人之后继续逃。猎人们叫住老翁："过来喝口茶吧！"老翁说："不了，我要去把那个女孩抓回来。"猎人们说："没关系，先过来喝口茶，歇歇脚，我们帮你抓那个女孩。"老翁听了，就朝猎人的方向走去。猎人们事先在挖好的陷阱上铺了白毡，请他坐在上面，等老翁掉到陷阱之后填上土将他活埋了。

女孩跑啊跑，到了另一个地方，刚好赶上当地国王的三个儿子同时选妃，其中有一批女的穿着红色的衣服排成一排，另外一批穿着黄色的衣服站成一排，还有一批穿着白衣站成一排，万千佳丽，秩序俨然，他们在等候三个王子前来选妃。大王子带走了其中一个白衣女孩，二王子带走了一个红衣女孩。另所有人都意想不到的是，小王子即没有选红衣女孩，也没有选白衣女孩，偏偏从众多乞丐中带走了桑格德里姆，有意将她选为王妃。国王拗不过小王子，便对她说："你不挑白衣女孩，不选红衣女孩，黄衣女孩你也看不上眼，却偏偏要娶她。那你单独和她过日子吧！"说罢便下令分家产，国王给小王子夫妇分了一头牦牛，一匹马和一只羊，就将他们逐出了宫殿。

过了很久，那只羊生了很多小羊羔，那头牦牛生了很多小牦牛，那匹马也生了很多小马，小王子夫妇的生活渐渐宽裕起来。有一天，桑格德里姆对小王子说："咱们今天去看我阿妈吧！"于是他们一起去看望老阿妈。到了家门口轻声地呼唤着阿妈，　老阿妈说："没有人叫我阿妈的呀！唯一的女儿也已经被魔鬼吃了。"桑格德里姆十分痛心，便走到老阿妈身旁，颤声说："阿妈，是我啊！我是你的女儿桑格德里姆。"老阿妈喜极而泣，贴着女儿的脸颊痛哭失声。从此女儿带着阿妈和自己的丈夫一起过着幸福快乐的日子

A Poor Mother and Her Daughter

An old lady had a daughter named Sang gi `du li ma. One day, an old-man headed toward their house, hoping to water his yak. He saw a rabbit and asked it to find out the girl's name. The rabbit saw a spindle on the way to the house and told the old man the girl's name was Spindle. The old man did not believe the rabbit and angrily threatened to kill the rabbit if he did not learn the girl's real name. Then, the rabbit stayed by the gate where the old-lady and her daughter lived.

"Sang gi `du li ma, please make that rabbit go away," the old-lady said to her daughter.

The rabbit thus learnt the girl's name and reported it to the old-man. When the girl came near the old man and rabbit, the old man asked, "Where should I go if I want to cross this river where it begins and where I should go if I want to cross it where it ends?"

"Go the mountain peak if you want to cross the river where it begins and go down to the ocean if you want to cross the river where it ends," answered the girl.

When the girl told her mother what she had said to the old man, her mother was unhappy, scolded her for lying, and told her to go find the old man and tell him the truth.

"Just walk through the river," she told him when she found him. "Even rabbits walk through the river."

The old man then went to the old lady's house and asked to marry her daughter.

"I can't let her marry you," the old lady replied, "I depend on her to help me make a living."

The old man assured her that there was nothing for her to worry about. Then he promised he would meet all her needs. He even promised to take care of her funeral rituals after she died. Her daughter argued with her mother as well, complaining that it was not right to have to stay at home and remain single when she had a suitor. Under such duress, the old lady agreed to let her daughter marry and when the old man returned home, Sang gi `du li ma was with him.

When they reached the old-man's house, Sang gi `du li ma discovered that there was another girl of her age living with the old-man. Later, the old man murdered the other girl and cooked soup using chunks of her flesh. When the soup finished cooking he filled one bowl with it for himself and another bowl for Sang gi `du li ma. They sat down to eat. Sang gi `du li ma pretended to eat, but when the old man was not looking she secretly threw her soup into the fire-pit.

The next day, the old-man left on his horse. Once he was gone, an old woman came out of the fire-pit and said, "I ate the food you threw into the fire-pit yesterday. I've come to express my gratitude. You must leave. I am this man's mother and I can tell you that he has gone to get another young girl. When he returns, he will murder you just as he murdered the girl who was here when you arrived. He will eat you if he returns with another girl when he comes back today. Please take the skin from my head and cover your face with it. Escape from here quickly. If you meet him on the way, he'll ask you where you're going. Tell him you are going for meat and milling."

Sang gi `du li ma followed these instructions and fled the cannibal's cave. She met the old man on the way, but escaped by repeating what the old lady had advised her to say.

When the old man got home, he realized that the girl he had met on the road was Sang gi `du li ma. He then set out to catch her and bring her back.

While she was fleeing, the girl met some hunters and pleaded with them. As the cannibal got close to the hunters, they invited him to have tea with them.

"No," he replied, "I need to catch a girl."

"Don't worry, we'll help you catch her, but let's have tea first," they said.

They had earlier dug a deep pit and covered it with a white carpet. When the cannibal stepped onto the carpet, he fell into the pit and then the hunters buried him alive.

After wandering for several days, Sang gi `du li ma reached a place ruled by three kings. There sons, the princes were choosing their wives at a big party. Many girls were in three lines. The girls in each line wore a particular color of clothes. One line wore red clothes, another wore yellow, and the girls in the third line were clad in white. Every girl hoped to be chosen by a prince. After some time passed, one prince chose a girl from the white line. Another prince chose a girl from the red line and the third prince chose Sang gi `du li ma from among the beggars who were not in the lines.

The father of the third prince was very unhappy with his son's choice and shouted, "You didn't choose from the white line, the red line, or even the yellow line! You chose a beggar! Live by your own efforts if you want her!"

The king gave the couple an old female yak, an old ewe, and a mare, and threw them out of the palace. After several years, the yak, the mare, and the sheep had all given birth to many offspring and the young couple had become rich.

One day, Sang gi `du li ma said to her husband, "I want to visit my mother."

They discussed the idea and decided to go. When they reached her mother's house, Sang gi `du li ma called to her mother. "No one calls me mother anymore," her mother said, tears welling in her eyes, "My daughter was killed by a cannibal."

"No, Mother, it's me, Sang gi `du li ma," her daughter replied, approaching her mother, smiling with delight. Her mother had missed her daughter so much after she went with the cannibal, which she had cried every day until her pillow was soaked with tears. The mother and daughter had missed one another terribly.

Sang gi `du li ma then took her mother to the home she shared with her husband and they lived happily ever after.

ནགས་ཀྱི་ཐག་ཐག

གནའ་སྔ་མོར་མིང་ལ་ནག་གི་ཐག་ཐག་ཟེར་བའི་འདྲེ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་། ས་ཆ་དེ་རུ་རྒྱལ་པོ་ཞིག་ལ་བུ་མོ་ཆེ་ཆུང་གསུམ་དང་མཛེ་མོ་ཁོག་སྟོད་གསེར་ཅན། ཁོག་སྨད་དངུལ་ཅན། སྐེད་པ་དུང་ཅན། སྣ་ཐུག་རྒྱལ་མོའི་དར་སྐུད་ཅན། ར་ཅོ་ལྕགས་ཀྱི་སྨྱུག་པོ་ཅན་ཞིག་ཡོད་པ་རེད། ཉིན་ཞིག་མཛེ་མོ་བོར་སོང་བས། ནག་གི་ཐག་ཐག་གིས་ཁ་རོག་གེར་མཛེ་མོ་འཁྲིད་དེ་རང་ཁྱིམ་གྱི་ནོར་ཁང་དུ་བསྐུངས། དེ་ནས་རྒྱལ་པོའི་བུ་མོ་ཆེ་བ་མཛེ་མོ་འཚོལ་དུ་སོང་སྟེ། ནག་གི་ཐག་ཐག་དང་ཐུག་པས། ཁོ་མོས " མཛེ་མོ་ཁོག་སྟོད་གསེར་ཅན། ཁོག་སྨད་དངུལ་ཅན། སྐེད་པ་དུང་ཅན། སྣ་ཐུག་རྒྱལ་མོའི་དར་སྐུད་ཅན་ཞིག་མ་རིག་གམ"ཞེས་དྲིས་པར། འདྲེ་མོས" མ་རིག མ་རིག"ཅེས་ལན་བཏབ་པ་དང་། "བུ་མོ་ཁྱོད་ཁྱིམ་དུ་ཕེབས་ཏེ་ལྟོགས་སྐོམ་སེལ་བར་གྱིས"ཅེས་ཁྱིམ་ལ་བོས་པས། བུ་མོ་དེ་ཁྱིམ་དུ་འོང་མ་ཐག་འདྲེ་མོས་བུ་མོའི་མགོ་ལ་དབྱུག་པས་བརྒྱབ་ནས་བསད་ཅིང་། ཐེམ་པོ་རོ་སྐམ་དུ་བཙུག ཡང་བུ་མོ་འབྲིང་བ་མཛེ་མོ་འཚོལ་དུ་ཡོང་སྟེ། ནགས་ཀྱི་ཐག་ཐག་ལ" མཛེ་མོ་ཁོག་སྟོད་གསེར་ཅན། ཁོག་སྨད་དངུལ་ཅན། སྐེད་པ་དུང་ཅན། སྣ་ཐུག་རྒྱལ་མོའི་དར་སྐུད་ཅན 'ཞིག་དང་ཨ་ཅེ་ཞིག་ཨེ་མཐོང་ངམ " ཞེས 'དྲིས་པས། འདྲེ་མོས" མ་རིག མ་རིག བུ་མོ་ཁྱིམ་དུ་ཕེབས་ཏེ་ལྟོགས་སྐོམ་ཞིག་སེལ་བར་གྱིས"ཅེས་བོས་པ་ན། བུ་མོ་འབྲིང་བ་ཡང་ཁྱིམ་དུ་ཐོན་མ་ཐག་འདྲེ་མོས་བུ་མོས་མགོ་ལ་དབྱུག་པས་བརྒྱབ་ནས་བསད། ཐེམ་པོ་རོ་སྐམ་དུ་བཙུག དེ་ནས་བུ་མོ་ཐ་ཆུང་མཛེ་མོ་འཚོལ་དུ་སོང་སྟེ། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱིས་དྲིས་བ་ནང་བཞིན་ནགས་ཀྱི་ཐག་ཐག་ལ་དྲིས་པས། འདྲེ་མོས་སྔར་བཞིན" མ་རིག མ་རིག་བུ་མོ་ཁྱིམ་དུ་ཕེབས་ཏེ་ལྟོགས་སྐོམ་སོལ "ཅེས་ཟེར་བ་ལྟར་ཁྱིམ་དུ་སོང་།

སྐབས་དེར། འདྲེ་མོ་ཚང་ལ་ཆུ་མེད་པས་བུ་མོས་འདྲེ་མོ་ཆུ་ལེན་དུ་མངགས་པ་དང་། འདྲེ་མོ་ཆུ་ལེན་དུ་འགྲོ་སྐབས་བུ་མོས་ཆུ་ལེན་བྱེད་ཀྱི་ གྲོད་པུ་ལ་ཁབ་གཙགས་བརྒྱ་དང་འབུག་གཙགས་བརྒྱ་བྱས་ཏེ་བཟུངས། འདྲེ་མོས་ཆུ་བླངས་ནས་ཡོང་དུས་གྲོད་པུ་ནང་དུ་ཆུ་མ་འཚོགས་པས། འདྲེ་མོས་རང་གི་སོ་དང་སྐྲ་བལ་ནས་བརྒྱམས་ཀྱང་མ་འཚོགས་པར་ཡང་ནས་ཡང་དུ་ཆུ་ལེན་དུ་འགྲོ་དགོས་པ་བྱུང་། འདྲེ་མོ་དེ་ཆུ་ལེན་དུ་སོང་ཤུལ་ནས་མོས་ཁང་བའི་ནང་དུ་གང་སར་བསློགས་དུས། ཐབ་ཁུང་ནང་ནས་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་ཤི་མ་གསོན་དུ་འདུག་པ་ཕྱིར་ཐོན་ནས། བུ་མོ་ལ" ཁྱོད་འདི་ནས་མ་འདུག། ང་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ལོ་ཚོད་སྙེང་འདིར་ཡོང་ནས་ད་བར་དུ་ལུས། ཁྱེད་ཀྱི་མཛེ་མོ་ནོར་ཁང་ནང་དུ་ཡོད་ལ། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱི་རོ་སྐམ་ནང་ན་ཡོད། ཁྱོད་ཀྱིས་ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱི་རོ་བླངས་ནས་ཐབ་ཁའི་ཐོག་ན་བདུད་རྩི་རྫ་མ་གང་ཡོད་པ་དེས་ཐེམ་པོའི་སྙིང་དུ་བྱུགས་ཚེ་ཕྱིར་སླར་གསོན་ཐུབ་པས་དེ་ལྟར་གྱིས། འདི་ནས་མ་འདུག་མྱུར་དུ་སོང "ཞེས་ཟེར་བ་ལྟར་བགྱིས་པས། ཨ་ཅེ་གཉིས་སླར་གསོན་པ་དང་གཅེན་གཅུང་གསུམ་ཀས་མཛེ་མོ་འཁྲིད་དེ་སྒོར་བྲོས་པ་ན། འདྲེ་མོས་བདས་ཀྱང་རྗེས་མ་ཆོད་པས། གཅེན་གཅུང་གསུམ་ཀ་ཕྱིར་རང་ཡུལ་དུ་ཐོན་ཏེ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་བཞིན་བསྡད་དོ།

森 林 塔 塔

从前有一个叫森林塔塔的女妖，那地方的国王有三个女儿和一只上身是金、下身是银、腰身是螺、角是百炼钢、鼻环是七彩丝的牦牛。

有一天，国王的牦牛弄丢了，被森林塔塔牵到自己的牛圈里拴起来。国王的大女儿来森林塔塔家里找牦牛，她问森林塔塔："请问你有没有看到一只上身是金、下身是银、腰身是螺、角是百炼钢、鼻环是七彩丝的牦牛啊？"女妖回答："没看见，不如进来喝口茶解解渴吧！"她刚进门，就被森林塔塔一棒子打死，尸体被装进了一口棺材里。二女儿来找牦牛，又问了同样的问题，森林塔塔回答："没见到，不如进来喝口茶解解渴吧！"二女儿刚进得门来，又被森林塔塔挥棒子打死，尸体被装进另一口棺材里。

后来小女儿也来找牦牛，又向森林塔塔问了同样的问题，森林塔塔又像以前一样回答："没见到，进来喝口茶解解渴吧！"小女儿便进去了。可是小女儿非常聪明，她看到女妖家里没有水，就给女妖一个被针扎得千疮百孔的牛皮水袋，让她去取水。女妖取水回来的路上水流光了，任凭她想尽办法把孔堵上都于事无补。趁女妖取水之机，姑娘把屋子里各处翻了个遍。她从厨灶里拉出一个半死不活的老太太，老太太说："姑娘，你赶快离开这里，我也是在你这个年纪来这之后就滞留到现在。你要找的牦牛在牛圈里拴着，你的两个姐姐也在这儿，她们的尸体被分别装在两口棺材里。你把灶头上的那两坛酒洒在你姐姐的尸体上，她们便会复活，然后带着牦牛和两个姐姐逃命去吧！"姑娘按老太太所说救下两个姐姐，然后三姐妹牵着牦牛逃了出去，任凭女妖怎么追都没能追到。三姐妹平安地回到了家，从此过上了幸福快乐的生活。

Thag thag Of the Forest

Long ago there lived a ghost called the Thag thag of the Forest in an area ruled by a king who had three daughters and a yak-cow crossbreed that had metal horns. The upper part of the cow's body was made of gold, the middle part was made of silver, and the lower part was made of conch. The rope passing through the cow's nose was made from the queen's silk.

One day, the cow was lost and Thag thag took it to her yak enclosure and kept it tethered. One of the king's daughters came and asked, "Did you see a cow whose upper part is gold, middle part is silver, lower part is conch, and has a rope through its nose made from the queen's silk?"

"I didn't see any animal like that. Little girl, please come in. Eat some food and drink some tea," said Thag thag. Just after she entered the house, the ghost hit the girl's head with a stick, killing her. Then she put her corpse in a coffin. The second girl came and asked the ghost if she had seen the cow. The ghost also killed her and put her in the coffin. The third girl then came and asked the same question as her sisters had. She was also invited into the house for food and tea.

Thag thag had no water in the home and said she would go fetch some. Before she left to fetch water, the third girl used a needle and pricked the ghost's leather bag a hundred times. When the ghost went to fetch water, the water leaked from the leather bag. The ghost pulled out her own teeth and hair trying to stop the leaks, but was unsuccessful. While the ghost was away, the girl searched the house and found an old woman, who was almost dead. She said, "Little girl, don't stay here. I have been a prisoner here since I came. Your cow is in the yak enclosure, your sisters are in the coffin, and there is a crock of nectar on the stove. If you pour the nectar on your sisters, they will return to life. Don't stay here! Go! Go!" said the old lady in the stove. The youngest sister resurrected the two girls and fled with the cow. The ghost later chased the girls but she could not catch them. The three sisters arrived home and led a happy life.

མིང་སྲིང་གཉིས་དང་མི་དཀར་རྟ་དཀར།

སྔོན་ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒན་པོ་རྒན་མོ་གཉིས་ལ་བུ་བུ་མོ་གཉིས་ཡོད། བུ་ལོ་ན་ཆུང་དྲགས་པས་རོལ་རྩེད་ཁོ་ན་ལས་ལས་ཀ་གང་གི་ཡང་གོ་མི་ཆོད་པས། རྒན་པོས་བུ་འདི་ལོ་ཆེ་རུ་ཕྱིན་ན་མ་གཏོགས་ཕག་དང་གཉིས་སུ་མ་མཆིས་པས། ཟ་མ་ཆུད་ཟོས་སུ་གཏོང་བ་ཙམ་ལས་ཅི་ལ་ཡང་མི་ཕན་ཞེས་སེམས་ཏེ། རང་གི་རྒན་མོར་གྲོས་བྱས་ཀྱང་རྒན་མོས་ལོ་ཆེ་རུ་ཕྱིན་ན་བུས་ཀྱང་ལས་ཀ་ལས་ཐུབ་པ་སོགས་ཇི་ལྟར་བཤད་ཀྱང་། རྒན་པོས་མ་ཉན་པར་སྒམ་ཆུང་ཞིག་བཟོས་ཏེ། རྒན་མོ་དང་བུ་མོ་གཉིས་སོ་སོར་ནགས་དང་ཟོག་འཚོ་རུ་སོང་ཤུལ་དུ། སྒམ་ཆུང་ནང་དུ་བུ་བཞག་ཅིང་དེར་ཤ་དང་གོ་རེ། མར་སོགས་ཙུང་ཙམ་རེ་ཡང་བཞག་སྟེ། སྒམ་ཁར་ཟྭ་བརྒྱབ་ནས་ཆུ་ལ་བསྐྱུར།

དགོང་ཁར་རྒན་མོ་དང་བུ་མོ་གཉིས་ཕྱིར་སླེབས་དུས་བུ་ཆུང་མེད་སྟབས། སེམས་ཤིན་ཏུ་འཚབ་ནས། རྒན་པོ་ལ་དྲིས་པ་ན། རྒན་པོས། དེ་སྔོན་སྒོ་ཁ་ན་རྩེད་ཀྱིན་འདུག་ཅིང་རྒྱ་ཚོང་བ་ཞིག་ཀྱང་འདུག་པས་དེས་འཁྲིད་སོང་བ་ཡིན་ནམ། ཞེས་སོགས་ཀྱི་མགོ་སྐོར་གྱི་སྐད་ཆ་རྐྱང་རྐྱང་བཤད་པས། བུ་མོས་སྒམ་ཆུང་བཙལ་བ་ན་སྒམ་ཆུང་ཡང་མེད་པས་ཆུ་ལ་བསྐྱུར་བ་རྟོགས་ནས་ཆུ་ཁར་རྒྱུགས་པ་ན། སྒམ་ཆུང་ཆུའི་དཀྱིལ་དུ་གཡེང་བ་མཐོང་ནས་སེམས་ཤིན་ཏུ་སྐྱོ་སྟེ་གླུ་འདི་ལྟར་བླངས་སོ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །སྨིང་ཆུང་ལོ་ལོ་ཨ་ཅེ་ཉོན། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །གོ་རེ་ཟོས་ནས་ཨེ་ཚར་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །མར་ལོ་ཟོས་ནས་ཨེ་ཚར་གཟིགས །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཤ་ཤ་ཟོས་ནས་ཨེ་ཚར་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །རྐང་པ་ཆུ་ཡིས་ཨེ་བརླན་ཐལ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །

དེ་ནས་སྨིང་ཆུང་གིས་ཨ་ཅེ་ལ་ཕྱིར་གླུ་འདི་ལྟར་བླངས་སོ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཨ་ཅེ་ལོ་ལོ་དོན་འགྲུབ་བོ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཨ་ཅེ་ལོ་ལོ་བསམ་འགྲུབ་བོ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ངས་མར་ལོ་ཟོས་ནས་འདྲ་འདྲ་ཡིན། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །གོ་རེ་ཟོས་ནས་ཚར་སོང་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། ཤ་ཤ་ཟོས་ནས་འདྲ་འདྲ་ཡིན། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། རྐང་པ་ཆུ་ཡིས་མ་བརླན་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། ང་སྨིང་ཆུང་སྡུག་བསྔལ་བཤད་ལས་ཅི། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཁྱོད་མཚོ་ཁར་མ་འདུག་ཡུལ་ལ་སོང་། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །

དེ་ནས་ཡུན་ཙམ་འགོར་རྗེས་ཡང་ཨ་ཅེ་ཡིས་ཡང་གླུ་འདི་ལྟར་བླངས་སོ། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། སྨིང་ཆུང་ལོ་ལོ་ཨ་ཅེ་ཉོན། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །མར་ལོ་ཟོས་ནས་ཨེ་ཚར་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཤ་ཤ་ཟོས་ནས་ཨེ་ཚར་གཟིགས ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། རྐང་པ་ཆུ་ཡིས་ཨེ་བརླན་ཐལ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །

དེ་ནས་སྨིང་ཆུང་གིས་ཨ་ཅེ་ལ་ཕྱིར་འདི་ལྟར་བླངས་སོ། མ་ཎི་ཨ་མས་དབྱངས། ཨ་ཅེ་ལོ་ལོ་དོན་འགྲུབ་བོ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཨ་ཅེ་ལོ་ལོ་བསམ་འགྲུབ་བོ། ། ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཁྱོད་མཚོ་ཁའི་མ་འདུག་ཡུལ་ལ་སོང་། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཤ་ཤ་ཟོས་ནས་ཚར་ཟོང་གཟིགས །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ངས་མར་ལོ་ཟོས་ནས་ཚར་སོང་གཟིགས། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་

ཧཱུྃ། །ཀྱང་པ་ཆུ་ཡིས་བཀླན་དང་གཟིག ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ང་སྙིང་ཆུང་སྡུག་བསྔལ་བཤད་ལས་ཅི། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །ཁྱོད་མཚོ་ཁར་མ་འདུག་ཡུལ་ལ་སོང་། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། །

དེ་ནས་སྐྱེས་པ་ལམ་འགྲོ་པ་ཞིག་དང་འཕྲད་པས་བུ་མོས། སྐྱེས་པ་མྱི་མེད་རྟ་མེད་པོ། ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་ལེན་རོགས་ཞུ། །ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་བླངས་བཏང་ན། །ཁྱོད་ཆུང་མ་དགོས་ན་ང་ཡིས་བྱེད། །བུ་ཕྲུག་དགོས་ན་སྙིང་ཆུང་སྟེར། །ཞེས་བརྗོད་ཀྱང་། ལམ་འགྲོ་བ་དེས་ཆུང་མ་དང་བུ་ཕྲུག་གང་ཡང་མི་དགོས་ཞེས་བརྗོད་དེ་སོང་།

དེ་ནས་མྱི་ནག་རྟ་ནག་ཅིག་དང་འཕྲད་པས་བུ་མོས། སྐྱེས་པ་མྱི་ནག་རྟ་ནག་པོ། །ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་ལེན་རོགས་གནང་ངས། །ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་བླངས་བཏང་ན། །ཆུང་མ་དགོས་ན་ང་ཡིས་བྱེད། །བུ་ཕྲུག་དགོས་ན་སྙིང་ཆུང་སྟེར། །ཞེས་བརྗོད་ཀྱང་། ལམ་འགྲོ་བ་དེས་ཆུང་མ་དང་བུ་ཕྲུག་གང་ཡང་མི་དགོས་ཞེས་ཟེར་ཞོར་དུ་སོང་།

དེ་ནས་མྱི་དཀར་རྟ་དཀར་ཅིག་དང་འཕྲད་པས་བུ་མོས། །སྐྱེས་པ་མྱི་དཀར་རྟ་དཀར་པོ། །ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་ལེན་རོགས་གནང་ངས། །ངའི་སྙིང་ཆུང་མཚོ་ལས་བླངས་བཏང་ན། །ཆུང་མ་དགོས་ན་ང་ཡིས་བྱེད། །བུ་ཕྲུག་དགོས་ན་སྙིང་ཆུང་སྟེར། །ཞེས་བརྗོད་པ་ན། ལམ་འགྲོ་བ་དེས་ཆུང་མ་དང་བུ་ཕྲུག་གཉིས་ཀ་དགོས་ཞེས་བརྗོད་དེ་ལྕགས་ཀྱུ་ཙུང་རིང་བ་ཞིག་བཙལ་ཏེ་སྙམ་ཆུང་མཚོ་ལས་བླངས། སྙམ་ཁའི་ཟླ་བཅག་ཏེ་ཤི་ལ་ཉེ་བའི་སྙིང་ཆུང་ལ་རྩམ་ཐང་ཤིག་བླུད་དེ་སྲོག་བསྐྱབས་ནས་སྐྱེས་པ་མྱི་དཀར་རྟ་དཀར་གྱི་རྟ་ཐོག་ལ་བསྐྱོན་ཏེ་ཕོ་ཚང་ལ་སོང་ནས་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བ་རོལ་མགོ་ཚུགས་པ་ན། སྔོན་གྱི་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ཁ་མ་སོས་ནམ་མ་ལངས་པར་ཟས་སློང་གི་ཡོང་པ་ན། བྱིས་པ་གཉིས་ཀྱིས་ཟས་ཟ་མ་རེ་བྱིན་ནས་ཕྱིར་འགྲོ་རུ་བཅུག དེ་ནས་སྐྱེས་པ་མྱི་དཀར་རྟ་དཀར་དང་བུ་མོ་གཉིས་གཉེན་བསྒྲིགས་པར་མ་ཟད། སྙིང་ཆུང་དང་ལྷན་དུ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏོ། །

姐弟俩和英俊潇洒的骑者

从前有一个地方，住着一对老夫妇。老夫妇膝下有一男一女。男孩年幼，整日游玩，对家里丝毫帮不上什么忙。老头心想，这男孩一无是处，甚至是浪费食物。便私下与老妇商量，要抛弃儿子，老妇如何劝说都无济于事。有天，老头自个儿做了一个木箱，等母女俩外出砍柴、放牧之时，把儿子放入木箱，并放了些少量的肉、干粮、酥油等，锁好箱子后抛入河中。傍晚，母女俩回到家里，看到儿子不在，心急如焚，忙问老头。老头说道："方才在大门口玩耍，一个商人也在此，是否被商人领走了呢？"尽说了些骗人的话。女儿找木箱不在，便猜到弟弟被狠心的父亲投入河中，急忙奔到河边，看到木箱在河中漂浮，心痛如绞，万分沮丧，唱道："六字真言是母亲的心声，亲爱的弟弟听姐说，干粮是否吃完了，酥油是否吃完了，肉是否吃完了，小脚是否弄湿了，六字真言是母亲的心声"。

弟弟回唱道："六字真言是母亲的心声，亲爱的姐姐万事如意，酥油吃到一半了，干粮已经吃完了，肉已吃到一半了，小脚还未弄湿，不说小弟痛楚了，姐姐快快回家去，六字真言是母亲的心声"。

没过多时，姐姐又唱道："六字真言是母亲的心声，亲爱的弟弟听姐说，干粮是否吃完了，酥油是否吃完了，肉是否吃完了，小脚是否弄湿了，六字真言是母亲的心声"。

弟弟回唱道："六字真言是母亲的心声，亲爱的姐姐万事如意，姐姐快快回家去，酥油已经吃完了，干粮已经吃完了，肉已经吃完了，小脚已经弄湿了，不说小弟痛楚了，姐姐快快回家去，六字真言是母亲的心声"。

在河边，姐姐碰到一个徒步者。便请求道："请你救救我的小弟弟，要是救回我的小弟弟，你若需要妻子我可以嫁给你，你若需要儿子我的弟弟可以做你的儿子"。那个徒步者说："我既不需要妻子，也不需要儿子"，便转身走了。

后来姐姐又碰到一个骑黑马，肤色黝黑的人。请求道："请你救救我的小弟弟，要是救回我的小弟弟，你若需要妻子我可以嫁给你，你若需要儿子我的弟弟可以做你的儿子"。那个骑者说："我既不需要妻子，也不需要儿子"，说完也转身走了。

后来姐姐又碰到一位英俊潇洒、骑着白马的人，姐姐又上前请求道："请你救救我的小弟弟，要是救回我的小弟弟，你若需要妻子我可以嫁给

你，你若需要儿子我的弟弟可以做你的儿子”。那位英俊潇洒的骑者道：“妻子和儿子都要”，并找了一条较长的钩子，把箱子从河中打捞出来，救出了奄奄一息的弟弟。这位英俊潇洒的男人带着姐弟俩回到他们家，让他们享受着衣食无忧的生活。而老夫妇生活日渐破落，到处乞讨为生，姐弟俩时常施舍一些食物给他们。后来姐姐与这位英俊潇洒的骑者喜结良缘，并和弟弟一起过着幸福美满的生活。

The Two Sisters, the White Man, and the White Horse

An old couple had a daughter and a young son who did no work, he just played everyday. The old man thought that the son was useless and just like a pig, doing nothing and wasting food. He discussed this with his wife, who argued that the son would be able to do things when he grew up. The old man was still not convinced.

The old man made a box in which he intended to stuff the son. While the old man's wife and daughter were away, the old man put his son inside the case with some meat, bread, and butter and then locked it, took it to a river, threw it into the current, and left.

The old lady returned in the afternoon, when she learned that her son had disappeared, she was frightened and asked the old man where he was. The old man replied, "He was just now playing at the door. There was also a Chinese merchant there, so maybe he took him," pretending to know nothing.

The girl looked for the case in the home and when she didn't find it, she ran to the river and saw the case floating in the middle of the river. She was so sad to see her brother in the case and sang, "My little brother, please listen, did you finish eating the bread? Did you finish eating the butter? Did you finish eating the meat? Are your feet wet?"

Then her brother sang back, "My dear sister, my butter is almost finished. I finished eating the bread. I almost finished eating the meat. My feet are wet. Let's not talk about my sadness. Please don't stay at the river and go home."

On the way back home, the girl met a passerby and said, "Hello, sir, please help get my brother out of the river. If you do, I'll be your wife if you need one. I'll give you my brother if you need a son." The man ignored her and left.

After a while, she met a dark man on a black horse and said, "Hey, dark man on a black horse! Please help me take my brother out of the river. If you do, I'll be your wife if you need one. I'll give you my brother if you need a son." The dark man said he needed neither and left.

Later, she met a pale man on a white horse and said, "Hey, pale man on a white horse! Please help me get my brother out of the river. If you do, I'll be your wife if you need one. I'll give you my brother if you need a son."

The passerby said, “I need a wife and a son.” Then he looked around, found a metal hook, used the hook pull the little boy from the river, broke the lock on the case and took the boy out and fed him tsampa. The little boy was saved. They put him on horseback to go to the pale man’s home and began a happy life together.

Meanwhile, the old couple had been reduced to such poverty that they had become wandering beggars. The old couple’s son and daughter gave them some food and sent them back home. Later, the pale man and the girl married and lived a happy life with the little boy.

སྲས་མོའི་ལྷམ་དང་བུད་མེད་འཚུ་བའི་གཏམ་རྒྱུད།

དེ་ཡང་དང་པོ་ཙ་ན། ཡུལ་གྲུ་ཞིག་ན་མ་བུ་གཉིས་འདུག་ལ། ཁོང་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་འཚོ་བའི་རྟེན་གཞི་ནི་བུ་ཆུང་ནགས་སུ་སོང་ནས་བུད་ཤིང་བཏུས་ནས་དེ་བཙོང་ནས་ངན་ངོན་གྱི་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད།

ཉིན་ཞིག བུ་ཆུང་ནགས་སུ་སོང་ནས་བུད་ཤིང་ཁུར་ཏེ་ནགས་འདབས་སུ་ཐོན། ནགས་འདབས་དེ་ན་ཇོ་སེང་གེ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་།བུ་ཆུང་དེས་རྒྱུན་པར་བུད་ཤིང་ཇོ་སེང་གེའི་སྟེང་བཞག་སྟེ་ངལ་གསོས་ནས་སྡོད་ཀྱིན་ཡོད་པས། ཇོ་སེང་གེས་བཤད་རྒྱུར“ཁྱོད་དུས་རྒྱུན་ངའི་ལུས་སྟེང་དུ་བསྡད་དེ་ངལ་གསོ་བ་ཅི་ཡིན། ངའི་ལུས་ཕུང་གིས་མི་བཟོད་པར་འདུག ཁྱོད་ཀྱིས་ཐང་དུ་ངལ་གསོས་དང་། ཁྱོད་ལ་རྒྱུ་ནོམ་པ་ཅི་ཞིག་མཁོ་རུང་ངས་བྱིན་ཆོག”ཅེས་བཤད་པ་ན། བུ་ན་རེ“འོ་ན་ང་ལ་སྣ་རེ་ཞིག་དགོས་ཞེས་ལན་བཏབ་པས། ཇོ་སེང་གེས་ཁོ་ལ་སྣ་རེ་རྣོ་ངར་ཅན་ཞིག་བྱིན། དེ་ལྟར་བུ་དེས་སྣ་རེ་ཁྱེར་ཏེ་རྒྱུན་པར་ནགས་སུ་ཕྱིན་ཏེ་བུད་ཤིང་བཏུས་ཏེ་དུས་ཡུན་རིང་པོ་འགོར།

ཉིན་ཞིག་ཁོ་རང་སྔར་བཞིན་ནགས་སུ་བུད་ཤིང་འཚུ་རུ་ཕྱིན་པ་ན། སྡོང་པོ་ཞིག་གི་རྩེ་རུ་རིན་ཆེན་མུ་ཏིག་གི་བཀྲག་མདངས་འཚེར་བའི་ལྷམ་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང། ཁོའི་ལྷམ་དེ་ཁྱེར་ནས་ཡུལ་དུ་ཕྱིན་པ་ན། ཡུལ་མི་རྣམས་ལ་ལྷམ་འདི་སུས་ཡིན་ཞེས་རེ་རེ་བཞིན་དྲིས་པས། སྤྱི་མི་ཞིག་གིས“འདི་རྒྱ་ནག་གོང་མའི་སྲས་མོའི་ལྷམ་རེད”ཅེས་ལན་བཏབ། མི་དེ་དང་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ལྷམ་དེ་རྒྱ་ནག་ཡུལ་དུ་ཁྱེར། དེ་ནས་ཁོང་གཉིས་རྒྱ་ནག་གོང་མའི་ཕོ་བྲང་དུ་སླེབས་ནས། རྒྱལ་པོ་ལ་དོན་དག་རེ་རེ་བཞིན་བཤད་པ་ན།། རྒྱལ་པོས་རང་གི་སྲས་མོའི་ལྷམ་ཡིན་པ་ཤེས་ནས་ཁོ་ལ་བྱ་དགའ་གྱ་ནོམ་པ་གནང་ཏེ། རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོ་འཚོལ་དུ་མངགས། བློན་པོ་འཁོར་དང་བཅས་པ་བྲག་གི་རྩེ་མོ་དགུང་ལ་ཟུག་འདྲ་ཞིག་གི་ཀེད་དུ་དུ་བྲག་ཁུང་གཏིང་ཟབ་པ་ཅིག་ཡོད་པ་དེར། བློན་པོ་རྣམས་ཀྱིས་སྐ་རགས་མཐུད་ནས་ཁོ་བོ་མར་བྲག་ཁུང་ནང་དུ་བསྐུར། ཁོ་བོས་འདྲེ་ཐན་གཉིད་དུ་ཡུར་སྐབས་དང་བསྟུན་ནས་སྔོན་ལ་འདྲེ་ཐན་གྱི་གཡས་གཡོན་གཉིས་སུ་ཡོད་པའི་གསེར་དངུལ་གྱི་སྤྲུལ་བ་གཉིས་བསད། རྗེས་སུ་གསེར་སྟ་གནམ་ལ་ཕྱར་ཏེ་འདྲེ་ཐན་བསད་ཅིང་རྒྱལ་པོའི་སྲས་མོའི་སྲོག་བསྐྱབས། བྲག་ཁུང་དེའི་ནང་དུ་འབྲུག་ཅིག་བཟུང་ཡོད་པ་དེའི་ལྕགས་ཐག་བཅད་པ་དང་འབྲུག་དེ་ལ་ཞོན་ནས་བྲག་ཁར་ཐོན། མཐར་ཁོ་རྒྱལ་པོའི་བུ་མོ་དང་གཉེན་སྒྲིག་བྱས་ཏེ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ་ཏོ། །

拾柴禾的小伙子和公主鞋

很久以前，有个地方住着一对母子，他们靠小伙子上山打柴来维持生计。

有一天，小伙子背着柴禾走到山下的一座狮子石像上坐着休息时，石狮子开口说道："你为什么非得每天坐在我身上休息呢？我实在是支撑不下去了。请你坐到地上休息吧！你想要什么我都会给你的。"小伙子回答："那我想要一把斧头。"石狮子便给了他一把能披荆斩棘的非常锋利的金斧头。小伙子拿着那把锋利的斧头，又像往常一样上山砍柴，回家卖柴。不知过了多久，有一天，小伙子走到森林中砍柴时，在一棵树的枝桠上发现了一双光彩夺目的鞋子，他便拿着那双鞋回家一一向村民问这是谁的鞋子，其中一个村民说这是汉族皇帝最疼爱的公主的鞋子。于是他在村民的陪同下走到汉族皇帝所居住的宫殿里，向皇帝禀明实情。皇帝看到公主的鞋子，知道了公主遭遇不测，便赏赐给他们很多金银财宝，并派小伙子去寻找公主的下落。小伙子在锦衣卫的陪同下来到一座悬崖峭壁上，壁檐上有一个山洞，公主被妖怪抓进了洞里。他们趁妖怪睡着之际，用自己的腰带打结成长长的绳子，将小伙子吊进了山洞。小伙子先是砍掉了守护在妖怪左右的金蛙和银蛙，挥起金斧头砍掉了妖怪的脑袋，救下了公主。顺便砍断了捆着一条龙的绳索，和公主一起骑上龙飞到峭壁上。后来，小伙子在皇帝的指婚下迎娶了公主，过着幸福快乐的生活。

The Woodcutter and the Princess's Shoe

A woman and her son made a living by cutting and selling firewood. One day when the boy was in the forest collecting wood he rested on a stone image of a lion. Suddenly, a voice said, "Why do you always sit on me when you rest? I can bear it no longer. Please rest on the ground and I will give you whatever you want." The boy then asked for an ax and the lion gave him a very sharp ax. He then collected much more wood than before.

One day, he went to the forest as usual and discovered a shining shoe in a tree. He brought the shoe back to his village, and asked who owned the shoe. A villager told him that it belonged to the emperor's daughter. The son then went to the emperor's palace with the shoe where the emperor and the emperor recognized it as the princess's shoe. The emperor rewarded the boy and asked him to search for the lost princess.

He went to the middle of a rocky mountain with some of the king's ministers who lowered the boy into a deep ravine with their sashes tied together. He discovered a sleeping monster and killed the gold and silver frogs that surrounded it. Then he killed the monster with his ax and saved the princess.

He broke an iron chain that tethered a dragon and flew to the top of the rocky mountain. Later, he married the princess and had a happy life.

སྤྲང་པོའི་བུ་ཡིས་རྒྱལ་ས་བཟུང་བ།

གནའ་སྔ་མོར། ཡུལ་ག་གེ་མོ་ཞིག་ན་སྤྲང་པོ་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་འཚོ་བ་ཧ་ཅང་དཀའ་ཁག་གིས་རོལ་བཞིན་ཡོད་དེ། ཉིན་རྒྱུན་རྒན་མོ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་གཞན་ལ་བྲོ་བསླངས་ནས་ཉི་མ་འཁྱོལ་ཐབས་བྱེད་བཞིན་ཡོད་པ་རེད།

ཉིན་ཞིག་གི་སྔ་མོར། བུ་དེས་ཨ་མར་“མདང་དགོང་ཁོའི་ཕྲག་པ་གཡས་ན་ཉི་མ་འཆར་བ་དང་ཕྲག་པ་གཡོན་ན་ཟླ་བ་ཚེས་པ་ཞིག་རྨིས་བྱུང་། མདང་དགོང་གི་རྨི་ལྟས་ལ་བརྟག་ན་དེང་ཕྱིན་ཆད་ཨུ་མ་བུ་གཉིས་སྤྲང་མི་དགོས་པའི་སྔ་ལྟས་ཡིན་རྒྱུ་རེད། ཡིན་ཡང་ཨ་མ་ཁྱེད་རང་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སྤྲང་དུ་འགྲོ་ཆེ། མི་གཞན་ལ་དོན་དག་འདི་གཏན་ནས་གླེང་མི་རུང་”ཞེས་གདམས། ཕྱི་ཉིན། ཨ་མ་རྒན་མོས་རང་མ་བུ་གཉིས་ཀྱིས་དེང་ཕྱིན་ཆད་སྤྲང་བའི་འཚོ་བ་རོལ་དགོས་རྒྱུ་མ་རེད་ཟེར་བར་དགའ་བ་ཆེན་པོ་སྐྱེས་ཏེ། གསང་བ་དེ་ཁོག་ཏུ་སྦས་མ་ཐུབ་པར་གཞན་ལ་ཤོར།

དེ་ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གཡོག་པོ་ཞིག་གིས་གཏམ་དེ་ཐོས་རྗེས། དེ་མ་ཐག་ཏུ་རྒྱལ་པོ་ལ་ཡར་ཞུ་བྱས་པས། རྒྱལ་པོའི་སེམས་སུ་དེ་འདྲ་ཡིན་ཚེ་མི་དེ་ནི་རང་གི་རྒྱལ་ས་འཕྲོག་མཁན་ཞིག་ཡིན་ངེས་སྙམ་ནས། ཞི་ལུ་དེ་ཕོ་བྲང་དུ་འཁྲིད་དེ་མིག་ཡ་གཅིག་བཏོན་རྗེས། ཁོ་རང་བློན་རྒན་ཞིག་ལ་བསྐྱོན་ཅིང་། ལྷགས་ལྭ་དང་ལྷགས་ལྷམ་གྱོན་པའི་བློན་པོ་གཉིས་ལ“ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཞར་བ་འདི་འཁྲིད་ནས་ཀླུང་སེར་བུ་ཙམ་ཡང་མེད་པའི་ས་ཞིག་ལ་སྐྱོད་དགོས་པ་དང་། ལྷགས་ལྭ་དང་ལྷགས་ལྷམ་མ་རལ་བའི་བར་དུ་ཕྱིར་མ་ལོག་ཅིག”ཅེས་བཀའ་བསྒོས་ཏེ་ཞར་བ་དེ་ས་མཐར་སྐྱུགས།

བློན་པོ་གཉིས་ཀྱིས་བུ་ཆུང་དེ་ཁྲིད་ནས་ཉིན་ཞག་མང་པོར་སོང་ཞིང་། གསུམ་ཀ་ཧ་ཅང་ཐང་ཆད་པའི་དུས་ཞིག་ལ། བུ་ཆུང་དེས་བློན་པོ་གཉིས་ལ“ང་འདྲ་བའི་མིག་ལོང་བ་ཞིག་ཕྱིར་འགྲོ་ཐབས་མེད་ལ། ཨུ་ཚོ་ཟེ་འདྲའི་ཐག་རིང་དུ་སོང་ཡང་ཀླུང་སེར་བུ་ཙམ་ཡང་མེད་པའི་ས་ཞིག་ཡོད་མི་སྲིད། ལྷགས་ལྭ་དང་ལྷགས་ལྷམ་ཡང་རལ་རྒྱུ་དཀའ་མོར་འདུག དེ་བས་ཁྱོད་གཉིས་ཀྱིས་ལྷགས་ལྭ་དང་ལྷགས་ལྷམ་གཉིས་རྡོའི་ཐོག་ཏུ་བརྡུད་ཅིང་ཆུ་ནང་དུ་བཞག་ཆེ་ད་གཟོད་རལ་ལ་ཉེ་བར་ཡོང་། དེ་ནས་ཁྱེད་གཉིས་ཕྱིར་རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཏུ་ལོག་ཀྱང་ཁྲིམས་ཆད་མི་ཐོག”ཞེས་གདམས་པས། བློན་པོ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་བདེན་པར་འདོད་དེ་དེ་བཞིན་བསྒྲུབས་རྗེས་ཕྱིར་ཕོ་བྲང་དུ་ལོག

བློན་པོ་གཉིས་སོང་ཤུལ་དུ་ཁོའི་ཞྭ་མོ་སྔས་སུ་བྱས་ཏེ་ཉལ་ནས་བསྡད། ཡུད་ཙམ་འགོར་རྗེས་ཁོའི་མིག་སྤུབས་ཤིག་ནས་ཅུང་ཙམ་མཐོང་ཐུབ་པར་གྱུར་བའི་ཚེ། གླག་རྒོད་ཅིག་གིས་སྦྲུལ་ཕྲུག་ཅིག་ཁ་ནང་དུ་ཁྱེར་ཏེ་འཕུར་བ་མཐོང་བས། ཁོས་རྡོ་ཞིག་བླངས་ནས་བརྒྱབ་པ་ན་སྦྲུལ་ཕྲུག་དེ་ཁོའི་མགོ་ཐོག་ཏུ་ནར་གྱིས་ལྷུང་བ་དང་གླག་རྒོད་དེ་འཕུར་སོང་བ་རེད། ཁོས་སྦྲུལ་ཕྲུག་དེ་ད་དུང་ཉེན་ཁ་ཆེ་སྙམ་ནས་ཞྭའི་ནང་དུ་བཞག་སྟེ་མགོ་འོག་ཏུ

བཙུག་ནས་ཞལ་བསྒྲད་པ་ལ། སྤྲུལ་ཕྲུག་གིས “ང་ནི་ཀླུ་རིགས་ཤིག་ཡིན་པ་དང་། ཙུང་ཙམ་འགོར་ན་མི་ནག་ཧ་ནག་ཞིག་ང་འཚོལ་དུ་ཡོང་ངེས། དེ་ནི་ངའི་ཕུ་བོ་ཆེ་བ་ཡིན། དེས་ཁྱོད་ལ་བྱ་ནེ་ལེ་ཞིག་གིས་བྱེའུ་འབབ་འབུ་ཞིག་འཁུར་ནས་འགྲོ་བ་ཨེ་རིག་ཟེར་ན་ཁྱོས་དྲང་མོར་བཤད་མི་ཉུང་། ང་ཞར་བ་ཞིག་གིས་ཅི་ཞིག་རིག་ཐུབ་ཅེས་བཤད་དགོས། རྒྱུ་མཚན་ནི་ཁོས་ཁྱོད་ལ་ཅི་ཡང་མི་སྟེར། ཡང་མི་དམར་ཧ་དམར་ཞིག་ཡོང་ངེས། དེ་ནི་ངའི་ཕུ་བོ་བར་མ་ཡིན་ལ་ཁོས་ཀྱང་སྔོན་མ་ལྟར་དུ་དྲིས་ན་སྔོན་བཞིན་ལན་འདེབས་དགོས། དེས་ཀྱང་ཁྱེད་ལ་ཅི་ཡང་མི་སྟེར། དེ་ནས་མི་དཀར་ཧ་དཀར་ཞིག་ཡོང་ངེས་དེ་ནི་ངའི་ཨ་ཕ་ཡིན། དེས་བྱ་ནེ་ལེ་ཞིག་གིས་བྱེའུ་འབབ་འབུ་ཞིག་འཁུར་ནས་འགྲོ་བ་ཨེ་མཐོང་ཞེས་དྲིས་ཚེ་ཁྱེད་ཀྱིས་བདག་གི་སྲོག་བསྐྱབས་ཚུལ་དྲང་པོར་ཤོད་དང་ཁྱེད་ལ་དྲིན་ལན་མཇལ་ངེས། ཁྱེད་རང་ཀླུ་ཡུལ་དུ་ཁྲིད་དེ་ཁྱེད་ལ་གོས་འདོམས་ལ་ཚད་ནས་སྟེར་ཟེར། གསེར་བྲེ་ལ་འཇལ་ནས་སྟེར་ཟེར། དངུལ་སྣ་རེས་བཅད་ནས་སྟེར་ཟེར་ངེས་ཀྱང་། དེ་དག་ཕྱིར་ས་ཁར་ཐོན་ཚེ་ས་རྡོ་ཡིན་པས་ཁྱེད་ཀྱིས་ལེན་མི་ཉུང་། ཁྱེད་ཀྱིས་ཐབ་ཀའི་གཉའ་ཡི་དཀར་ཡོལ་དེ་དགོས་ཞེས་ཤོད་དང་དེས་ཁྱེད་ལ་ཕན་ཐོགས་ངེས”ཞེས་གདམས་པ་ལྟར། ཁོས་མི་ནག་ཧ་ནག་ལ་ཞོན་མཁན་དང་མི་དམར་ཧ་དམར་ལ་ཞོན་མཁན་གཉིས་ལ་གཏམ་དྲང་པོར་མ་བཤད་པར། མི་དཀར་ཧ་དཀར་ལ་ཞོན་མཁན་དེར་ལན་དྲང་པོར་བཤད་པས། མི་དེས“ཁྱོད་མཚོ་ནང་དུ་འགྲོ་དང་ངས་ཁྱོད་ལ་དགོས་དགོས་མཁོ་མཁོ་ཐམས་ཅད་སྟེར”ཟེར་བ་ལ། ཁོས“ང་མཚོ་ནང་དུ་འགྲོ་རྒྱུར་སྐྲག་གི”ཅེས་བཤད། མི་དེས“ཁྱོད་སྐྲག་ན་ཁྱོད་ཀྱི་མིག་གཉིས་ཚུམས་དང་ཁྱོད་མཚོ་ནང་དུ་ཐོན་ངེས”ཞེས་བཤད་དེ་མཚོ་ནང་དུ་ཁྲིད། ཁོ་མཚོ་ནང་དུ་ཐོན་རྗེས་ཀླུ་རྒན་དེས་ཁོ་ལ“ཁྱོད་ཅི་ཞིག་དགོས་བ་ཤོད་དང་དགོས་དགོས་ཚང་མ་སྟེར། གསེར་བྲེ་ལ་ཚད་དེ་སྟེར། དངུལ་སྣ་རེས་བཅད་དེ་སྟེར། གོས་འདོམ་ལ་འཇལ་ནས་སྟེར”ཞེས་བཤད་ཀྱང་། ཁོས་སྤྲུལ་ཕྲུག་དེས་གདམས་པ་ལྟར“ཁྱེད་ཚང་གི་ཐབ་ཀའི་གཉའ་ཡི་དཀར་ཡོལ་གསུམ་ཡོད་པ་དེའི་ནང་གི་གཅིག་དགོས”ཟེར་བ་ལ། ཀླུ་རྒན་དེས“སྦྱིར་འདི་སྟེར་མི་ཉུང་མོད་ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་བུའི་སྲོག་བསྐྱབས་པས་ཁྱོད་ལ་སྟེར་དགོས”ཟེར་ནས་དེ་བྱིན། དེར་མ་ཟད་ཁོའི་མིག་གཉིས་ཀྱང་སོས་སུ་བཙུག་རྗེས་ཁོ་ཕྱིར་མཚོ་ཁར་ཕུད། དེ་ནས་ཁོས་དཀར་ཡོལ་དེ་ཉུམ་ལ་བཙུག་ཏེ་སོང་བ་ན་མི་ཞིག་གིས་དབྱུག་པ་ཞིག་ཁུར་ནས་ཐེག་གི་མེད་པར་འགྲོ་བ་ཞིག་དང་འཕྲད་པ་ལ། བུ་ཆུང་དེས“ཁྱོས་རྟུལ་ཆུ་འཛར་བཞིན་དབྱུག་པ་དེ་ཁུར་ནས་དེ་ལ་དགེ་མཚན་ཅི་ཞིག་ཡོད”ཅེས་དྲིས་པ་ན། མི་དེས་གཞན་ལ་ཡོད་པའི་དངོས་པོར་རང་ཉིད་དགའ་ན། དབྱུག་པར་དེ་ལ་གཅར་རྟུང་བྱོས་ཏེ་ཕྲོགས་ཤིག་ཅེས་གདམས་ཚེ་དབྱུག་པས་དེ་ལྟར་སྒྲུབ་ངེས”ཟེར། བུ་ཆུང་གིས“དེས་ན་ཁྱོད་ཀྱི་དབྱུག་པ་དེ་ངའི་དཀར་ཡོལ་ལ་བརྗེས་དང་། འདིས་ཤའམ་མར་རམ་ཇ་སོགས་གང་འདོད་དུ་ཕབ་ཐུབ”ཅེས་བཤད་དེ་ཕན་ཚུན་བརྗེས། ཁོ་རང་ཡུད་ཙམ་ཞིག་ལ་སོང་བ་ན་ཁོས་དབྱུག་པར་ཝུ་གཉིས་ལ་བཟའ་བཏུང་ཅི་ཡང་མེད་ཅེས་དབྱུག་པ་མངགས་ནས་དཀར་ཡོལ་ཕྱིར་ཕྲོགས། དེ་ནས་ཙུང་ཙམ་སོང་རྗེས་མི་ཞིག་གིས་ལྷགས་ཀྱི་ཐོ་བ་ཞིག་སྔོན་བཞིན་ཁྱེར་བ་དང་འཕྲད། ཁོས་དེའི་དགེ་མཚན་དྲིས་པ་ན“ཐོ་བས་ཡང་མོར་གསུམ་

ཧྲུང་ཆེ། ལྷགས་མཁར་ཞིག་གི་རྙིང་གཞི་ཆགས་ཐུབ་པ་དང་། ཤེད་ཆེན་པོས་གསུམ་ཧྲུང་ཆེ་ལྷགས་ཀྱི་ཁང་བ་དགུ་ཐོག་ཅིག་འགྲུབ་ཡོང་”ཟེར་བ་ལ། ཁོས་སྔོན་བཞིན་དཀར་ཡོལ་གྱི་ནུས་པ་མི་དེ་ལ་བཤད་པ་དང་དཀར་ཡོལ་དང་ཐོ་བ་གཉིས་བརྗེས། དེའི་ཤུལ་ནས་ཡང་ཁོས་སྔོན་བཞིན་དབྱུག་པ་མངགས་ནས་ དཀར་ཡོལ་ཕྱིར་ཕྲོགས། དེ་ནས་ཡང་ཁོ་རྫ་འཇག་མ་ཁུར་བའི་མི་ཞིག་དང་འཕྲད། ཁོས་འཇག་མའི་དགེ་མཚན་དྲིས་པ་ན། མི་དེས“རྫ་འཇག་མ་འདི་འཛམ་པོའི་ངང་གསུམ་འཐེན་ན་གནམ་སྐྱུར་མོར་ཉུབ་ཐུབ་པ་དང་ཤེད་ཀྱིས་གསུམ་འཐེན་ན་ཆུ་ལོག་ཆེན་པོ་རྒྱུགས་ནས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་ཡང་ཁུར་ལ་ཉེ་བར་བྱེད་ཐུབ”ཅེས་བཤད་པ་ན། སྔོན་བཞིན་ཁོས་དཀར་ཡོལ་གྱི་ཡོན་ཏན་བཤད་པ་དང་དེ་གཉིས་བརྗེས། ཡུད་ཙམ་སོང་རྗེས་ཁོས་སྔར་བཞིན་དབྱུག་པ་མངགས་ཏེ་དཀར་ཡོལ་ཕྱིར་ཕྲོགས་པ་དང་དེ་ནས་ཁོ་རང་ཡུལ་ལ་ཐོན།

ཁོས་རྒྱལ་པོའི་སྙིང་དུ་སྙིང་ནད་ཀྱིས་མ་བཟོད་པར་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གཉའ་ནས་ལྷགས་ཀྱི་ཐོ་བས་ཡུན་གྱིས་གསུམ་དང་ཤེད་གྱིས་གསུམ་བརྡུངས་བས་ཁང་བ་དགུ་ཐོག་ཞིག་ཕུབ། ཕྱི་ཉིན་ཐ་མོ་རྒྱལ་པོས་བཙུན་མོ་ཆེ་བ་མངགས་ནས་མདང་དགོང་ཁོ་ཚང་གི་རྒྱབ་ནས་སྒྲ་སྐད་ཚོགས་ཤིག་གྲགས་པ་ཅི་ཞིག་ཡིན་པ་བལྟ་རུ་བཅུག བཙུན་མོ་ཆེ་བས་མོས་མཐོང་བ་ཇི་བཞིན་བཤད་པ་ན་རྒྱལ་པོས་ཁོང་ཁྲོ་དང་བཅས་མོ་བསད། དེ་ནས་བཙུན་མོ་བར་མ་མངགས་པ་ལ། ཕྱིར་ཡོང་ནས་དྲང་མོ་བཤད་ན་གསོད་པར་དོགས་ནས་རང་གིས་གྲི་རྩེ་ལ་རེག་ནས་ལག་པ་བཅད། དེ་ནས་བཙུན་མོ་ཆུང་བ་མངགས་པ་ལ་མོས་ཇི་ལྟར་བཤད་དགོས་པའང་མ་ཤེས་པར་ཁྱིམ་མཚེས་རྒན་མོ་ཞིག་ལ་བློ་དྲིས་ཤིང་རྒྱུ་མཚན་རྣམས་བཤད། དེ་ནས་བཙུན་མོ་ཆུང་བ་དེས་རྒན་མོ་དེའི་བཤད་པ་ལྟར་རྒྱལ་པོ་ཁོ་རང་དངོས་སུ་ཁྲིད་དེ་བལྟ་རུ་སོང་བ་ན། རྒྱལ་པོས་དོན་མི་ལེགས་པ་ཞིག་ཡིན་པ་ཤེས་ནས་ས་ཆ་ཡོངས་ལ་ཤིང་གི་དཔུང་བསྡུས་ནས་ལྷགས་མཁར་དེའི་ཕྱོགས་ཡོངས་ལ་ཤིང་བརྩིགས་ནས་མེར་སྒྲོན། དེ་ནས་བུ་ཆུང་དེ་འོག་གི་ཁང་བ་ངར་བ་ན་རིམ་བཞིན་ཐོག་ལ་བྲོས་ཤིང་། དགུ་ཐོག་གི་རྩེ་ལ་ཐོན་པ་ན་འཇག་མ་ཙུང་ཙམ་གསུམ་འཐེན་པས་གནམ་ཉུབ་ཅིང་། ཤེད་ཀྱི་གསུམ་འཐེན་པས་ཤ་འོད་རྒྱུགས་ཏེ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་ཡང་ཆུས་ཁུར་ལ་ཉེ་བར་བྱས་པ་ན། རྒྱལ་པོས་མི་དེ་ནི་དེ་སྔོན་ཁོས་མིག་བརྟོན་ཏེ་མཐར་བསྐྲད་པའི་བུ་ཆུང་དེ་ཡིན་པ་ཤེས་ནས། རྒྱལ་པོས་རྒྱལ་ས་ཁོར་སྤྲད་པ་དང་རང་ཉིད་བློན་པོ་བྱས་ཏེ་བསྡད། མཇུག་མཐར་བུ་ཆུང་དེ་རྒྱལ་པོར་བསྡད་ནས་འབངས་རྣམས་བྱམས་ཀྱིས་བསྐྱངས་ཤིང་། རང་གི་ཨ་མ་ཕོ་བྲང་དུ་ཁྲིད་ཡོང་སྟེ་མཉམ་དུ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་ལོངས་སྤྱོད་དོ། །

穷娃夺王位

很久以前，在某个地方，有一对老母亲和她的儿子一起过着很艰苦的生活，经常以乞讨为生。

有一天早上，儿子对母亲说，他昨晚做了一个很奇怪的梦，梦里他的左右肩上升出了太阳和月亮，老母亲想了一会儿后对儿子说："你做的这个梦预示着今后我们不会再靠讨饭过活啦！"儿子叮嘱母亲说："母亲您到王宫那里乞讨时，不要告诉别人这件事，以免惹是生非啊！

但是，第二天，老母亲因为不以乞讨而生的预兆而一时狂喜，对众人说出了儿子的好梦，老母亲的话被王宫里的一个仆人听见之后并告诉了大王，大王一想，真有这么一个人的话，那肯定是要夺我王位的。于是大王下令把老母亲的儿子抓回王宫，挖出了一只眼后，并嘱咐两个仆人把老母亲的儿子流放到一个不长草的蛮荒之地。

两个仆人带着老母亲的儿子行程了无数个日日夜夜，最后实在累得走不动了，儿子对两个仆人说："我一个瞎子是不可能回去的，你们回去跟大王说把我留在一个不毛之地就行了，那样大王是不会怪罪你们的。"两个仆人一听，觉得也没什么不妥，就回宫复命去了。那两个仆人走后，老母亲的儿子把草帽当做枕头想躺下休息一会儿，就在这个时候他忽然看见一只鹞鹰叼着一条小精蛇，他连忙拿起石头打鹞鹰，那条小精蛇就掉到他的身边，然后他把小精蛇放在帽子里。这时，小精蛇说它是龙王的太子，一会儿有个身穿黑色盔甲、骑着黑马来找寻我的，就是我大哥，他问你有没有看见一只鹞鹰叼着一条小精蛇飞过，你不要如实回答，你就说我一个瞎子能看见什么，因为就算你如实说了他也不会给你什么好处的；之后要来一个穿红衣、骑着红马的，他是我二哥，他会问你同样的问题，你也不要如实答复，他也不会给你什么；最后会来一个身穿白衣、骑着白马的是我父王，这次你要如实回答，说出你是如何救了我，他一定会感谢你的，而且会把你带到龙宫，要给你很多东西，但那些东西其实都不能用，在我们家的大灶上方有个碗，你就要它，它会让你万事如愿的。

于是，他就按照太子的说法去答复那三个人，最后身穿白衣、骑着白马的那个人说带他去龙宫给他所想要的东西，龙王说："你害怕去龙宫吗？如果害怕，就把眼睛闭上这样我可以带你到龙宫。"他们到了龙宫之后，龙王就对他说："你有什么需要就尽管开口，金子、银子、礼服样样都有。"但

老母亲的儿子说："这些我统统不要"，他依照小精蛇的话，跟龙王提出了要大灶上方三个碗当中的其中一个。龙王想了想，一般这个碗是不能轻易给的，但是他救了我儿子的命，功劳极大，之后就决定给他这个神奇的碗，还治好了他的眼睛。

老母亲的儿子回到海滨后，拿着自己的碗漫步，这时，他遇见了一个扛着一根棍子的人，他问到："你这么费力地扛着一根棍子干嘛？"那个人说："如果有我喜欢的东西，我只命令这根棍子它就会帮我抢过来，满足我的需求。"男子听完后，就说起了自己宝物的神奇之处：如果饿了，碗里就有饭，如果渴了就会有水喝。说完之后他们就交换了宝物。结果男子走了一段路之后，就命令棍子把那个神奇的碗抢了回来。

男子又走了一段路之后，遇见一位带着一个大锤子的人，男子问："这个锤子有何用处。"那个人说："用我的锤子，往地上轻轻地敲三下，就会出现铁堡的基地，狠狠地再敲三下，就会出现九层楼。"于是他们交换了宝物，男子又照旧把碗抢了回来。

之后男子又遇见了带着一根茅草的人，问起了茅草的神奇之处，那个人说："轻轻地拉三下，就可以呼风唤雨，狠狠地拉三下，就可以洪涝成灾。"于是他们交换了法宝，过一阵子后男子又命令棍子把碗抢了回来，然后他就带着四件宝物回了自己的家。

由于他无法容忍以前大王对他的所作所为，所以在王宫后面用大锤子筑起了九层的铁堡，第二天早晨，大王跟皇后说："昨夜王宫后边大吵大闹，你去看一下。"皇后把亲眼所见如实上报后，大王却在一怒之下杀了她，大王又派贵妃，贵妃害怕遇到和皇后一样的下场，就用刀砍下了自己的手，之后又派二贵妃，她不知所措只好请邻里的老奶奶当自己的顾问，二贵妃照老奶奶的话把国王领到外边去看，国王察觉到情况有点不妙，所以命令下人用柴火堆在铁堡的周围点火，铁堡逐渐热了起来，男子从一楼跑到楼顶，用他的茅草呼风唤雨发起了洪水，差点儿把王宫也冲走。这时，大王知道了那个男子就是自己以前流放的那个男孩，无奈之下，大王只好把王位传给男子，自己作了他的臣相。男子当上国王之后，政治开明，国泰民安，从此母子两个过上了幸福美满的生活。

The King and the Poor Man

An old beggar mother and her son lived in dire poverty and lived by begging for food. The son said to his mother one morning, “Last night I dreamed of the sun shining from my right shoulder, and the moon shining from my left shoulder. This must be auspicious. I’m sure we won’t need to beg in the future. Please don’t tell others about this dream when you go to enjoy the sunshine by the wall of the king’s palace.” However, the mother was so delighted with what she had heard that she could not control herself, and told others she met at the wall of the king’s palace.

As soon as one of the king’s servants heard the dream, he reported to the king, who worriedly thought, “If that is the case, he will surely take control of my kingdom.” Then he called the beggar’s son to the palace, gouged out one of his eyes, and banished him under the watch of two ministers who wore armor. The king dismissed them, saying, “Take him to a desolate place. Don’t return until your armor and metal shoes are worn out.”

The two ministers took the beggar’s son and walked for days and nights. Eventually they were tired of walking and began complaining. The boy said, “Dear ministers, the king asked you to take me away until your armor and metal shoes are worn out, but that’s impossible! You should rub your clothes and shoes on a rock and then put them in water. They will then quickly become worn out and you will be able to go home without fear of punishment from the king.”

The two ministers did as he said, and soon returned to the palace. After the ministers left, they boy lay on the ground, using his hat as a pillow. Through his one good eye he saw a kite carrying a baby snake. He threw a stone at the kite and, though he did not hit it, the frightened the bird dropped the snake, which fell right on his head. Worried that the kite would still try to catch the snake, he hid it under his hat.

After a while, the snake said, “I’m a water deity and a black man on a black horse will soon come and ask you if you saw a kite carrying a serpent. Don’t tell the truth. Just reply that you are blind and can’t see anything. He is my eldest brother and will give you nothing for saving my life. After the black man, a red man on a red horse will come and ask you the same thing. Give the same answer. He is my elder brother and won’t give you anything for saving my life. Next, a white man on a white horse will come and ask you the same thing. This time tell the truth. He is my father and he will repay your kindness. He will lead you to the realm of water deities and offer you thousands of meters of silk and hundreds of kilos of gold and silver. However, all those things will become stone and soil as

soon as you return to land. Ask only for the bowl on the stove, and it will benefit you in the future."

The black man soon came riding a black horse and the red man came next riding a red horse. When they asked if he had seen a kite and a serpent, he lied. He only told the truth to the white man on a white horse. Then the white man said, "Please come with me under the sea and I'll give you whatever you want."

"I'm afraid to go under the sea," replied the boy.

The white man said, "There's nothing to be afraid of. Close your eyes. When you open them again, you'll be in the realm of the water deities." Then the white man led him underneath the sea.

Once in the realm of the water deities, the king said, "Please tell me what you want. I can give you thousands of meters of silk or hundreds of kilos of gold and silver to show my gratitude."

When the boy requested only one of the three bowls on the stove, the king said, "I really shouldn't give you this bowl, but because you saved my son, I can only agree." With the bowl's magic help, the beggar's eye-sight recovered completely and the king of the water deities took him back above the sea.

The boy kept the bowl in his robe and wandered about. One day he met a man carrying a heavy piece of wood, "Why are you carrying that piece of wood and sweating like a bullock?" asked the boy.

"If you want anything from others, this piece of wood will beat them and obtain it for you," the man explained.

"My bowl can provide meat, butter, tea, whatever you want. How about exchanging your piece of wood for my bowl?" said the boy, and they then exchanged. After a short while, the boy said to the magic branch, "We have nothing to eat now, please bring the bowl back to me." The branch then flew away, beat the man, and brought the bowl back.

Next, he met a man carrying an iron hammer. When he asked the man what the hammer was for, the man replied that when the hammer struck thrice lightly, the foundations of a building would appear, and if it struck three times forcefully, a nine-floored iron building would appear. Then, he explained the use of his bowl and exchanged it. After a while, he sent the branch to bring back the bowl.

He next met a man carrying straw. When he asked the use of the straw, he learned that if the straw was pulled lightly, it would make the sky cloudy, and if it was pulled forcefully, a flood would destroy the king's palace. Then the boy explained the use of his bowl, exchanged it, and then sent the branch to bring the bowl back. Soon afterwards, he arrived home.

He was still angry with the king, went behind the king’s palace, used his hammer to lightly hit the ground three times, and then forcefully hit the ground three times. A nine-floored iron building appeared.

The next morning, the king ordered his oldest queen to find out what the strange sounds were from behind the palace. She reported exactly what she saw and the king killed her in anger. Then the king ordered another queen to investigate and report. Afraid that the king would kill her if she told the truth, she cut her finger on the blade of a knife as an excuse to escape the punishment. Finally the king ordered his youngest queen to investigate. She went to their neighbor to ask advice. The old woman advised her to convince the king to go look for himself, and that is exactly what she did.

When the king saw the nine-floored iron building, he was astonished. He collected firewood from all the villages under his administration, piled it around the iron building, and set fire to it.

When the first floor heated up, the boy went up to the upper floor, and gradually reached the ninth floor. He then lightly pulled the straw three times, and it became cloudy. When he pulled forcefully three times, a flood struck, destroying the king’s palace.

Afterwards, the king gave the kingdom to the beggar’s son and served him as a minister. The new king treated the civilians kindly and led a happy life with his mother.

ཟོག་རྫི་དང་སྦྲུལ་བ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། ཞི་ལི་ཟོག་རྫི་ཞིག་ཡོད་པ་དེས་ཉིན་ཞིག་ཁོ་ཟོག་འཚོ་བར་སོང་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་པའི་ལམ་དུ་སྦྲུལ་བ་ཞིག་མཐོང་། ཁོས་སྦྲུལ་བ་དེ་ཡུལ་ལ་ཁྱེར་ཡོང་ནས་སྒོ་འགྲམ་དུ་སླེ་པོ་ཞིག་གི་འོག་ནས་བཞག་པ་དང་། ཉིན་བཞིན་བྲོ་ཟས་ཡོད་ཚད་རང་གིས་མ་ཟོས་པར་སྦྲུལ་བར་བྱིན་པས། ཟོག་རྫི་དེའི་ལུས་སྟོབས་ཉིན་རེ་ལས་ཇེ་ཞན་དང་ལུས་ཀྱི་མདངས་ཉམས་ཤིང་སྐམ་པོར་གྱུར་པ་ཁོའི་ཨ་ཕས་མཐོང་བས། ཨ་ཕས་སེམས་སུ་བུ་ཕྲུག་འདི་ལ་དོན་ཅི་ཞིག་བྱུང་སོང་ངམ་ཞེས་བསམ་ནས་ཉིན་འགའ་ལ་བརྟག་པའི་ཚེ། བུ་ཕྲུག་གིས་རང་གི་ཟས་སྐལ་ཡོད་ཚད་རང་གི་མ་ཟས་བར་སྒོ་འགྲམ་གྱི་སླེ་པོའི་འོག་གི་སྦྲུལ་བར་སྟེར་གྱིན་ཡོད་པ་ཤེས་པས། ཕས་བུ་ལ་སྦྲུལ་བ་གཞན་ལ་སྐྲོད་དགོས་ཞེས་བཤད་པ་ན། བུས་བཤད་རྒྱུར་སྦྲུལ་བ་དེ་རང་གིས་ཆུང་དུས་ནས་བསྐྱངས་པ་ཡིན་པས་སྦྲུལ་བ་དེར་གཞན་ལ་སྐྲོད་དགོས་ཚེ་ངེས་པར་དེ་ལ་ཟ་མ་བསྐྱལ་དགོས་པའི་རེ་བ་བརྗོན་པ་ན་ཕས་ཀྱང་དེ་ལྟར་ཁས་བླངས། བུ་ཕྲུག་གིས་སྦྲུལ་བ་ཐག་རིང་གི་བྲག་ཁུང་ཞིག་ཏུ་བསྐྱལ་ཅིང་ཁོའི་ཨ་ཕས་ཀྱང་ནམ་རྒྱུན་སྦྲུལ་བ་དེ་ལ་ཟ་མ་མང་པོ་ཤིང་རྟ་བཞག་ཏེ་བསྐྱལ། སྦྲུལ་བ་དེས་ཟས་མང་པོ་ཟོས་པས་ལུས་སྟོབས་རྒྱས་ཏེ་བྲག་ཁུང་ནང་དུ་མི་ཤོང་བ་ཞིག་ཏུ་གྱུར། སྐབས་དེར། ས་ཆ་དེ་ན་རྒྱལ་པོ་གཉིས་ཡོད་པ་དེ་གཉིས་ཀྱིས་རྒྱལ་སྲིད་འཕྲོག་རེས་བྱེད་བཞིན་ཡོད་པས་བུ་དེ་ཡང་དེའི་ནང་ཞུགས་ཏེ་རྒྱལ་སྲིད་རེ་ཨེ་ཐོབ་ལྟོས། དེ་བས་སྦྲུལ་བར་ཟས་སྐལ་ཆད་དེ་ལམ་འགྲོ་བ་མང་པོ་ཟོས་པ་དང་། ཉིན་ཞིག་སྦྲ་བས་ཁ་ལུང་བ་འདྲ་ཞིག་གདངས་ནས་མི་མང་པོ་ཁྱུར་མིད་གཏོང་རྩིས་བྱས་པ་ན། དེའི་གྲས་སུ་བུ་ཕྲུག་དེའང་འདུག་པས། བུས“ངས་ཁྱོད་ལ་ཟ་མ་བྱིན་ནས་ནར་སོན་དུ་བཅུག་པས། ཁྱེད་ང་ཡང་ཟ་རྩིས་ཡིན་ནམ”ཞེས་བཤད་པ་ན། སྦྲུལ་བས“ངས་ཁྱོད་ད་རག་བར་དུ་ཨེ་ཡོང་བསམ་ནས་སྒུག་ཏེ་བསྡད་ཀྱང་ཡོང་རྒྱུ་མི་འདུག་པས་ངའི་ཁ་ཟས་ཚར་ནས་མི་ཡང་མང་པོ་ཞིག་ཁ་ཟས་སུ་བྱས་པ་ཡིན། ད་ལྟ་ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་ཁོག་པ་ཤོགས་དང་ཁོག་པའི་ནང་དུ་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ཞིག་ཡོད་པས་དེས་ཁྱོད་ཀྱི་བསམ་དོན་ཡིད་བཞིན་འགྲུབ་ཐུབ”ཅེས་བཤད། བུས“ངས་ཁྱེད་རང་བསད་ནས་ནོར་བུར་མི་བརྗེ”ཞེས་བཤད་པས། སྦྲུལ་བས་རང་ཉིད་ཀྱིས་ཕོ་བ་བཤགས་ནས་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ཁོ་ལ་བྱིན། དེ་ནས་བུ་དེས་ནོར་བུ་ཁྱེར་ནས་གཡུལ་སར་སོང་བས་ཤི་བོ་མང་དུ་འདུག་པ་མཐོང་བས། ཁོས་ནོར་བུས་བེམ་པོ་དག་རེག་པ་ཙམ་གྱིས་མི་རྣམས་སླར་དབུགས་སོས་པ་དང་། ཁོས་ནོར་བུ་དེ་སྲུད་པས་རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱང་ཁོ་ལ་ཐོབ་སོང་ངོ་། །

神蛙与牧羊男孩

很久很久以前，在一个小村庄里有一个牧羊的小男孩。

有一天他放完羊回家的路上捡到了一只受伤的青蛙，于是就把它带回了家里，对他每天细心照顾，用自己仅有的口粮喂那只青蛙而自己则饿着肚子。日子一久他的身体变得越来越消瘦，小男孩的父亲感到很疑惑，详细一查才发现儿子是将自己的口粮喂给了一只青蛙，于是父亲就要求儿子将青蛙扔掉，儿子就说青蛙是自己所救，怎么也不肯，父亲再三劝说之后，儿子才终于答应了，不过却说如果要扔掉必须给他足够的食物才愿意。父亲拗不过儿子就答应了他的要求，儿子就把青蛙送到了很远的一个山洞里，父亲也准备了几车粮食一同送去，年复一年青蛙越长越大，几乎快长满了山洞。

这一年两个国家正为争夺国土而开战，当年的小男孩也长成了大小伙儿，他也参与到战争中，希望得到一片领土。而那只青蛙则因为没有食物可吃吃了很多过路人，这天，他又对着一个行人张开大口，刚把这人衔到口中，这人就开口道："我当年救了你并帮你疗伤还给你食物吃，难道你却要反过来吃了我吗？"青蛙一惊，这才认出是那男孩，于是就说："我一直等着你来看我，等到食物都吃完了，可你还没来，我无奈之下只好吃人。"接着又说："你现在就把我的肚子划开，里面有一件宝物，你把宝物取出，带在身边，以后就能心想事成。"男孩当即就说："我不会为了拿到宝物而杀了你，这样我做不到。"青蛙很感动，它乘男孩不注意划开了自己的肚子，将宝物交给了男孩，男孩很伤心，在掩埋了青蛙的尸体之后。拿着宝物一直走啊走，在到了一个地方之后他看到了很多老百姓的尸体，他对着宝物默默祈祷，奇迹发生了，那些人竟然复活了。就这样，他依靠宝物的力量得到了大片的国土，过上了幸福的生活。

The Herdsman and the Frog

A boy who herded livestock once found a frog on his way back home, picked it up, put it by the gate under a basket, and fed the frog using his own food. As boy became progressively thinner, his father noticed and found that the boy was giving all his food to the frog under the basket.

The father ordered his son to give the frog away. The boy said that he had fed the frog since he was young. He asked his father whether or not his father would provide food for the frog if the frong needed to be carried away. The father agreed and provided the frog with carts of food when the son took the frog to a cave. After awhile the frog became so large that he hardly fit in the cave. At this time, two kings and the boy were each struggling for the throne. The frog was hungry, since all the provided foods were finished, so it killed many people to eat. It also caught the boy.

The boy shouted, “I fed you and you still want to eat me!” “I have been waiting for you because all my food is finished. I was forced to eat people to live. Please cut open my stomach and you will find a precious stone there. It will make all your dreams come true,” said the frog.

The boy refused and said, “I don’t want to take your life to get that precious stone.”

Then the frog cut open his own stomach and handed the precious stone to the boy.

The boy went to the scene of a recent battle and found many people dead on the battleground. They all came back to life after he touched them with the precious stone. Eventually the precious stone helped the boy get the throne.

ཕུ་ནུ་གཉིས།

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་ཕུ་ནུ་གཉིས་ཡོད་ཅིང་ཁྱིམ་ཚང་ཧ་ཅང་དབུལ་པོ་ཞིག་ཡིན། ཕུ་བོར་ཆུང་མ་ཡོད་ལ་ནུ་བོ་ད་དུང་གཉེན་སྒྲིག་མེད། ཁྱིམ་ཚང་དེ་ལ་ད་དུང་བ་གླང་ཧ་ཅང་ལེགས་པོ་མི་སྐྱད་གོ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་། དུས་རྒྱུན་དུ་ཕུ་ནུ་གཉིས་མཉམ་དུ་བ་གླང་འཚོ་རུ་སོང་ནས་བ་གླང་ལ་ཆུ་གང་ཞིམ་དང་རྩྭ་གང་བཟང་ལ་རོལ་དུ་བཅུག་ཅིང་། ཞོར་དུ་བུད་ཤིང་འཐུས་ནས་འཚོལ་བ་རོལ་ཐབས་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད།

རེ་ཞིག་གི་ཚེ་ན། སྲུ་མོས་ངན་སེམས་བཅངས་ཏེ“ངེད་ཚང་དབུལ་པོ་ཡིན་པས། ངེས་པར་དུ་ཁྱིམ་ཚང་གི་རྒྱུ་ནོར་སོ་སོར་བགོས་ཤིང་། ནུ་བོ་གཅིག་པུ་ཁྱིམ་གཞི་འདི་ནས་ཕྱིར་ཕུད་ཆེ་འཚོ་བའི་ཕྱོགས་གང་ཐད་ནས་ཟེ་བཟང་དུ་འགྲོ་ངེས་ཞེས”བསམས་སྟེ། རང་གི་ཁྱོ་བོར་དུས་རྒྱུན་པར་དེ་ལྟར་བཤད །

ཉིན་ཞིག ཕུ་བོས་ནུ་བོ་ལ“ངེད་གཉིས་ཁྱིམ་གཞི་བགོས་ཏེ་སོ་སོར་བསྡད་ན་ག་འདྲ་འདུག”ཅེས་བློ་དྲིས་པར། ནུ་བོས“ཕུ་བོ་ལགས། ངེད་ཚང་གི་འཁྱོར་བ་དེ་འདྲ་བཟང་པོ་མེད་པས་ཁྱེད་ཀྱིས་ད་དུང་དེ་ལྟར་མ་བཤད། ངས་བུད་ཤིང་མང་པོ་འཐུས་ནས་བསོད་རྗེས་ཁྱིམ་གཞི་སོ་སོར་བགོས་ན། ངེད་གཉིས་ལ་བགོ་བྱའི་ནོར་ཡང་ཅུང་ཙམ་ཡོད་ངེས”ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ནུ་བོས་ཉི་མ་འགར་ཁ་མི་གྲགས་པར་ཉིན་མོར་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་། ཡང་སྲུ་མོས་ཕུ་བོ་ལ་ཁྱིམ་སོར་སོར་བསྡད་ན་བཟང་ཚུལ་མང་པོ་བཤད་པས། མཐར་སྲུ་མོ་དང་ཕུ་བོ་གཉིས་ཀྱི་འདོད་པ་ལྟར་ཁྱིམ་གཞི་སོ་སོར་བགོ་བར་གྲོས་མི་འཆམ་ག་མེད་བྱུང་། ཕུ་བོས་ནུ་བོ་ལ“ཝ་ཚང་ལ་བགོ་བའི་ནོར་གཞན་ཅི་ཡང་མེད་དེ། ཡོད་པ་ནི་བ་གླང་དང་། ཤིང་རྟ། ཁང་བ་བཅས་གསུམ་ཡིན་པས། ཁྱེད་ལ་གང་དགོས”ཞེས་དྲིས། ནུ་བོས“ང་ལ་བ་གླང་དང་ཤིང་རྟ་གཉིས་དགོས”ཞེས་བཤད་པས། ཕུ་བོས་བ་གླང་དང་ཤིང་རྟ་གཉིས་ནུ་བོ་ལ་བྱིན། དེ་ནས་ནུ་བོས་བ་གླང་ལ་ཤིང་རྟ་འདྲུད་དུ་བཅུག་ནས་ས་ཆ་ཤིན་ཏུ་ཐག་རིང་ཞིག་ཏུ་སོང་བ་དང་། ལམ་བར་དུ་རི་བོ་མཐོན་པོ་ཞིག་གི་ཉེ་འགྲམ་དུ་ཐོན་དུས། ཤིང་རྟ་འཆགས་ཤིང་བ་གླང་ཡང་གནས་དེ་རུ་ཤི་སོང་བ་རེད། བ་གླང་འཆི་ཁར་མདུན་ཕྱོགས་ཀྱི་རི་མཐོན་པོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་བསྟན་ནས“ཁྱོད་དེའི་སྟེང་དུ་སོང་ནས་བལྟས་དང་མཚོ་སྔོན་པོ་ཞེས་བའི་མཚོ་ཆེན་ཞིག་མཐོང་ངེས། ཁྱེད་རང་ས་དེ་ལ་སོང་དང་ས་དེ་ན་ཁྱེད་ལ་ཅི་ཞིག་འདོད་ན་ཅི་ཞིག་ཡོད། ཁྱེད་རང་གནས་དེ་ལ་སོང་ནས་གནམ་ལ་བལྟས་ནས་ཡུད་ཙམ་ཞིག་ལ་སྡོད་དང་། དེ་རུ་དུས་རྒྱུན་པར་ནམ་མཁའ་ནས་ལྷ་མོ་སྐོར་ཞིག་མི་ཡུལ་དུ་ཁྲུས་བྱེད་དུ་ཡོང་གིན་ཡོད་པས། དེའི་ནང་ནས་ལྭ་བ་ལྷང་ཁྲ་གྱོན་པའི་བུ་མོ་དེའི་ལྭ་བ་རྐུས་ནས་ཁྱོད་གནས་གཞན་དུ་སྐྱུངས་དང་། བུ་མོ་དེ་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མར་འགྱུར་ངེས”ཞེས་བཤད། ཁོའི་བ་གླང་གི་བཤད་པ་བཞིན་དུ་ཞོགས་པའི་སྐྱ་རེངས་ཤར་བ་དང་མཉམ་དུ་མཚོ་དེའི་ཉེ་འགྲམ་དུ་སོང་དུས། མཚོ་དེའི་མཐའ་འཁོར་ན་ཡོད་པའི་རྩྭ་དང་ནགས་ཚལ། བྱ་བྱིའུ་རྣམས་ཀྱིས་སྐད་སྙན་སྣ་ཚོགས་སྒྲོག་པས་ཡིད་དབང་ཅིག་ཅར་དུ་འཕྲོག་པར་བྱེད་ཅིང་། ཅུང་ཙམ་འགོར་རྗེས་ནམ་མཁའ་ནས་ལྷ་མོ་མང་

པོ་མི་ཡུལ་དུ་ཁྲུས་བྱེད་དུ་འོང་། དེའི་ཁྲོད་དུ་བ་གླང་གིས་གདམས་པ་ལྟར་ལྭ་བ་ལྷང་ཚུ་གྱོན་པའི་བུ་མོ་དེ་ཡོད་ཅིང་། ཕོ་ཚོས་ཁྲུས་བྱེད་པའི་སྐབས་སུ། ནུ་བོས་ལྷ་མོ་ཚོའི་ལྭ་བའི་ཁྲོད་ནས་ལྭ་བ་ལྷང་ཚུ་དེ་ཁྱེར་ནས་ནགས་ཚལ་དུ་སྐུང་ནས་བསྡད། ཉུང་ཙམ་འགོར་རྗེས་ལྷ་མོ་ཚོས་རང་རང་གི་ལྭ་བ་གྱོན་ནས་ནམ་མཁར་འཕུར་སོད། གཅིག་ནི་རང་གི་ལྭ་བ་བཙལ་ཅིང་མ་རྙེད་པར་ཤུལ་དུ་ལུས། དེ་ནས་ནུ་བོ་དེས་ཕོ་མོའི་ལྭ་བ་ཁྱེར་ཏེ་མོའི་གམ་དུ་སོང་ཞིང་དགའ་བའི་གཏམ་དང་མཛའ་བའི་ཚིག་བཤད་པས། ཕོ་གཉིས་ཁྱོ་ཤུག་ཏུ་གྱུར་ནས་བདེ་སྐྱིད་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་ནས་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ།།

兄 弟 俩

从前有两兄弟，家境特别贫寒，家里有一头能听懂人话的老牛。哥哥娶了个媳妇而弟弟还没结婚。兄弟俩经常一起去放牛，他们给牛吃最嫩的草，喝最清的水，顺便靠拾柴禾为生。

有一天，嫂嫂心里生出不好的念头，她想："家境本来就不富裕，如果把家产分了，将弟弟赶出家，我们的日子就会好过一点的。"于是，她经常在丈夫耳边唠叨。哥哥就和弟弟商量："咱们分家怎么样？"弟弟说："哥，咱家的家境不好，你先别这样。等我拾了很多柴禾卖掉，咱再分家，我们每人就有稍多点的家产可以分了，"之后弟弟每天都一声不吭地上山拾柴禾。

嫂嫂见状，就越发费劲口舌说一些分家的好处，这使哥哥不得不受影响。哥哥又向弟弟提起了分家的事，他问弟弟："咱家可以分的家产就只有一头牛、一辆马车和一间房子。你要哪个？" 弟弟说："我要马车和牛"。于是哥哥就把马车和牛分给了弟弟，弟弟驾着牛车要到很远的地方，途中经过一座大山时马车坏了，老牛也生病死了。老牛在临死之前指着前面的大山说："你站在那儿就会看到一条叫做措恩宝（现在的青海湖）的美丽的湖水，那儿有你想要的一切。你到那儿之后仰望天上，经常有一群仙女来人间沐浴，其中有一位穿绿色霓裳的仙女，你把那件绿色霓裳偷来，并把它藏起来，这位仙女必将成为你的妻子。"

弟弟按老牛的授意，当清晨第一轮曙光照亮大地时来到托仑宝附近，湖边的草地、森林和鸟雀的啾鸣声仿佛将他的灵魂都要带走。他望向天际，没过多久，天上有一群仙女飞到湖边沐浴更衣，其中就有老牛说的穿绿色霓裳的仙女。等仙女们下水嬉戏之时，弟弟就拿起那件绿色霓裳转身藏到了森林中。不一会儿，仙女们各自穿着霓裳飞向天空，唯独剩下那位仙女焦急地找着自己的绿色霓裳。此时，弟弟将那件绿色霓裳拿给了仙女，并向她表示爱慕之意，他们果真如老牛所说的那样成为了夫妻，过着幸福美满的生活。

Two Brothers

Two brothers in a poor family had a bull that could understand human language. The older brother married while the younger one remained single. The two brothers often drove the bull where there was fresh water and good grass. As the bull grazed, they collected firewood to sell and thus made a living.

As time passed, the sister-in-law came up with an evil idea for getting rid of the younger brother so their lives would be better and urged her husband to persuade the younger brother to leave. One day he told his brother about his wife's idea.

"We're not rich and I think it's too early to discuss dividing our family. What do you think of living individually after we sell more firewood and have some savings? At that time we would have some property to divide," the younger brother responded.

The younger brother went to fetch firewood as usual every day, but the couple persistently urged him, and he finally agreed to leave. "We have nothing except the bull, a cart, and a house. Which do you want?" asked his brother.

"I want the bull and cart," said the younger brother. The younger brother then drove the bull to a distant place with the cart hitched behind it. Unfortunately, the cart broke and the bull said, "Go to that mountain facing us. There will be a lake behind that mountain where goddesses come to bathe. Take the green dress and hide. The girl whose dress you take will become your wife." Then the bull suddenly died.

The younger brother did as the bull instructed and when he reached the mountain top, he saw a lake surrounded by colorful flowers, and a forest with birds melodiously singing everywhere. Many goddesses from Paradise came to the lake to bathe, he happily took the green one among many dresses and then hid in the trees.

All the goddesses flew back to Paradise except the one who was sadly looking for her dress. The younger brother went to her and sincerely talked to her. Eventually they fell in love and lived happily ever after.

བརྩེ་སེམས།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། ས་ཆ་ཞིག་ན་སྲམ་པ་བ་གཅིག་དང་། ནེ་ཙོ་གཅིག ངང་པ་གཅིག་བཅས་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། ལོ་ཚོ་གསུམ་པོ་ཆུང་དུས་ནས་ཕན་ཚུན་ཏ་ཅང་མཐུན་པའི་རྩེད་རོགས་སུ་གྱུར། ཉིན་ཞིག་ནེ་ཙོ་ནགས་ཚལ་དུ་འཕུར། ངང་པ་མཚོ་མོ་ཞིག་གི་ཁར་འཕུར། སྐབས་དེར་སྲམ་པ་བ་ལ་སྐྱོ་གདུང་དྲག་པོ་སྐྱེས་ནས་ངུས། ངང་པ་དང་ནེ་ཙོ་གཉིས་ཀྱིས་འདི་ལ་སྙིང་རེ་རྗེ་འུ་ཅག་གསུམ་པོ་ཆུང་དུས་ནས་རྩེད་རོགས་ཡིན་པས་འདིའང་འཁྱེར་དགོས་ཞེས་བསམ་ནས། སྣེ་པོ་ལྕུ་བུའི་སྡོང་ཅིག་བཟོས་རྗེས་སྲམ་པ་དེའི་ནང་དུ་བཞག་པ་དང་། སྣེ་པོ་དེ་ཤིང་ཐུར་ཞིག་ལ་བཏགས་ཤིང་། ནེ་ཙོ་དང་ངང་པ་གཉིས་ཀྱིས་ཤིང་ཐུར་དེའི་སྣེ་གཉིས་ཁ་ལ་བཟུང་ནས་འཕུར་ཏེ་སོང་བ་རེད།

དེ་ལྟར་ས་ཆ་ཞིག་ལ་ཐོན་དུས། བྱིས་པ་མང་པོས་ལྟེ་བ་འཐུ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། དེའི་ཁྲོད་ཀྱི་བྱིས་པ་ཞིག་གིས"གློ་བཀོད་གན་སུ་ཞིག་གིས་དྲན་པ་ཡིན་ནམ"ཞེས་ཟེར་པ་དང་། ནེ་ཙོས"ངས་དྲན་པ་ཡིན"ཞེས་ཟེར་པས། སྟབས་མ་ལེགས་པར་ཁ་ནས་ཤིང་ཐུར་ཤོར་བས་སྲམ་པ་ས་ལ་ལྷུང་བ་དང་། དུས་མཉམ་དུ་ཁྭ་ཏ་ཞིག་འཕུར་འོང་ནས་སྲམ་པ་བཟུང་སྟེ་འཁྱུར་འགྲོ་བའི་སྐབས་ནེ་ཙོས། "ཁྭ་ཏ་ལགས། ཁྱེད་ཀྱིས་དེའི་མིང་ཤེས་འདོད་དམ"ཞེས་བཤད་པས། ཁྭ་ཏས"འདོད་ལགས"ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ནེ་ཙོས"དེའི་མིང་ལ་སེམས་དཔའ་ཟེར་ཞིང་། ཁྱེད་ཀྱིས་ལོ་ཟ་དུས་ཆུའི་ནང་དུ་གཙང་མར་འཁྲུས་རྗེས་ཟོ"ཞེས་གདམས་པས། ཁྭ་ཏས་ཀྱང་ཡ་ཟེར་ནས་འཁྱུར་ཏེ་ཆུ་འགྲམ་ཞིག་ཏུ་སོང་ནས་སྲམ་པ་འཁྲུ་བའི་སྐབས་སྟབས་མ་ལེགས་པར་སྲམ་པ་ཆུའི་ནང་གི་རྫ་ཞིག་གི་འོག་ཏུ་འཛུལ་ནས་སོང་། དེ་ནས་ཁྭ་ཏས་སེམས་དཔའ། སེམས་དཔའ་ཞེས་པོས་ཏེ་ཡར་ལ་རྒྱུག་ཅིང་། སེམས་དཔའ། སེམས་དཔའ་ཟེར་བཞིན་མར་ལ་རྒྱུག་པ་ལས་ཐབས་གཞན་མ་མཆིས་སོ། །

悲 悯 之 心

很久以前，有一只青蛙、一只天鹅和一只鹦鹉生活在一起，它们从小一起玩耍、一起长大，有着很深厚的感情。有一天，鹦鹉飞向森林，天鹅飞到一片湖水边，青蛙伤心地哭了起来。鹦鹉和天鹅顿时起了悲悯之心，它们商量着：“小青蛙是我们小时候的玩伴，我们现在会飞了，就要带它一起飞。”于是它们用草编了一个貌似背篓的东西，把青蛙放进里边，将小背篓绑在一条木棒上，然后用嘴叼住木棒两端开始了它们的飞行之旅。

它们飞啊飞，飞到了一个地方，有一群小孩在拾牛粪，其中一个看到鹦鹉和天鹅叼着一根木棒在飞行，便惊奇地呼喊：“那是谁的主意啊？”鹦鹉随即便说：“那是我想出来的。”一不小心木棒从嘴里掉下来，青蛙落到了地上。一只乌鸦过来想要将青蛙叼走时，鹦鹉说：“乌鸦，你不想知道青蛙的名字吗？”乌鸦回答：“想啊！”鹦鹉说：“它的名字叫悲悯之心，你在吃它之前一定要去河边洗干净。”乌鸦听了鹦鹉的话，将青蛙叼到河边准备洗时，一不留神，青蛙钻进河边的石头底下溜走了。随后乌鸦左蹦右跳地喊着：“悲悯之心！悲悯之心！”就这样把到嘴的美餐丢了。

Friendship

A frog, a parrot, and a goose lived together in one place. They were friends who got along well. One day the parrot was about fly to a big forest and the goose planned to fly to a beautiful lake. The frog could only stay behind alone. He became very sad and sobbed.

The two birds thoughtfully talked about how they had grown up together and therefore should take the frog with them. They made a small basket, put the frog in it, tied it to a stick, and then each bird held a stick end in their mouth and flew off.

As the birds were flying, carrying the frog in the basket, some children saw them and said, “What a clever idea! Whose idea was it? ”

The parrot proudly said, “It was my idea.”

As soon as he spoke, the frog fell to the ground. A crow caught the frog in its beak, before it hit the ground.

The parrot flew down and asked the crow, “Do you know its name?”

“No.” replied the crow.

“Its name is Brave-hearted. Wash it before you eat it,” the parrot instructed.

The crow took the frog near a river and, as he began to wash it, the frog escaped under a stone. The crow thus lost his delicious meal and realized the parrot had tricked him.

རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན།

དེ་ཡང་གནའ་སྔོ་མོའི་དུས་ཤིག་ལ། ཡུལ་གྲུ་ཞིག་ན་རྒྱལ་པོ་ཁྲོ་ཤུག་ཟུང་ལ་ཡིད་འོང་མཁའ་ཡི་མཛེས་བྱེད་འདྲ་བའི་སྲས་མོ་སྤུན་གསུམ་སྐྱེས་ཡོད་ནའང་། བུ་ཞིག་མ་སྐྱེས་སྟབས། གནའ་མི་བོད་ཀྱི་གདམ་དཔེ་ལ་ཕ་ཤུལ་བུ་ཡི་འཛིན་དགོས་ཞེས་རྒྱལ་པོས་དུས་རྒྱུན་རང་ཉིད་ལ་བུ་ཞིག་མ་སྐྱེས་ན་རང་ཉིད་ཤས་ཆེ་གཉོར་སྐྱོང་བྱེད་པ་དང་ཆེ་མཐུག་གི་བྱ་བཞག་མཐའ་དག་བུ་མོ་ཞིག་གི་མགོ་མི་ཐོན་པས་ཅི་ལྟར་བྱ་སྙམ་ནས་ཉིན་མཚན་ཁོར་མོ་ཡུག་ཏུ་སེམས་ཁྲལ་བྱས།

དུས་ཡུན་རིང་པོ་ཞིག་འགོར་ཙ་ན། སྲས་མོ་གསུམ་པོ་ན་ཚོད་སྨིན་ཏེ་གཉེན་དོན་སྒྲུབ་པའི་དུས་ལ་བབས་འདུག་པས། རྒྱལ་པོས་སྲས་མོ་གསུམ་པོ་འདིའི་ཚེ་གཅིག་གི་བདེ་སྐྱིད་དང་རང་ཉིད་ཀྱི་རྒྱལ་རྒྱུད་ཀྱི་ཆེད་དུ་མག་པ་ཞིག་ངེས་པར་དུ་བཙལ་དགོས་པ་དང་། རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན་ཞེས་པ་དེ་རང་གི་སྲས་མོ་ཞིག་གི་མག་པར་བསུས་ན་འོས་ཤིང་འཚམ་པར་འདོད། བསམ་ཡུལ་ལས་འདས་པ་ཞིག་ལ། ཉིན་ཞིག་རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན་གྱིས་དོན་དེ་ཉིད་རྟོགས་པས་སྤྲང་ཀན་ཞིག་གི་ཚུལ་དུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་དྲོང་རྒྱ་ཁར་འོང་ཞིང་། མཚན་མོར་དེ་རུ་བསྡད་དེ་སྲས་མོ་ཚོའི་གཤིས་རྒྱུད་ལ་བརྟག་པར་བསྒུགས།

ཕྱི་ཉིན། རྒྱལ་པོས་སྲས་མོ་ཆེ་བ་རྒྱ་ཁྱུར་དུ་མངགས་ཙ་ན། བན་ཀན་ཞིག་གི་རྒྱ་ལམ་གྱི་དཀྱིལ་དུ་ཉལ་ནས་བསྡད་ཡོད་པ་མཐོང་པས། སྲས་མོ་ཆེ་བས། ཨ་རོག བན་ཀན། ཕར་སོང་དང་། ངའི་ཨ་ཕའི་ལག་རྒྱ་ཚར་ཡོད། ངའི་ཨ་མའི་སྐོལ་རྒྱ་ཚར་ཡོད། ང་རང་མྱུར་བར་རྒྱ་ལེན་དུ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་བཤད་པ་ན། བན་ཀན་ན་རེ། ཁྱོད་རང་བྲེལ་ན་ངའི་སྟེང་ནས་ཕར་ལྡིང་སྟེ་སོང་ཆོག དལ་ན་ལམ་ཐག་སྐོར་ཏེ་སོང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ལམ་ཐག་སྐོར་ནས་འགྲོ་རྒྱུའི་དུས་ཚོད་མི་འདུག་ཅེས་ལན་བཏབ་པ་དང་ཁོའི་ཐོག་ནས་ལྡིང་སྟེ་སོང་།

དེའི་ཕྱི་ཉིན། སྲས་མོ་འབྲིང་བ་རྒྱ་ལེན་དུ་འགྲོ་བའི་ལམ་བར་དུ། རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན་ཡང་སྤྲང་ཀན་ཞིག་གི་ཚུལ་དུ་རྒྱ་ལམ་གྱི་དཀྱིལ་དུ་ཉལ་ནས་བསྡད་པར། སྲས་མོ་འབྲིང་བས། ཨ་རོག སྤྲང་ཀན། ཕར་སོང་དང་། ངའི་ཨ་མའི་ལག་རྒྱ་ཚར་ཡོད། ངའི་ཨ་ཕའི་མཆོད་རྒྱ་ཚར་ཡོད།   ང་རང་མྱུར་བར་རྒྱ་ལེན་དུ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་བཤད་པ་ན།   ཁྱོད་རང་བྲེལ་ན་ངའི་ཐོག་ནས་འགོམས་སྟེ་སོང་། དལ་ན་ལམ་ཐག་བསྐོར་ནས་སོང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ལམ་ཐག་བསྐོར་ནས་འགྲོ་རྒྱུའི་དུས་ཚོད་མི་འདུག་ཅེས་ཁོའི་ཐོག་ཏུ་འགོམས་ནས་རྒྱ་ལེན་དུ་སོང་།

ཉིན་གསུམ་པར། སྲས་མོ་ཆུང་བ་རྒྱ་ལེན་འགྲོ་བའི་ལམ་བར་དུ། རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན་སྔར་བཞིན་སྤྲང་ཀན་གྱི་ཚུལ་དུ་རྒྱ་ལམ་གྱི་དཀྱིལ་དུ་ཉལ་ནས་བསྡད་པས། སྲས་མོ་ཆུང་བས་བཤད་རྒྱུར། ཨ་རོག ཕར་སོང་དང་། ངའི་ཨ་ཕའི་ལག་རྒྱ་ཚར་ཟིན། ངའི་ཨ་མའི་སྐོལ་རྒྱ་ཚར་ཡོད། ང་རང་མྱུར་བར་རྒྱ་ལེན་དུ་འགྲོ་དགོས་ཞེས་བཤད་པ་ན། སྤྲང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་ཀོང་ཙེ་རབ་བརྟན་ན་རེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་ཅེ་གཉིས་ནི་ངའི་ཐོག་ཏུ་འགོམས་

ནས་ཕྱིན་པས། ཁྱོད་ཀྱང་བྲེལ་ན་དེ་ལྟར་སོང་ཆོག་ལ། དལ་ན་ལམ་ཐག་བསྐོར་ནས་སོང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ཐྲས་མོ་ཆུང་བའི་སེམས་སུ། ང་རང་འཇིག་རྟེན་འདིར་སྐྱེས་པ་ནས་ད་ལྟའི་བར་དུ་ཐ་ན་བྱ་བྱིའི་འབབ་འདུ་ཞིག་གི་སྟེང་དུའང་བསམ་བཞིན་དུ་འགོམས་མ་མྱོང་ལ། དལ་འབྱོར་གྱི་མི་ལུས་རིན་པོ་ཆེ་ཞིག་གི་ལུས་སྟེང་དུ་འགོམས་ནས་འགྲོ་ག་ལ་ཕོད་ཅེས་བསམ་ཏེ་ལམ་ཐག་སྐོར་ནས་འགྲོ་བའི་སྐབས། ཕོས་བུ་མོའི་འགྲོ་ལམ་བཀག་ཅིང་། ཁྱེད་ཚང་གིས་མག་པ་འདེམ་སྐབས་ང་རང་གདམས་ན་ཆོག་གམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཐྲས་མོ་ཆུང་བས་ངའི་ཁྱོད་རང་གདམས་ཆོག་མོད་འོན་ཀྱང་ཉིན་ཁ་ཤས་ངོ་ཟིན་དཀའ་བར་སྣང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ཡང་སྤྲང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་གྱིས་ངས་ནི་ལག་ཏུ་དབྱུག་པ་ཞིག་བཟུང་ནས་བསྡད་ཆོ་ཁྱོད་ཀྱི་ངོས་ཟིན་པར་འོང་ཞེས་བཤད་པས། བུ་མོས་དེ་འདྲ་ཡིན་ན་ལགས་སོ་ཞེས་ལན་བཏབ།

དེ་ཡང་ཉིན་འགའི་རྗེས་སུ། རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་མག་པ་འདེམ་པའི་བཀྲ་ཤིས་དུས་བཟང་གི་ཉིན་མོ་དེར། ཐྲས་མོ་ཆེ་བ་དང་འབྲིང་བ་གཉིས་ཀྱིས་ཕོ་གསར་སྐྱེ་གཟུགས་ལེགས་ཤིང་ནོར་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས་ཕྱུག་པ་རེ་རེ་གདམས་ཤིང་ཆང་དྲངས་ཏེ་རང་གི་མག་པར་ཐག་བཅད་ལ། ཐྲས་མོ་ཆུང་བས་དེ་ལྟར་མ་བསྒྱུར་བས་པར་སྤྲང་པོ་དབྱུག་པ་འཛིན་པ་ཞིག་གི་ཚུལ་དུ་ཡོད་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་ཞེས་པ་དེ་ལ་ཆང་དྲངས་ནས་རང་ཉིད་ཀྱི་མག་པར་ཐག་བཅད་པས། རྒྱལ་པོ་ཁ་སྒོ་ཁ་ནས་ལངས་ཤིང་ཞེ་སྒོ་གཏིང་ནས་ལངས་ཏེ། ངེད་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་བུ་མོ་ཞིག་གི་སྤྲང་པོ་ཞིག་མག་པར་བསུ་པ་ཞིག་ག་ལ་ཡོད། ཁྱོད་ཀྱིས་ལྟོས་དང་། ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱིས་རྒྱུ་འབྱོར་བ་ལྡན་ཞིང་ཁ་སྒོ་སྐྱེ་འབྲས་ལེགས་པའི་ཕོ་གསར་སྟག་འདྲ་བ་རེ་གདམས་པ་མ་མཐོང་ངམ། ཞེས་གཤེ་གཤེ་བཏང་ཞིང་གཅར་རྡུང་སྐོར་གསུམ་བྱས་མཐར་གཞིས་ཁྲིམ་ནས་སྐོར་སྐྱུགས་སོ།

དེ་ནས་ཐྲས་མོ་ཆུང་བ་དང་སྤྲང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་གཉིས་རི་དྭགས་བཞིན་ས་མཐར་འཁྱམས་ཤིང་དཀའ་སྡུག་གང་མང་ཞིག་མྱངས་མཐར། ཉིན་ཞིག་ཐྲས་མོ་ཆུང་བས། ཁྱོད་ལ་གཞིས་ཁྲིམ་དྲོན་མོ་ཞིག་མེད་དམ། ཞེས་དྲིས་པ་ན། སྤྲང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་གྱིས་ཡོད་བཅས་ལན་བཏབ་པ་ན། དེས་ན་ངེད་གཉིས་ཁྱེད་ཀྱི་ཁྲིམ་ལ་འགྲོའོ་ཞེས་ལམ་ལ་ཆས།

དེ་ལྟར་སོང་སོང་པ་ན། སྤྲང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་གྱི་ཐྲས་མོ་ཆུང་བར་བཤད་རྒྱུར། ང་རང་ཁྱོད་ཀྱི་སྔོན་དུ་སྤྲང་དབྱུག་པ་ས་རུ་བྲུད་ནས་འགྲོ། ཁྱོད་ཀྱིས་དེའི་རྗེས་དེད་ནས་ཤོག་ཅེས་བཤད་པ་ལྟར། བུ་མོས་སྤྲང་དབྱུག་གི་རྗེས་དེད་ནས་ཕྱིན་པ་ན། སློ་བུར་དུ་སྤྲང་དབྱུག་གི་རྗེས་པོར་བས། མོའི་བཟའ་ཟླ་སྤྲང་པོ་མིག་གི་མཐོང་ལམ་དུ་མ་བྱུང་ངོ་།

དེ་ནས་ཐྲས་མོ་ཐ་ཆུང་དེ་སོང་སོང་པ་ན་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ནོར་རྫི་དང་འཕྲད་པ་དང་། མོ་ན་རེ། ཨ་ཁུ་ནོར་རྫི་ལགས། ཁྱོད་ཀྱིས་སྤྲང་པོ་དབྱུག་ས་རུ་བྲུད་ནས་འགྲོ་བ་ཞིག་མ་མཐོང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཨ་ཁུ་ནོར་རྫི་ན་རེ། སྤྲང་དབྱུག་འཛིན་པ་ཞིག་མ་མཐོང་ཡང་། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅོ་རབ་བརྟན་ཕེབས་པ་མཐོང་བྱུང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན།

སྲས་མོ་ཆུང་བས་སེམས་སུ་བདག་ལ་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་གཉེན་སྒྲིབ་པའི་ལས་ཞིག་གང་ན་ཡོད་བསམ་ནས་མི་མཐུད་དུ་མདུན་དུ་སོང་།

དེ་ལྟར་སོང་སོང་པ་ན། ཡང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ལུག་རྫི་དང་འཕྲད་པས། སྲས་མོ་ཆུང་བས། ཨ་ཁུ་ལུག་རྫི་ལགས། ཁྱོད་ཀྱི་སྐྱང་པོ་དབྱུག་པ་ས་ལ་བྲུད་ནས་འགྲོ་བ་ཞིག་མ་མཐོང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཨ་ཁུ་ལུག་རྫི་ན་རེ། སྐྱང་དབྱུག་འཛིན་པ་ཞིག་མ་མཐོང་། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་ཕེབས་པ་མཐོང་བྱུང་ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་སྲས་མོའི་སེམས་སུ་རང་ལ་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་བཙུན་མོ་བྱེད་པའི་ལས་ཞིག་གང་ན་ཡོད་བསམ་ནས་མི་མཐུད་དུ་མདུན་དུ་སོང་།

ཡང་སྔར་བཞིན་སོང་སོང་པ་ན། རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་རྟ་རྫི་དང་འཕྲད། སྲས་མོ་ཆུང་བས། ཨ་ཁུ་རྟ་རྫི་ལགས། ཁྱོད་ཀྱི་སྐྱང་པོ་དབྱུག་པ་ས་ལ་འབྲུད་བཞིན་འགྲོ་བ་ཞིག་མ་མཐོང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། ཨ་ཁུ་རྟ་རྫི་ན་རེ། སྐྱང་དབྱུག་འཛིན་པ་ཞིག་མ་མཐོང་། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་ཕེབས་པ་མཐོང་བྱུང་ཞེས་ལན་བཏབ་པ་ན། ཡང་སྲས་མོ་ཆུང་བས་སེམས་སུ་ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་མག་པར་བསུ་འདོད་ཀྱང་མི་ཐོབ་ན། རང་ལ་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་པའི་སྐལ་བ་ཞིག་གང་ན་མཆིས། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་ཐུབ་ ན་ཅི་མ་རུང་བསམ་བཞིན་མུ་མཐུད་དུ་མདུན་དུ་བསྐྱོད།

དེ་ལྟར་སྲས་མོ་ཆུང་བ་སོང་སོང་པ་ན། མེ་ཏོག་སྣ་ཚོགས་ཁྲ་ལེམ་མར་བཞད་པ། མཛེས་ཤིང་ལྟ་ན་སྡུག་པ་མཐོ་རིས་ཡུལ་དང་གཉིས་སུ་མ་མཆིས་པའི་གནས་ཞིག་ན། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་སྔར་བཞིན་སྐྱང་བའི་ཚུལ་དུ་བཞུགས་ཡོད་ལ། སྐྱང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱིས་སྲས་མོ་ཆུང་བར་ཁྱོད་ཀྱིས་མེ་ཏོག་སྣ་ཚོགས་དེ་དག་ཐུས་ཤིག་ཅེས་བསྐུལ་བ་ལྟར། སྲས་མོས་མེ་ཏོག་མི་ཞུང་བ་ཞིག་བཏུས་ཏེ་ཁུག་མ་རུ་བཙུག་པ་ན། གཡུ་དང་བྱུ་རུ་སོགས་རིན་པོ་ཆེ་སྣ་ཚོགས་སུ་སྣང་བར་གྱུར་པས་མོ་ཡང་ཡ་མཚར་ཆེན་པོ་སྐྱེས། དེ་ནས་ཡང་སྐྱང་ཚུལ་འཛིན་པའི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱིས། ངེད་གཉིས་ངེད་ཁྱིམ་དུ་ལོག་ན་ངའི་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ཁྱོད་ལ་ནོར་རྫི། རྟ་རྫི། ལུག་རྫི་གསུམ་ལ་ཨེ་འཕྲད་དང་། རྟ་ནོར་ལུག་གསུམ་གྱི་གྲངས་ཀ་མང་འདུག་སོགས་དྲིས་ཚེ། ཁྱོད་ཀྱིས་འདི་ལྟར་ལན་འདེབས་རོགས། ནོར་རྫི། རྟ་རྫི། ལུག་རྫི་གསུམ་ལ་ཐུག་ཟིན། རྟ་ནོར་ལུག་གསུམ་མང་པོ་འདུག་ཀྱང་། བུ་མོ་ངེད་ཚང་དང་དོ་ཟླར་འགྲན་མི་ནུས་ཞེས་ལན་འདེབས་རོགས་ཞེས་བཤད་པས། སྲས་མོས་དེ་དག་ཐུགས་སུ་བཟུང་ནས་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཁྱིམ་དུ་ཕྱིན།

དེ་བཞིན་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཁྱིམ་དུ་ཐོན་པ་ན། ཕོའི་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་སྐྱང་པོ་བརྟུས་མས་བཤད་པ་ལྟར་སྲས་མོ་ལ་རེ་རེ་བཞིན་དྲིས་པ་ན། སྲས་མོས་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱིས་བསྐུལ་པ་ལྟར་རེ་རེ་བཞིན་ལན་བཏབ། འོན་ཀྱང་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཨ་མ་ནི་ཧམ་སེམས་ཆེ་བའི་མི་ཞིག་ཡིན་པས། སྲས་མོ་ལ་བཤད་རྒྱུར། འོ་ན་ཁྱེད་ཚང་ནི་རྒྱ་ནོར་ལོངས་སྤྱོད་ས་ཕྱུག་པ་དེ་འདྲ་ཞིག་ཡིན་ན། ཁྱེད་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ཁྱོད་ཀྱི་

རྫོང་སྐལ་དུ་ཅི་ཞིག་ཕྱིན་ཡོད་ཅེས་དྲིས་པ་ན། སྲས་མོས་གཡུ་དང་བྱུ་རུ་སོགས་རིན་པོ་ཆེ་སྣ་ཚོགས་སུ་གྱུར་བའི་མེ་ཏོག་དེ་དག་ཕྱིན་ཏེ། ངའི་རྫོང་སྐལ་ནི་འདི་དག་གོ་ཞེས་བཤད་པས། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཨ་མའི་སེམས་སུ་རང་གི་བུ་ཡིས་རྒྱ་འབྱོར་བ་ལྡན་པའི་ཁྱིམ་ཚང་ཞིག་གི་བུ་མོ་ཞིག་མནའ་མར་བསུས་སོང་བསམ་སྟེ་དགའ་བ་ལྷག་པར་འཕེལ།

དེ་ནས་རེ་ཞིག་གི་ཙ་ན། རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་སྲས་མོ་གཉིས་དམག་མི་དང་འཁོར་མང་པོས་བསྐོར་ནས་སྲས་མོའི་ཡུལ་དུ་མངགས་པ་ན། སྲས་མོས་སེམས་སུ་འདི་ལྟར་ཕ་ཡུལ་དུ་ཕྱིན་ན་ལེགས་པར་མི་འདུག་ཅེས་བསམ་ནས་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་ལ་ང་རང་སྔོན་དུ་སོང་ནས་ངའི་ཁྱིམ་ལ་བཟ་ཤིག་གཏོང་། ཁྱོད་རང་རྗེས་ནས་ཤོག་ཅེས་བཤད་ཅིང་། སྲས་མོ་མྱུར་དུ་རང་ཁྱིམ་དུ་ཕྱིན། འོན་ཀྱང་། ཕོ་མོ་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱི་གམ་དུ་འགྲོ་བར་སྐྲག་པས། སྔོན་དུ་ཨ་ཅེ་ཆེ་བ་ཚང་ལ་ཕྱིན་ཏེ་རང་ཉིད་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གྱི་ཆུང་མར་གྱུར་ཚུལ་གྱི་དོན་རྣམས་རེ་རེ་བཞིན་བཤད་པ་ན། ཨ་ཅེ་ཆེ་བས་སྤྲང་པོ་དབྱུག་པ་འཛིན་མཁན་དེ་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་ག་ལ་ཡིན་ཞེས་འཕྱ་དགོད་བྱས་ཏེ་ཁ་ཡ་མ་བྱས།

དེ་ནས་ཨ་ཅེ་ཆུང་བ་ཚང་ལ་ཕྱིན་པ་ན། ཨ་ཅེ་ཆུང་བས་ཀྱང་ཨ་ཅེ་ཆེ་བ་བཞིན་བཤད་རྒྱུར། ཨ་ཅེ་ངེད་གཉིས་ལའང་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་གཉེན་སྒྲིབ་པའི་ལས་དབང་མེད་ན། ཁྱོད་ལ་དེ་ལྟ་བུའི་ལས་ཞིག་གང་ན་ཡོད་ཅེས་ཕྲར་བཞིན་ཁ་ཡ་མ་བྱས་པས། སྲས་མོ་ཐ་ཆུང་ལ་ཐབས་གཞན་མེད་པར་ཕ་མའི་གམ་དུ་མི་འགྲོ་ཀ་མེད་བྱུང་། ཨ་ཕ་ཚང་ལ་སོང་ཏེ་ཕ་མ་གཉིས་ལ་ཕྲར་བཞིན་ཕོ་མོའི་གནས་ཡུལ་འབྲིམས་ས་ནི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་ཚང་ཡིན་པ་སོགས་ཞེས་བཤད་པས། ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་ཅི་ཡང་མི་བསམ་པར་བཤད་རྒྱུར། ཁྱོད་ལ་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་པའི་ལས་དབང་ཞིག་གང་ན་མཆིས། ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་ཅེ་གཉིས་ལའང་དེ་ལྟ་བུའི་ལས་དབང་མེད་པ་མ་ཡིན་ནམ། ཁྱེད་སྤྲང་པོ་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ལ་བགྲེས་རྒོམ་བྱུང་ནས་ཟན་སློང་དུ་ཡོང་བ་མིན་ནམ་ཞེས་འཕྱ་དམོད་དང་བཅས་གཏམ་དྲིས་པ་ན། སྲས་མོ་ཆུང་བས་བཤད་རྒྱུར། ཁྱེད་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ངའི་སྐད་ཆ་རྣར་མི་འགྲོ་ན། ལྟོས་དང་ཞེས་བཤད་དེ་ཕོང་ཚོ་ཡོང་བཞིན་པའི་ཕྱོགས་བསྟན་པ་ན། ཐག་མི་རིང་ས་ན་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་འཁོར་སྟོང་ཕྲག་གིས་བསྐོར་ནས་ཡོང་བ་མཐོང་བས། ཕ་མ་གཉིས་ཏ་ལས་ཤིང་ཏངས་སངས་ཏེ། སྔོན་དང་མི་མཚུངས་པར་བསུ་བ་རྒྱ་ཆེན་མཛད་དེ་ཁྱིམ་དུ་བསུས། ཕ་མ་གཉིས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་དེ་ཕྲ་མོ་ནས་རང་ཁྱིམ་དུ་མག་པར་བསུ་འདོད་ཡོད་རྒྱུན་དགའ་སྤྲོ་ཚད་མེད་དང་སྲས་མོ་ཆུང་བ་ལ་རྟ་ནོར་ལུག་གསུམ། གཡུ་བྱུ་རུ་དང་། རིན་པོ་ཆེ་གཞལ་དུ་མེད་པ་སོགས་ཀྱི་རྫོང་བ་གྱ་ནོམ་པ་ཞིག་བྱས་སོ། དེ་ནས་སྲས་མོ་ཆུང་བ་དང་རྒྱལ་པོ་གོང་ཅེ་རབ་བརྟན་གཉིས་ཀྱིས་སྐྱིད་ཀྱི་རྟ་པོ་མཉམ་བཞོན་དང་སྡུག་གི་ཁུར་པོ་མཉམ་ཁུར་བྱས་ནས་བདེ་སྐྱིད་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏོ།།

恭孜拉丹王子

很久以前，有一位国王，他有三个美貌如仙的公主，但遗憾的是王后一直没能诞下一个王子。随着时间的推移，“子继父业，养儿防老”的想法越来越困扰着国王。

日子一天天地过去了，国王的三个公主都出落得亭亭玉立，到了谈婚论嫁的年龄，国王为了女儿们的幸福，也为了弥补自己没王子的遗憾，便决定公告全国，他将举办一场盛大的宴会，给三位公主招驸马。经多方打听，邻国的恭孜拉丹王子才貌双全，品德高尚，国王很是满意，就很想招他为驸马。此事也传到了恭孜拉丹王子的耳边，他便装作乞丐来到皇宫前行乞。

有一天，国王的大公主来河边玩水，恭孜拉丹王子装作一名僧人躺在路中央。大公主一看见这情形，对他说，“喂！快让路。”王子说:“如果你赶时间，就从我身上跨过去，如果不急，就请绕道而行。”公主说：“我可没时间绕道。”说完便从王子身上跨了过去。

第二天，国王的二公主前来玩水，恭孜拉丹王子装作一名乞丐躺在路中央。二公主看见这情形，对他说：“喂！快让路。” 王子说:“如果你赶时间，就从我身上跨过去，如果不急，就请绕道而行。”公主说：“我可没时间绕道。”说完跟大公主一样，也从王子身上跨了过去。

第三天，国王的三公主前来玩水，恭孜拉丹王子也装作一名乞丐躺在路中央。三公主看见这情形，对他说：“喂！快让路。”王子说：“如果你赶时间，就从我身上跨过去，如果不急，就请绕道而行。”公主心想，自己平时连条虫子的身上也没故意跨过去，更何况这是一个人，不管贫富贵贱，一样值得尊敬。公主便绕道而行。王子见此情形，立马起来挡住公主的去路，说：“你父皇要招驸马，你能不能选我呀！”公主一见乞丐俊朗的脸以及充满真诚的眼神，心存几份喜爱，羞涩地说：“前来参加选婿的人群中，我怎么能认出你呢？”王子说：“要不这样吧，招婿那天我穿这件乞丐服，手里持个拐杖，怎么样？”公主应允了。

举行宴会的日子很快到了。这一天，国王的大公主和二公主分别挑选了英俊潇洒，风流倜傥的富家子弟。尽管没选上恭孜拉丹王子，但国王还是很满意。不过让所有人出乎意料的是小公主却选择了一名乞丐，让所有人大为不解。尤其是国王大发雷霆，以为小公主玷污了他神圣的皇室血统，于是就把公主赶出了皇宫。

小公主尽管有很多不舍，但面对父皇的绝情，她义无反顾的选择了跟乞丐夫婿一起流浪乞讨。若干年后的有一天，小公主问乞丐："你就没有个安稳的家吗？"乞丐说："有，该是带你回去的时候了，不过我在前面拖着拐杖走，你沿着拐杖的痕迹跟着来。"说完便大步往前走，小公主紧随其后。走着走着，突然拐杖留下的痕迹消失了，而且乞丐也不见了。小公主很紧张，便加快步伐往前走。走着走着，小公主碰到一名放牛的牧人，便问到："您有没有看见一个拄拐杖的乞丐。"那名牧人回答："乞丐没看见，不过看见了恭孜拉丹王子。"公主心想，怎么可能呢！于是她继续前行，之后又碰到了放羊和放马的牧人，回答都跟前面的一样。公主自言自语到："要是自己的夫婿真是恭孜拉丹就好了，不过大姐和二姐都没能招上恭孜拉丹王子，自己哪有那么好的命呀！"说完便继续前行。

又走了很长的路，乞丐夫婿依然穿着那件乞丐服，在一片开满鲜花的草地上等她。乞丐见到她说："你在草地上摘些鲜花，装在口袋里。"公主照王子的话，摘了一些鲜花放进了口袋里，很奇妙的是，那些鲜花瞬间变成了很多珊瑚和绿松石。公主像是做梦一样，简直不敢相信自己的眼睛，傻傻地楞在那里。这时，乞丐又说到："一会儿我父母问你，你路上碰到羊群、牛群和马群了吗？数量多吗？你就回答碰到了，数量很多，但比起我家略逊一些。"公主答应了。于是他俩就来到了王子的家里，乞丐的母亲便问到之前乞丐给公主说的问题，公主也按乞丐的吩咐回答了。因为乞丐的母亲是个贪财之人，又问到："既然你家那么富裕，那没给你陪点嫁妆吗？"公主回答："陪了。"说完拿起口袋里的珊瑚和绿松石给乞丐母亲看。乞丐母亲一见，以为自己的儿子找了个有钱人家的姑娘，高兴地合不上嘴。

有一天，恭孜拉丹王子认为该是自己以王子的身份和公主一同回去探亲了。于是把这个想法了告诉公主。公主认为这样贸然回去有所不妥，便决定自己先回去，跟家里人打个招呼，以便他们有个心理准备。就这样公主首先来到大姐家，向她告诉自己找的夫婿不是乞丐，而是恭孜拉丹王子。大姐听后说："你该不会是在做梦吧！连我都没那个福分，你怎么可能有这样的福分"说完就不搭理她。公主又来到二姐家，也同样没搭理她。公主只好去见父母。她来到皇宫里把整个事情的前前后后都告诉了父皇，但父皇以为她和乞丐夫婿穷途末路，来行乞了，一直不给好脸色，也不相信公主所说的话。这时恭孜拉丹王子被千军万马左右护驾而来，国王一见这情形，顿时目瞪口呆，惊讶万分，便与以往不同的姿态热烈恭请拉孜拉丹王子。国王和王后心

情很激动，便给小公主补陪了非常丰厚的嫁妆。从此恭孜拉丹王子和公主为四位老人尽孝，过着幸福美满的生活。

King Gong tse rab brtan

A king and queen had three very beautiful princesses and no sons. According to Tibetan tradition, a man's estate should be inherited by his son. The king thought about how he needed a son to take care of him when he got old and to inherit his estate after his death. He knew that his daughter would be unable to manage such things.

As time passed, the three princesses grew up and it was time for them to marry. The king thought that for the sake of having someone to care for his estate and the three princesses, he must find grooms for them. He thought that King Gong tse rab brtan would be the best choice for one princess. When King Gong tse rab brtan learned that the king wanted him to marry a princess, he disguised himself as a beggar, went to the king's well, and waited for the princesses to come fetch water.

The next day, the king sent the first princess to fetch water. King Gong tse rab brtan disguised himself as an old monk and lay in the middle of the road, blocking the way to the well. The princess saw the old monk in the middle of the road and said, " Hey! Old monk, go away. My father ran out of water to wash and my mother ran out of water for cooking. I must fetch water."

"You can jump over if it's urgent, or go around to fetch water," he said.

The princess said, "I don't have time to go around," jumped over the old monk, and went to fetch water.

On the second day, the second princess went to fetch water and encountered King Gong tse rab brtan who now seemed to be a beggar, lying in middle of the road, blocking the way. The princess said, "Hey! Poor guy, go away. My mother has no water to wash her hands and my father has no water to make offerings. I must fetch water."

"You can jump over me if it's urgent, or go around to fetch water," said the beggar.

"I have no time," said the princess, jumped over him, and went to fetch water.

On the third day, the youngest princess was sent to fetch water and King Gontse rab brtan was disguised as a beggar in the middle of the road, blocking the way. The princess said, "Hey! Go away! My father has no water to wash to wash and my mother has no water to drink. I must fetch water."

"Your sisters jumped over me and went to fetch water. You can do the same if it's urgent or you can go around," said King Gong tse rab brtan.

The princess thought, "I have never even jumped over insects since coming to this world, so how can I jump over a human?" She didn't jump over King Gong tse

rab brtan, but went around to fetch water. Before she left, King Gong tse rab brtan stopped her and asked, “Will your family accept me as a groom?”

“I can choose you but I won’t be able to recognize you on the day we choose grooms,” the youngest princess said.

“I’ll pretend to be a beggar with a stick on that day,” said King Gong tse rab brtan. The princess agreed to the plan.

The king’s family started to choose grooms for the three princesses a few days later. The first and second princesses chose two rich handsome men as their husbands and offered them liquor. The youngest princess had chose King Gong tse rab brtan, who had disguised himself as a beggar. The king was enraged with her choice and said, “Listen! How can a king’s family choose a beggar? Look! Your sisters chose rich, good-looking men.” The king then beat the youngest princess and expelled her from his home.

The princess and King Gong tse rab brtan wandered to many places and encountered many difficulties. Then one day, the princess asked King Gong tse rab brtan, “Don’t you have a nice home?”

“Yes,” said King Gong tse rab brtan and they then went to his home. As they walked in the direction of King Gong tse rab brtan’s home, he said to the princess, “I’ll go first, dragging the stick. You follow the trail a distance.”

The princess agreed and followed. Then she suddenly lost sight of King Gong tse rab brtan. The princess continued walking and met King Gong tse rab brdan’s yak herder, she asked him, “Did you see a beggar dragging his stick?”

“I didn’t see a beggar but I saw King Gong tse rab brtan pass by,” replied the yak herder.

The princess wondered how she might have the good fortune to marry King Gong tse rab brtan and continued walking. She next met King Gong tse rab brtan’s sheep herder and asked, “Did you see a beggar dragging his stick?”

“I didn’t see a beggar but I saw King Gong tse rab brtan pass by,” answered the sheep herder.

The girl wondered how she might have good fortune to spend her life with King Gong tse rab brtan and continued walking. She then met King Gong tse rab brtan’s horseman and asked, “Did you see a beggar dragging his stick?”

“I didn’t see a beggar but I saw King Gong tse rab brtan pass by,” replied the horseman.

She continued walking and thought that she would never have the good fortune to marry King Gong tse rab brtan. Although her sisters had wanted to marry King Gong tse rab brtan, they could not. “How wonderful it would be to be to spend my life with King Gong tse rab brtan,” she thought and continued walking.

She eventually reached a place where there were many flowers. It was just like paradise. She was reunited with King Gong tse rab brtan, who was still disguised as a beggar. He told her to pick many flowers and put them in her pocket. She did so and all the flowers turned to such treasures, as jade and coral in her pockets. King Gong tse rab brtan said, "When we reach my home, my parents will ask you if you met a yak herder, a shepherd, and a horseman. They will also ask if there were many livestock. Say that you have seen a yak herder, a shepherd, a horseman, and many livestock, but none of them can compare with yours." The princess tried to remember what king Gong tse rab brtan said to her as they walked to his home.

When they reached King Gong tse's home, the king's parents asked questions and she replied to them according to what the king had said. King Gong tse rab brtan's mother was greedy and asked the princess, "If your family is so rich, what dowry did your parents give you?"

The girl then took out the jade and corals from her pocket and gave them to King Gong tse rab brtan's mother, who was delighted thinking her son had found a wife from a very wealthy family.

After a few days, King Gong tse rab brtan's parents decided to send King Gong tse rab brtan and the princess with many soldiers to the princess's home. The princess then suggested she go home first and inform her parents. The princess then went home but was afraid to go tell her parents. Instead, she found her oldest sister and told her everything, but the oldest sister didn't believe her. She said that that beggar with a stick could not be King Gong tse rab brtan, laughed at her, and then ignored her.

The princess next went to her second sister's home and told her everything. The second sister also disbelieved her and told the princess that she and her eldest sisters lacked the fortune to marry King Gong tse rab brtan, so how could the youngest princess be so fortunate.

Without any other choice, she visited her parents and told them she had married King Gong tse rab brtan.

Her parents doubted her and said, "How are you so fortunate to live with King Gong tse rab brtan? Even your sisters didn't get to marry him. Aren't you two here to beg?"

"If you don't believe me just look outside and see King Gong tse rab brtan coming with his people," said the princess. They did go outside and saw King Gong tse rab brtan coming with his entourage. The parents were surprised and changed their attitude because they wanted King Gong tse rab brtan as a son-in-law!

The family delightedly welcomed King Gong tse rab brtan. The princess's family then gave many sheep, yak, horses, and other valuables as a dowry to the princess. Afterwards, the princess and King Gong tse rab brtan lived a happy life together.

རེའུ་རྔའི་གཏམ་རྒྱུད།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། ཨ་ཡེ་ཞིག་དང་སྒོ་བོ་ཞིག་ཡོད། རྗེས་ནས་ཁོ་གཉིས་མ་འགྲིག་པར་ར་མ་བརྒྱ་དང་རེའུ་ཕྲུག་བརྒྱ་ཡོད་པ་ཇི་ལྟར་བགོ་བར་གྲོས་བྱས། སྒོ་བས“ཨུ་གཉིས་ཀྱིས་ག་རེ་བསྡིགས་ནས་སུའི་ག་རེ་སྔོན་ལ་ཚོས་ན་ར་མ་བརྒྱ་པོ་དེར་དབང་བ་དང་། སུའི་ག་རེ་སྔོན་ལ་མ་ཚོས་ན་རེའུ་ཕྲུག་བརྒྱ་པོ་དེའི་ཡིན་དགོས”ཟེར། ཨ་ཡེ་ཡང་འཐད་པ་བྱུང་སྟེ་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ག་རེ་སྲེག སྐབས་དེར་ཨ་ཡེས་ཁྱིམ་དུ་ཆུ་མེད་པ་ཤེས་རྗེས་སྒོ་བོ་ལ“ སྒོ་བོ། སྒོ་བོ། ང་འགྲོ་ལ་ཆུ་འཁྱེར་ནས་ཡོང་”ཟེར་བཞིན་ཟོ་བ་ཁྱེར་ཏེ་སྐོར་བུད་སོང་། ཨ་ཡེ་སོང་རྗེས་སྒོ་བོས་ལྷུགས་ཐངས་ཀྱི་ཁ་ཕྱེ་ནས་བལྟ་དུས་རང་གི་ག་རེ་ཚོས་མེད་པ་དང་ཨ་ཡེའི་ག་རེ་ཚོས་བཞིན་ཡོད་པ་མཐོང་སྟེ། ཁོས་ལྐོག་ཏུ་ག་རེ་གཉིས་ཕན་ཚུན་བརྗེས། དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་ཨ་ཡེས་ཆུ་ཁྱེར་ཏེ་ཕྱིར་སླེབས་བྱུང་། སྒོ་བོས“ཨ་ཡེ། ཨ་ཡེ། ད་ཨུ་གཉིས་ཀྱིས་སུའི་ག་རེ་ཚོས་ཡོད་མེད་ལ་བལྟ”ཞེས་ཟེར་ནས་སླ་ངའི་ཁ་ཕྱེ་ནས་བལྟ་དུས་སྒོ་བོའི་ག་རེ་ཚོས་འདུག སྒོ་བོས“ད་ནི་ར་མ་བརྒྱ་པོ་ངའི་རེད། རེའུ་ཕྲུག་བརྒྱ་པོ་ཁྱོའི་རེད”ཅེས་བཤད་པ་དང་།ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ར་མ་དང་རེའུ་ཕྲུག་སོ་སོར་བཀར་རྗེས་སྒོ་བོས་ར་མ་བརྒྱ་པོ་དེད་དེ་སོང་། ཨ་ཡེ་ཡིས་རེའུ་ཕྲུག་བརྒྱ་པོ་འགོག་མ་ཐུབ་པར་རེ་རེའི་རྔ་མ་འཇུས་ཀྱང་རེའུ་ཕྲུག་རྣམས་ཡར་ལྡིང་མར་ལྡིང་བྱས་ཏེ་ར་མའི་རྗེས་སུ་རྒྱུགས། མཇུག་མཐར་ཨ་ཡེ་ཡིས་རེའུ་ཕྲུག་གཅིག་གི་རྔ་མ་འཛིན་ནས་བལ་བྱུང་བས། མོས་བསམ་པར“ངས་རེའུ་ཕྲུག་བརྒྱ་པོ་འགོག་མ་ཐུབ་ན་རེའུ་རྔ་ཞིག་གིས་ཅི་བྱེད”ཅེས་ཕར་གཡུག་པ་ན། རེའུ་རྔས“ ཨ་ཡེ། ཨ་ཡེ། ང་མ་གཡུག་ཅིག ནམ་ཞིག་གི་ཚེ་ཁྱོད་ལ་ང་མཁོ་བའི་ཉིན་ཞིག་ཡོད”ཅེས་བཤད་བྱུང་བས། ཨ་ཡེ་ཡིས་རེའུ་རྔ་ཁྱེར་ཡོང་སྟེ་རང་ཁྱིམ་གྱི་ཐབ་ཀའི་གཉའ་ལ་བཞག

ཉིན་ཞིག ཨ་ཡེས་ཡུར་མ་ཡུར་དུ་སོང་ནས་ཕྱིར་ཡོང་བའི་ལམ་བར་དུ། སྐྱ་མི་ཞིག་ལ་ཐུག་སྟེ། དེས་ཨ་ཡེ་ལ“ཨ་ཡེ། ཨ་ཡེ། ཁྱོད་ཀྱིས་དེ་རིང་ཁྱིམ་ཚེ་ཐང་ལ་ག་ཚོད་བྲད་པ་ཡིན”ཞེས་དྲིས། ཨ་ཡེ་ཡིས“ངས་དེ་རིང་ཁྱིམ་ཚེ་ཐང་ལ་ག་ཚོད་བྲད་ཡོད་པ་ག་ལ་ཤེས”ཞེས་ལན་བཏབ། སྐྱ་མིས“སང་ཉིན་ང་ཕྱིར་ཡོང་དུས་ཁྱོད་ཀྱིས་ངེས་པར་དུ་ཁ་གྲངས་ལེན་དགོས”ཞེས་བཤད་དེ་བུད་སོང་། དེ་ནས་ཨ་ཡེས་སེམས་ཁྲལ་བྱེད་ཞོར་དུ་ཡུལ་ལ་ལོག། ཨ་ཡེས་སེམས་ཁྲལ་བྱེད་བཞིན་ཡོད་པ་དེ་རེའུ་རྔས་མཐོང་བས། ཨ་ཡེ་ཡིས་སྐྱ་མི་ཞིག་ལ་ཐུག་ཚུལ་དང་དེས་དྲི་བ་ཅི་ཞིག་དྲིས་ཚུལ་སོགས་གནས་ཚུལ་རྣམས་དྲང་མོར་བཤད་རྗེས། རེའུ་རྔས“ཨ་ཡེ། ཁྱོད་མ་དྲུ་མ་དྲུ། སང་ཉིན་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་སྣེ་བོ་ནང་དུ་འཁྱེར་ནས་སོང་དང་ང་ལ་ཐབས་ཤིག་ཡོད”ཅེས་བཤད།

དེའི་ཕྱི་ཉིན། ཨ་ཡེས་ཡུར་མ་ཡུར་ཚར་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་པའི་ལམ་བར་དུ་ཁ་སང་གི་སྐྱ་མི་དེ་དང་འཕྲད། སྐྱ་མིས“ཡ། ཨ་ཡེ། དེ་རིང་ཁྱེད་ཀྱིས་ཡུར་མ་ཡུར་དུས་ཁྱིམ་ཚེ་ས་ལ་དུ་བྲད”ཅེས་དྲིས་པའི་ཚེ། ། རེའུ་རྔས་དེ་མ་ཐག “ ཡ། ཨ་ཁུ། དེ་རིང་ཁྱོད་ཀྱི་རྟ་རྨིག་གིས་ཐང་ལ་གོམ་པ་ག་ཚོད་སྤོས”ཞེས་དྲིས་པས། སྐྱ་མི་དེ་ལ་ལན་

འདེབས་རྒྱུ་མ་རྙེད་པར༵ ཨ་ཡེ། ཨ་ཡེ། རེའུ་ཇ་འདི་ཁྱོད་ལ་བརླུས་ན་ང་ལ་མགོ་ཆེ་བར་འདུག རེའུ་ཇ་དེ་ང་ལ་སྟེར་རོགས༵ཞེས་རེའུ་ཇ་དེ་ཁྱེར་ཏེ་བུད་སོང་། རེའུ་ཇ་དང་སྐྱུ་མི་གཉིས་སོང་སོང་མཐར་བྲག་ཁ་ཞིག་ལ་སླེབས། སྐྱུ་མིའི་སེམས་པར་རེའུ་ཇ་འདིས་ང་ལ་ངོ་ཚ་ཆེན་པོ་ཉོ་རུ་བཅུག་པས་ངས་རེའུ་ཇ་འདི་དེ་ལྟར་ག་ལ་འཇོག་ཏུང་ཞེས་ངན་སེམས་བཅངས་ཏེ་རེའུ་ཇ་ལ༵ཡ། རེའུ་ཇ། ང་དགུང་ཞུ་གཉིས་བྲག་ཁ་འདི་ནས་ཞག་འདུག་བྱ་དགོས༵ཞེས་བཤད་ནས་དེ་རུ་གནས་མལ་བཏིང་། སྐྱུ་མིས་རེའུ་ཇ་རྐང་འགོ་དང་སྣ་སྟན་ཐུས་མགོ་བྱས་ནས་ཉལ། རེའུ་ཇས་སྐྱུ་མི་དེས་བསམ་ངན་ཕོག་ཏུ་བཅངས་པ་ཤེས་ཏེ། ནམ་གུང་སྐྱུ་མི་གཉིད་ལ་ཡུར་བའི་དུས་སུ་སྣ་སྟན་སྐྱུ་མིའི་རྐང་མགོར་བཞག ཕོ་སྐྱུ་མིའི་ཇས་མགོ་བྱས་ཏེ་བསྡད། ནམ་ལངས་ཁར་སྐྱུ་མིས་རྐང་བས་ཤུགས་ཀྱིས་བརྒྱབ་སྟེ༵ཏ་ཏ། རེའུ་ཇ། ད་ཐེངས་ད་བྲག་ནང་དུ་འཕངས་བ་ཡིན་ན༵ཞེས་བཤད་པས། རེའུ་ཇས་ཟུར་ཞིག་ནས་ལངས་ཏེ༵ ཏ་ཏ། ད་ཐེངས་ཨ་ཁྱེས་སྣ་སྟན་བྲག་ནང་དུ་འཕངས་པ་རེད་ལ༵ཞེས་ཏབ་ཆ་བརྒྱབ་པས་སྐྱུ་མི་དེ་ཐབས་ཟད་ཞུ་ཐུག་ཏུ་བཙུག་པ་རེད།

山羊羔尾巴的故事

很久以前有一对老夫妻，因为年龄大了脾气也大变样，他们的婚姻出现了问题，所以双方提出分家，为了公平划分家中的一百只母山羊和一百只山羊羔。老头提议举行做烧饼比赛划分财产，谁的烧饼先熟谁就能够拥有一百只母山羊，谁落后，一百只山羊羔就归谁。于是，他们忙活着做烧饼，做着做着，没水了，老奶奶好心要去提水，就说："老头子，老头子，你帮我看着点，我去挑水赶紧回来！"，老奶奶走后老头揭开锅盖发现他的饼子没熟而老奶奶的却已经熟了，于是他狡猾地调换了锅中的饼子。没过多久老奶奶匆忙挑水回来。 这时，老头假装说"老太婆，老太婆，快看看谁的饼子先熟了"，他揭开锅盖后欣慰地说："一百只母山羊归我啦，那一百只山羊羔就归你啦"。于是他们开始分羊，当老头赶走母山羊之时，羊羔却不听老奶奶的使唤，一个劲地东窜西逃跑往母羊群里。老奶奶费了九牛二虎之力，抓住了一只小羊羔的尾巴往回拉，却不料扯断了羊羔的尾巴。老奶奶悲伤地说："我已失去了一百只山羊，一根山羊羔尾巴拿来何用！"说着把尾巴扔到了地上，这时山羊羔尾巴却开口对老奶奶说："奶奶，奶奶，别扔下我，我会有用处的"，于是老奶奶惊奇地把山羊羔尾巴带回了家中。

有一天，老奶奶除完草回家之时，遇到一位骑马的汉子，那人问老奶奶："老太婆，你今天用铲除刮了多少次地？"，"我怎能记得刮了多少，我不知道"，老奶奶回答道，而那位汉子却威胁老奶奶数好明日用铲刮地的次数。不然杀了她。老奶奶哭着回到家中，这时山羊羔尾巴好奇问道："您为何哭泣？"，老奶奶把事情原模原样地告诉了它，羊羔尾巴却说："奶奶，奶奶，不要哭，我有办法帮你解决问题"。

第二天，老奶奶把山羊羔尾巴放入篓子带到田中干活时，那位骑马的汉子又一次前来询问老奶奶今日用铲刮了多少次地，这时山羊羔尾巴跳出篓桶反问那人："你能记得你的马今天走了多少步吗？"那人哑口无言，无奈之下却强求老奶奶把山羊羔尾巴送给他，于是他带着山羊羔尾巴来到一处石崖边，说他们今晚在此休息过夜，睡前那人把马鞍及鞍垫放到枕头边，把山羊羔尾巴放到了脚跟，夜里他故意辗转反侧，企图想把山羊羔尾巴踢下山崖，却不料把马鞍和马鞍垫子踢入了山崖。这时山羊羔尾巴哈哈大笑地说"去捡回你的马鞍吧，这次有你受的！"说完赶回老奶奶家中，老奶奶从此和它相依为命，过上了幸福的生活。

The Story of a Kid's Tail

An old couple lived together for many years and then decided they had such serious differences that it was time to separate. However, they could not agree on how to divide their property, which was one hundred nannies and one hundred kids. After much debate, the husband suggested. "Let's compete in baking bread. The one whose bread is cooked first gets all the nannies."

The wife agreed and they commenced baking bread. They both made a fire and put their steamers on it with dough inside. After a few minutes, the old woman realized they lacked enough so she went to fetch some. During her absence, the old man opened her steamer and discovered that her bread was almost cooked. He exchanged steamers and, when his wife returned, said, "Let's see whose bread is cooked."

When they opened the lids, what appeared to be the old-man's bread was well cooked.

"Now all the nannies are mine and the kids belong to you!" the old man said.

They separated the nannies and their kids, and the old man left with the nannies. All the kids ran after their mothers. Although she tried her best, the old woman could not keep the kids with her. Exasperated, she tried to stop the very last kid from running away and grabbed at it with all her might. The kid jerked away, leaving her with only its tail.

"What can I possibly do with this tail?" she asked herself and was about to throw it away.

Just then, the tail said, "Don't throw me away, Grandmother. I'll be useful in the future." Then, the old woman put the tail behind a pot by the stove.

One day, the old woman met a man riding a horse as she returned home from weeding. He asked her how many times she had lifted her trowel in the field that day.

"I don't know. I really don't know how many times I lifted my trowel," she said.

"Tomorrow when you go to the field, count how many times you lifted the trowel. I will meet you here and you report me, or will kill you," the man said.

This worried the old woman so much that she cried the rest of the way home. When she arrived, the tail asked her what was wrong. The old woman explained, "Don't worry. Put me in your basket, take me with you tomorrow, and I'll help with this problem," the tail said.

The next day, the man on the horse came to where the old woman was weeding in the field. "How many times have you lifted your trowel today?" he asked.

“How many times did your horse’s hooves strike the ground today, Grandfather,” the tail asked in turn.

This silenced the man, who grabbed the tail and said to the old woman, “This tail is not something you need! It belongs to me!” and took the tail with him, and left.

When they reached a cliff, at dusk the man looked at the tail and said, “We must stay here tonight.” The man then laid down to sleep, using his saddle as a pillow. As midnight came, the man tried to throw the tail off the cliff. He gave a kick, missed and hit his saddle, sending it off the cliff.

The tail laughed victoriously and said, “Ah, Grandfather, please prepare to go get your saddle!” The tail then shoved the man and returned home to the old woman.

མ་ཀན་སྒོར་སྒྱུགས་པ།

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ། ཉིན་རྒྱུན་རང་ཁྱིམ་དུ་མི་འདུག་པར་གནས་ངེས་མེད་དུ་ཁྱི་བཞིན་ལྡོམ་པའི་སྐྱེས་པ་ཞིག་ཡོད་ལ། ཁོའི་ཆུང་མ་ཡང་ངལ་རྩོལ་ལ་མི་དགའ་བར་ནམ་རྒྱུན་ཉིན་མོ་ཉིན་ཁར་ལྡེས་ཏེ་རང་གི་སྐྲ་གསེང་གི་ཤིག་དང་སྲོ་མ་བདུ་བ་དང་། མཚན་མོར་གཏི་མུག་གི་གཉིད་ལ་ཆགས་ཏེ་ཉལ་ནས་བསྡད། དེ་བས། སྐྱེས་པའི་ཨ་མས་རང་ཁྱིམ་གྱི་ལས་ཀ་ཡོད་ཚད་རང་ནུས་ཅི་ལྡོག་གིས་སྒྲུབ་གང་ཐུབ་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད། འཛིག་རྟེན་ཁ་དཔེར"མི་ཀན་ལོ་ཡིས་ཐུབ"ཟེར་བའི་དཔེ་བཞིན་ཨ་མ་ཀན་མོ་དེ་ཡང་ལོ་རེར་བཞིན་ལུས་ཇེ་སྐྱུར་དང་ཟུངས་ཇེ་ཟད། ཐ་ན་ཁ་ནང་གི་སོ་ཡང་རེ་རེ་བཞིན་འཐོར་བས། ཟས་གང་ཞིམ་སོ་ཡིས་མི་ཚོད་པར་དུས་རྒྱུན་ཁ་ནས་ཆུར་བ་ཐོག་གཅིག་དམུར་ཞོར་ལས་ཀ་སྒྲུབ།

ཉིན་ཞིག་ཆུང་མས་རང་གི་ཁྱོ་བོ་ལ། "ཨ་མས་ཉིན་རྒྱུན་ཁ་དམུར་བཞིན་ཕྱོག་ཟ་ཏག་ཏག་བྱས་པས། དེ་འདྲ་བྱས་པ་རྒྱུན་རིང་ན། ང་ཚོས་མོ་རང་གསོ་རྒྱུ་ཁག་པོ་འདུག"ཅེས་བཤད་པར། ཁྱོ་བོའི་སེམས་སུ་ཐེ་ཚོམ་ཟ་བཞིན་དེ་འདྲ་ཡིན་པར་ཡང་སྲིད་སྙམ་པའི་བློ་སྐྱེས། དེ་ནས་ཁོས་ཉིན་འགའ་ཤས་ཀྱི་རིང་ལ་རང་གི་ཨ་མས་ཅི་བྱེད་ལ་བརྟག་རྗེས། ཆུང་མས་བཤད་པའི་སྐད་ཆར་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཁྱོ་ཤུག་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མ་ཀན་མོ་དེ་སྒོའི་ཕྱི་ཏུ་སྐྱུགས་རྒྱུའི་གྲོས་བྱས།

ཉིན་ཞིག་ཁྱོ་བོས་རང་གི་ལོ་ན་ཧ་ཅང་རྒ་བའི་ཨ་མ་སྣེ་བོའི་ནང་དུ་འཁུར་ཏེ་ཐག་རིང་ཞིག་ལ་སྐྱེལ་བའི་ལམ་བར་དུ། ཨ་མའི་ཁ་ནང་ན་དམུར་བཞིན་པའི་ཆུར་བ་དེ་གློ་བུར་དུ་ས་ལ་ལྷུང་བས། ཨ་མས" ཨ་རོགས། ཞི་ལུ། སྡོད་ཡ། ངའི་ཁ་ནང་གི་དམུར་རིལ་ས་ལ་ལྷུང་སོང་"ཞེས་བཤད ། བུ་དེའི་སེམས་སུ་དམུར་རིལ་དེ་ཅི་ཞིག་ཡིན་ནམ་སྙམ་ཞོར་དུ་ས་ལ་བལྟས་བ་ན་ཡུན་རིང་དུ་དམུར་པའི་ཆུར་བ་ཐོག་རིལ་ཞིག་ཡིན་པ་མཐོང་། ཁོས་ས་ལ་ལྷུང་བའི་ཆུར་ཐོག་དེ་བླངས་ནས་ཨ་མར་སྟེར་ཞོར" ཨ་མ། ཁྱེད་ཉིན་རྒྱུན་ཁ་ནང་ན་དམུར་བཞིན་པ་ཆུར་ཐོག་འདི་ཡིན་ནམ"ཞེས་དྲིས། ཨ་མས་ཡིན་པའི་བརྡ་ལ་མགོ་བོ་ནང་དུ་བཀུག་པས། བུ་དེ་འགྱོད་སེམས་དང་བཅས་ཕྱིར་ཨ་མ་རང་ཁྱིམ་དུ་ཁུར་ནས་ཡོང་།

རང་ཁྱིམ་དུ་ཐོན་རྗེས། ཨ་མས་སྔར་བཞིན་ཆུར་བ་ཐོག་པོ་དེ་དམུར་ཞོར་ཏུ་ཉིན་ཁར་བསྡད་དེ་མ་ཧི་འདོན་བཞིན་དུས་འདའ་བར་བྱས། ཆུང་མས་ཉིན་རྒྱུན་ཁྱོ་བོ་ལ" ཁྱོད་ཀྱི་མ་ཀན་གྱིས་དངོས་གནས་ཕྱོག་ཟ་བྱེད་བཞིན་ཡོད། "ཞེས་འཁོན་བསླངས་པས། མཐར་ཁྱོ་བོས་ཀྱང་ཆུང་མའི་ཁར་ཉན་ཏེ། རང་གི་ཨ་མ་ཀན་མོ་དེ་རང་ཁྱིམ་དང་ཐང་རིང་བའི་བྲག་རྫ་ཞིག་ཏུ་སྐྱུགས།

དེ་ནས། རི་བོང་ཞིག་གིས་ཉིན་རྒྱུན་གྲོ་མ་བཀོས་ནས་ཨ་མ་ཀན་མོ་གསོས་ནས་བསྡད་པས། ཁོ་གཉིས་གྲོགས་པོ་བཟང་པོར་གྱུར། ཉིན་ཞིག་རི་དྭགས་པ་གཉིས་ཀྱིས་རི་བོང་དེ་རྗེན་པར་བརྩམས་ཏེ་ཡུན་རིང་ཞིག་ལ

བདལ་བའི་རྗེས། རི་བོང་བྲོས་ཡོང་སྐེ་ཨ་མ་རྒན་མོའི་རྒྱབ་ཏུ་ཡིབས། རི་དྭགས་པ་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེ་མཐོང་འཕྲལ། “ ཨ་རོགས། ཁྱོད་སུ་ཡིན།,”ཞེས་དྲིས་པར།

“ངའི་བུ་དང་མནའ་མས་ང་ས་འདིར་སྐྱུགས་པས། རི་བོང་འདིས་ང་ད་རག་བར་དུ་གསོས་ནས་བསྡད། དེ་བས་ངའི་འཚོ་རྟེན་འདི་གཅིག་པུ་ཁྱེད་གཉིས་ཀྱི་མི་གསོད་པར་ཞུ”ཞེས་བཤད།

“ ངེད་གཉིས་ལ་ཨ་མ་ཞིག་མེད་པས། ཁྱེད་ངེད་གཉིས་ཀྱི་ཨ་མ་བྱེ་བར་འཚལ ”ཞེས་བཤད་པར།

ཨ་མ་རྒན་མོས“ཁྱེད་གཉིས་གང་སར་རི་དྭགས་རྔོན་པར་འགྲོ་དགོས་པས།   ང་འདྲ་འདྲའི་རྒས་ཁོག་ཅིག་ཁྱེད་གཉིས་དང་འགྲོགས་ནས་ག་ལ་འགྲོ་ཐུབ”ཞེས་ལན་བཏབ།

“དེར་སྐྱོན་མི་འདུག”ཅེས་བཤད་ནས་རི་དྭགས་པ་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེ་ཁུར་ཅིང་།   ཕོ་གཉིས་ཀྱི་སེམས་སུ་ད་ངེད་གཉིས་ལ་ཨ་མ་ཞིག་ཡོད་སོང་ཞེས་དགའ་བ་དཔག་མེད་ཞིག་སྐྱེས་ཏེ་ཕོ་ཚོ་མཉམ་དུ་ལམ་ལ་བསྐྱོད།

ཕོ་ཚོ་སོང་སོང་མཐར། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ཞིག་གི་མཁར་གྱི་འདབས་སུ་སླེབས་པ་དང་། དེ་དང་ཐག་མི་རིང་བའི་སར་ཕོ་ཚོས་གད་པ་ཞིག་ཏུ་ས་དོང་ཞིག་བརྐོས་ནས་ཨ་མ་རྒན་མོ་དེའི་ནང་དུ་བཞག་ཅིང་། ཕོ་གཉིས་ཀྱིས་ནི་འཁོར་གྱི་སྡེ་བའི་ནང་དུ་ལས་ཀ་ལས་ཏེ་འཚོ་རྟེན་བཙལ།

ཉིན་ཞིག ཨ་མ་རྒན་མོས་བུ་གཉིས་ལ་བོས་ཏེ། “ དེ་རིང་ཁྱེད་གཉིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སོང་ནས་ང་ཚོ་ལ་ས་ཞིག་སློངས་ཤིག”ཞེས་བཤད་པར།

བུ་གཉིས་ཀྱིས“ ས་ཆེ་ཆུང་ཅི་ཙམ་དགོས ”ཞེས་དྲིས།

“ ས་བལ་རྒྱ་མ་གང་ཁེབས་ཚད་ཅིག་སློང་ནས་ཤོག”ཅེས་བཤད།

དེ་ནས་བུ་གཉིས་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སོང་ནས།   “ངེད་ཚོ་ལ་ས་ཆ་བལ་རྒྱ་མ་གང་གི་ཁེབས་ཚད་ཅིག་སྟེར་བར་ཞུ”ཞེས་ཞུས། རྒྱལ་པོའི་སེམས་སུ་ས་བལ་རྒྱ་མ་གང་གི་ཁེབས་ཚད་ཏ་ཅང་ཉུང་བར་འདོད་ནས་ཕོ་ཚོས་འདོད་པ་བཞིན་དུ་སྟེར་རྒྱུར་ཁས་བླངས།

ཕྱིར་ཡོང་བའི་ལམ་ཁར་བུ་གཉིས་ཀྱིས“ས་ཆ་བལ་རྒྱ་མ་གང་གིས་ཁེབས་ཚད་ལ་ཨ་མ་གཅིག་པུ་ཉལ་ནའང་ཤོང་དཀའ་བས། ཨ་མ་འདིས་ཡང་སྙིང་ཅི་ཞིག་བྱེད་འདོད་པ་ཡིན་ནམ”ཞེས་གཅིག་གིས་གཅིག་ལ་ལབ་ཞོར་ཁྱིམ་དུ་ཐོན།

“ཨ་མ། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་བལ་རྒྱ་མ་གང་གི་ཁེབས་པའི་ས་སྟེར་བར་ཁས་བླངས་སོང་། ཡིན་ཡང་ས་ལག་མཐིལ་ཙམ་དེས་ཅི་བྱེ”ཞེས་དྲིས།

དེ་ནས་ཨ་མས་ཕོ་གཉིས་ལ་བལ་རྒྱ་མ་གང་གིས་ཡོངས་བའི་སྐྱུད་པ་ཁེལ་དུ་བཅུག་རྗེས། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སོང་སྟེ་བཀལ་བའི་སྐྱུད་པས་ཚད་འཇལ་དེ་ས་བསླངས་ཤིང་ཕྱིར་འོངས་དེ" ཨ་མ། ས་ཆ་ལག་ལ་ཐོན་སོང་། ད་ཅི་ཞིག་བྱ"ཞེས་དྲིས་པར།

ཨ་མས"ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་རྟིང་རྐོས་དེ་མཁར་རྡུང་བར་གྲ་སྒྲིག་གྱིས"ཞེས་བཤད། བུ་གཉིས་ཀྱིས་བསྟུད་མར་ཉིན་འགའ་ལ་ཀྱང་རྟིང་བརྐོས། ཉིན་ཞིག་ཕོ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་རྟིང་བརྐོ་བཞིན་པའི་དུས་སུ་གློ་བུར་དུ་གསེར་གྱི་ཀྲོ་མོག་ཆུང་ཆུང་ཞིག་རྙེད་བྱུང་བས་ཕོ་ཚོ་དགའ་སྤྲོ་དཔག་ཏུ་མེད་སྐྱེས་ཤིང་། གསེར་གྱི་ཀྲོ་མོག་དེ་དངུལ་སྒོར་མང་པོར་བརྗེས་བས་དབུལ་ཁྱིམ་དེ་སྐད་ཅིག་ལ་རྒྱུ་ནོར་ལོངས་སྤྱོད་བསམ་གྱིས་མི་ཁྱབ་པའི་ཕྱུག་པོ་ཞིག་ཏུ་གྱུར།

ཕོ་མ་བུ་གསུམ་གྱིས་བསླངས་འོང་བའི་ས་དེའི་སྟེང་དུ་བཀོད་ལེགས་ཤིང་ཡིད་དུ་འོང་བའི་ཁང་བཟང་གཞལ་ཡས་ཁང་འདྲ་བ་ཞིག་བཟོས་ཏེ། ཁང་སྟོན་གྱུ་ནོམ་ཞིག་བྱེད་པའི་འགོ་བཙམས། ཉིན་དང་པོར ། མགྲོན་པོ་ཡོངས་ལ་སྟོན་སྐལ་བགོ་དུས། བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མར " དེ་རིང་ཁང་སྟོན་གྱི་ཉིན་དང་པོ་ཡིན་པས། སྟོན་སྐལ་ཇི་ལྟར་བགོ"ཞེས་དྲིས།

"དེ་རིང་གྲལ་མགོ་ནས་མཇུག་བར་གོ་རིམ་ལྟར་བགོས་ནས་སོང་། སྟོན་སྐལ་གྱིས་མི་འདང་ས་ནས་འཚམས་ཞོག "ཞེས་བཤད།

ཕོ་གཉིས་ཀྱིས་གྲལ་མགོ་ནས་གོ་རིམ་བཞིན་མི་རེ་ལ་སྟོན་སྐལ་བགོས་ནས་སོང་མཐར། གྲལ་མཇུག་ཏུ་ཡོད་པའི་མི་གཉིས་མ་གཏོགས་ཚང་མར་བགོས་ཚར་བ་རེད། གྲལ་མཇུག་གི་མི་དེ་གཉིས་ནི་དེ་སྔ་ཨ་མ་རྣན་མོ་སྒོར་སྐུགས་མཁན་གྱི་ཁྲོ་ཤུག་དེ་གཉིས་རེད།

ཁང་སྟོན་གྱི་ཉིན་གཉིས་པར། བུ་གཉིས་ཀྱིས" ཨ་མ། དེ་རིང་སྟོན་སྐལ་ཇི་ལྟར་བགོ་དགོས "ཞེས་དྲིས་པར།

" དེ་རིང་གྲལ་མཇུག་ནས་ཡར་གྲལ་མགོར་གོ་རིམ་བཞིན་བགོས"ཅེས་བཤད།

བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མས་བཀོད་པ་ལྟར་གྲལ་མཇུག་ནས་སྟོན་སྐལ་བྱིན་ནས་གྲལ་མགོར་མ་ཐོན་པར་སྟོན་སྐལ་བྱིན་ཚར་བས། གྲལ་འགོ་ན་ཡོད་པའི་ཁྲོ་ཤུག་གཉིས་ལ་སྔ་ཉིན་བཞིན་སྟོན་སྐལ་མ་ཐོབ་པ་རེད།

ཁང་སྟོན་གྱི་ཉིན་གསུམ་པར། བུ་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་མར་སྟོན་སྐལ་ཇི་ལྟར་བགོ་དགོས་ཚུལ་དྲིས་པའི་ཚེ། ཨ་མས " དེ་རིང་གཡས་གཡོན་གཉིས་ཀྱི་གྲལ་སྙེད་ནས་འགོ་བཟུང་སྟེ་གོ་རིམ་ལྟར་སྤྲིན་དགོས། "ཞེས་བཤད།

ཁྲོ་ཤུག་དེ་གཉིས་གཅིག་གྲལ་འགོར་བསྡད་ཡོད་པ་དང་། ཅིག་ཤོས་གྲལ་སྦུར་བསྡད་པས། ཕོ་གཉིས་ལ་སྟོན་སྐལ་སྔར་བཞིན་ཐོབ་མ་བྱུང་།

དེ་བས ། ཁྲོ་ཤུག་དེ་གཉིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སོང་ནས་གནས་ཚུལ་རྣམས་ཇི་བཞིན་ཡར་གཏུག་བྱས།

ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཨ་མ་རྣན་མོ་ཚང་ལ་སོང་ནས། " ཁྱེད་ཚང་གི་ཁང་སྟོན་གྱི་ཉིན་གསུམ་རིང་། ཁྲོ་ཤུག་དེ་གཉིས་ལ་སྟོན་སྐལ་ཅི་ཡང་མ་ཐོབ་པས་སྟོན་སྐལ་ཞིག་བགོ་དགོས"ཞེས་བཤད།

ཨ་མ་རྒན་མོས་གོ་རེ་བག་ལེབ་བདུན་སྲེག་ནས། གོ་རེ་རེ་རེའི་ནང་དུ་ལྔ་བཅུ་མ་རེ་བཙུག་རྗེས་ཁྱོ་ཤུག་དེ་གཉིས་ལ་བྱིན།།

གོ་རེ་བག་ལེབ་དེ་དག་ཙུང་ཙྩི་མོ་ཡིན་པས། ཁྱོ་ཤུག་གཉིས་ཀྱིས་བག་ལེབ་དག་ཚོས་མེད་པར་སྐམ་ནས་དེ་དག་བྱ་སྒོང་བདུན་ལ་བརྗེ། བྱ་སྒོང་བཙོང་མཁན་གྱིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྡེ་བའི་ཁྱིམ་ཚང་ཞིག་གིས་སྔོན་མོར་འབོད་གྱིན་ཡོད་པས་བག་ལེབ་དེ་ཚང་ལ་སྔོན་སྐལ་དུ་བྱིན་པས་བག་ལེབ་བདུན་པོ་དང་ལྔ་བཅུ་མ་བདུན་པོ་དེ་ཨ་མ་རྒན་མོ་ཚང་གི་ལག་ཏུ་ཕྱིར་ཐོན།

དེ་ནས་བཟུང་། སྤྱང་པོ་ཧབ་ལངས་ཧེབ་ལངས། སྔོན་མོ་གསུམ་གྱི་སྐལ་ཆད་ཞེས་པ་དེ་ནས་བྱུང་།

赶阿妈出门

很久以前，有个到处游荡的流浪汉，他妻子也是一个不喜欢干活，除了抓自己头上的虱子之外，整天睡觉的懒女人。因此，流浪汉的阿妈担负起了家里一切力所能及的活，老阿妈年事已高，嘴里的牙齿都已掉光了，整日咀嚼着一粒曲拉（奶酪干）干活。

有一天，妻子对自己的丈夫说："咱阿妈总是背着我们吃独食，如果经常这样，我们恐怕很难养活她。"丈夫心生怀疑，真的是这样的吗？在接下来的几天里，他有意观察阿妈的言行举止，便相信了妻子的话。夫妻俩协商决定把阿妈逐出门，儿子把阿妈放到背篓里背到远处。途中，老阿妈口中的曲拉掉了出来。老阿妈焦急地说："等一等，儿子，我的嚼食掉了。"儿子心想嚼食到底是什么啊？他低头一看，只看到一粒咀嚼了很久的曲拉。他知道阿妈并没有吃独食，便从地上捡起曲拉还给阿妈，掉转头把阿妈背回了家。

回到家之后，老阿妈像往常一样，嘴里含着那粒曲拉继续卖力地干活。妻子又对丈夫说："咱妈真的在吃独食。"她时不时地吹点枕边风，丈夫就又相信了她，将阿妈背到了离家特别远的一片山林中。

山林中有一只兔子，它每天都从地底下挖人参果给老阿妈吃，它和老阿妈因此成为很好的朋友。有一天，兔子被两个猎人追捕，它躲到老阿妈身后，两个猎人便问老阿妈："喂！你是谁？"

老阿妈回答："我的儿子儿媳不要我了，这只兔子一直养我到现在，请别伤害他。"

"我们没有阿妈，不如你做我们的阿妈吧！"猎人说。

"你们要到处去打猎，我不知道该去哪里呀！"

"那不是问题。"两个猎人因为认了阿妈，带着无以言表的喜悦，高兴地背阿妈上路了！

他们走了很久的路，便在离国王家不远处挖了个山洞给老阿妈安顿了住处，自己便在附近做些小工谋生。

有一天，老阿妈叫来了两个儿子，对他们说："今天你们去国王那儿给我们要些地皮来。"

他们问："地皮要多大的？"

老阿妈回答："要上一斤羊毛的量。"

之后，两个猎人就走到国王那儿，请示国王："国王陛下，请给我们能容一斤羊毛的地皮。"国王心想这要求不算高，就应允了。回家途中两人边聊边走："一斤羊毛的地皮只够咱阿妈睡的……"

"阿妈，国王给了咱们一斤羊毛的地皮，怎么分配？"他们问。

"把那一斤羊毛撕了之后弄成羊毛线后， 用毛线衡量所需的面积。"两个儿子按阿妈说的那样把一斤羊毛纺成线后，以那条毛线衡量了所需的地方，国王也只能守承诺，提供他们所需的地皮。

"阿妈，地皮到手了，现在怎么办？"两个儿子问。

"现在你们两个去挖墙角"老阿妈说。

他们每天都按阿妈的吩咐挖墙角，有一天，他们挖到了一块古董一样的东西，就将它带到阿妈面前。

老阿妈一看就知道它是块金砖，便说："你们现在不用挖墙角了，我们可以雇人来挖。"

他们便雇了许多人建了一座大房子，之后，开始精心准备房庆事宜。第一天，在给客人们分喜礼的时候，两个儿子问："阿妈，今天是房庆的第一天，我们该怎样分喜礼好呢？发的喜礼不够就没办法了呀！"

"今天从上座开始依次分发下去"老阿妈说。

他们俩就从上座开始依次分发，还没到尾座喜礼就已经分完了，因此坐在尾座的将老阿妈逐出家门的夫妻俩没能分到喜礼。

房庆的第二天，两个儿子又问："今天的喜礼该怎么分配呢？"

老阿妈说："今天从尾座开始依次分发下去，直到喜礼分完了为止。"

两兄弟就按阿妈说的那样从尾座开始依次分发，结果还没分到上座喜礼就分完了，坐在上座的夫妻俩这次又没分到喜礼。

房庆的第三天，两兄弟又问："阿妈，今天怎么分喜礼呢？"

老阿妈说："今天从中座开始向两端分发。"

这次夫妻俩分别坐在了两头，可想而知，他们又没能拿到房庆的喜礼。

夫妻俩来到国王家里，说道："他们家举行了三天的房庆，可我们连一次喜礼都没分到。"

国王就来到老阿妈家里，下令道："你们家举行了三天房庆，却没给那夫妻俩分喜礼，请给他们分点喜礼。"

老阿妈嘱咐两个儿子说："烧七个饼子，在饼子里分别放上五十文钱给那夫妻俩，不要让我再看到他们。"

两兄弟按照老阿妈的嘱咐，把饼子给了那夫妻俩。那饼子因为夹着钱币而显得特别重，夫妻俩以为饼子是生的，就把七个饼子换成了七个鸡蛋，边吃鸡蛋边回家。

卖鸡蛋的人听到国王家附近的一户人家举行大型的房庆，便把饼子作为贺礼带过去，一来二去，几经周转，那七个饼子和七块钱币又回到了老阿妈手上。

从那以后，藏族民间流传着一句话："浪子贪欲又贪念，三次庆典，三次没份。"

The Banished Mother

A man often wandered around aimlessly and was rarely at home. His wife never did any work, she just sat collecting lice from her hair. All the housework was done by the man's mother who was so aged that there was not a single tooth in her mouth. She often chewed a piece of cheese while working.

One day the wife said to her husband, "Mother eats constantly while she works. If she keeps this up, we won't be able to feed ourselves." The man decided to investigate and, when he saw his mother chewing, he put her in a basket and carried her on his back. On the way to a remote place where he planned to leave his mother, she said, "Son, please stop. I dropped my chewing gum on the ground." The man stopped, turned back, picked it up, and discovered that it was a tiny piece of chewed cheese. Realizing his mother was not eating all their food, he brought her back home.

The mother chewed cheese while working as before. The wife said, "Look! She really is eating all our food." This time he listened to his wife and took his mother far away and left her.

In the isolated place where the mother had been abandoned, there was only a rabbit that dug wild yams and fed them to the old woman. One day, two hunters were hunting the rabbit that hid behind the aged woman.

The two hunters saw the old woman and asked in surprise, "Who are you?"

"My son and daughter-in-law discarded me here. The rabbit has fed me until now, so please don't kill her" said the old woman.

"We don't have a mother. Please be our mother," the two hunters said.

"You two often go hunting for a long time and it has become very difficult for me to walk, so how can I be your mother?" said the aged woman.

"That's not a problem," the two hunters said and made a contraption to carry her. They took her everywhere they went. After a long walk, they decided to live

in a cave near a king’s castle and made a living by doing occasional labor for villagers.

One day the old woman told her two sons, “Go to the king’s palace today and ask for a piece of land for us.”

“How much should we ask for?” said the two men.

“Ask for a half kilogram of wool’s worth of land,” said the old woman.

The two hunters went to the king’s palace and said, “Dear king, we came to ask for a piece of land. We need only half a kilogram of wool’s worth.” The king thought that such a piece of land would be very small and agreed. The two hunters said to each other on the way back home, “If mother sleeps on our piece of land then we will have no space to sleep.”

“Mother, the king gave the land, but how will we use it?” the two men said, when they got home.

“Now you two need to spin half a kilogram of wool into yarn, and measure according to the yarn’s length,” said the old woman. The sons measured the land, came back home, and said, “Now that we’ve marked off the land, what should we do next?”

“From today, you two need to dig the foundation,” said the old woman

The two men worked very hard every day to dig the foundation. One day they dug up a piece of strange rock and brought it home. The old lady instantly realized it was a piece of gold covered in dirt and said, “You no longer need dig the foundations yourselves. Hire others.”

The two men hired many people and soon a very large house was completed. The family prepared to celebrate the completion of the new house and invited all the villagers. According to custom, they needed to give gifs to each guest. On the first day, the two men said, “Mother, how will we give gifts to our guests?”

“Begin by giving gifts from the head of the lines on both sides of the room,” said the old woman.

The two men started giving gifts from the head of the lines on both side of the room and the gifts were finished before they reached the ends of the lines. The couple, who had driven the old woman out of their home were at the end of the lines and receive no gifts.

The hunters asked on the second day, “Mother, how should we give gifts today?”

“Start from the end of each line,” she said.

The two men did as their mother said. Again the gifts were finished before reaching the beginning of each line. Because the gifts had been given from the head of each line, the couple had sat at the head of each line on the second day, and thus received nothing.

On the third day, the two men asked the same question and the mother said, “Start giving gifts from the middle of the lines.”

The two men did exactly as their mother told them and again the couple received no gifts. They were furious, went to the king’s palace, and said, “That family has celebrated for three days, but we haven’t received a single gift.”

The king went to the family and said, “You’ve celebrated for three days and this couple still has not received gifts. Please give them something.”

The old woman said to her two sons, “Bake seven big loaves of bread and put fifty grams of silver in each loaf. Give the bread to the couple and do not bring them to me.”

The couple thus received seven loaves of bread. On the way back home, the couple found the bread was too heavy to carry, and exchanged them for eggs. The person who exchanged the eggs was then invited by the hunters and their mother to their house-warming celebrations, and gave them the bread as a gift.

From that day on, it was said that the two beggars' selfishness made them lose three chances to receive gifts.

ར་ལུ་མ་དང་རི་ལུ་མ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། ས་ཆ་ཞིག་ན་མིང་ལ་ར་ལུ་མ་ཟེར་བ་ཞིག་དང་རི་ལུ་མ་ཟེར་བ་ཞིག ཅོང་རྫོག་མ་ཟེར་བ་ཞིག་བཅས་མི་གསུམ་ཡོད་པ་རེད། ཉིན་ཞིག་པོ་ཚོས་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་ལ་གནས་ཚང་གཡར་ནས་བསྡད། ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་དེ་འདྲི་མོ་ཞིག་ཡིན་པས་ཉལ་ཁར་མོས“ ར་ལུ་མ་ཚ་ཐབ་ཀྱི་གཡས་ཕྱོགས་སུ་ཉོལ། རི་ལུ་མ་ཚ་ཐབ་ཀྱི་འདབས་ནས་ཉོལ། ཅོང་ཇོག་མ་སྤྱས་མགོའི་འགྲམ་ནས་ཉོལ”ཞེས་བཀོད་སྒྲིག་བྱས་རྗེས “ ངའི་སྤྱས་མགོའི་འགྲམ་དུ་ཆུ་ཕོར་བ་གང་དང་ཡོས་སྡེར་མ་གང་ཞོག”ཅེས་བཤད། པོ་ཚོས་འདྲི་མོས་བཤད་པ་བཞིན་དུ་ཆུ་ཕོར་བ་གང་དང་ཡོས་སྡེར་མ་གང་བཅས་འདྲི་མོའི་སྤྱས་མགོར་བཞག་རྗེས་གཉིད་དུ་ཡུར་བར་བརྩམས།

ནམ་གུང་གི་དུས་སུ་འདྲི་མོས་ཅོང་རྫོག་མའི་ཁྲག་ཧུབ་ཧུབ་ཏུ་འཐུང་བས། ར་ལུ་མ་དང་རི་ལུ་མ་གཉིས་གཉིད་ལས་སད་དེ། “ ཨ་ཡེ་ལགས། ཁྱེད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་འཐུང་གིན་ཡོད་དམ”ཞེས་དྲིས། འདྲི་མོས“ ངས་མདང་དགོང་གི་ཆུ་དེ་འཐུང་གིན་ཡོད”ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་འདྲི་མོས་ཅོང་ཇོག་མའི་རུས་པ་ཧྲུག་ཧྲུག་ཏུ་འཚོས་པས། ར་ལུ་མ་དང་རི་ལུ་མ་གཉིས་ཀྱིས“ ཨ་ཡེ་ལགས། ཁྱེད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་ཟ་གི་ཡོད”ཅེས་དྲིས། འདྲི་མོས“ ངས་ཡོས་འཆའ་གིན་ཡོད”ཟེར། སྐབས་དེར་པོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་འདྲི་མོས་ཅོང་ཇོག་མ་ཟ་གི་ཡོད་པ་ཤེས་ནས། “ ཨ་ཡེ་ལགས། ངེད་གཉིས་ལ་གཅིན་ཤོར་པས་གཅིན་གཏོང་གི་འགྲོ་དགོས་ཟེར། ”འདྲི་མོས“ ཁྱེད་གཉིས་ལ་གཅིན་ཤོར་ན་ཁྱེད་གཉིས་ཀྱི་ལག་པ་བལ་ཐག་འདིའི་སྣེ་མོས་མདུད་རྗེས་གཅིན་གཏོང་དུ་སོང”ཞེས་བཤད། དེ་ནས་པོ་མོ་གཉིས་ཀྱི་ལག་པ་བལ་ཐག་གི་སྣེ་མོས་མདུད་པ་བརྒྱབ་རྗེས་གཅིན་གཏོང་དུ་སོང་། པོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་ནམ་མཁའི་ཟླ་བ་ལ་བསྟུས་ཏེ“ ཨ་མ་ཟླ། ཨ་མ་ཟླ། ངེད་གཉིས་ཡར་ལོངས། ངེད་གཉིས་ཀ་ཡར་མི་ལེན་ན་ངེད་གཉིས་ཀྱི་སྲོག་ལོངས། དེ་མིན་འདྲི་མོས་ངེད་གཉིས་བཟའ་ངེས་ཡིན”ཞེས་ཞུས་པས། ཟླ་བས་མེ་སྟག་ཅིག་མར་འཕངས་ཏེ་བལ་ཐག་བཅད་ཅིང་། ལྕགས་ཐག་ཅིག་མར་བསྐུར་ནས། ར་ལུ་མ་དང་རི་ལུ་མ་གཉིས་ཀ་ཟླ་བའི་ནང་དུ་ཐླངས་པ་རེད། དུས་ད་ལྟའང་ཟླ་བའི་ནང་དུ་ནག་ཐིག་གཉིས་ཡོད་པ་དེ་གཉིས་ཡིན་ཞེས་བཤད་སྲོལ་ཡོད་པ་རེད།

热栗玛和日栗玛

从前，有三个名叫热栗玛、日栗玛和君朵玛的女孩。有一天，她们去森林深处游玩，因玩得太尽兴，忘了回家。天色已晚，她们只好借住在一个老奶奶家里。

老奶奶是一个魔鬼，她安排热栗玛睡在炕的左侧、日栗玛睡在炕尾、君朵玛睡在枕边。她说："我要在枕边放一罐水和一碟炒青稞。"三个女孩按她说的那样在魔鬼的枕边放了一罐水和一碟炒青稞，然后相继睡着了。那晚，魔鬼大口大口地喝君朵玛的血，那响声把热栗玛和日栗玛吵醒了，她们问魔鬼："奶奶，你在喝什么？"魔鬼回答："我在喝昨晚准备的水。"魔鬼喝完血，便又大口大口地啃君朵玛的骨头，啃得咔嚓响。热栗玛和日栗玛就问："奶奶，你在吃什么？"魔鬼回答："哦！我在吃炒青稞。"两个女孩觉得不对劲，心想魔鬼一定在吃君朵玛，于是对魔鬼说："奶奶，我们要去尿尿。"魔鬼说："你们要是尿急，就把这羊毛绳子绑在脚上去上厕所。"然后魔鬼就用羊毛绳的一头绑住她们的脚，一头牵在自己手里。两个女孩走出屋子之后抬头看着天上的月亮默默祈求："月亮啊月亮，请你把我们带走吧！要不就取了我们的性命，否则魔鬼肯定会把我们吃掉的。"月亮掷下一团火球烧断了羊毛绳，又放下一条铁链，将热栗玛和日栗玛带到月亮上。现今有一种说法，月亮上两个黑点就是热栗玛和日栗玛。

Ra lu ma and Ri lu ma

Many years ago, three people were called Ra lu ma, Ri lu ma and Cong ldog ma. They asked if they could stay overnight at a demon's house while they're travelling and the demon agreed. As they were about to go bed, the demon ordered the Ra lu ma, Ri lu ma and cong ldog ma to sleep at different locations on the bed.

The demon said, "Please, bring me a cup of water and a plate of roasted barley and put them by the pillow before you all go to bed."

At night, the demon ate Cong ldog ma who was sleeping beside her, and drank her blood. The sound awoke the Ra lu ma and Ri lu ma, who asked, "What's going on, Granny?"

"I'm drinking and eating the water and roasted barley you prepared," replied the demon.

They realized that she had killed Cong ldog ma, then said they needed to go pee. The demon ordered them to tie a rope to each of their hands, and then they went out with their hands tied to the end of a rope. As they walked, they prayed to the moon to take them up to her or take their lives if it could not save them, before they would surely be killed by the demon. The moon threw fire down on the rope and burned it off, and then the moon dropped a long chain to take them up to the moon and brought them there. That is why there are two black spots on the moon today, they are Ra lu ma and Ri lu ma.

རྒྱ་མི་བཟའ་ཟླ་གཉིས།

གནའ་སྔ་མོར་རྒྱ་དང་རྒྱ་མོ་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཡོད། ཕོ་གཉིས་ལ་བྱིས་པ་མེད་ཀྱང་། རྒྱུ་འབྱོར་བ་ཕུན་སུམ་ཚོགས། སྐྱེས་པ་དེ་ནི་ཚོང་བ་ཞིག་ཡིན་པས་ཡུལ་གྲུ་གཞན་པར་ཚོང་རྒྱག་ཏུ་སོང་ནས་ལོ་བདུན་བརྒྱད་ཅིག་འགོར་བ་རེད།

ཉིན་ཞིག་གི་དགོང་མོར། འདྲེ་མོ་ཞིག་གིས་སྐྱེས་པ་དེའི་སྐད་དང་འདྲ་བར་བཅོས་ནས་ཆུང་མ་དེའི་མིང་ནས་བོས་པས། མོས་རང་གི་ཁྱོ་ག་ཕྱིར་སླེབས་སོང་སྙམ་ནས་སྒོ་ཕྱེ་དུས་རླུང་ནག་འཚུབ་མ་ཞིག་གིས་མོའི་དབུགས་ཆད་པར་བྱས། དེ་ནས་འདྲེ་མོ་རྒྱ་མོ་དེའི་ཁོག་ཏུ་ཞུགས་ནས་སྐྱེ་མི་རྣམས་རིམ་བཞིན་དུ་འཚོས་ཚར་བ་རེད།

རེ་ཞིག་གི་ཙ་ན། སྐྱེས་པ་དཀའ་སྤྱོའི་ངང་ཕྱིར་སླེབས་པ་དང་། སྐྱེ་བ་དང་ཉེ་བའི་རི་མགོ་ཞིག་ནས་མར་བལྟ་དུས། ཡ་མཚན་པ་ཞིག་ལ་དེ་སྔོན་ཁོ་རང་ཚོང་ལ་འགྲོ་དུས། སྐྱེ་བའི་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཁ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་གྱིས་ཁེངས་པ་དང་། སྐྱེ་བའི་ཁང་ལམ་དུ་མི་རྣམས་ཡར་འགྲོ་མར་འགྲོ་བྱེད་ཀྱིན་ཡོད་ལ། སྒོ་ཕྱི་ནང་གཉིས་ལ་སྐྱིད་པའི་མདངས་ཞིག་ཤར་ཡོད། ཡིན་ཡང་ད་ལྟ་སྐྱེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཁ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་མེད་པ་ཕར་ཞོག མི་གཅིག་ཀྱང་མཐོང་རྒྱུ་མེད་པར་མ་ཟད། ཁང་སྟེང་དང་ཁང་ལམ་ཀུན་དུ་རྩྭ་ལྡུམ་གྱིས་ཁེབས་ཤིང་། ཡོད་ཚད་ཀྱི་ཡོད་ཚད་མདངས་ཉམས་ནས་སྐྱ་བོར་གྱུར་ཡོད་པ་མཐོང་བས། སེམས་སུ་ད་ནི་ང་རང་ཕྱིར་ལོག་ན་བཟང་། ཕལ་ཆེར་ངའི་ཆུང་མ་དང་བཅས་པ་མི་གཅིག་ཀྱང་མེད་པ་ཕོ་ཐག་རེད་ཅེས་བསམ་བཞིན་ཕྱིར་གོམ་པ་འགའ་བསྐྱོད་མོད། ཡིན་ཡང་རང་ཉིད་སྐྱེ་བའི་འདབས་སུ་སླེབས་པས། རང་ཁྱིམ་ལ་ཞིབ་ཏུ་བརྟག་དགོས་བསམ་ནས་སྐྱེ་བའི་ནང་དུ་ཐོན། མིག་གིས་མཐོང་ཚད་ལ་དོགས་པ་ཟ་བཞིན་ཡོང་དུས་རང་ཁྱིམ་གཅིག་པུའི་དུ་ཁུང་དུ་དུ་བ་ཉུང་ངུ་ཙམ་ལྡེམ་མེར་ཡར་འཕྱུར་བ་མཐོང་། རང་ཁྱིམ་གྱི་སྒོ་ཁར་ཐོན་ནས་ཆུང་མའི་མིང་ནས་བོས་པས། ཆུང་མས་སྒོ་ཕྱེས། ཕོ་བོས“ང་དེ་སྔོན་ཚོང་ལ་འགྲོ་དུས། ང་ཚོ་སྐྱེ་བ་དར་ནས་སྐྱེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་གྱིས་ཁེངས་པ་དང་། ཁང་ལམ་དུའང་མིས་ཁེངས་ཡོད། སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་ལ་སྐྱིད་པའི་མདངས་ཞིག་ཤར་ཡོད། ད་ནོན་ཀྱང་ད་ལྟ་ཅི་བྱུང་སོང་། སྐྱེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་མེད་པ་ཕར་ཞོག མི་གཅིག་ཀྱང་མཐོང་རྒྱུ་མེད། ཁང་སྟེང་དང་ཁང་ལམ་དུ་རྩྭ་ལྡུམ་གྱིས་ཁེབས་ཤིང་། ཡོད་ཚད་ཀྱི་ཡོད་ཚད་མདངས་ཉམས་ནས་སྐྱ་བོར་གྱུར་ཡོད་པ་ཅི་རེད། ཁྱོད་གཅིག་པུ་ཅི་ལྟར་ལུས་པ་ཡིན”ཞེས་དྲིས། ཆུང་མས“ངས་ཅི་ཡང་མ་ཤེས”ཞེས་ལན་བཏབ། ཕོ་བོས་སེམས་སུ་འདི་ལ་གནད་དོན་ཞིག་ཡོད་པ་ཕོ་ཐག་རེད། ཅི་བྱུང་ཙང་དོ་ནུབ་འདིར་འདུག་ཐབས་བྱེད་དགོས་སྙམ་སྟེ་དེ་རུ་ཞག་འདུག་བྱས།

ཕྱི་ཉིན། ཆུ་བོ་ཆེན་པོ་ཞིག་གི་ཕ་རོལ་དུ་ཁོ་ལ་གྲོགས་པོ་བཟང་པོ་ཞིག་ཡོད་པས། དེར་སྐྱབས་བཙལ་དུ་སོང་། ཕོ་བས“སྔོན་ང་འགྲོ་དུས་ང་ཚོའི་སྐྱེ་བ་དར་ནས་སྐྱེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཁ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་གྱིས་

ཁེངས་པ་དང་། ཤར་ལམ་དུའང་མི་ཡར་འགྲོ་མར་འགྲོས་ཁེངས་ཡོད། སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་ལ་སྐྱིད་པའི་མདངས་ཤིག་ཤར་ཡོད། འོན་ཀྱང་ད་ལྟ་སྡེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཁ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་མེད་པ་ཕར་ཞོག མི་གཅིག་ཀྱང་མཐོང་རྒྱུ་མེད། ཁང་སྟེང་དང་ཤར་ལམ་ཀུན་དུ་རྩྭ་ལྦུམ་གྱིས་ཁེབས་ཤིང་། ཡོད་ཚད་ཀྱི་ཡོད་ཚད་མདངས་ཉམས་ནས་སྐྱ་བོར་གྱུར་ཡོད་པས། ངས་ཆུང་མར་སྡེ་བར་ཅི་བྱུང་སོང་། ཁྱོད་གཅིག་པུ་ཇི་ལྟར་ལུས་པ་ཡིན་ཞེས་དྲིས་ཀྱང་། ཁོ་མོས་ཅི་ཡང་མ་ཤེས་ཞེས་ཟེར། ད་ནི་ང་རང་སྡེ་བ་དེར་འདུག་པར་སྐྲག་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་འདི་ནས་ཁང་བ་ཞིག་བཙལ་རོགས་གྱིས”ཞེས་ཞུས། གྲོགས་པོས“འོ། ངས་ཐབས་བཙལ་ཟེར་ནས་ཁང་བ་འཚོལ་དུ་སོང་། དེ་ནས་ཙུང་མ་འགོར་བར་གྲོགས་པོ་ཡོང་ནས། ཁང་བ་ཞིག་ཡོད། ཁྱོད་སོང་ནས་སྣོད་ཆ་ལག་རྣམས་འཁྱེར་ཤོག་དང་ཆོག”ཅེས་ཟེར། སྐྱེས་པ་དེ་དགའ་སྤྲོའི་ངང་ཁྱིམ་དུ་ལོག་པ་དང་། ཁོ་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཀྱིས་ཅ་ལག་རྣམས་བསྡུས་ནས་གྲོགས་པོས་བཙལ་བའི་ཁང་བ་དེར་ཡོང་། ལམ་དུ་ཆུ་ཆེན་ཞིག་དང་འཕྲད་དུས་ཆུང་མས་ཁྱོད་སོང་ལ་གྲོགས་པོ་འཚོལ་དང་ང་རྗེས་སུ་ཡོང་ཟེར། དེ་ནས་ཁྱོ་གས་གྲོགས་པོ་རྙེད་ནས་ཁང་བ་དེར་ཐོན་དུས་རྒྱ་མོ་ཡང་ཐོན་པ་དང་། ཁོ་གཉིས་སོང་སའི་སྡེ་བ་དེར་རྒྱ་ཧོར་ལུགས་པ་མཐུ་ནུས་དང་ལྡན་པ་ཞིག་ཡོད་པས། དེས་སྡེ་མི་རྣམས་ལ“མདང་ངའི་རྨི་ལམ་མི་བཟང་། རྒྱ་མོ་ཞིག་གིས་མེ་ལྕོག་བཟུང་ནས་ང་ཚོའི་སྡེ་བར་སྐོར་ཞིག་བརྒྱབ། ང་ཚོའི་སྡེ་བར་གནས་སྐབས་ཧ་ཡོང་བ་ཡོད་དམ”ཞེས་དྲིས། སྡེ་མི་ཚོས“འོ། རེད་ལགས། ཁ་སང་རྒྱ་རྒྱ་མོ་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཡོང་འདུག”ཅེས་ལན་བཏབ་པས། ཧོར་ལུགས་པས་འོ་ན་ཁྱོད་ཚོ་སོང་སྟེ་རྒྱ་དེ་ངའི་མདུན་དུ་བོས་ཤིག་ཅེས་གསུངས། རྒྱ་དེ་ཡོང་ནས་རྒྱུ་མཚན་རྣམས་ཞིབ་ཏུ་དྲིས་པར། རྒྱས་བཤད་རྒྱུར“ཉིན་ང་ཚོང་ལ་འགྲོ་དུས་ང་ཚོ་སྡེ་བ་དར་ནས་སྡེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་གྱིས་ཁེངས་པ་དང་། ཤར་ལམ་དུ་མིས་ཁེངས་ཡོད། སྒོ་ཕྱི་ནང་ཀུན་ལ་སྐྱིད་པའི་མདངས་ཤིག་ཤར་ཡོད། འོན་ཀྱང་ད་ལྟ་སྡེ་ཁྱིམ་རེ་རེའི་སྒོ་ཁ་ཕྱི་ནང་ཀུན་དུ་ཧ་ནོར་ལུག་གསུམ་མེད་པ་ཕར་ཞོག མི་གཅིག་ཀྱང་མཐོང་རྒྱུ་མེད། ཁང་སྟེང་དང་ཤར་ལམ་དུ་རྩྭ་སྐྱེས་ནས་ཐོར་བས་འབྲེག་རྒྱུ་ཡོད། ཡོད་ཚད་ཀྱི་ཡོད་ཚད་བཞིན་མདངས་ཉམས་ནས་སྐྱ་བོར་གྱུར་ཡོད་པས་ང་ཡང་ཧ་ལས་སུ་བཅུག ཆུང་མར་རྒྱུ་མཚན་དྲིས་ཀྱང་ཁོ་མོས་ཅི་ཡང་མི་ཤེས”ཞེས་ལན་བཏབ། ཧོར་ལུགས་པས“འོ་ན་དོ་ནུབ་ཁྱོད་རང་མ་གཉིད་པར་མཉམ་པར་ཞོག”ཅེས་གསུངས་པས། དགོང་མོར་རྒྱ་གཉིད་ཁུལ་བགྱིས་ཏེ་བསྡད་པར། རྒྱ་མོས་མགོ་བོ་ཡར་བཀྱགས་ནས་སྐྱེས་པར་བལྟས། དེ་ནས་ཙུང་མ་འགོར་བར་ཡང་ཐེངས་གཅིག་ལ་བལྟས། ཐེངས་གསུམ་པར་བལྟས་རྗེས་ཁོ་མོ་ཡར་ལངས་ནས་མེ་ལོང་མདུན་དུ་སོང་། ཁོ་མོས་རྒྱ་མོའི་གདོང་འབབ་ཕྱིར་ཕྱུང་ནས་འོག་གི་སྲིན་མོའི་གདོང་དེ་གཙང་མར་བཀྲུས་རྗེས་ཕྱིར་རྒྱ་མོའི་གདོང་འབབ་གོན། གདོང་ལ་སྣག་མང་པོ་བྱུགས་པ་དང་ཁ་དམར་པོ་ཁྲག་འདྲ་བ་བཅོས། སྐད་མཐོན་པོས་འཕྱ་དགོད་འགའ་བྱས་རྗེས་སྒོར་སོང་། རྒྱ་སྐྲག་ནས་རྟུལ་ཆུ་བཞུར་ཡང་འདི་འདྲའི་ནམ་གུང་ཞིག་ལ་གང་དུ་འགྲོ་བསམ་ནས་དེར་བསྡད། ནམ་གུང་ལ་རྒྱ་མོས་ཁུག་མ་ཞིག་གི་ནང་དུ་མིའི་མགོ་བོ་གང་ཁུར་ཡོང་ནས་སྐམ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ནང་དུ་བླུགས། དེ་ནས་མི་མགོ་ཚོས

གོང་འོག་བརྩད་ནས་ཞག་གང་བོར་འཛིགས་སུ་རུང་བའི་སྒྲ་མང་པོ་སྒྲོག་པར་བྱས་པས། རྒྱ་སྐྲག་ནས་ད་དགོང་གི་ནམ་འདི་ཇི་འདྲའི་རིང་བ་ལའང་ཞེས་བསམ་བཞིན་བསྡད།

ཕྱི་ཉིན་སྐྱ་རེངས་ཤར་མ་ཐག ཁོ་བོ་བརྒྱུགས་ནས་རྟའི་ལུགས་པ་དེའི་མདུན་དུ་སོང་སྟེ་བཤད་རྒྱུར། “རྟའི་ལུགས་པ་ལགས་ངའི་ཆུང་མ་དེ་དངོས་ནས་མི་ཞིག་མ་རེད། ཁོ་མོ་འདྲེ་མོ་འདྲེ་ནག་ཅིག་རེད། ཁྱོད་ཀྱི་ཐབས་ལྟར་མདང་དགོང་ང་གཉིད་ཁུལ་བྱས་ནས་བསྡད། ནུབ་མོར་ཁོ་མོས་མགོ་བོ་ཡར་བཀྱགས་ནས་ང་ལ་བལྟས། དེ་ནས་ཙུང་མ་འགོར་བར་ཡང་ཐེངས་གཅིག་ལ་བལྟས། ཐེངས་གསུམ་པར་བལྟས་རྗེས། ཁོ་མོ་ཡར་ལངས་ནས་མེ་ལོང་མདུན་དུ་སོང་། ཁོ་མོས་ངའི་ཆུང་མའི་མགོ་བོ་ཕྱིར་ཕྱུང་ནས་འོག་གི་སྲིན་མོའི་གདོང་བཀྲུས་རྗེས་ཕྱིར་མོའི་མགོར་བཞག གདོང་ལ་སྣག་མང་པོ་བྱུགས་པ་དང་ཁ་ཁྲག་ལྟར་དམར་པོ་བཙོས། སྐད་མཐོན་པོས་འཕྱེ་དགོད་འགའ་བྱས་རྗེས་སློར་སོང་། ང་སྐྲག་ནས་རྔུལ་ཆུ་བཞུར་ཡང་འདི་འདྲའི་ནམ་གུང་ཞིག་ལ་གང་དུ་འགྲོ་བསམ་ནས་བསྡད། ནམ་གོང་ལ་ཁོ་མོས་ཁུག་མ་ཞིག་གི་ནང་དུ་མིའི་མགོ་བོ་གང་འཁྱུར་ཡོང་ནས་སྒམ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ནང་དུ་བླུགས། དེ་ནས་མི་མགོ་ཚོས་གོང་འོག་བརྩད་ནས་ཞག་གང་བོར་འཛིགས་སུ་རུང་བའི་སྒྲ་མང་པོ་སྒྲོག། རྟའི་ལུགས་པ་ལགས། ཁྱོད་ཀྱིས་ངེས་པར་དུ་ཁོ་མོ་འདུལ་པར་མཁྱེན། ང་ཕར་ཞོག ཁྱོད་ཚོའི་སྐྱེ་བ་ལའང་ཆག་འཛིགས་ཡོང་ཉེན་ཆེ”ཞེས་བཤད། རྟའི་ལུགས་པས“ཁོ། ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མ་ངོ་མ་འདྲེ་མོ་ཞིག་རེད། ང་ལ་ཐབས་ཤིག་ཡོད། ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མ་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་འགྲོ་དགོས་སམ”ཞེས་དྲིས། རྒྱུས་འགྲོ་དགོས་ཞེས་ཟེར། རྟའི་ལུགས་པས“ཁོ་མོ་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་རྗེས་སུ། ཁྱོད་ཀྱིས་ངས་རབ་གནས་བྱས་པས་འབྲུ་རིགས་འདི་དག་སྒང་ལམ་དང་། ཁྱེད་ཚང་གི་དྲ་མའི་སྟེང་གསུམ་རེ་གསུམ་རེ་ཞོག ཤོག་སེར་ཤོག་དམར་འདི་གཉིས་སྒོའི་ནང་ཕྱོགས་སུ་སྦྱར་དགོས། ཁྱོད་ཀྱིས་མལ་ཁྲིའི་སྟེང་ཅོག་ཙེ་རིང་བ་ཞིག་འཛུག་དགོས་པ་དང་། དེའི་སྟེང་དུ་དཀར་ཡོལ་འདི་གསུམ་འཛུག་དགོས། དཀར་ཡོལ་ནང་དུ་འབྲུ་རིགས་འདི་དག་བཞག་ནས་ཆོས་འདོན་ཁུལ་བྱེད་བཞིན་སྡོད་དང་། ཁོ་མོ་ཕྱིར་ལོག་རྗེས། འདི་དག་མཐོང་དུས་ཁོ་མོ་སློར་འགྲོ་མི་ཐུབ་པས། སྐྲ་ལོ་གཟེངས་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་སྟེང་ལ་མཆོངས་ངེས། ཐེངས་རེར་མཆོངས་དུས་ཁྱོད་ཀྱིས་དཀར་ཡོལ་རེས་རྒྱག་དགོས། དཀར་ཡོལ་གསུམ་པས་རྒྱག་དུས་ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་མིང་ནས་བོས་དང་ང་ཐོན་ཡོང་། དེ་མིན་མོས་ཁྱོད་འཆའ་ངེས་ཡིན”ཞེས་གསུངས་པས། རྒྱུས་རྟའི་ལུགས་པས་བཤད་པ་ལྟར་རེ་རེ་བཞིན་བསྒྲུབས། ཁོ་མོས་བུད་ཤིང་བཏུས་ནས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ཡོང་ནས་དེ་དག་མཐོང་མ་ཐག་སློར་འགྲོ་བར་བརྩམས་ཀྱང་འགྲོ་མ་ཐུབ་པས། སྙིང་རླུང་སྟོད་ལ་འཚང་། བཞིན་རས་དམར་པོར་གྱུར། སྐྲ་ལོ་གཟེངས་སུ་བཅུག མཆེ་བ་གཉིས་ཕྱིར་བཏོན། ནུ་མ་གཅིག་ཕྲག་པ་གཡས་པར་འཕངས། ཅིག་ཤོས་ཕྲག་པ་གཡོན་པར་འཕངས་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱིས་འདི་ལྟར་བྱེད་དོན་ཅི་ཡིན་ཞེས་བཤད་ཟེར་དུ་ཁྲོ་གའི་སྟེང་དུ་མཆོངས། ཁྲོ་གས་དཀར་ཡོལ་གྱིས་རེ་རེ་བཞིན་བརྒྱབ་ཏེ་མཐའ་མའི་དཀར་ཡོལ་ལ་ཐོན་དུས་དངངས་སྐྲག་ཆེན་པོས་རྟའི་ལུགས་པའི་མིང་ནས་བོས་པས། རྟའི་ལུགས་པ་ཐོན་ནས་ཁོ་མོ་བཟུང་རྗེས་མེར་སྲེག་པའི་གྲབས་བྱས། རྟའི་ལུགས་པས“མེར་སྲེག་དུས་

ཁྱོད་ཀྱིས་ཕོ་མོའི་ལུས་པོ་འཛིན་དགོས། དེ་ལྟར་བྱས་ཚེ་སྲིག་པ་ནི་མོའི་ལུས་སྟེང་དུ་ཞུགས་པའི་གདོན་ཡིན་"ཞེས་གསུངས། ཕོ་བོས་"ཧོའོ་ལུགས་པ་ལགས། ཁྱོད་ཀྱིས་ཕོ་མོའི་ལུས་པོ་དང་མཉམ་དུ་སྲིག་པར་གྱིས། ངས་ད་ལྟ་ཕོ་མོའི་བུ་སྐྱོད་དེ་དག་ཡིད་ལ་ཤར་ན་ང་སྐྲག་གི"ཞེས་ཟེར། ཧོའོ་ལུགས་པས"ཕོ་མོའི་ལུས་སྟེང་དུ་ཞུགས་པའི་གདོན་བསྲེགས་རྗེས་དུས་རྒྱུན་གྱི་མི་དང་གཅིག་འདྲ་ཡིན། ཁྱོད་རང་སྐྲག་མི་དགོས"ཞེས་གསུངས་པས། རྒྱ་དེས་ཧོའོ་ལུགས་པའི་བཤད་པ་ལྟར་བསྒྲུབས། གདོན་བསྲེགས་རྗེས་རྒྱ་མོ་བེམ་པོ་ཞིག་དང་འདྲ་བར་ལུས་ཤུགས་ཟད་འདུག ཧོའོ་ལུགས་པས"ཁྱོད་ཀྱིས་ཕོ་མོ་འཁྱེར་ནས་ཕ་རོལ་གྱི་ལུང་བ་དེའི་འདབས་སུ་མགོ་བོ་ཚུར་བསྐོར་ནས་བདེ་མོ་བཞག་རྗེས། ཡོས་འདི་དག་གཏོར་གྱིན་གཏོར་གྱིན་ཕྱིར་ཤོག་དང་ཕོ་མོས་དེའི་རྗེས་དེད་ནས་ཡོང་ངེས"ཞེས་གསུངས་། རྒྱ་དེས"ཧོའོ་ལུགས་པ་ལགས། ང་སོང་སྔེ་ཕོ་མོ་ལུང་བ་ནང་དུ་འཕང་ནས་ཕྱིར་ལྡུར་དུ་བྲོས་ཡོང་"ཞེས་བཤད་པར། ཧོའོ་ལུགས་པས"ད་ཁྱོད་རང་སྐྲག་མི་དགོས། སྔོན་གྱི་ཕོ་མོ་དང་གཅིག་འདྲ་ཡིན"ཞེས་གསུངས་པ་དང་། ཕོ་བོས་དེ་ལྟར་རིམ་བཞིན་སྒྲུབ་ནས་ཁ་ཡང་ཕྱིར་མ་འཁོར་བར་ལྡུར་དུ་བྲོས་ནས་ཡོང་། ཡུལ་ལ་ཐོན་བར་ཉེ་དུས་ཕྱིར་འཁོར་ནས་བལྟ་དུས། ཆུང་མས་ཡོས་ལམ་དེད་ནས་དལ་མོར་ཡོང་བ་མཐོང་བས། ཕོ་བོ་དངངས་སྐྲག་དང་བཅས་ཧོའོ་ལུགས་པའི་མདུན་དུ་བྲོས། ཕོ་བོས"ཧོའོ་ལུགས་པ་ལགས། ཕོ་མོ་ཡོང་གིན་གདའ། ང་སྐྲག་གི ཁྱོད་ཀྱིས་གསོད་པར་མཁྱེན"ཞེས་ཞུས། ཧོའོ་ལུགས་པས"ཁྱོད་དེ་འདྲ་སྐྲག་དགོས་དོན་མེད། གདོན་བསྲེགས་ཟིན། ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མ་ཕྱིར་མི་ལུས་ཐོབ་ནས་ཡོང་བ་ཡིན། གལ་ཏེ་ཁྱོད་རང་ངོ་མ་སྐྲག་ན་ངས་ཁྱོད་ཕོ་མོར་ཡིད་ཆེས་རག་བར་དུ་བསྒྲུང་ཆོག"ཅེས་གསུངས་ནས། ཕོ་གསུམ་པོས་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་ནས་བསྡད་པ་རེད། ཉིན་མང་པོ་འགོར་བའི་རྗེས་སུ། རྒྱ་དེ་ད་གཞོད་ཕོའི་ཆུང་མར་དངོས་གནས་ཡིད་ཆེས་རྗེས། ཧོའོ་ལུགས་པ་དེ་ཕོ་གཉིས་དང་ཁ་བྲལ་བ་དང་། ཕོ་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཀྱིས་སྔོན་ལྟར་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ་ཏོ། །

一 对 夫 妇

从前有一对夫妇，膝下无儿无女，生活非常富裕。那男的是个生意人，外出做生意已过七八年了。有一天晚上，来了一个妖女，她冒充那男的声音，叫妻子的名字，妻子以为外出做生意的丈夫回来了，就打开了门，一股黑旋风结果了那女的性命。妖女附在那女人的身体，在村里做杀人的勾当。

有一天丈夫回家，到了离村庄很近的一个山头，看到村庄里变得死气沉沉的，原先生机勃勃，人畜兴旺，漫山遍野的牛羊都不见了踪影。看到屋顶、小径长满了野草，所有的一切都显现出没有生命的迹象。心想着此刻我回家去，妻子等村里人肯定都不在了。正想返回去时，又觉得既然已到了，何不去看看。到房门口时，他简直不敢相信眼前的一切，自家的烟囱里冉冉升起着一缕缕青烟。便上前去边叫妻子的名字边敲门，没过多久，妻子打开门引他进屋。他向妻子问道："我临走时，家家户户，村里村外充满着生机。可现在所有的一切变得死气沉沉，原先人来人往的村间小径上长满了野草，看样子好久没有人住了，而为何你一人得以存活"。妻儿回答道："是吗？我可不知道发生了什么事啊！"。他心想其中必有什么隐瞒，晚上住下来探个究竟。

他有一位生死之交住在河彼岸，次日前去投靠他。将他所见所闻从头到尾说了一遍后，请求他在此处帮助找一间房子住。他朋友道："我会想办法"，说完后立即动身找房子去了。没过多久，他朋友回来说道："房子已找到，你可以搬进来"，他高兴的回到家里和妻子一起把东西搬往新住处。到了河边，妻子道："你先去找你朋友，我随后赶来"。他和朋友赶到住处时，看到妻子早已到了。他们搬进去的那个村里有一位道法甚高的道士，那道士对村里人说："昨夜梦见一女鬼拿着火炬围我们村转了一圈，此梦凶多吉少，我村近来有无陌生人入住"。村民们答道："确有此事，昨日新搬来一户人家，为一夫妇"，那道士说："叫那男的过来，我有话问他"。生意人向道士说道："我住的那村落，原先生机勃勃，香火兴旺，漫山遍野的牛羊。可现在那村落里死沉沉的，别说家畜，连个人影都找不着。往日热闹的村间小径，现在长满野草。唯独我妻子一人存活着，问她缘由，她说不知道"。那道人深思了会儿，说道："今晚你假装睡觉，看你妻子有何异常"。

晚上他假装熟睡，注意着妻子的一举一动。到了半夜，她抬头看了一下丈夫，过了一会儿，又抬头看了一下，第三次抬头看完后，就起床到梳妆台前，把头拔出来好好洗漱了一下，又安在脖子上，并抹上胭脂，口红等，阴笑着出门了，样子甚是可怕。他怕得打哆嗦，冷汗从两腮缓缓流下。快到三更了，想着也无处可去，便壮着胆子躺下了。过了很久，他媳妇背着个麻袋回来了，仔细一看，麻袋里全是人头。一阵乒乓后，人头被倒入了箱子。血淋淋的人头整宿在箱子里吵吵闹闹的，像是争论什么似的，那声音甚是可怕。丈夫觉得此夜比往日长了很多，期待着早一点破晓。

黎明时分，他再也睡不着了，跑到那道人面前去说道："我媳妇是个妖女，昨日我依你吩咐，假装睡觉。看到食人情节，差点吓破了胆。"并从头到尾把所见所闻说了一遍，请求道人降了那妖女，那道人道："你妻子果然是个妖女，我有一计，你妻可否上山砍柴去"，他回答道："她必每日上山砍柴，此事从未中断过"。那道人抚了一下络腮须，道："明日她上山砍柴后，你把这些施过法的谷子分成三粒分别放在路和窗子上，并把这两个道符贴在门内侧。床上放一条长桌，把三碗盛着谷物的碗放在桌上，你假装念经。她回到家后，看到这些法物，就无法外出食人，此时她头发纷乱，向你扑来，每次她向你扑来时，用盛满谷物的碗向她击去，只剩最后一个碗时，你呼我名字，我来降了她"。他依那道人之言，一一做完后。看到她无法外出食人，就心急如焚，两腮通红，头发纷乱，两前门牙外露，吼叫着为何如此待我，便向他扑去。他用碗一一击她，只剩最后一个碗时，恐吓之际忙呼了一下那道人的名字。道人飞一般的到了屋里，向他说道："我焚烧妖女之际，你必须抓牢她的身体，这样降了妖女后，你妻子会安然无恙"。他回答道："你将她的身躯一起烧了吧！想想她的行径，我就打哆嗦"。那道人道："驱除附在身上的妖女后，她已成为正常人，你不必害怕"。他按那道人的吩咐，牢牢抓着她。一会儿工夫，道人驱除了妖女。

他的妻子像个死尸一样一动不动的躺在地上。那道人指着一条山沟道："你背她到那山沟，头朝村里，平放在地上，一路洒着油回来，她会沿着你洒下的油回来的"。他说："我背她去那山沟，扔了就速速回来"。那道人道："你不必害怕，她是人，不是妖，再说是你妻子"。他半信半疑的背她到山沟后，头也不敢回的往村里跑。到了村口，他偷偷往回一看，妻子正沿着小路跟着他。此时吓得他差点尿了裤子，急忙到道人哪儿请求道："她回来了，请你杀了她"。道人回答道："你不必害怕，妖已降服，那是你妻

子，若你不信，我守着，直到你相信为止”。这样他们三人一起生活了一段时间后，他完全相信妻子后，那道人也离开了他们。夫妻俩像以前一样过着幸福的生活。

The Chinese Couple

A kind, wealthy Chinese couple had no children. The husband was a businessman, went to another place on business, and did not return home for seven years. During this time, a devil came to their home and called to the wife in her husband's voice. A black whirlwind entered the house when she opened the door and overpowered her. The devil entered her body and killed all the villagers one by one.

When the husband returned, he gazed at the village from a nearby mountaintop. When he had left seven years earlier, many livestock were in the yards, the pathways were full of people, and it was a happy village. Now, there were no people and no livestock. Plants grew in the paths and everything was grey. He was surprised and thought the village was deserted. When he got near his house, he saw smoke coming from his chimney. He yelled his wife's name when he came to the door of his home. When she opened the door, he said, "When I was leaving, there were many livestock in the yards, the paths were full of people, and it was a happy village. Now, there are no people and no livestock, the paths are overgrown and everything looks grey. What happened? Why are you the only one in the village?"

The wife said she did not know. He thought something must be wrong. Needing a place to stay, he stayed in his home that night. The next morning, he visited a friend who lived on the other side of the river near the village. He said to his friend, "When I left the village, there were many livestock in the yards, the paths were full of people, and it was a happy village. Now, there are no people and no livestock. The paths are overgrown and everything looks grey. I asked my wife about the village and she said she knew nothing. I am frightened to stay in that village. Please help me find a new house."

His friend did help him find a new house to live in and then he happily went back home. The couple prepared all that they needed for the new house. On the way back to his friend's village, they came near the river. His wife said, "Please, go first and I'll come later." When the husband reached the new house, his wife had also mysteriously arrived.

A powerful Taoist lived in the new village. The day they arrived, the Taoist said to the villagers, "Last night I dreamed of a Chinese woman circling the village with fire. Are strangers in the village?"

When the villagers told the Taoist about the new couple's arrival and he asked the villagers to bring the Chinese man to him. The husband told the whole story to

the Taoist, who warned him to beware of his wife. That night he pretended to sleep. At midnight, his wife got up, looked at him three times, she went in front of a mirror took off the Chinese woman's head, washed the devil's original head, put the devil's head on her body, applied blood-colored lipstick to her lips, laughed several times, and left. The Chinese man was scared to death and wondered what to do. After a while, she came back home with a bag of heads and put them in a wooden box where they made noises the whole night. He dared not to sleep that entire night.

Early the next morning, the Chinese man went to the Taoist and told him this story:

"My wife is a devil. She is no longer human. I pretended to sleep last night. At midnight she got up, looked at me three times, went in front of the mirror, removed my wife's head, washed the devil's original head, put the devil's head back on, made herself up, put on blood-colored lipstick, laughed several times, and then left the house. I was scared to death and wondered what to do. She came back home after a while with a bag of heads and put them in a wooden box. The heads made noises the whole night. I dared not sleep the whole night. Please kill this devil or it will eat all the villagers."

"She is a real devil and I have ways to kill her. Does she collect wood from the forest?" asked the Taoist.

The Chinese man said, "Yes, she needs to collect wood regularly."

"After she leaves home, put these seeds on the paths and windows of your home, stick these yellow and red papers inside your home and put a long desk on your bed and put three bowls on it. Pretend you are chanting and put these seeds in the bowls. She won't dare go out when she sees all of these. She will be enraged and jump on you. Hit her with these seeds every time she jumps. At the end yell my name and I'll appear," replied the Taoist.

The Chinese man returned home, and prepared as the Taoist instructed. The wife came home and noticed she could not go out. She was enraged, and she jumped on her husband, her face became red as blood, long fangs protruded from her mouth, she slung her right breast over her right shoulder, and dragged her left breast on the ground. The Chinese man hit the devil with the seeds and shouted the Taoist's name.

The Taoist suddenly appeared, threw the devil to the ground, and said, "Don't be scared, after we burn the devil inside your wife's body, your wife will be fine."

They burned the devil from his wife's body, and she became human. She looked like a corpse and was very weak. The Taoist said, "You must put her body

inside that valley. When you go, scatter this roasted barley behind you, and she will follow you."

"After I put her in the valley, I'll immediately return," the Chinese man answered.

"You don't need to be scared. She will become a normal human being," replied the Taoist.

The Chinese man followed the Taoist's orders, and returned after doing so. His wife followed the barley seeds and also returned. The Chinese man was very afraid to be with her, and asked the Taoist to kill her.

The Taoist said, "Don't be afraid. We already killed the devil inside her body, and now she is the same as before. If you don't believe me I'll stay with you for some time."

Then the three of them stayed together for a long time, and the husband came to believe the Taoist and trust his wife. In the end, he had confidence in his wife, and the Taoist left, and they had a happy life.

གྲོང་གི་ཕག་གསོད།

གནའ་སྔ་མོར། སྐྱེ་བ་ཆེན་པོ་ཞིག་གི་ནང་དུ“གྲོང་གི་ཕག་གསོད”ཅེས་པའི་ཕག་གསོད་མཁན་གྱི་སྐྱེས་པ་གཅིག་མ་གཏོགས་མེད་པ་དང་། ཉིན་ཞིག་ཨ་ལགས་འཚམས་པ་ཞིག་གྲོང་སྡེ་དེར་ཕེབས་ཏེ་ཕོ་ཚང་ལ་གནས་ཚང་གཡར་བས། ཨ་ལགས་འཚམས་པ་དེ་ཐོག་ཁང་དུ་གདན་འདྲེན་ཞུས། ཕོས་ཨ་ལགས་འཚམས་པ་དེས་ཞག་གང་པོར་མ་གཉིད་པར་ཆོས་གསུངས་པ་ཐོས་པས། སེམས་ལ“ད་ནི་མ་འགྲིག ཨ་ལགས་འཚམས་པ་འདིས་སྟོན་པའི་ན་བཟའ་མནབས་ཏེ་འདུལ་ཁྲིམས་ཚུལ་བཞིན་སྲུང་གིན་ཡོད་ནའང་། ཕྱི་མའི་དོན་དུ་ཡང་སེམས་ཚོགས་ཀྱིས་དགེ་བའི་ཆོས་འདི་འདྲ་ཞིག་གསུང་བཞིན་འདུག འོན་ཀྱང་རང་ནི་དགེ་བའི་ལས་སྒྲུབ་པ་ཕར་ཞོག ཐ་ན་རང་ཉིད་ཀྱི་མིང་དུའང་གྲོང་གི་ཕག་གསོད་ཅེས་སྐྱེ་བ་ཆེན་པོ་འདིའི་ནང་གི་ཁྱིམ་ཚང་རེ་རེའི་ཕག་ཚང་མ་ལུས་རེ་བཞིན་བཤས་ཏེ་སྡིག་པའི་ལས་རྒྱུན་རྒྱུན་སྒྲུབ་བཞིན་ཡོད་པས། ང་ནི་ཚེ་ཕྱི་མར་ཧ་ལྟར་འགྲོ”ཞེས་སྡིག་པའི་ལས་བྱས་པར་ངེས་ཤེས་གསལ་པོ་སྐྱེས།

ཕྱི་ཉིན་ནངས་མོར་ཕོས་ཨ་ལགས་ལ་རང་གི་འདོད་ཚུལ་དྲང་མོར་ཞུས་ཤིང་ཕག་མི་གསོད་པར་དམ་བཅས་ན་ཅི་འདྲ་འདུག་ཅེས་ཞུས་པ་ན། ཨ་ལགས་ཚང་གིས“དེ་ནི་ཤིན་ཏུ་ལེགས་ཏེ། དེང་ཕྱིན་ཆད་ཁྱོད་ཀྱིས་ཕག་མི་བཤའ་ཞེས་དམ་བཅས་ཏེ་ཁས་བླངས་ན་ཤིན་ཏུ་ལེགས་པར་འདུག”ཅེས་གསུངས། ཕོས་ཨ་ལགས་ཚང་གི་ངག་བཞིན་དམ་བཅས་ཏེ་ཁས་བླངས་པའི་ཉིན་དེར། སྡེ་བའི་ནང་གི་ཁྱིམ་ཚང་ཞིག་གིས་ཕོ་ཕག་བཤའ་རུ་འབོད་པ་བཏང་འདུག ཕོས་མི་དེ་ལ་ངས་ཨ་ལགས་ཀྱི་མདུན་ནས་དེང་ཕྱིན་ཆད་ཕག་མི་བཤའ་བའི་དམ་བཅས་བ་སོགས་རྒྱུ་མཚན་དང་བཅས་པའི་སྒོ་ནས་བཤད་ནའང་། ཁྱིམ་ཚང་དེའི་ཕ་རྒན་གྱིས་ཕོས་ཕག་མི་བཤའ་ཟེར་བའི་གཏམ་ཐོས་རྗེས་ཁོང་ཁྲོ་ཆེན་པོ་སྐྱེས་ཏེ“སྡེ་བའི་ཕག་གསོད་པ་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་འགན་ལགས་ཀྱང་དེད་ཚང་གི་མཚམས་ནས་ཕག་མི་གསོད་པའི་དམ་བཅས་པ་ཡིན་ཟེར་བ་ཡིན་ན། དེད་ཚང་ལ་བརླས་བཅོས་བྱས་པ་གདོན་མི་ཟ། དེ་བས་ཁྱོད་ཀྱིས་རང་ཉིད་དཀར་འདོན་གྱི་ཆེད་དུ། རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོའི་ནང་དུ་སོང་ནས་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་བླངས་ཏེ་ཡོང་ཆེ་གུ་ཡངས་སུ་བཏང་ཆོག”ཅེས་རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོར་བསྐྲོད་པར་མངགས།

དེ་ནས་ཕོ་ལམ་དུ་ཆས་ཁར་ཨ་ལགས་འཚམས་པས་ཕོ་ལ་སྲུང་མདུད་གནངས་ཤིང་བགེགས་བར་ཆད་མི་ཡོང་བའི་སྐྱབས་འཇུག་ཞུས་པར་མ་ཟད། ཕོ་ལ་དགུང་ཉི་ཟླའི་ཐོག་ཏུ་འགྲོ་མི་རུང་བ་དང་། བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་གྱི་སྒོང་བཟའ་མི་རུང་བའི་གདམས་པ་གནང་བ་དང་བདེ་ལེགས་ངང་ཕྱིར་ནོར་བུ་ཁྱེར་ཡོང་ཐུབ་པ་ལ་སྨོན་ལམ་ཡང་ཡང་བཏབ། ད་དུང་ཕོ་ལ“ཁྱོད་ཀྱིས་རང་གི་སེམས་བཏུལ་ནས་སྡིག་པའི་ལས་གཅོད་ཐུབ་པ་འདི་ནི་དངོས་གནས་བསམ་ཀྱིས་མི་ཁྱབ་པའི་དོན་བཟང་ཞིག་ཡིན་པས་ནོར་བུ་ལེན་དུ་འགྲོ་དགོས་ནའང་སྐྱོན་མི་འདུག་ཏེ།

ཁྱོད་ཀྱིས་ཕྱིར་ནོར་བུ་ཁྱེར་ཡོང་ན་མི་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱོད་ལ་ཕག་བཤའ་རུ་མི་འཇུག་པོ་ཐག་ཡིན་"ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར་པོ་རང་ལམ་ལ་ཆས།

པོ་ཉིན་ཞག་དུ་མར་སོང་རྗེས་རོགས་པ་འགའ་དང་འཕྲད་པས། དེ་ཚོས་པོ་ལ་གར་འགྲོ་དང་རོགས་པ་ཡོད་མེད་དྲིས་པ་ན། ཁོས་པོ་ཁེར་རྐྱང་ཡིན་ཚུལ་དང་ནོར་བུ་ལེན་དུ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་བཤད་དུས། དེ་ཚོས་ཀྱང་པོ་ལ་ནོར་བུ་ལེན་རོགས་སུ་འགྲོ་རྒྱུར་ཁས་བླངས། དེ་ནས་པོ་ཚོ་བྲག་འོག་ཞིག་ལ་ཐོན་པ་ན་རོགས་པ་དེ་ཚོ་ན་རེ"ང་ཚོས་བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་གྱི་ཚང་གཏོར་ནས་མེ་འབུད་ཅིང་སྒོ་ང་བརྫོས་ཏེ་ལྟོགས་པ་བསལ"ཟེར་བ་ལ། ཁོས་ཨ་ལགས་འཚམས་པས་གསུངས་དག་པོ་ཚོ་ལ་བཤད་དེ་རོགས་པ་ཚོའི་གྲས་སུ་མ་ཞུགས་པར་པོ་རང་གནས་གཞན་ཞིག་བཙོས་ནས་བསྡད།

དེ་ནས་ཅུང་ཙམ་འགོར་བ་ན་བྱ་རྒྱལ་ཁྱུང་ཆེན་ཞིག་འཕུར་ཡོང་སྟེ་གཤོག་པ་གཅིག་གིས་ས་འགེབ་ལ་ཁད་བྱས་པ་དང་། གཤོག་པ་ཅིག་ཤོས་དེས་གནམ་འགེབ་ལ་ཁད་བྱས་ཏེ། ཁོའི་གྲོགས་ཚང་མ་ཁ་གདང་ཐེངས་གཅིག་གིས་ཁྱུར་མིད་བཏང་བ་རེད། པོ་ལ"ཁྱོད་ཀྱིས་ངེད་ཚང་ལ་ཅིའི་ཕྱིར་གནོད་པ་མ་བྱས་པ་ཡིན་ནམ"ཞེས་དྲིས་པ་ལ། ཁོས་ཨ་ལགས་ཀྱིས་གསུངས་པ་ཇི་བཞིན་ཁྱུང་ཆེན་ལ་བཤད་པར་མ་ཟད། པོ་རང་གི་གནས་ཚུལ་དང་ད་ལྟ་ནོར་བུ་ལེན་དུ་འགྲོ་བཞིན་པ་ཚང་མ་གཅིག་ཀྱང་མ་ལུས་བར་བཤད་པ་ན། ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་པོ་ལ"དེ་འདྲའི་ས་ཐག་རིང་པོ་ཞིག་ལ་ཁྱོད་གཅིག་པུར་འགྲོ་རྒྱུ་ཧ་ཅང་ཁག་པོ་ཡིན་པས། ད་ནི་ང་སོང་སྟེ་ཁྱེད་ལ་ནོར་བུ་ཁྱེར་ཡོང་ཞེས་བཤད་པར་མ་ཟད། ད་རུང་ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་པོ་ལ་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་གསུམ་ཁྱེར་ཡོང་རྒྱུ་དང་པོ་རང་གཤོག་པའི་སྟེང་དུ་འཁྱུར་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་བསྐྱལ་རྒྱུ་སོགས"སྨྲས་པ་ན། ཁོས"ཁྱོད་དཀྱུང་ཉི་ཟླའི་སྟེང་དུ་ཨེ་འགྲོ"ཞེས་དྲིས་པས། ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་ཉི་ཟླའི་སྟེང་དུ་འགྲོ་ངེས་ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོས་ཁྱུང་ཆེན་ལ"ཨ་ལགས་འཚམས་པས་ང་རང་དཀྱུང་ཉི་ཟླའི་སྟེང་དུ་མ་འགྲོ་ཞེས་གསུངས་ཡོད་སྟབས། ད་ནི་ང་རང་ཉིད་ཀང་ཐང་དུ་འགྲོ་ཆོག"ཅེས་སྨྲས་པས། ཁྱུང་ཆེན་གྱིས"དེ་ལྟར་ཡིན་ན་ཁྱོད་ཉིན་ཐོག་ཉིན་བཞག་སྟེ་སོང་དང་ཁྱོད་ལ་བར་ཆད་ཅི་ཡང་མི་འབྱུང་བར་བདེ་ལེགས་ངང་ཡུལ་དུ་འཁོར་ཐུབ་ངེས། ཁྱོད་ཀྱིས་ནོར་བུ་གཅིག་ཁྱིམ་ཚང་གཞན་པ་དེར་སྟེར་བ་དང་ནོར་བུ་གཉིས་རང་གི་ལག་ཏུ་འཛིན་དགོས། དེ་ལྟར་བྱས་ན་ཁྱིམ་ཚང་དེ་ལ་ལྟས་མི་ལེགས་པ་ཞིག་འབྱུང་བ་པོ་ཐག་ཡིན"ཞེས་བཤད། དེ་ནས་པོ་རང་བདེ་ལེགས་ངང་ཕྱིར་ཡུལ་དུ་འཁོར་བ་དང་ཁྱུང་ཆེན་གྱིས་བཤད་པ་ལྟར་བསྒྲུབས་པ་ན་གློ་བུར་དུ་ཆུ་ལོག་ཅིག་རྒྱུགས་ནས་ཁྱིམ་ཚང་དེའི་མི་ཚང་མ་ཆུས་འཁྱེར་ནས་བཟའ་དཔོན་མ་གཏོགས་གཅིག་ཀྱང་མ་ལུས། དེ་བས་བཟའ་དཔོན་དེས་པོ་རང་ནོར་བུ་ལེན་དུ་མངགས་པ་མ་འགྲིག་པ་ཤེས་ནས། པོ་ལ་དགོངས་དག་ཞུས་པ་དང་ཆུས་འཁྱེར་བའི་ནོར་བུ་གཅིག་པོ་ཀྱང་བཙལ་ནས་པོ་ལ་སྤྲད། ཉིན་དེ་ནས་བཟུང་ཁོས་ཨ་ལགས་ཀྱི་མཚན་ནས་བོས་ཏེ་གསོལ་བ་འདེབས་པ་དང་ནངས་དཀྱུང་ལ་ཕྱག་གསུམ་རེ་འཚལ་ནས་དེང་ཕྱིན་ཆད་ཕག་མི་བཤའ་བའི་ཁས་བླངས་སོ།

村里的屠夫

从前有个很大的村庄，全村就只有一个杀猪的屠夫。有一天，村里来了个得道高僧借住在屠夫家里，屠夫便邀请高僧住在楼上。屠夫听到高僧整晚都在诵经念佛，心想："这样不行，这位僧人披着袈裟，戒了七情六欲，已经算是德高望重了，他还在为普度众生而废寝忘食地诵经。而我，别说是做积德的事，连名字都叫村里的屠夫。每年都得屠杀这个村庄所有人家的猪，造的孽可不小啊！来世我还怎么投胎呢？"他决心痛改前非，第二天一早便将自己的想法向得道高僧如实禀明，问道："我以后发誓不杀猪怎么样？"高僧当下表示赞成："从今以后你承诺不杀猪，这对天下苍生来说是何等的喜事啊！正所谓放下屠刀，立地成佛。你能痛改前非也算是功德一件，我替你感到高兴。"当天屠夫就在高僧面前发誓从今以后决不杀猪。

有一天，寨主家要杀猪，便派人来找屠夫，他说了事情的原委之后拒绝杀猪。来人听了特别生气地说："你是村里的屠夫，杀猪原本就是你的职责所在，你却在我寨主杀猪的时候推卸责任，不是明摆着让寨主家人造孽吗？为了洗清你的罪责，你到大海里取回一件宝物，寨主就会原谅你"，说着便命令屠夫去取宝物。屠夫临走时，高僧给他戴了护身符，并叮嘱他："千万不能上日月星辰，不能吃大鹏的蛋，你下决心不再屠杀实在是功德一件，等你取回宝物之后村民们也不会再为难你的。"然后默默诵经为他祈福，保他平安。

屠夫走了几天几夜之后，遇到了一行人。他们问屠夫去哪儿？有没有同伴？屠夫回答自己只身一人前去取回宝物，于是他们结伴而行。他们走到一座山脚下，同伴说："我们把大鹏的巢捣了，生起火煮蛋吃吧！"屠夫将高僧的叮嘱牢记于心，委婉地拒绝了他们的邀请便独自一人住到另一个山洞。没过多久，飞来了一只大鹏。它来势汹汹，一只翅膀像要把大地覆盖，一只翅膀像要把天空遮蔽，一口就吞掉了屠夫的同伴们。它问屠夫："你为什么没有伤害我的宝宝？"屠夫将事情的原委一字不落地说了出来。大鹏对他说："那么远的地方你要一个人前去，路上不知会遇上多少艰难险阻，不如我去替你取回来。"说着，大鹏取回来三件宝物交给他，并说要将他放在翅膀上载他回去。他想起高僧的叮嘱，便问："你会飞上日月星辰吗？"大鹏回答："当然会飞到日月星辰上去啊！"于是他婉言谢绝了大鹏的帮助，打算独自步行回去。大鹏说："既然这样，那你连夜赶路，一定会平安到达

的。你把一件宝物送给寨主家，另外两件宝物要自己收着，这样，寨主家必遭不测。”屠夫顺利到家之后按大鹏说的那样把一件宝物送给了寨主家。突然，整个村庄发大水，寨主的宫殿和宫殿里所有的人都被洪水冲走了，只剩下寨主一人幸免于难。寨主一经打听，意识到了不应该派屠夫前去取宝物，连忙向屠夫道歉并把被洪水冲走的宝物寻回来交还给他。从那之后，屠夫更加坚信因果报应，每日都喊着高僧的名字磕三个头，决心洗清自己的罪孽，承诺再也不会杀猪了。

The Butcher

A butcher in the village was the only one who slaughtered pigs locally. One day, a hermit came and stayed at the butcher's house. He invited the hermit to the top floor of his family home and the hermit chanted the whole night. The butcher thought the hermit was a monk who had taken Buddhist vows. The butcher thought, "Instead of chanting and praying for the next life, I am slaughtering pigs and creating much sin." He felt strong regret for what he had done in his life. The next morning, he told his feelings of regret to the hermit and took vows of not killing.

That very day, the village headman asked him to slaughter a pig. When the man explained how he had taken vows of not killing from the hermit, the village headman angrily said, "Slaughtering pigs is your responsibility. If you don't slaughter pigs for my family, then you need to bring the almighty precious from the ocean for our forgiveness." The butcher then decided to go to the ocean.

Before leaving, he asked the hermit to give him an amulet and a blessing. The hermit said, "On the way to the ocean, don't go to the surface of the sun and the moon, and don't eat eggs of the bird king Garuda. You will then return home safely, and no one will ask you to slaughter pigs. What you are doing is a great honor and you will surely return to the village."

After the hermit's blessing, the butcher started his long journey. He traveled for several days, and met some people on his way to the ocean. He told his story to the strangers and they agreed to help him. They reached a rocky mountain and his companions said, "We will destroy the nest of the garuda and eat the eggs."

The butcher relayed the words of the hermit to his friends and they did not eat the eggs. After a while, a gigantic garuda landed on the ground and swallowed his friends one by one. The garuda asked the butcher why he did not destroy the nest. He told his story and the hermit's instructions to the faruda.

The garuda said, "It's very difficult to go such a long way and get the almighty precious, therefore I will bring it to you."

Immediately, the garuda brought three almighty precious objects from the ocean. "Now, please get on my back and I will take you to the village," the Garuda said.

"If I get on your back, will we go to the surface of the sun and the moon?" he asked.

"Yes, we will go to the surface of the sun and the moon," the Garuda replied.

The butcher said, "The hermit told me not to go the surface of the sun and the moon. So I'll go to the village on foot."

"Then, please go on foot and one day you will reach the village safely. You need to give one of the almighty precious to the village headman, and keep two for

yourself. Misfortune will come to the headman's family," replied the Garuda.

Finally, the butcher reached the village safely and did as the Garuda had said.

One day, a sudden flood took everything that belonged to the king. The king discovered the reasons for the flood, asked for the butcher's forgiveness, and returned the almighty precious to the butcher. From that time on, he prayed every day and kept his promise not to kill for the remainder of his life.

མནའ་མ་རིག་རྒོད།

སྔོན་དུས་ཞིག་ལ། ཕྱུག་པོའི་ཁྱིམ་ཚང་ཞིག་ལ་བུ་གླེན་པ་སྐྱེ་བ་འདྲ་བ་ཞིག་ཡོད། ཁོའི་ཕ་རྒན་གྱི་བསམ་པར། གལ་ཏེ་ཁོའི་བུ་འདི་ལ་བུ་མོ་རིག་རྒོད་ཅིག་མནའ་མར་ལེན་མ་ཐུབ་ན། བུ་འདིས་བྱ་བ་ཅི་ཡང་མི་འགྲུབ་པར་འགྱུར་ཅེས་འདོད་པས། དེ་འདྲའི་མནའ་མ་ཞིག་འཚོལ་ཕྱིར། ཉིན་ཞིག་ཕ་རྒན་གྱིས་ཁོ་ལ་སོག་ལེ་གཅིག་དང་། སྣ་མ་བརྒྱ་ལག་ཏུ་བཞག་ནས་ཁལ་བརྒྱ་བཀལ་ཏེ་ཕྱིར་ཤོག་ཅེས་ལབ། དེ་ནས་བུ་གླེན་པ་དེས་ཐ་ཤོར་ཏུ་སྣ་མ་དེ་དག་དེད་ནས་སོང་སོང་མཐར། གཙང་པོ་ཞིག་གི་འགྲམ་དུ་བུ་མོ་ཞིག་གིས་ཆུ་འཆུ་བཞིན་པ་དང་འཕྲད།

བུ་མོ་དེས"ཨ་རོགས། ཁྱོད་ཅི་ཞིག་ལ་ངུ་བཞིན་ཡོད"ཅེས་དྲིས།

"ངའི་ཕ་རྒན་གྱིས་ང་ལ། སྣ་མ་འདི་དག་ལ་ཁལ་རེ་བཀལ་ཤོག་ཟེར་བས། ངས་ཅི་ཞིག་འགེལ་དགོས་པའང་མི་ཤེས"ཞེས་ངུ་བཞིན་ལན་བཏབ།

བུ་མོ་དེས"སྣ་མ་བརྒྱ་པོ་མ་གཏོགས། ཁྱོད་ཀྱི་ལག་ཏུ་གཞན་ཅི་ཞིག་བཞག་སོང་ངམ"ཞེས་དྲིས་པར།

"ངའི་ལག་ཏུ་སོག་ལེ་ཞིག་བཞག་ཡོད"ཅེས་བཤད།

"འོ་ན་དེ་སླ་མོ་འདུག ཁྱོད་ཀྱིས་སྣ་མ་བརྒྱ་པོའི་ར་ཅོ་དག་དྲས་རྗེས་ཁལ་རེ་བྱས་ནས་ཁོ་ལ་སྤྲད་པས་ཆོག "ཅེས་བཤད་པར། བུ་གླེན་པ་དེས་སྣ་མ་བརྒྱ་པོའི་ར་ཅོ་དག་དྲས་ནས་སྣ་མ་རེ་ལ་བཀལ་ནས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་ཐོན།

ཁོས་ཕ་རྒན་ལ་བློ་དེ་ཁོ་རང་ལམ་བར་ནས་འཕྲད་པའི་བུ་མོ་ཞིག་གིས་བསྟན་པར་བཤད། ཕ་རྒན་གྱི་བསམ་པར། གང་ལྟར་ངའི་བུ་འདི་བུ་མོ་རིག་རྒོད་ཅིག་ལ་འཕྲད་པ་ཁོ་ཐག་རེད་བསམས། འོན་ཀྱང་། ད་རུང་བརྟག་དགོས་བསམ་ནས། ཁོས་བུའི་ལག་ཏུ་ལུག་བརྒྱ་དང་ཁེ་གྲི་གཅིག་བཞག་ནས། ལུག་བརྒྱ་པོ་ལ་ཁལ་རེ་བཀལ་ནས་ཕྱིར་ཤོག་ཅེས་བཤད།

དེ་བས། བུ་གླེན་པ་དེས་ལུག་བརྒྱ་པོ་དེད་ནས་བུ་མོ་དེ་འཚོལ་དུ་བྱིན། ཁོས་བུ་མོ་དེ་རྙེད་རྗེས།

"ངའི་ཕ་རྒན་གྱིས་ཡང་ལུག་བརྒྱ་པོ་ལ་ཁལ་རེ་བཀལ་ནས་ཤོག་ཟེར། ངས་ཅི་ཞིག་འགེལ་དགོས་པ་མི་ཤེས་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་བསམ་ན་ཅི་ཞིག་འགེལ་དགོས"ཞེས་དྲིས།

"ཁྱོད་ཀྱི་ཕ་རྒན་གྱིས་ཁྱོད་ཀྱི་ལག་ཏུ་ཅ་ལག་གཞན་ཅི་ཞིག་བཞག་གམ"ཞེས་དྲིས་པར།

"ངའི་ལག་ཏུ་ཁེ་གྲི་ཞིག་བཞག་ཡོད"ཅེས་ལན་བཏབ།

"དེ་ན་སླ་མོ་འདུག ཁྱོད་ཀྱིས་ལུག་བརྒྱ་པོའི་བལ་དག་བྲེགས་རྗེས་ཁལ་རེ་བྱས་ནས་ཁོ་ལ་སྤྲད་པས་ཆོག"ཅེས་ལབ་པས། བུ་གླེན་པ་དེས་ལུག་བརྒྱ་པོའི་བལ་བྲེགས་རྗེས་ལུག་རེ་ལ་བཀལ་ནས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་འཁྱོར། ཁོས་ཕ་རྒན་ལ་བློ་དེ་ཡང་བུ་མོ་དེས་བསྟུལ་བ་བཤད་རྗེས། ཁོས་བུ་མོ་དེ་རང་གི་བུ་གླེན་ལ་མནའ་བར་སློང་བར་ཐག་བཅད་དེ། ཡུལ་ཚོ་དེའི་ལུང་ཁུག་བརྒྱུད་ནས་སོང་།

ལུང་ཕོག་དེའི་ཕྱུགས་སུ་བསྐྱེགས་རྗེས། ཕོ་རང་བུ་མོ་དེ་ཚང་གི་ཁྱིམ་དུ་འགྲོར། ཁྱིམ་ན་བུ་མོ་དེ་གཅིག་པུ་ལས་མེད་པས། "ཡ། བུ་མོ། ཁྱོད་ཀྱི་ཕ་རྒན་གང་ལ་བུད་སོང"ཞེས་དྲིས།

བུ་མོས་ལན་དུ"ཕ་རྒན་གཏམ་ཉོ་རུ་ཕྱིན་སོང"ཞེས་བཤད།

"དེ་ན་ཁྱེད་ཀྱི་མ་རྒན་གང་ལ་བུད་སོང"ཞེས་དྲིས་པར།

"ངའི་མ་མིག་ཉོ་རུ་བུད་སོང"ཞེས་ལན་བཏབ།

བུ་བློན་པའི་ཕ་རྒན་སོམ་ཉི་དང་མོའི་ཕ་མ་གཉིས་ལ་སྨུག་ཏེ་བསྡད།

སྐུན་རུབ་རྗེས། བུ་མོའི་ཕ་རྒན་གྱིས་ཆང་དམ་བེ་གང་དང་མ་རྒན་གྱི་སྒྲོན་མེ་ཀང་གཅིག་ཉོས་ནས་ཕྱིར་ཁྱིམ་དུ་སླེབས། ཕོས་བུ་མོ་དེའི་ཕ་མ་གཉིས་ལ་མོ་རང་ཕོའི་བུ་ལ་མནའ་མར་བསླངས་པ་དང་འཐད་པ་བྱུང་ནས། ཕོ་ཚང་གི་བུ་བློན་པ་དང་བུ་མོ་དེ་གཉིས་ཀྱིས་ཙུང་མ་འགོར་བར་གཉེན་བསྒྲིགས།

ཉིན་ཞིག་ཕོའི་བསམ་པར་མནའ་མའི་ཉམས་ཚོད་ལ་བརྟག་དགོས་བསམ་ནས། "ཡ། མནའ་མ། ཁྱོད་ཀྱིས་བྱ་ཕོ་དེ་ཚོ་ཚུ་ཁར་དེད་དེ་ཆུ་བླུད"ཞེས་གདམས་པར། མནའ་མས"འོ་ཡ་ཨ་མྱེས། ཁྱོད་ཀྱིས་མགོ་འདོན་བྱོས་དང་། ངས་ཕོ་ཚོ་ལ་ཆུ་ལྡུད"ཅེས་ལན་བཏབ།

ཨ་མྱེས"ཡ། མནའ་མ། ཁྱོད་ཀྱིས་ཞིང་ཐོག་ཏུ་ལུད་ཁུར་དང་། ངས་ལོ་ཏོག་འདེབ་རྒྱུ"ཞེས་བཤད་པར།

"ཁྱོད་ཀྱིས་ཐོག་མར་ལོག་རྐྱབས་དང་གཟོད་ངས་ལུད་ཁུར"ཞེས་ལབ།

ལོ་ཁ་ཤས་འགོར་རྗེས། བུ་བློན་གྱི་ཕ་རྒན་དེ་གོང་མའི་བཀའ་ལ་འགལ་ནས་བཙོན་དུ་བཙུག སྐབས་དེར། བཙོན་ཁང་དེ་ལས་ཟ་ལར་གཉིས་བཙོན་གྲོལ་བཏང་བ་ལ། ཕོས་ཁྱིམ་མི་ལ་སྐད་འདི་འདྲ་ཞིག་བསྐུར།

"ངའི་ཕྱོགས་ལ་འདང་རྒྱུག་མི་དགོས། ང་ལ་སྟོང་གསུམ་དམག་གིས་སྐོར་ཡོད། རྟ་རྫོ་རྫོ་ཞིག་ལ་བཞོན་ཡོད། ཕུག་རོན་ཞིག་ཕུད་ཅིག། ར་དཀར་པོ་དེ་ལ་མགྲོན་ཞིག་བྱོས། ར་རྒྱ་པོ་དེ་བཤའ་དགོས"ཞེས་སྐད་བཏང་།

བུ་བློན་པས་སྐད་ཆ་དེ་ཐོས་རྗེས། ད་ར་མ་གཉིས་བཤའ་དགོས་བར་འདོད་པའི་སྐབས་སུ། མནའ་མས་ཁྱོ་པོ་ལ"དེ་འདྲ་མ་རེད། ཟ་ལར་གཅིག་ལ་མགྲོན་བྱ་དགོས་པ་དང་། ཅིག་ཤོས་དེ་གསོད་དགོས་པ་རེད། ཕུག་རོན་ཞིག་ཕུད་ཟེར་བ་ནི་དངུལ་སྐུར་དགོས་པ་རེད། ད་ཨུ་གཉིས་ཀྱིས་ཕ་རྒན་སྐྱོབ་ཐུབ་ངེས"ཞེས་བཤད།

དེ་ནས་མནའ་མའི་བློ་བཞིན་དུ་བསྒྲུབས་པ་དང་ཕ་རྒན་བསྐྱབས་ནས་ཕོ་ཚོའི་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ་པ་རེད།

聪明的媳妇

很久以前，有一户人家，家里有个傻儿子。父亲心想，要是儿子娶不了聪明的媳妇儿，那么儿子将来必定一事无成，为了给儿子讨一个聪明的媳妇儿，父亲让他带了一把锯子和一百驮力牲畜远行并要求他驮回一百件物品。于是傻儿子就边笑边哭边赶着牲畜，在河边遇见了一位打水的姑娘。“喂，你在哭什么？”姑娘问道。“父亲要我在这一百口牲畜上驮一百件东西，我不知道该驮什么。”他哭着回答。“除了一百口牲畜之外，你还有什么？”姑娘又问道。“我还有一把锯子。”于是姑娘就说：“那容易，你可以将你的牲畜的角截下来驮回去啊！”于是，傻儿子照办回家，告诉父亲是一位姑娘给他出的点子，父亲心想总算我儿子遇到了一位聪明的姑娘，但是还需要再测一次。便交给儿子一把剪刀和一百只羊，让其再驮一百件物品。

于是傻儿子就赶着羊去找那姑娘，找到后说：“我父亲又叫我用一百只羊驮一百件物品。我不知道该驮些什么？你认为呢？”“你父亲还给了你什么？”姑娘问，他回答说：“给了我一把剪刀。”姑娘就说：“那简单，你可以将一百只羊的毛剪下后驮回去给他。”傻儿子照做后便回了家，又告诉父亲是那姑娘替他出的点子，父亲打算将那姑娘娶做儿媳，走入山谷后进了姑娘家门，家中只有姑娘一人，便问道：“姑娘啊，你的父亲去哪儿了？”姑娘回答道：“父亲去买故事了。”又问：“那你母亲呢？”又回答道：“我的母亲去买眼了。”傻儿子的父亲心中起了疑问怎么能买到故事和眼呢？

天黑了，姑娘的父亲和母亲分别拿着一瓶酒和一盏灯回了家，父亲这才恍然大悟。傻儿子的父亲要他们将女儿许配给自己的傻儿子最终取得了同意，不久，姑娘和傻儿子便成了亲。

有一天，他想掂量一下儿媳的聪明，便对儿媳说：“儿媳啊！你去赶那些公鸡到河边饮水。”儿媳聪明地回答说：“好的，公公，您赶到河边我就给它们饮水。”父亲又说：“儿媳啊，你到田野施肥，我要播种子。”儿媳又机灵地说：“好的，公公，您先耕耘，我再去施肥。”

几年后，傻儿子的父亲因犯法进了监狱，当时，有两个撒拉人出狱，他便向家里人带了话说：“不必担心我的安危，有三千士兵守着，有个骑青马的人，需脱下缰绳，善待那只白羊，把黑羊宰了。”傻儿子听见此话心想要

马上宰只羊，媳妇却对丈夫说：“并非如此，父亲的意思是善待一好人，杀死一坏人，脱去缰绳是叫我们寄钱过去，这样父亲就有救了。”

于是，一家人按照聪明儿媳的想法成功地救出了父亲，从此过着幸福快乐的生活。

The Wise Bride

Once a dull-minded son was born into a very wealthy family. Realizing that if his son didn't marry a wise girl he would not make good use of his life, the father decided to find an intelligent bride for his son. To locate such a bride, he gave his son a saw and sent him out with a herd of a hundred male yaks. He told the boy to return home with the yaks loaded.

The son went to the grassland, stayed with the yaks, and cried. Finally, one day, he met a girl who was gathering water at the river. "Why are you crying," the girl asked.

"I've been staying here alone, far from my family. Father told me not to return unless each yak was carrying a load, I can't figure out what the load should be," he said.

"Other than the yaks, what things did your father send with you when he sent you here?" she asked.

"A saw," answered the boy.

"Well, that's very easy. Saw off each yak's horns and load them onto the yaks," the girl said.

The dull-minded boy did as the girl instructed and returned home with all the yaks loaded. He told his father how he got the idea to saw off the yaks' horns. His father then knew his son had met an intelligent girl and decided to give her another test. He gave his son a pair of shears, sent him to the grassland with a hundred sheep, and told him not to return until each sheep was carrying a load.

The dull-minded boy took the shears and the sheep and went looking for the girl. After a long walk, he found her. "Father told me not to return home until each sheep is carrying a load, I don't know what to do," said the boy.

"What else did your father send with you," the girl asked.

"He gave me a pair of shears," answered the boy.

"It's very simple. Shear off the sheep and load each one with its wool," advised the girl.

The dull-minded boy did exactly as the girl had instructed, returned home with the loaded sheep, and told his father about meeting the girl. His father then decided to make a marriage proposal for his son. He journeyed through a valley to the girl's home and, when he arrived, the girl greeted him. "Where is your father," he asked her.

"My father has gone to buy 'speech'," answered the girl.

"Where is your mother," he asked.

"She has gone to purchase 'eye'," answered the girl.

He thought it impossible to buy such things. When the girl's parents returned home at dusk, her father brought a bottle of liquor and her mother had purchased a lamp. The boy's father told them he had come to make a marriage proposal for his son. They had a discussion, the parents agreed to the marriage, and the young couple was soon married.

One day, the boy's father decided to test the wisdom of his son's wife again. "Daughter-in-law, please take the ducks to the river."

"Father, please gather the ducks and I'll take them to the river," she said.

"Daughter-in-law, please put manure on the roof. I need to sow," said the father.

"Father, please plow and I'll put manual on the roof," replied the girl.

Some years passed, the dull-minded boy's father was put in the king's prison for breaking the king's rules. While in prison, two of his fellow prisoners were released. He asked them to take a message to his family. They carried this message to his son and daughter-in-law: "Do not worry about me. I am surrounded by thousands of soldiers and riding a pale colored horse. A pigeon needs to be sent, a decision has been made to entertain the white goat. The grey goat needs to be killed."

The man's son then began preparing to kill a goat.

"We don't need to kill a goat. When your father asked us to entertain one goat and kill the other, he meant to entertain one of the men who brought your father's message and kill the other, when he asked us to send a pigeon, he meant to send some silver coins to save his life," said the girl.

The couple followed the message's instructions as interpreted by the bride, thus saving the life of the dull-minded boy's father and then they lived happily ever after.

བློན་པོ་མགར་དམ་པ།

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ་རྒྱལ་པོ་ཞིག་ལ་བློན་པོ་གཉིས་ཡོད་པ་གཅིག་གི་མིང་ལ་བློན་པོ་མགར་དམ་པ་དང་གཅིག་གི་མིང་ལ་བློན་པོ་སྐྲ་བཞར་ཟེར། ཉིན་ཞིག་གི་སྔ་མོར་རྒྱལ་པོས “མདང་ངའི་རྨི་ལམ་དུ་ངེད་ཚང་གི་ལྟགས་ཀྱི་སྤོང་པོའི་མགོར་རྒྱ་མོ་ཞིག་འཛོགས་ཡོད་པས། བློན་པོ་མགར་དམ་པ་ཁྱོད་སོང་ལ་ལྟོས་དང”ཞེས་བཀའ་བསྒོས་པ་དང་། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་དབྱུག་པ་ཞིག་ཕུ་ཐུང་དུ་བཙུག་ནས་སོང་། དེར་ཐོན་ནས་ལྟ་དུས་རྒྱ་མོ་ཞིག་ལྟགས་ཀྱི་སྤོང་པོའི་རྩེ་མོ་ན་དངོས་སུ་ཡོད་པ་མཐོང་བས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས“ཁྱོད་མར་ཐང་ལ་ཡོང་ངམ་མི་ཡོང། མི་ཡོང་ན་ངས་སྤོང་པོ་འདི་གཅོད་ངེས་ཡིན”ཞེས་ཟེར་བས། རྒྱ་མོ་དངངས་སྐྲག་དང་བཅས“ང་མར་འབབ”ཅེས་ཟེར་བཞིན་མར་བབས་ནས་བློན་པོ་མགར་དམ་པའི་ཉེ་སར་ཐོན་དུས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་དབྱུག་པས་ཤུགས་ཀྱིས་རྒྱ་མོའི་རྐང་མགོར་བརྒྱབ་པས་རྐང་བ་ཡ་གཅིག་བཅག་པ་དང་། རྒྱ་མོ་ན་ཟུག་གིས་ཀི་སྒྲ་དང་བཅས་འཚུབ་མ་ཞིག་དང་མཉམ་དུ་མེད་པར་གྱུར། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་རྐང་བ་ཡ་དེ་ཁྱེར་ནས་རྒྱལ་པོའི་མདུན་དུ་སོང་ནས་བཤད་རྒྱུར“རྒྱལ་པོ་ལགས། སྤོང་པོའི་རྩེ་ན་དངོས་སུ་རྒྱ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དང་། ངས་ཁོ་མོར་ཁྱོད་མར་མི་ཡོང་ན་སྤོང་པོ་གཅོད་ངེས་ཡིན་ཞེས་འཇིགས་སྐུལ་བས། ཁོ་མོ་སྐྲག་ནས་མར་ཡོང་བ་དང་། ངའི་ལག་པའི་ཉེ་སར་ཐོན་སྐབས་ངས་ཁོ་མོའི་རྐང་བ་ཡ་གཅིག་དབྱུག་པས་བཅགས་ནས་ཁྱེར་ཡོང་བ་ཡིན”ཟེར། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས“ ཨ་ཨ་ཨ། ངེད་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཀྱི་སྒྲིའུ་ཡང་འདི་འདྲའི་རྩལ་ཅན་ཞིག་མེད་པས་རྐང་བ་འདིའི་ཡ་གཞན་དེ་ཡང་ཡོད་ན་ཅི་མ་རུང”ཞེས་ཧམ་པ་ཐེ་ཆེར་སོང་བས། བློན་པོ་སྐྲ་བཞར་གྱིས“རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ལགས། དེ་སླ་མོ་རེད། བློན་པོ་མགར་དམ་པ་བཙལ་དུ་འགྲོ་བར་བཀའ་སྐྱོལ་དང་ཁོས་རྙེད་ཁོ་ཐག་ཡིན”ཟེར་བས། རྒྱལ་པོས“བློན་པོ་མགར་དམ་པ་ལགས། ངེད་གཉིས་ཀྱི་རྒྱལ་བློན་གྱི་མཛའ་བརྩེ་ལ་བལྟས་ནས་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ལ་རྐང་བ་གཞན་གཅིག་པུ་དེའང་བཙལ་ནས་ཁྱེར་ཡོང་དགོས”ཞེས་བཀའ་རི་རབ་འདྲ་བ་ཞིག་བསྒོས་པས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་ཁས་བླངས་ནས་ལམ་དུ་ཆས། ཁོ་སོང་སོང་ནས་ཆ་རྒྱུས་མེད་པའི་སྡེ་ཆེན་ཞིག་གི་ནང་དུ་སླེབས་དུས། སྡེ་བ་དེའི་མི་ལ་ལ་དགའ་ནས་གླུ་ལེན་ཞིང་བྲོ་འཁྲབ། ཧ་རྒྱག་ཅིང་མདའ་འཕེན་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། ལ་ལས་སྡུག་གི་ཁུར་པོ་མ་ཐེག་པར་ངུ་སྐད་སྒྲོག་བཞིན་ཡོད་པ་མཐོང་བས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས“ ཁྱོད་ཚོའི་སྡེ་བ་འདི་ཡ་མཚན་རེད། མི་ལ་ལ་དགའ་ནས་གླུ་ལེན་བྲོ་འཁྲབ་དང་། ཧ་རྒྱག་མདའ་འཕེན་བྱེད། ལ་ལས་སྡུག་གི་ཁུར་པོ་མ་ཐེག་པར་ངུ་སྐད་སྒྲོག་བཞིན་ཡོད་པ་ཅི་ཡིན”ཞེས་དྲིས་པས། སྡེ་མི་ཚོས“ངེད་སྡེ་བས་ཨ་མ་ལྷ་མོ་ཞིག་ལ་ཁྲལ་འཇལ་དགོས་ལ། ཁྲལ་འཇལ་མཁན་དག་ཕལ་ཆེ་བ་ཕྱིར་ཡོང་མེད། དགའ་བ་རྣམས་ནི་དེར་འགྲོ་བར་ད་དུང་ཉིན་འགའ་ཡོད་པས་སྟོན་མོ་བྱེད་དེ་ཅི་འདོད་ལོངས་སུ་སྤྱོད་བཞིན་ཡོད་པ་དང་། སྡུག་པ་རྣམས་ནི་དེར་འགྲོ་བར་ཉིན་འགའ་ལས་མེད་པས་ སེམས་ཁྲལ་བྱེད་བཞིན་ཡོད”ཅེས་ལན་

བཏབ། སློན་པོ་མགར་དམ་པས"ཁྱོད་ཚོས་སེམས་ཁྲལ་བྱེད་མི་དགོས། ཁྱོད་ཚོའི་ཚབ་ལ་ང་འགྲོ"ཞེས་ཟེར་བས། སྤྲེ་མི་རྣམས་དགའ་སྤྲོ་ཆེན་པོ་སྐྱེས།

དེ་ནས་སློན་པོ་མགར་དམ་པས།"ཨ་མ་ལྷ་མོ་མ་གཏོགས་ཅི་ཞིག་ཡོད། ཨ་མ་ལྷ་མོ་ཟེར་བ་ཅི་ཞིག་རེད"ཅེས་དྲིས། སྤྲེ་མི་ཚོས"ཨ་མ་ལྷ་མོ་ཟེར་བ་ཅི་ཞིག་ཡིན་པ་ང་ཚོས་ཀྱང་མི་ཤེས། བཤད་རྒྱུན་དུ་རང་འཐག་ཞིག་གི་ནང་དུ་བུ་མོ་ཞིག་དང་མཉམ་དུ་ཡོད་ཟེར། མི་ལས་ཅན་གཅིག་གཉིས་རེ་སོང་ནས་ཕྱིར་ཡོང་བ་མ་གཏོགས་མང་པོ་ཕྱིར་ཡོང་རྒྱུ་མེད"ཅེས་ལན་བཏབ། སློན་པོ་མགར་དམ་པས"དེར་སྐྱོན་མི་འདུག་ང་འགྲོ ངས་ཅི་ཞིག་འཁྱེར་དགོས"ཞེས་དྲིས་པས། སྤྲེ་མི་ཚོས། ཁྱོད་ཀྱིས་ལྡེ་གུ་སྣ་ང་གང་འཁྱེར་དགོས་པ་དང་། རང་འཐག་ཏུ་ཐོན་རྗེས་བུ་མོ་དེར་ལྡེ་གུ་གང་དུ་འཛོག་ཞེས་དྲིས་ནས་ལྡེ་གུ་འཛོག་སར་བཞག་རྗེས། ཨ་མ་ལྷ་མོས་དོ་དགོང་ང་སོང་ཟེར་རམ་སྡོད་ཟེར་ཞེས་འདྲི་དགོས། གལ་ཏེ་སོང་ཟེར་ན་ཕྱིར་ཤོག་སྡོད་ཟེར་ན་འདུག་དགོས། སློན་པོ་མགར་དམ་པས་ནན་ཏན་གྱིས་ཉན་རྗེས་སྤྲེ་མི་ཚོས་ལྡེ་གུ་སྣང་ཆེན་གང་གྲ་སྒྲིག་བྱས་པ་ཁྱེར་ནས་ལམ་དུ་ཆས་སོང་། རང་འཐག་ཏུ་ཐོན་རྗེས་སློན་པོ་མགར་དམ་པས"བུ་མོ་བུ་མོ་འདི་གང་དུ་འཛོག"ཅེས་དྲིས། བུ་མོས"འོ། དེ་ཐང་དེར་ཞོག་དང་ཚོག"ཟེར། སློན་པོ་མགར་དམ་པས"བུ་མོ་བུ་མོ་ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མས་དོ་དགོང་ང་སོང་ཟེར་རམ་སྡོད་ཟེར"ཞེས་དྲིས། བུ་མོས"དོ་དགོང་ཨ་མས་ཁྱོད་རང་སྡོད་ཟེར"ཞེས་བཤད། སློན་པོ་མགར་དམ་པས" བུ་མོ། བུ་མོ། ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མ་གང་དུ་བཞུགས"ཞེས་དྲིས་པར། བུ་མོས"ངའི་ཨ་མ་ད་ལྟ་ཡུལ་ན་མེད། རྩང་ཙམ་འགོར་ན་ཡོང་ངེས་ཡིན"ཞེས་བཤད། ཡང་སློན་པོ་མགར་དམ་པས"བུ་མོ། བུ་མོ། ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མ་ཅི་ལྟར་ཡོང་གིན་ཡོད"ཅེས་དྲིས། བུ་མོས"རླུང་བསེར་བུ་ཙམ་ལྡིང་དུས་ཨ་མ་ཡུལ་ན་ཆས་བཞིན་ཡོད། རླུང་དེ་ལས་རྩང་ཆེ་བ་ཙམ་ལྡང་དུས་ལམ་ན་ཆས་བཞིན་ཡོད། རླུང་ཆེན་ཞིག་གཡུག་དུས་ཨ་མ་ལམ་བར་དུ་ཡོད་པ་དང་རླུང་ནག་འཚུབ་མ་ཞིག་དང་མཉམ་དུ་འདིར་ཐོན་ངེས"ཞེས་བཤད། སློན་པོ་མགར་དམ་པས"འོ་ཡ། ང་རང་འཐག་ཐོག་ཏུ་འདུག ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མ་ཐོན་ན་ང་བོས"ཟེར་བས། བུ་མོས་ཡ་ལན་དང་བཅས་ཨ་མ་ཡོང་བར་སྒུག་ནས་བསྡད།

དེ་ནས་རྩང་མ་འགོར་བར། རླུང་བསེར་བུ་ཙམ་ལྡིང་བས་བུ་མོས་ཨ་མ་ཡུལ་ན་ཆས་བཞིན་ཡོད་ཟེར། རླུང་དེ་ལས་རྩང་ཆེ་བ་ཙམ་ལྡང་བས་བུ་མོས་ཨ་མ་ལམ་ན་ཆས་བཞིན་ཡོད་ཟེར། དེ་ནས་རྩང་མ་འགོར་བར་རླུང་ཆེན་ཞིག་གཡུག་པས་ཨ་མ་རླུང་ནག་འཚུབ་མ་ཞིག་དང་མཉམ་དུ་གནས་དེར་ཐོན། ཧུར་སྒྲ་དང་བཅས་ལྡེ་གུ་སྣང་ཆེན་གང་པོ་འཐུངས་རྗེས། ཨ་མས"དེ་རིང་གི་ལྡེ་ཏུ་འཁྱེར་ཡོང་མཁན་གང་ན་ཡོད། འདིར་ཁྲིད་ལ་ཤོག"ཅེས་བཤད། བུ་མོས"ཨ་མ། དེ་རིང་གི་མི་དེ་དུས་རྒྱུན་གྱི་མི་རྣམས་དང་མི་འདྲ་ང་སྐྲག་གི ཁོ་རང་རང་འཐག་ཐོག་ཏུ་ཡོད"ཅེས་ཟེར། ཨ་མས"སྐྲག་དགོས་དོན་མེད་ཁྱོད་སོང་ལ་བོས་དང"ཟེར། བུ་མོ་དེ་སློན་མགར་དམ་པའི་འགྲམ་དུ་ཡོང་སྟེ" ཨ་རོགས། ངའི་ཨ་མས་ཁྱོད་འབོད་ཀྱིན་འདུག འདིར་ཤོག་དང"ཞེསཟེར། སློན་པོ་མགར་དམ་པས་ཡ་ཞེས་ཟེར་ཞོར་དུ་དབྱུག་པ་ཞིག་ཕུ་ཐུང་དུ་བཙུག་ནས་དེར་སོང་། ཨ་མས་མཐོང་མ་ཐག་ཏུ

ཨ་འདི་ངའི་ཁང་བ་གཙོག་མཁན་དེ་རེད་ཅེས་ཟེར་ནས་ཧྲུང་ནག་འཚུབ་མ་ཞིག་དང་མཉམ་དུ་གར་སོང་ཆ་མེད་དུ་གྱུར།

དེ་ནས་བློན་པོ་མགར་དམ་པས་བུ་མོར་ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མ་གང་ལ་སོང་བ་མི་བཤད་ན་ངས་ཁྱོད་རང་གསོད་ངེས་ཡིན་ཞེས་འཇིགས་སྐུལ་བས། བུ་མོ་ནི་སྙིང་ཆུང་ཞིག་ཡིན་པས་སྲོག་ཉེན་ལས་ཐར་ཆེད། བློན་པོ་མགར་དམ་པར་རང་ཉིད་མི་གསོད་པར་མནའ་བསྐྱལ་དུ་བཅུག་རྗེས་ཨ་མ་ཡོད་སར་ལམ་འཁྲིད། ལམ་དུ་ལུང་བ་ཞིག་བསྟན་ནས་བཤད་རྒྱུ"ལུང་བ་འདིའི་ཕུག་ན་ཤིང་གི་སྒོ་ཞིག་ཡོད། ཤིང་སྒོ་དེ་ཕྱེ་ནས་ནང་དུ་སོང་ན་དུང་གི་སྒོ་ཞིག་ཡོད། དུང་སྒོ་དེ་ཕྱེ་ནས་ནང་དུ་སོང་ན་དངུལ་གྱི་སྒོ་ཞིག་ཡོད། དངུལ་སྒོ་དེ་ཕྱེ་ནས་ནང་དུ་སོང་ན་གསེར་གྱི་སྒོ་ཞིག་ཡོད། གསེར་གྱི་སྒོ་དེ་ཕྱེ་ནས་ནང་དུ་འཛུལ་ན་ངའི་ཨ་མ་ཀླུབ་སྟེགས་ཞིག་གི་སྟེང་དུ་བསྡད་ཡོད། ངའི་ཨ་མ་ཀླུབ་སྟེགས་དེའི་ཐོག་ཏུ་བསྡད་ནས་གང་ལ་འགྲོ་འདོད་ན་དེར་ཐོན་ངེས་ཡིན"ཞེས་བཤད། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་བུ་མོ་དེ་མི་གསོད་པར་ཁས་བླངས་ཡོད་ནའང་བྲག་མཐོན་པོ་ཞིག་གི་ཁར་ཐོན་དུས་ཤུགས་ཀྱིས་ཕུད་རྒྱག་ཅིག་བྱས་ཏེ་བྲག་ནང་དུ་འཕངས།

དེ་ནས་བློན་པོ་མགར་དམ་པས་བུ་མོས་བཤད་པ་ལྟར་སྒོ་རེ་རེ་ཕྱེ་ནས་ཕྱིར་རེ་རེ་དམ་པོར་བརྒྱབ་ནས་ནང་དུ་སོང་རྗེས། ཨ་མ་ལྷ་མོ་ཡང་དངངས་སྐྲག་དང་ཨ་འདི་ངའི་ཁང་བ་གཙོག་མཁན་དེ་མིན་ནམ་ཞེས་ཁ་ནས་ཤོར་བ་དང་ཆབས་ཅིག་ཀླུབ་སྟེགས་འོག་ན་དོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ནང་དུ་འཛུལ། བློན་པོ་མགར་དམ་པས"ངས་འདི་འདྲའི་དཀའ་བ་མྱངས་ནས་ཁྱོད་བཙལ་དུ་ཡོང་། ཁྱོད་ཕྱིར་ཤོག་དང་ངས་ཁྱོད་མི་གསོད། ང་ཁྱོད་ལ་བཤད་རྒྱུ་ཞིག་ཡོད"ཅེས་བཤད། ཨ་མ་ལྷ་མོས"དེ་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་མི་གསོད་པར་མནའ་བསྐྱལ་དགོས"ཞེས་བཤད། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་མོ་མི་གསོད་པར་མནའ་བསྐྱལ་རྗེས། ཁོ་མོ་ཡུན་གྱིས་དོང་ནང་ནས་ཕྱིར་འབུད་སྐབས། སྔོན་གྱི་དབྱུག་པ་དེས་ཤུགས་ཀྱིས་ཨ་མ་ལྷ་མོའི་མགོར་བརྒྱབ་བས་མོ་བརྒྱངས་སོང་། དེ་ནས་ནོམ་པ་རྩ་ཆེན་དག་ཀླུབ་སྟེགས་ཐོག་ཏུ་བསྐྱིགས་ཤིང་ཁང་བ་ཡ་དེ་བཟུང་ནས་ཀླུབ་སྟེགས་ཐོག་ཏུ་བསྡད། བློན་པོ་མགར་དམ་པས་ང་རང་སྔོན་གྱི་སྡེ་བ་དེར་ཐོན་དུ་བཅུག་ཅེས་སྨོན་ལམ་བཏབ་པ་དང་མིག་ཕྱི་དུས་སྡེ་བ་དེར་ཐོན་ཡོད་པ་རེད།

དེ་ནས་ཁོ་བོས་ཀླུབ་སྟེགས་དེ་སྦས་རྗེས་སྡེ་བ་དེར་སོང་བ་དང་། ཁོས་སྡེ་མི་རྣམས་ལ"ད་ནས་བཟུང་ཁྱོད་ཚོས་ཁྲལ་འཇལ་མི་དགོས། ཁྱོད་རང་ཚོ་དགའ་དགའ་སྤྲོ་སྤྲོར་སྡོད་དང་། ངས་ཨ་མ་ལྷ་མོ་དང་བུ་མོ་གཉིས་ཀ་བསད་པ་ཡིན། ཁྱོད་ཚོས་དེ་ལ་ཨ་མ་ལྷ་མོ་ཞེས་འབོད་དགོས་དོན་མེད་དེ་ཁོ་མོ་ནི་དོན་དངོས་སུ་འདྲེ་མོ་ཞིག་རེད"ཅེས་བཤད་རྗེས། སྡེ་མི་ཚོས། "ཁྱོད་ང་ཚོའི་ཡུལ་དཔོན་ལ་སྡོད་དང་། ང་ཚོས་ཁྱོད་ལ་ཡིད་དུ་འོང་བའི་ཕོ་བྲང་བཞེངས་ནས་བཙུན་མོ་མཛེས་མ་ཞིག་བསུ"ཞེས་བཤད་པས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས"ང་འདི་ནས་ཡུལ་དཔོན་དུ་འདུག་མི་ཐུབ། ང་རང་ས་ཆ་གཞན་གྱི་རྒྱལ་པོ་ཞིག་གི་བློན་པོ་ཡིན་པས། ང་འགྲོ་དགོས"ཞེས་བཤད་

རྗེས་གནས་དེར་མ་བསྡད་པར་ཕྱིར་ཡོང་ནས་རྐུབ་སྟེགས་དེའི་སྟེང་དུ་བསྡད་ནས། ང་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ཐོན་ཏུ་ཆུགས་ཞེས་བཤད་ཅིང་མིག་ཕྱི་དུས་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གི་འདབས་སུ་སླེབས་འདུག

དེ་ནས་ཡང་རྐུབ་སྟེགས་དེ་སྦས་རྗེས་ཀྲང་བ་ཡ་གཞན་དེ་འཁྱེར་ནས་རྒྱལ་པོའི་མདུན་སར་ཆས། རྒྱལ་པོ་དགའ་དྲགས་ནས་སྟོན་མོ་ཉིན་ཞག་བཅོ་བརྒྱད་ལ་བྱ་རྒྱུའི་གྲ་སྒྲིག་བྱས། ཡིན་ཡང་བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་གྱིས“རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ལགས། ད་དུང་སྟོན་མོ་བྱེད་པའི་དུས་སུ་ཐོན་མེད་དེ། རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་སིལ་ཏོག་ཅིག་མེད་པས་སོ”ཞེས་ཟེར་བ་ལ། རྒྱལ་པོས“ལྷ་ཡུལ་ཁམས་ལ་སུ་འགྲོ་ཐུབ”ཅེས་དྲིས། བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་གྱིས“བློན་པོ་མགར་དམ་པ་ལེན་དུ་འགྲོ་བར་བཀའ་སློལ་དང་ཁོས་ཁྱེར་ཡོང་ངེས་ཡིན”ཞེས་ཟེར་བས། རྒྱལ་པོས“བློན་པོ་མགར་དམ་པ་ལགས། ཁྱོད་ཀྱིས་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་སིལ་ཏོག་ཅིག་འཁྱེར་ཤོག་དང་ངས་ཁྱོད་ལ་ཉིན་ཞག་བཅོ་བརྒྱད་ལ་སྟོན་མོ་བྱ”ཞེས་བཀའ་བསྒོས་པས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས། སྟོན་མོ་ཉིན་ཞག་བཅོ་བརྒྱད་དུ་མ་བྱས་ཙང་ང་སིལ་ཏོག་ལེན་དུ་འགྲོ་ངེས་ཡིན་ཞེས་ཟེར་ནས། ཁོ་རང་རྐུབ་སྟེགས་དེ་སྟེང་དུ་བསྡད་ནས་ང་རང་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་སུ་ཐོན་དུ་ཆུགས་ཞེས་བཤད་ནས་མིག་ཕྱི་དུས་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་སུ་ཐོན་པ་དང་། དེ་ནས་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་སིལ་ཏོག་ཅིག་བཏོགས་ནས་ཕྱིར་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་སླེབས། རྒྱལ་པོ་ངོ་མཚར་དང་དགའ་སྤྲོ་འདྲེས་མའི་ངང་སྟོན་མོ་བྱེད་པར་སྟ་གོན་བྱས། ཡིན་ཡང་བློན་པོ་མགར་དམ་པས་སེམས་ལ་ད་ཐེངས་ཐབས་ཤིག་མ་འཐེན་ཚེ། བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་གྱིས་ང་རང་བདེ་བར་འདུག་ཏུ་མི་འཇུག་པོ་ཐག་རེད་ཅེས་བསམ་ནས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས“རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ལགས། ད་ལྟ་ངེད་ཚོར་སྟོན་མོ་བྱས་ནས་འདུག་ཁོམ་གང་ན་ཡོད། ལྷ་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་ལྷ་དང་ལྷ་མོའི་སྒྲ་སྙིགས་ནས་ཐྲག་པར་ཐོན་ཡོད་པས། བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་ཤོག་ལ་ཕོ་ཚོའི་སྒྲ་བཞར་རོགས་ཀྱིས་ཞེས་སྐད་བཏང་འདུག་པས། ཁོ་ངེས་པར་དུ་འགྲོ་དགོས་པར་འདུག”ཅེས་བཤད། རྒྱལ་པོས“བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་ལགས། ད་ཐེངས་ཁྱོད་འགྲོ་དགོས་རྒྱུ་རེད། ཁྱེད་ཀྱིས་ཀྱང་བློན་པོ་མགར་ལྟར་ལས་དོན་ལེགས་པར་སྒྲུབ་ཤོག”ཅེས་བཤད། དེ་ནས་བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་དངངས་སྐྲག་དང་བཅས“བློན་པོ་མགར་དམ་པ། ཁྱོད་ལྷ་ཡུལ་ལ་ཅི་ལྟར་སོང་བ་ཡིན”ཞེས་དྲིས། བློན་པོ་མགར་དམ་པས“ འོ། ངས་ས་ཆ་རེ་རེར་སྦོང་ཁྲལ་དང་བསང་ཁྲལ་བཞག་སྟེ་བསང་རྫི་བསང་ཤུག་ཕུད་ནས་ཐོག་ཏུ་བསྡད་རྗེས། མིག་བཙུམ་ནས་ང་ལྷ་ཡུལ་ཁམས་སུ་ཐོན་དུ་ཆུགས་ཞེས་མིག་བཙུམས་ནས་སྨོན་ལམ་བཏབ་པས་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཐོན་ཡོད”ཅེས་ལན་བཏབ། བློན་པོ་སྒྲ་བཞར་གྱིས་བློན་པོ་མགར་དམ་པའི་བཤད་པ་ལྟར་ས་ཆ་རེ་རེར་སྦོང་ཁྲལ་དང་བསང་ཁྲལ་བཞག་ནས་བསང་རྫི་བསང་ཤུག་ཁྲི་འདྲ་བ་ཞིག་བརྩིགས་ནས་དེའི་ཐོག་ཏུ་བསྡད། མིག་བཙུམ་ནས་ང་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཐོན་དུ་ཆུགས་ཅེས་སྨོན་ལམ་བཏབ་ཅིང་མིག་ཕྱི་དུས་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཐོན་མེད་པ་དང་། དེ་ནས་ཡང་མིག་བཙུམ་ནས་ང་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཐོན་དུ་ཆུགས་ཞེས་སྨོན་ལམ་བཏབ་ནས་མིག་ཕྱི་དུས་ད་རུང་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཐོན་མེད། དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་བསང་རྫི་དང་བསང་ཤུག་འབར་ཏེ་ཁོ་རང་

འཚོགས་པས། ཀྱལ་བོའི་ཕོ་བྲང་ནང་དུ་རྒྱལ་བློན་རྣམས་ཀྱིས་ལྷིང་འཇགས་སྒོས་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བ་རོལ་ཐུབ་སོང་ངོ་།།

贤丞相格尔

从前有个国王，有两位丞相。一名为贤丞相格尔，一名为颓头丞相。一天早晨，国王对贤丞相格尔说：“昨夜我梦见一妇女爬我家铁树，请你去看看究竟”。贤丞相格尔将一根棍棒藏匿于袖中前去，果真看到一妇女在铁树顶。贤丞相格尔叫道：“请速爬下铁树，否则砍断铁树”，那妇女吓得顿时面如土色，赶忙说：“我马上下来”。等那妇女下来后，贤丞相格尔走上前乘那妇女不注意，快速拿出藏于袖中的棍棒，狠狠打在她的腿上，其腿即时成了两截。那妇女在疼痛的哀嚎中与一阵风一起不见了踪影。贤丞相格尔拿着那条打断的腿前到国王那儿禀报，说：“尊敬的国王，铁树上果真爬着一位妇女，我恐吓她下树并乘机打断了她一条腿。”国王道：“吖吖吖！我国库里的猴子也没这般本事，要是两条腿都打断了那该多好呀！”国王的贪婪之火越燃越烈。此时颓头丞相上前道：“尊敬的国王，此事容易，国王下令让贤丞相格尔前去猎妖，他准能找到。”国王道：“贤丞相格尔，看在你我感情深厚的份上，请务必将另一条腿也拿回来吧！”。贤丞相格尔立下军令状后赶路了。他走了很长一段路，到了一个陌生的村庄。看到村落里的人各个都很怪异，便上前询问，道：“你们有的唱歌跳舞、有的赛马射箭，可有的背负沉重的担子，呻吟着、哭泣着，这是怎么回事啊？”。村民们回答说：“仙女姐姐要求我们村落要交人丁税，高兴的哪些人是庆祝不用去服役，而痛苦的哪些人是害怕去服役”。贤丞相格尔道：“你们不必焦虑，我替你们去服役”，听到此话，村民们万分感激。贤丞相格尔接着又问道：“除了仙女姐姐外还有何人，仙女姐姐是何人？”。村民们回答道：“我们也不知道神仙姐姐是何人，传言和一个女孩一起住在一座磨房里，去过那里的人，除了几个命大的回来外，其余人都杳无音讯”。贤丞相格尔道：“此事无碍，我去服役。敢问要带什么东西吗？”。村民们回答道：“拿一盆面糊，到了磨房，问那女的放哪儿，放了面糊后又要问神仙姐姐让我住这儿还是让我回去，要是说不用住，你就回来”。贤丞相格尔仔细听完后，拿着村民们准备好的一大盆面糊朝着磨房走去了。到了磨房，贤丞相格尔问那女的面糊放哪儿。那女的说：“哦！放地上就可以了”。贤丞相格尔又问那女的，说：“你妈妈今晚让我住这儿还是让我回去”。那女的回答说：“今晚我妈妈让你住这儿”。贤丞相格尔又问道：“你妈妈在哪儿”。那女的回答道：“我妈妈现在不在家，待会儿回家”。贤丞相格尔问道：“你妈妈来时有什么征兆”。那女的回答道：“当微风吹起的时候，预示着妈妈已经准备

上路。当风力逐渐增大时，预示着妈妈已经在回家的路上。当狂风肆虐的时候就预示着妈妈已经到家了”。贤丞相格尔道：“我住在磨房顶上，等你妈妈来了叫我”，说完就到磨房顶上了。没过多久，妈妈随着一阵狂风到家了。嘘嘘几声后一盆偌大的面糊已经吃得一干二净了。转身说道：“今天送面糊的人在那儿？带到这儿来”。那女的道:“妈妈，今天送面糊的那个人与众不同。我很害怕，他在磨房顶上”。妈妈道：“用不着怕，你去叫他”。那女的对贤丞相格尔道：“嗨！我妈妈叫你”。贤丞相格尔一边应答着，一边把一根棍棒藏在袖中。刚到磨房，那妖女看到贤丞相格尔，打了个哆嗦，随着一阵风消失了。贤丞相格尔对那女的喝道：“要是不说你妈妈在哪儿，我就取了你性命！”。那女的生性胆怯，为了保住性命，请求贤丞相格尔不杀，并把他带到那女妖住处。那女的指着一条山沟道：“这条山沟里有一扇木门，进了木门后有一扇海螺门，进了海螺门后有一扇白银门，进了白银门后有一扇黄金门，进了黄金门后，你会看到我妈妈坐在桌子上。只要坐在那张桌子上就可以随心所欲，想到那儿就到那儿”。贤丞相格尔虽然嘴上承诺不杀那女的，但到了一处万丈悬崖时，用力一推，便把那女的推下山崖了。贤丞相格尔一一打开各扇门，并一一关上，到了妖女房中。那妖女看到贤丞相格尔后惊慌失色，失声说道：“这不是我的仇人吗”，说着便爬到桌子底下的洞穴里。贤丞相格尔道：“我如此辛苦找你，你出来，我不杀你，我有话与你说”。那妖女说道：“你要立誓不杀我，我方出来”。贤丞相格尔立誓后，那妖女缓缓爬出洞穴。此刻贤丞相格尔疾速取出棍棒向那妖女头上狠狠打去，顿时妖女血溅满地，命丧黄泉。贤丞相格尔取了些上等的衣物放在桌上，并取下那条残腿坐在桌上，双目紧闭，口中念道：“到原先的村落？”，刚一睁眼便到了那村落。藏好桌子后，进入村中说道：“从今以后你们不再赋人丁税了，我已杀死妖女和她女儿，你们也不必叫神仙姐姐，她是个妖女，你们可以自由幸福的生活了”。说完，村民们万分感激，异口同声的说：“你做我们的国王，我们为你建造一处富丽堂皇的宫殿，并迎娶最美丽的姑娘为你做妻子”。贤丞相格尔道：“我身为他国之丞，我不能做你们的国王”。说完辞别村民，坐在桌子上，一睁眼的功夫就到了离别已久的国土。藏好桌子后，拿着妖女残腿觐见国王。国王看到妖女被杀，异常高兴，传旨道：“贤丞相格尔杀妖有功，大摆宴席，连庆十八天“。此时颓头丞相上前道：”尊敬的国王，莫要着急庆功，殿里尚未有仙界果子“。国王道：“谁能上仙界也？”。颓头丞相又道：“国王下令，让贤丞相格尔取仙界果子，他定能拿到”。国王对贤丞相格尔道：“你到仙界拿果子，我大摆

宴席，庆祝你十八日”。贤丞相格尔回答道：“国王不庆也罢，我会去拿果子。”贤丞相格尔坐在桌上，双目紧闭，口中念道：“让我到仙界”，说完睁开眼睛便到了仙界，从仙界摘了个果子，回到王宫。国王百感交集，连忙准备宴席。贤丞相格尔心想，若不想个法子，随着自己功勋日臻，颓头丞相必加害于我，便向国王禀报，尊敬的国王，现在没功夫庆功，仙界各仙男、仙女蓄发及腰，应下令让颓头丞相前去理发。国王道：“颓头丞相，你去仙界理发”。颓头丞相惊恐万分，忙问贤丞相格尔，你是如何去仙界的，贤丞相格尔答道：“做一个很大的祭祀台，上面放了很多柏树枝等祭品，点燃后坐在上面，双目紧闭，口中念诵：到仙界，便可到达仙界”。颓头丞相依照贤丞相格尔的指示做完所有准备后，坐在柏树枝等祭品上，双目紧闭，念道：“到仙界去。”睁开眼睛后，还未到达，于是连试了几次后还未到达仙界。没过多久，柏树枝等祭品燃烧起来将颓头丞相活活烧死了。从此国王和臣民们过着幸福安康的生活。

The Minister Mgar dampa

Once a king had two ministers, named Mgar dampa and Barber. One morning the king said, “I dreamed of a woman climbing our iron tree, please investigate!”

Minister Mgar dampa left with a wand hidden in his sleeve and found a woman in the tree as the king had dreamed. He said to the woman, “Please come down or I’ll cut the tree down.”

The frightened woman obeyed him. As soon as she was on the ground, he hit her with the wand on the foot, which broke off. The woman disappeared in a whirlwind. Mgar dampa then went to the king, reported, and handed him the broken foot.

“Aw! Excellent, the monkey in my storehouse doesn’t have a foot as deft as this one. How nice it would be to have her other foot!” said the greedy king.

“Dear great king, it’s easy! If you order Mgar Dampa to look for it, he will surely find it,” advised Barber deviously.

The king ordered Mgar dampa, “Use all your effort to obtain the other foot.”

Mgar dampa set off and after he had walked for a long time, he reached a large village where some people were dancing, singing, racing horses, and shooting arrows. Some were laughing, while others were crying with excessive sadness. Mgar dampa was surprised and asked, “Why are some people dancing, singing, racing horses, and shooting arrows while laughing, while some others are crying?”

The villagers explained, “We must pay tax to a demon in turn. The one who pays the tax never returns. The crying ones are chosen to pay, and the happy ones are those who still have some days left to enjoy the rest of their lives.”

“I’ll pay the tax for you tonight,” replied Mgar dampa, which delighted everyone. The villagers explained that they did not know much about the demon other than that she lived with a daughter in a milling house, and only a few lucky ones returned after paying the tax.

“What do I need to take for the tax?” asked Mgar dampa.

The villagers said, “Take a pot of porridge and put it where the daughter tells you. Then ask the girl if the demon wants you to stay or leave. Listen to whatever the demon says.”

Mgar dampa then set off for the milling house with a pot of porridge. When he arrived he asked where he should put the porridge.

“Put it on the ground,” replied a girl.

When he asked if the demon wanted him to stay or leave. The girl said, “Mother wants you to stay tonight,”

“Where is your mother?” asked Mgar dampa.

“Mother isn’t here, but she’ll be back soon,” the girl said.

“How will she come?” asked the Mgar danpa.

“When it is a little windy here, it means she is ready to come. When the wind blows stronger, she is on the way. She arrives here in a dust storm,” the girl said.

They both waited for her mother’s arrival. Soon, it was a little windy and the girl said that her mother was ready to come. When the wind blew stronger, the girl said her mother was on her way. The demon soon arrived in a dust storm, drank the pot of porridge in noisy slurps, and then exclaimed, “Bring the one who brought the porridge tax!”

“The man who came here today is different from the others. He’s on the millstone and I’m a little afraid of him,” said the girl.

“There’s nothing to be afraid of. Call him here!” ordered her mother.

Minister Mgar dampa came with a wand hidden in his sleeve. The mother saw him and screamed, “This is the one who broke my foot!” and vanished in a wind storm.

The minister frightened the girl saying, “If you don’t tell where you mother went, I’ll kill you.”

She then timidly led him to where her mother lived, after making him promise he would not kill her. They reached a place deep in the valley and the girl said, “There are a wooden door and a conch door inside. Once through those doors, you will come to a golden door. Mother will be on a magic chair that takes her wherever she wants to go.”

The minister then kicked the girl off of a cliff, breaking his promise. He entered the doors, closing the doors behind him. The demon saw him and screamed, “This is the man who broke my leg!” and went into a hole under the chair.

“Come out. I won’t kill you. I’ve come to chat,” Mgar dampa said.

“You must promise not to kill me,” said the demon.

When she hesitatingly came out of the hole, he hit her on the head and killed her. He then piled all the treasures on the magic chair, cut off the demon’s other foot, and made a wish to return to the village. As soon as he opened his eyes, he was back in the village.

He hid the magic chair, went to the villagers, and said, “Pay no more taxes. Enjoy happy times. I have killed the demon mother and daughter. The one you called goddess actually was a demon!”

“Please dwell here as our king. We will build a nice palace and provide you with a beautiful queen,” beseeched the villagers.

“I can’t stay here as your king, because I am a minister of another king,” Mgar dampa said, and went to the magic chair, sat in it, wished to return to the palace of his king, opened his eyes, and was back in the palace. He took the demon’s other foot to the king who was so delighted that he planned to host a party for eighteen nights and days. The barber, out of jealousy, advised the king, “This is not the exact time for celebration. We still lack divine fruit from Heaven.” When the king asked who should go to Heaven, the barber said, “Minister Mgar dampa would surely be successful.”

“Dear Minister Mgar bampa, please bring me divine fruit from Heaven and I will celebrate your accomplishment for eighteen days and nights,” said the king.

“I will go for the divine fruit, even you don’t celebrate my victory for eighteen days and nights,” Mgar dampa replied, then went to Heaven in the magic chair, and returned with divine fruit.

As the king was ready to celebrate the party he had promised, Mgar dampa thought, “Even if I am promoted to a higher position, I won’t have time to live well with this barber.” He then said, “Dear great king, we don’t have time to celebrate. Nowadays, gods and goddess in Heaven have hair so long that it reaches their shoulders. They have sent a message through me to you saying order the barber minister to go cut their hair in Heaven.”

“Dear Minister Barber, this time it’s your turn to go. Please try your best and do as well as Mgar dampa has done,” ordered the king.

“How did you get to Heaven?” the barber asked Mgar dam pa.

“I collected firewood and offerings from all over, put it all together, sat on it and, when it was lit, I prayed to arrive in Heaven with my eyes closed, and then I arrived there,” Mgar dampa explained.

The barber then collected firewood and offerings, put it all together, sat on it, and wished to arrive in Heaven, while people kindled a fire. When he opened his eyes after making his wish, he was still on the pile. He closed his eyes again and continued wishing. Then the fire burned him to death. Later, everyone lived happily ever after.

བསེ་སྤྲུར་དང་སྤྲེལ་བ། རྩངས་པ་ཁ་རལ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ་བསེ་སྤྲུར་ཞིག་དང་། སྤྲེལ་བ། རྩངས་པ་ཁ་རལ་བཅས་སྒྲོག་ཆགས་གསུམ་ཡོད་པ་དང་། ཁོ་ཚོས་དེ་རིང་ང་ཚོ་ཐག་ལ་འགྲོ་ཟེར་ནས་མཉམ་དུ་ཐག་ལ་སོང་། རྒྱ་ལམ་ཞིག་གི་ཁར་ཐོན་ནས་"ཡ་དེ་རིང་ང་ཚོས་འདིར་སྐྱུག་ནས་རྟ་ཞིག་འཕྲོག་"ཅེས་གྲོས་འདེབས་པའི་སྐབས། རྟ་འོང་ཞིག་སྐྱུར་འགྲོས་ཀྱི་རྨིག་སྒྲ་དང་བཅས་ཐོན་པ་ན། "ཡ། ད་བཟང་གི་ང་ཚོས་རྟ་གན་འགོག་ཟེར་"ནས་ལམ་ནང་དུ་གྲལ་བསྒྲིགས་ནས་བསྡད། རྟ་དེ་ཁོ་ཚོའི་ཉེ་སར་ཐོན་དུས་རྩངས་པ་ཁ་རལ་སྐྲག་ནས། ཆིལ་སྒྲ་དང་བཅས་བྲག་ནང་དུ་བྲོས། སྤྲེལ་བ་ཅལ་སྒྲ་དང་བཅས་ཆུ་ནང་དུ་ཤིང་། བསེ་སྤྲུར་འབྲོ་མ་ཐུབ་པར་ལུས་པས་རྟ་རྨུག་བསེ་སྤྲུར་དེའི་ཐོག་ཏུ་སྒོས་ནས་ལུས་པོའི་ཕྱེད་ཀ་རྨས་ཕོག་ཅིང་ལུས་སྨད་ཐང་ལ་བྲུད་དེ་འགྲོ་དགོས་བྱུང་། དེ་ནས་ཐག་རོགས་གཞན་གཉིས་ཀ་རྒྱུག་ཡོང་ནས་"ཨ་གྲོགས་པོ་ཁྱོད་ལ་སྐྱོན་མེད་དམ"ཞེས་དྲིས་པ་ན། དེ་ནས་འབུ་བསེ་སྤྲུར་གྱིས"ང་ཆིལ་ཟེར་ནས་བྲག་ལ་མ་བྲོས། ཅལ་ཟེར་ནས་ཆུ་ལ་མ་ཤིང་། ངའི་གོས་ནག་པོའི་ལྭ་བ་ཐུང་ཙམ་ཞིག་བཀླག་པ་དེ་ཡིན་པ་ལས་ང་ལ་སྐྱོན་མི་འདུག"ཅེས་ལབ་པ་རེད།

蜣螂、青蛙和壁虎

很久以前有三只两栖动物，它们分别为蜣螂、青蛙和壁虎。一个阳光明媚的早晨它们聚在一起协商去劫掠财物，它们商量着到马路边去抢劫一匹骏马。此时，恰好遇上一匹飞驰而来的马。它们心想：“哈哈！今天你倒霉，落到我们手中了”，于是大模大样地走向马路中央排成了一队准备拦截那匹马。眼看马要接近之时，壁虎却因胆怯跳向了石岩，青蛙也恐于此景扑通一声跳入池中，唯有蜣螂没来得及逃跑而被马踩伤。这时两个伙伴争前恐后地前来问及伤情，蜣螂使劲地扬起头而骄傲的说：“我既没有胆怯而跳向石岩，更没有畏惧而扑入池中，只不过轻挂了我尊贵的黑衣罢了！”

The Beetle, Frog and Lizard

A beetle, frog and lizard met and planned a robbery. They came to a road and decided to steal a horse. After a while, a man galloped toward them. They decided to rob him by standing in the middle of the road to stop the horse.

When the horse got near, the lizard scuttled away and the frog jumped into a small pond beside the road. The beetle was very small and did not dare move. The horse stepped on the bottom of the beetle, wounding him. After the horse left, his friends came and asked, “Dear friend, are you OK?”

The beetle said, “I didn’t run away like the lizard, and I didn’t hop into the water like the frog. The horse just destroyed a part of my clothes, and I am fine.”

རྒྱལ་བུ་སྨར་གསོན་པ།

དེ་ཡང་དང་པོ་ཙ་ན། རྒྱལ་པོ་ཞིག་ལ་བུ་ཞིག་ཡོད་ལ། བུ་དེ་དྲིའུ་ལ་ཞོན་རྒྱུར་དུ་ཅང་དགའ་པོ་ཡོད་པས། ཉིན་རྒྱུན་དྲིའུ་ལ་ཞོན་ཏེ་འགྲོ། ཉིན་ཞིག་དྲིའུ་འདྲོགས་ནས་ཁོ་ཐང་ལ་ལྷུང་སྟེ་འཆི་ལ་ཉེ་སྐབས་འདྲེ་མོ་ཞིག་གིས་ཁོའི་སྙིང་བརྟོན་པ་ན། རྒྱལ་བུ་གསོན་འདྲེ་རུ་གྱུར་བས་ཕྱིར་ཡུལ་དུ་འོང་མ་ནུས་པར་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ལྟག་རྒྱབ་ཏུ་གྲོག་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ནང་དུ་གནས་བཅས། རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་ཁྱིམ་མཚེས་ཤིག་ཡོད་ལ། མ་བུ་གཉིས་མ་གཏོགས་མེད། བུ་མོ་དེའི་མིང་ལ་དྲིའུ་སྐྱིད་ཅེས་འབོད། ཉིན་རྒྱུན་ཁོ་མོ་ཆུ་ལེན་པར་སོང་ཚེ་གསོན་འདྲེ་དེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་དྲིའུ་ཞོན་ཏེ་འགྲོ་ལ། སྐབས་རེར་མཐོང་ལ་སྐབས་རེར་མི་མཐོང་བར་གྱུར། ཡིན་ཡང་གསོན་འདྲེ་དེས་བཤད་རྒྱུར། ཨ་ཅེ་དྲིའུ་སྐྱིད། དྲིའུ་ཞོན་དང་ཡུལ་དུ་འགྲོ་ཞེས་ཐེངས་མང་པོར་བཤད་པས། བུ་མོས་ཨ་མར་དོན་དེ་ཉིད་ཇི་བཞིན་བརྗོད་པ་ན། ཨ་མས་བུ་མོར་བཤད་རྒྱུར། ཁྱོད་རང་དེར་སྐྲག་གམ་མི་སྐྲག་ཅེས་དྲིས་པར། བུ་མོ་ན་རེ། མི་སྐྲག་ཅེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་ཨ་མས་བཤད་རྒྱུར། འོ་ན་ཁྱོད་རང་དྲིའུ་དེའི་རྗེས་འདེད་དང་གང་ལ་འགྲོ་བར་ལྟོས་ཤིག་ཅེས་བཤད།

ཕྱི་ཉིན། ཁོ་མོ་ཆུ་ལེན་དུ་འགྲོ་སྐབས། ཡང་གསོན་འདྲེ་དེ་སྔར་བཞིན་དྲིའུ་ཞོན་ཏེ་འགྲོ་ལ་སྔར་བཞིན་ཨ་ཅེ་དྲིའུ་སྐྱིད། དྲིའུར་ཞོན་དང་ཡུལ་ལ་འགྲོ་ཞེས་བཤད། དེ་ལྟར་ཁོ་མོ་དྲིའུ་རྗེས་དེད་དེ་སོང་ཚེ་དྲིའུ་དེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ལྟག་རྒྱབ་ཀྱི་གྲོག་མོའི་ནང་དུ་སོང་བ་རེད། དེ་ནས་གསོན་འདྲེས་ཁོ་མོར་བཤད་རྒྱུར། ཁོ་རང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་བུ་ཡིན། ཉིན་འགའི་སྔོན་དུ་དྲིའུ་ཐོག་ནས་སར་ལྷུང་སྟེ་འཆི་ལ་ཁད་ཀྱི་དུས་སུ་འདྲེ་མོ་ཞིག་གིས་སྙིང་གསོན་པོར་བརྟོན་ཏེ་ཡུལ་གཞན་དུ་ཁྱེར་སོང་ལ། ངས་ས་ཆ་དེ་གང་དུ་ཡོད་པ་དང་ཁོའི་སྙིང་དེ་གང་དུ་ཡོད་པ་སོགས་ཞིབ་ཏུ་ཤེས་མོད། ཁོ་རང་ལ་དེ་ལེན་པའི་ནུས་པ་གཏན་ནས་མེད་རྐྱེན་ཁྱེད་རང་བོས་ཏེ་རོགས་རམ་ཞིག་བྱ་དགོས། གལ་ཏེ་སྙིང་དེ་ཕྱིར་ཁྱེར་འོང་ཐུབ་ཚེ་ཁོ་རང་ཕྱིར་གསོན་པའི་རེ་བ་ཡོད་ཅེས་བཤད་པས་། བུ་མོ་ན་རེ་། དེ་འདྲ་ཞིག་ཡིན་ན་བདག་གིས་ཁྱོད་ལ་ཅི་ནུས་སྒོས་རོགས་རམ་བྱ་ངེས་ཡིན། ཁྱོད་ལ་དེ་འདྲའི་རོགས་ཤིག་བྱ་ཐུབ་ཚེ་ཁོ་མོའི་སྒྲིག་ཤོར་ཡང་སྐྲག་སྣང་མེད་ཅེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་གསོན་འདྲེས་བུ་མོ་ལ། འདྲེ་མོ་དེའི་ཡུལ་གང་དུ་ཡོད་པ་དང་ཁོའི་སྙིང་གང་དུ་བཞག་ཡོད་ཚུལ་ཐམས་ཅད་ཞིབ་ཏུ་སློབས་པ་མ་ཟད། ལམ་བར་དུ་གད་པ་གནམ་ལྡིང་དུ་ཐེངས་གསུམ་ལ་གནམ་ལ་ལྡིངས། གད་པ་མལ་སོས་ནས་མལ་ཞིག་སོས། ཨ་ཅེ་ཁྲི་སྐྱུག་མེ་འབུད་ནས་མེ་ཞིག་བོས། མཇོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་ སྣ་གཙུ་རྩོད་བཞིན་པ་འདྲ་འདྲ་བྱས་ཏེ་བགོས། དེ་ལྟར་བསླབ་དང་འདྲེ་མོས་ཁྱོད་རང་བདའ་ཚེ་དེ་དག་གིས་འདྲེ་མོ་འཛིན་སྲིད་པས་ཁྱོད་རང་ཐར་ངེས་ཡིན། དེ་མིན་འདྲེ་མོའི་བུ་མོས་ཐོག་འཚོ་བཞིན་བསྡད་ཡོད་པ་དེ་གསོད་ཐབས་ཀྱིས་དང་སྙིང་ལེན་ངེས་ཡིན་ཞེས་བཤད། བུ་མོས་ཁོས་བཤད་པ་ལྟར་བསླབས་ཏེ་སོང་མཐར་བུ་མོས་ཕྱུགས་འཚོས་ཏེ་བསྡད་འདུག་པར། ཁོ་མོས་འདྲེ་མོའི་བུ་མོ་ལ། ཁྱོད་རང་ཡུལ་དུ་སོང་རྗེས་ལས་ཀ་

གང་དག་ལས་ཀྱི་ཡོད་ཅེས་དྲིས་པར། ཕོ་མོ་ཕྱིར་ཡུལ་དུ་ཕྱིན་རྗེས་ར་མ་ཚང་མ་གདག་དགོས་ལ། འདོགས་སྐབས་ར་མ་ཆེ་བ་ཆེ་བའི་སར་དང་། ཆུང་བ་ཆུང་བའི་སར་སོང་ཞེས་བཤད་ཚེ་ར་མ་རྣམས་རང་རང་གནས་སུ་འགྲོ་ངེས། དེ་རྗེས་ཁྱིམ་དུ་ལོག་དུས་ཨ་མས་འོ་མ་དཀར་ཡོལ་གང་སྟེར་ལ། དེ་འཐུང་རྗེས་གནམ་ཐུབ་མེད་ན་ལས་ཀ་མེད་པ་དང་། གནམ་ཐུབ་ནས་ཡོད་ཚེ་ཁང་ཀླད་དུ་སྙིང་གི་ཐང་མ་བརྡལ་ཡོད་པ་དེ་ཕྱོགས་གཅིག་ཏུ་བསྡུ་དགོས། དེ་ལས་གཞན་པའི་ལས་ཀ་ཅི་ཡང་མེད་ཅེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་ཕོ་མོས་འདྲི་མོའི་བུ་མོ་ལ། ངས་ཁྱོད་ཀྱི་མགོར་ཤིག་འཛུ་ཞེས་བརྗོད་པར། འདྲི་མོའི་བུ་མོས། མགོར་ཤིག་འཛུ་མི་ཐུབ། ངའི་མགོ་ཐུ་སླེ་བ་ཞིག་ཡོད་པས་དེ་བཙིར་ཚེ་ང་རང་ཤི་འགྲོ་བ་ཡིན་ཞེས་ལན་བཏབ། ཡང་བུ་མོས་བཤད་རྒྱུར། སླེ་བ་བཙིར་མི་སྲིད་དེ་དེ་གཙེར་དོན་ཅི་ཡང་མེད་ཞེས་བཤད་མཐར་འདྲི་མོའི་བུ་མོས་མགོར་ཤིག་འཛུ་ཐུ་བཙུག ཕོ་མོས་གོ་སྐབས་དེར་བསྟུན་ཏེ་འདྲི་མོའི་བུ་མོ་བསད་ཅིང་དེའི་གོན་པ་ཐམས་ཅད་རང་གིས་གོན་པ་དང་། དེ་ནས་ར་མ་བདགས་རྗེས་ཁྱིམ་དུ་སོང་སྟེ་འོ་མ་འཐུང་། དེ་ནས་ཕོ་མོས་འདྲི་མོར་ཨ་མ་ལགས། གནམ་ཐུབ་འདུག་པས་ཁང་ཀླད་ཀྱི་སྙིང་གི་ཐང་མ་བསྡུ་ཞེས་བཤད་པར། འདྲི་མོས་གནམ་ཐུབ་མེད་པས་བསྡུ་མི་དགོས་ཞེས་བཤད་སོང་། འོན་ཀྱང་ཕོ་མོས་ཁ་ཡ་མ་བྱས་པར་བསྡུ་ཐུ་སོང་། འདྲི་མོས་ཀྱང་རང་ཉིད་ཀྱི་བུ་མོ་མིན་པ་ཀླད་པའི་རྒྱུ་ལའང་མ་དྲན་པས་དོ་སྣང་ཆེར་མ་བྱས། དེ་ནས་ཕོ་མོ་ཁང་ཀླད་དུ་སོང་སྟེ་སྙིང་ཁྲ་ཁྲ་ལུ་གུ་བཞིན་ལྡིང་བ་དེ་ངོས་ཟིན་ཏེ་ཁྱེར་ནས་བྲོས། འདྲི་མོས་ཡུན་ཐུང་སྒུག་ཀྱང་ཕྱིར་ཡོང་མ་བྱུང་བས། འདྲི་མོ་སྒོ་ཕྱིར་བུད་དེ་བལྟས་ཙ་ན། བུ་མོས་རྒྱལ་བུའི་སྙིང་དེ་བཟུང་ནས་འགྲོ་བཞིན་པ་མཐོང་སྟེ་མྱུར་དུ་བདའ།

དེ་ནས་བུ་མོ་བྲོས་ཏེ་གད་པ་གནམ་ལྡིང་དུ་ཐོན་པ་ན། འདྲི་མོས་གད་པ་གནམ་ལྡིང་། དེ་ཕོགས་ཞེས་སྐད་ཆེན་པོས་བོས་པར། གད་པ་གནམ་ལྡིང་གིས་ཁྱོད་ནི་ངའི་ས་འདི་ནས་ཡར་འགྲོ་བརྒྱ་དང་མར་འགྲོ་སྟོང་བྱས་ཀྱང་ངལ་གསོས་མ་མྱོང་མོད། མོས་འདི་ངལ་གསོས་པས། ངས་མོ་མི་འཛིན་ཁྱོད་འཛིན་དགོས་ཞེས་བཤད་དེ་འདྲི་མོ་བཀག དེ་ནས་ཡང་ཨ་ཡེ་ཁྲི་སྐྱུག་མེ་འབུད་དུ་ཐོན་པ་ན་འདྲི་མོས་སྔོན་ལྟར་སྐུལ་ཀྱང་། ཁྲི་སྐྱུག་མེ་འབུད་ཀྱིས་འདྲི་མོས་སྔོན་ཆད་ས་དེ་ཐུ་མེ་མ་བུས་པར་འཁེང་ར་བྱས་ཏེ་བུ་མོ་བཏང་ཞིང་འདྲི་མོ་བཀག དེ་ནས་རིམ་བཞིན་མཛོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་སྣ་གཙུ་རྩོད་སའི་གནས་ཐོན་པ་ན། དེ་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་བུ་མོ་བཏང་ཞིང་འདྲི་མོ་འགོག་ཐབས་བྱས། བུ་མོ་རྒྱལ་བུའི་གམ་དུ་ཐོན་ལ་ཉེ་བ་ན། ཉམས་མ་བཞག་པར་ཐང་ལ་སྒྱེལ་པས་ལག་གི་སྙིང་རྒྱལ་བུའི་ཕོག་ཏུ་ལྡིང་སྟེ་སོང་བ་དང་རྒྱལ་བུ་སླར་གསོན།

དེ་ནས་མོས་རྒྱལ་བུའི་བཙུན་མོ་བྱས་ཏེ་རང་གི་མ་དང་མཉམ་དུ་བདེ་ཞིང་སྐྱིད་པའི་དགའ་བདེའི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏོ། །

王 子 复 活

很久以前有一国王，其王子非常喜欢骑骡子。有一天，因骡子受惊把王子狠狠的摔到在地上，并受了重伤，正当生死关头，又被一妖女挖去心脏，尸体无法回家只好藏在一后山岩谷中。

国王有一邻居，其家中只有母女俩，女儿名为坠吉（其意为幸福的骡子），每当坠吉去河边背水之时，时常能忽隐忽现地见到王子的尸体骑着骡子在走。有一次，王子的尸体说："阿姐坠吉，骑上骡子跟我走"。回家后，坠吉把这事告诉了她的母亲，母亲说道："对此你是否感到害怕？如果不怕，你就跟踪他仔细查看一下他的去处！"

第二天，坠吉去背水时，王子的尸体像往常一样跟她说："阿姐坠吉，骑上骡子跟我走"，于是，坠吉就跟着王子的尸体到了后山岩谷中，尸体开口说，他是国王的王子，前些日子骑骡子，不慎骡子受惊受了重伤，后被妖女挖了心脏，拿到了别处，他已知道心脏现在何处，但无力去抢回，需要她帮他取回心脏，如果顺利拿回心脏他还有复活的希望。于是，坠吉答应舍身去解救王子。王子的尸体详细叙说了妖女和心脏的所在之处，并嘱咐路上在岩高的地方向上跳三下、岩低处燃起一堆大火，那样妖女要是追她，她就能安全逃脱，并在放牧时想法设法接近妖女的女儿，设法打听妖女家的日常生活习惯及情况。

于是，坠吉按照王子的意思，放牧时问妖女的女儿："你回家后需要做哪些事？"，妖女的女儿把回家后具体要做的事告诉了她："首先拴山羊，要大声命令山羊分开，山羊就会各自自动分开，然后逐个拴住就行；其次，进家门后，母亲会给一碗牛奶，喝完后如天是晴的，就无事可做，如是阴天就需要收拾妖女抢回来晒在房顶上的心脏，其余就没什么特别可做的事情"。于是，坠吉要求抓妖女头发里的虱子，妖女的女儿拒绝说："不能抓我头发里的虱子，我头上有颗痣，如不小心挤了那颗痣，我就会死去"。这时坠吉向妖女的女儿保证不动那颗痣，在坠吉的劝说下，妖女的女儿允许了，借此良机坠吉杀死了妖女的女儿，并换上她的衣服，赶着山羊去妖女家。按照事先问好的步骤，拴了山羊后进门喝了妖女给的牛奶，并告诉妖女天阴了我到房顶收拾心脏。此时，妖女瞧一瞧晴朗的天空，不让她去收拾心脏。但是她不顾妖女的反对就自行爬上了房顶，妖女一心认定眼前姑娘是自己的女儿，就没在意她的举动。坠吉上了房顶后在众多血淋淋的心脏中仔细

挑出王子的心脏后就不顾一切往回逃，妖女等了许久不见女儿下来，就上房顶去查看，远远看见了坠吉带着王子的心脏逃去。于是，迅速去追赶她。但由于种种挫折和困难，妖女只好眼睁睁看着坠吉逃走了。

坠吉拿到了王子的心脏并顺利地救活了王子，从此和王子结为夫妻，过上了幸福美满的生活。

The Recovery of the Prince

A prince was fond of riding mules. One day he fell off his mule and broke both his legs. A devil discovered him and took away his heart. He thus became a zombie and did not return home. He stayed in a deep valley behind his house.

A woman and her daughter lived adjacent to the king's home. The daughter was named Drel skyid. Every day she fetched water. She saw a mule being ridden by a zombie who called to her, "Sister Drel skyid, come! Let's go home together!"

The daughter told her mother about the zombie. The mother asked, "Are you afraid of the zombie?"

"No, I am not afraid," replied the daughter.

"Then, follow the mule and see where they go," the mother said.

The next day, the daughter went to fetch water and met the zombie. The zombie said, "Sister Drel skyid, come! Let's go home together!" She then followed the zombie into a deep valley behind the king's home. The zombie said, "I am the prince of the king's family. Several days ago, I fell off a mule and broke my legs. Then a devil came and took my heart. I know where my heart is and where the devil lives, but I can't get the heart without your help. If you can bring the heart to me, I will be fully alive."

"I will help you get your heart back. If I can bring your life back, I won't regret it even I die," the girl replied.

The zombie said, "On the way to the devil's place, you must jump three times at the Jumping Place, rest at the Resting Place and make a fire by the Fire Place. You will meet two quarreling yaks fighting for a wooden nose string. Divide the string into two pieces and give it to them. Then, you can escape from the devil safely. The daughter of the devil is herding the yaks and you must kill her first."

The daughter went to the devil's place and did what the prince had said. She went to the grassland and met the devil's daughter and asked her, "What do you do when you get home?"

"I tether all the goats in their own places. If I say 'Elders to elders, youths to youths,' then the goats go to their own places. Mother offers me a bowl of milk and I drink it. If the weather is cloudy, I collect the heads drying in the sun on the roof."

"I'll help you catch lice in your hair," she said to the daughter of the devil.

"No, I have a mole atop my head, and if you mash it I would die immediately," the daughter said.

She convinced the devil's daughter to let her collect lice and killed her by mashing the mole. She then put on her clothes, and went to the devil's home. After

she put the goats in their proper places, she said, “Dear Mother, it’s cloudy so I’ll gather the heads from the roof.”

“It’s not cloudy so you don’t have to,” the devil replied, not noticing it was not her daughter.

She went to the roof anyway and found many heads and hearts on the roof. She found the prince’s heart and escaped. The devil waited a long time. Then she noticed a girl running with the prince’s heart and ran after her.

When the girl got to the Jumping Place, Resting Place, Fire Place and the yaks, the devil asked each of them to stop the girl, but they said, “You passed us thousands of times and never helped us. We won’t stop this girl, but actually we’ll stop you!”

When the girl was about to reach the prince, she fell and the heart she held leapt into the prince’s body, He then recovered and married the girl, who eventually became the queen and had a happy life.

བྱམས་པ་གསུང་འབྲོན།

གནའ་སྔ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་རྒན་མོ་ཞིག་དང་བུ་མོ་མ་སྨད་གཉིས་ཡོད། ཕོ་མོ་གཉིས་ཏ་ཅང་དབུལ་པོ་ཡིན་པས་དུས་རྒྱུན་དུ་གྲུང་ར་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་གྲུ་ཟུར་ནས་ཟ་མ་གཡོ་སྐོལ་བྱས་ཏེ་བསྡད། ས་ཆ་དེ་ན་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད་ལ། ནམ་རྒྱུན་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གླ་པ་རྣམས་ས་ཆ་དེ་རུ་སྦོང་པོ་གཅོད་དུ་ཡོང་བ་ན་མ་སྨད་གཉིས་ཀྱིས་གྲང་དུས་མེ་འབུད་པ་དང་སྐོམ་དུས་ཇ་བླུད་པས། སྦོང་གཅོད་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་རྒན་མོ་མ་སྨད་འདི་གཉིས་ང་ཚོ་ལ་དྲིན་ཆེ་བས། ང་ཚོས་འགྲོ་ཐེར་དུ་སྦོང་པོ་གཅིག་རེ་ཕོ་མོ་གཉིས་ལ་སྟེར་དགོས་ཞེས་བཤད། སྦོང་པོ་བཅད་ཚར་རྗེས་སྦོང་གཅོད་པ་རྣམས་ཀྱིས་མི་རེས་སྦོང་པོ་གཅིག་རེ་གཅིག་རེ་འཁུར་ཡོང་སྟེ་ཕོ་མོ་གཉིས་ལ་བྱིན། དེ་ནས་ཡང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ཤིང་བཟོ་རྣམས་མ་སྨད་གཉིས་ཡོད་ས་བརྒྱུད་ནས་ཡར་འགྲོ་མར་འགྲོ་བྱས་པ་ལ། ཕོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་གྲང་བ་མཐོང་ནས་མེ་བུས་ཤིང་། སྐོམ་པ་ཡོད་ན་ཇ་བླུད་ཏེ་ལྟོགས་སྐོམ་སེལ་དུ་བཅུག དེ་བས་ཨ་ཁུ་ཤིང་དཔོན་གྱིས་བཤད་རྒྱུར་མ་སྨད་འདི་གཉིས་སྙིང་ཡང་རྗེ་ལ་ང་ཚོར་དྲིན་ཡང་ཆེ། མོ་གཉིས་ལ་ཤིང་ཡོད་ཀྱང་ཁང་བ་མི་འདུག་པས། ང་ཚོས་རོགས་བྱས་ཏེ་ཁང་བ་ཞིག་ཕུབ་ཅེས་ཤིང་ཁང་ཡིད་དུ་འོང་བ་ཞིག་བཟོས།

དེ་ནས་ཡང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ལྷ་བཟོ་བ་རྣམས་མོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁ་བརྒྱུད་ནས་ཡར་འགྲོ་མར་འགྲོ་བྱས་པ་ལ། ཕོ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་དགུན་གྲང་དུས་མེ་བུས་ཅིང་དབྱར་སྐོམ་དུས་ཇ་བསྐོལ་ནས་ཇ་བླུད་པས། ལྷ་བཟོ་བ་རྣམས་ཀྱིས་མ་སྨད་འདི་གཉིས་ང་ཚོར་དྲིན་ཆེ་བས་དྲིན་ལན་ཞིག་འཇལ་དགོས་པར་སྐམ་སྟེ་གྲོས་བྱས་མཐར། མོ་ཚང་ལ་མཆོད་ཁང་མེད་པ་ཤེས་ཏེ། མཆོད་ཁང་ཞིག་དང་དེའི་ནང་བྱམས་སྐུ་ཞིག་བཞེངས་རྒྱུ་ཐག་བཅད་དེ་ཡུན་རིང་མ་འགོར་བར་དེ་ལྟར་ལེགས་འགྲུབ་བྱུང་།

རྒན་མོས་རྒྱུན་དུ་བྱམས་སྐུ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ནས״ ང་ཤི་ལ་ཁད་ཡོད་པས། ང་ཤི་སོང་ན་ངའི་བུ་མོ་འདི་ལ་བདག་པོ་ཡོད་རྒྱུ་མ་རེད། བྱམས་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན། ངའི་བུ་མོ་འདི་སྐྱིད་ས་བདེ་ས། གནས་ཚང་བཟང་པོ་ཞིག་དང་སྐྱེས་པ་ཡ་རབས་ཤིག་ཞིག་ལ་འཕྲད་པར། དཀོན་མཆོག་ཁྱེད་ཀྱི་ཐུགས་རྗེ་ཡིས་གཟིགས་རོགས״ཞེས་སྨོན་ལམ་བཏབ།

རེ་ཞིག་གི་ཚེ་ན། ཡུལ་ཁམས་འགྲིམས་པའི་ཚོང་པ་ཞིག་གིས་གནས་ཚུལ་དེ་ཤེས་ཏེ། ཉིན་ཞིག་གི་མཚན་མོར་ཚོང་པ་དེ་ཁ་རོག་གེར་ཡོང་སྟེ་བྱམས་སྐུའི་རྒྱབ་ཏུ་ཡིབས། ཅུང་མ་འགོར་བར་རྒན་མོ་མཆོད་ཁང་དུ་ཡོང་སྟེ་སྔར་བཞིན་བྱམས་སྐུ་ལ་སྐྱབས་འཇུག་ཞུ་བའི་སྐབས་སུ། བྱམས་སྐུའི་ཕག་ཏུ་ཡིབས་པའི་ཚོང་པ་དེས״སང་ཉིན་སྔ་མོར་ཡོང་བའི་མི་དེ་ལ་ཁྱེད་ཀྱིས་བུ་མོ་བྱིན་དང་དེ་ནི་སྐྱིད་ས་བདེ་ས་ཞིག་ཡིན״ཞེས་བཤད། རྒན་མོ་དེའི་སེམས་སུ་ད་ནི״བྱམས་པས་གསུང་འབྲོན་ཐལ״ཞེས་ནངས་སྔ་མོར་ལངས་ནས་བྱམས་པར་ཕྱག་འབུལ་བྱས་རྗེས་ཡོང་མཁན་གྱི་མི་དེ་ལ་སྒུག་ནས་བསྡད། སྐབས་དེར་ཚོང་པ་ཞིག་གིས״ཚོང་ཉོས། ཚོང་ཉོས། ״ཞེས་སྐད་རྒྱག་བཞིན་སྒོ་ཁར་

སླེབས། ཨ་མ་རྒན་མོས་བྱམས་པས་ལུང་བསྟན་པའི་མི་དེ་འདི་ཡིན་པར་འདུག་སྙམ་སྟེ་རང་གི་བུ་མོ་ཚོང་བ་དེའི་ཆུང་མར་བྱིན། ཚོང་བ་དེས་བུ་མོ་དེ་སྒམ་ནང་དུ་བཅུག་སྟེ་འཁྱུར་སོང་བ་ལ་ཨ་ཁྱུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་སྟོན་མོ་བྱེད་པ་དང་འཕྲད། ཚོང་བས་བུ་མོ་བཅུག་ཡོད་པའི་སྒམ་དེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་མཁར་འདབས་ཀྱི་དེའུ་འབུར་''སྤལ་བ་འདྲ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ཕག་ཏུ་སྦས་ཏེ་ཁོ་རང་སྟོན་མོར་སོང་།

ཉིན་དེར་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་བུ་ལ་མནའ་མ་འདེམ་གྱིན་ཡོད་པས། གནམ་ལ་མདའ་འཕངས་ཏེ་བུ་མོ་སུའི་སྟེང་ལ་ལྷུང་སོང་ན་དེ་མནའ་མ་ཡིན་ཞེས་བསྒྲགས་རྗེས་མདའ་འཕེན་རྒྱུའི་གྲ་སྒྲིག་བྱས། རྒྱལ་བུས་དར་ཚོན་སྣ་ལྔ་བཏགས་པའི་མདའ་མོ་དེ་བུ་མོ་མང་པོ་འཚོགས་པའི་མཁའ་ལ་འཕེན་ཅི་ཐུབ་བྱས་ཀྱང་། མདའ་མོ་དེ་བུ་མོ་ཚོའི་ཕྱོགས་སུ་མི་ལྷུང་བར་བསྐྱུད་མར་ལན་འགའ་ཞིག་ལ་མཁར་འདབས་ཀྱི་དེའུ་འབུར་དེའི་ཐོག་ཏུ་བབས། དེ་བས་རྒྱལ་བུས་དེའུ་འབུར་''དེའི་ཕག་ཏུ་ཡང་སྙིང་ཅི་ཞིག་ཡོད་དམ་སྙམ་སྟེ་དེར་སོང་པ་ན། དེའི་ཕག་ཏུ་''སྒམ་ཆུང་ཞིག་ཡོད་པ་རྙེད། སྒམ་ཆུང་དེའི་ཁ་ཕྱེ་ནས་བལྟ་དུས་དེའི་ནང་དུ་བུ་མོ་ཡིད་དུ་འོང་བ་ཞིག་བཅུག་ཡོད་པ་མཐོང་བས་རྒྱལ་བུས་མྱུར་དུ་རང་གི་བཙུན་མོར་བསུས།

ཚོང་བ་དེས་བུ་མོ་ཁྲིད་རྗེས་ཡུལ་ནས་ཨ་མ་གཅིག་པུར་ལུས་པས་ཨ་མས་ཀྱང་རང་ཁ་མ་སོས་པར་གང་སར་འཁྱམས། ཉིན་ཞིག་ཨ་མ་འཁྱམས་ཏེ་ཨ་ཁྱུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁར་སླེབས་པ་དང་ད་ལྟ་རྒྱལ་བུའི་བཙུན་མོ་ཡིན་པའི་མོའི་བུ་མོས་མཐོང་སྟེ། མོས་མི་གཞན་ལ་ཤེས་སུ་མ་བཅུག་པར་གསང་བའི་སྒོ་ནས་རང་གི་ཨ་མ་རྒྱལ་པོའི་མཛོད་ཁང་དུ་འདུག་ཏུ་བཅུག་སྟེ་ཉིན་རྒྱུན་ཟས་རིགས་སྣ་ཚོགས་བསྐྱལ། དེ་ལྟར་ལོ་མང་འགོར་བའི་ཉིན་ཞིག་ཨ་མ་མཛོད་ཁང་ནས་ཤི་སོང་བས་བུ་མོ་ཤིན་ཏུ་སྐྲག་ནས་ད་ཨ་མའི་བེམ་པོ་འདི་གང་ལ་འཁྱེར་བསམ་ནས་སེམས་ཁྲེལ་བྱས་ཤིང་། བྱམས་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་ལ་སྐྱབས་འཇུག་ཞུས་ཏེ་ངའི་ཨ་མའི་བེམ་པོ་འདི་གསེར་ལུག་མགོ་འདྲ་བ་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་བར་སྨོན་ཞེས་གསོལ་བ་བཏབ་པས་དེ་ལྟར་གྱུར།

ཉིན་ཞིག་བློན་པོ་ཞིག་གིས་རྒྱལ་པོ་ལ་མཛོད་ཁང་ནང་དུ་ཙུལ་དྲི་ཐུལ་འདུག་ཅེས་ཞུས་པ་བཞིན་ཁོ་ཚོ་མཛོད་ཁང་དུ་བལྟ་བར་ཡོང་དུས། མཛོད་ཁང་དུ་གསེར་ལུག་མགོ་འདྲ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང་། རྒྱལ་པོས‟ དེ་སྔ་ངའི་མཛོད་ཁང་དུ་རིན་པོ་ཆེ་འདི་འདྲ་ཞིག་མེད་པས་འདི་སུས་ཁྱེར་ཡོང་བ་རེད”ཅེས་དྲིས་པས།བཙུན་མོས་ཅི་ཞིག་བཤད་དགོས་པ་མ་ཤེས་པར་འདི་ངའི་ཡུལ་ནས་སྐྱུར་ཡོང་བ་རེད་ཅེས་ལན་བཏབ། རྒྱལ་པོས‟ ཁྱེད་ལ་འང་ཡུལ་ཡོད་དམ། ང་ཚོས་ཁྱེད་རང་དེའུ་འབུར་''དེའི་ཕག་ནས་རྙེད་པས་ཁྱེད་ལ་ཡུལ་མེད་པར་འདོད་ཡོད། ཡུལ་ཡོད་ན་ཡུལ་ལ་མི་འགྲོ་བའི་དཔེ་ཞིག་གང་ན་ཡོད། ལོ་མང་པོ་ཞིག་ལ་ཡུལ་ལ་མ་ལོག་པས་སང་ཉིན་ང་ཚོ་ཚང་མ་ཁྱེད་ཀྱི་ཡུལ་ལ་བལྟ་རུ་འགྲོ”ཞེས་བཤད་དེ། རྒྱལ་པོ་དང་རྒྱལ་བུ། བློན་པོ། འཁོར་འབངས་སོགས་ཀྱིས་སང་ཉིན་ལམ་ལ་ཆས་བར་གྲ་སྒྲིག་བྱས། བཙུན་མོའི་སེམས་སུ་ཡུལ་ལ་སོང་ན་བྱམས་སྐྱུ་མ་གཏོགས་ཅི་ཡང་མེད་པས་ད་ཅི་བྱ་ཞེས་སྐྲག་སྣང་དང་བཅས་ཡང་བྱམས་པ་ལ་ཡང་ཡང་གསོལ་བ་བཏབ།

དགུང་མོ་དེར་བཙུན་མོའི་རྨི་ལམ་དུ་བྱམས་པ་ཕེབས་ཏེ“ བུ་མོ་ལགས། ཁྱེད་རང་སྐྱག་མི་དགོས། སང་ཉིན་ཁྱེད་ཀྱིས་ཁོ་ཚོ་ཡུལ་ལ་ཁྲིད་ཤོག་དང་ངས་ཁྱེད་ལ་མགོན་སྐྱོབ་གནང་ངེས། སང་ཉིན་ལམ་བར་དུ་ཐོག་མར་ཁྱེད་ཚོ་ལུག་ཁྱུ་མང་པོ་ཞིག་ལ་ཐུག་ངེས། ལུག་ཁྱུ་འདི་སུ་ཚང་གི་རེད་ཅེས་དྲིས་ན། ཁྱེད་ཀྱིས་འདི་ངེད་ཚང་གི་ཡིན་ཞེས་ལན་ཐོབས། བར་དུ་ཁྱེད་ཚོ་རྟ་ཁྱུ་བགྲང་གིས་མི་ཟིན་པ་དང་མཇུག་ཏུ་ནོར་ཁྱུས་རྩྭ་ཐང་ཁེངས་པ་ཞིག་ལ་འཕྲད་སྲིད་པས། ཁྱོད་ཀྱིས་རེ་རེ་བཞིན་གོང་ལྟར་ལན་ཐོབས། སང་ཉིན་ང་ཁྱེད་ཀྱི་ཕུ་བོར་སྤྲུལ་ཞིང་། ཨ་མ་སྲུ་མོར་སྤྲུལ་ཏེ། འཁོར་འབངས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལས་མང་བ་ཞིག་ཁྲིད་དེ་ཁྱེད་ཅག་བསུ་བར་འོང་། ཁྱེད་ཚོ་ཉིན་བདུན་མ་གཏོགས་འདུག་མི་རུང་། དེ་ལས་ལྷག་ཏུ་བསྡད་ན་ངའི་སྤྲུལ་རྟགས་ཡལ་འགྲོ”ཞེས་གསུངས། གཏམ་དེ་ཐོས་རྗེས་བཙུན་མོ་དགའ་དྲག་སྙེ་ཕྱི་ཉིན་ནམ་ལངས་པ་དང་ལམ་ལ་ཆས། ལམ་བར་དུ་བྱམས་པས་ལུང་བསྟན་པ་བཞིན་ལུག་ཁྱུ་དང་རྟ་ཁྱུ། ནོར་ཁྱུ་དག་ལ་རེ་རེ་བཞིན་ཐུག་ཅིང་། བཙུན་མོས་དེ་དག་ཚང་མ་མོ་ཚང་གི་ཡིན་པར་བཤད། དེ་ནས་ཁོ་ཚོ་ཡུལ་དུ་ཐོན་ལ་ཉེ་སྐབས། འཁོར་འབངས་མང་པོའི་མཐའ་ནས་བསྐོར་ཏེ་བསུ་བ་རྒྱ་ཆེན་པོ་མཛད་ཅིང་། རྒྱལ་པོ་འཁོར་དང་བཅས་པ་ཁྱིམ་ལ་བསུས་ཏེ་གསོལ་སྟོན་གྱ་ནོམ་པར་བཤམས།

དེ་ནས་ཉིན་བདུན་ལོན་པ་ན་བུ་མོས་ང་ཡུལ་ནས་སུན་གི། ང་ཕྱིར་གནས་ཡུལ་ལ་འགྲོ་ཞེས་བཤད་ཅིང་ཕུ་བོ་དང་སྲུ་མོས་ཇི་ལྟར་འགོག་ཁུལ་བྱས་ཀྱང་མ་ཐོག་པར་ཕྱིར་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་དུ་ལོག་པའི་ལམ་དུ་ཆས། བྱམས་པས་བུ་མོ་ལ་ཉིན་འགའི་རྗེས་ཀྱི་ཉིན་བཟང་སྐར་བཟང་གི་དུས་ཤིག་ལ་ང་ནམ་མཁའི་མཐོངས་སུ་འཕུར་རྒྱུ་ཡིན། དེ་དུས་ཁྱེད་ཀྱིས་ང་ལ་གསོལ་བ་ཐོབས་དང་ང་མཐོང་ཐུབ་ཅེས་གསུངས། ཉིན་འགའ་འགོར་བའི་ཉིན་བཟང་སྐར་བཟང་ཞིག་ལ་བུ་མོས་ཁང་ཐོག་ནས་བསང་ཕུད་ཅིང་གསོལ་བ་རྩེ་གཅིག་ཏུ་བཏབ་པ་ལ་བྱམས་པ་སེར་ཕྱིལ་ལེར་གནམ་ལ་འཕུར་སོང་བ་དང་། “ རྗེས་ཕྱོགས་ཁྱེད་རང་ཡུལ་ལ་ལོག་མི་རུང”ཞེས་གསུང་འགྲོན་ཏོ། །

弥勒之言

从前，在一个地方住着一对母女，因为家境贫穷，她们只能在一座土墙角边吃住。那个地方有个国王，国王的家仆们经常到那儿砍树，那些家仆冷时，那对母女就给他们生火，渴了就给他们水喝。后来，那些伐木人就说这对母女对我们有恩，我们走时，每人要砍一棵树给他们。伐木的人砍伐完之后就每人给她们一棵树。

后来，国王家的木匠经过她们那儿，她们又给木匠们供暖供水，木匠头儿就说："这对母女太可怜了，有树却没房，我们就帮这对母女盖个房!"后来，国王家的神像工匠们又经过那里，那对母女不只给他们供水供暖，还供住，工匠们就说："这位老奶奶连个拜佛的佛像都没有，实在太可怜了，我们给她塑个神像吧！"这样就给老奶奶塑造了一个神像——弥勒佛。

后来，那位老奶奶就经常叩拜弥勒佛，祈祷说："我死了就没人照顾我的这个女儿了。我快死了，愿弥勒佛能够保佑我的女儿去到一个幸福快乐的地方，遇到一位好男人，找上一个好婆家。希望我没死之前就能找到好婆家。"老奶奶许的愿恰好被门外的杂货郎听到了。有一晚，杂货郎就悄悄来到她们家，躲在弥勒佛像后，等老奶奶叩拜佛像时，杂货郎就假装自己是弥勒佛说：明天早上会有一个人来，你把女儿交给他，他会带你女儿到是一个幸福快乐的地方！老奶奶以为是弥勒佛亲言，一大早就叩拜佛像等那个人来，有个杂货郎叫喊着来到了门口，老奶奶认为他就是弥勒佛所说的那人，便对杂货郎说："我有个女儿，不知你要不要？"杂货郎说："我要！"于是老奶奶就把女儿交给了杂货郎。杂货郎把女儿装在箱子里后，就背走了。

走着走着就遇到国王家在设宴。杂货郎就把箱子藏在河床边的小土山上后，自己就去参加国王家的宴会去了。国王在给王子选王妃，说是王子往天空射箭，箭落哪位姑娘身上，哪位就是王妃。王子射箭时，王子往人群上空射箭，本来箭应落到人群中，可是王子不管怎么射都会落到河床边的小土山上，于是人们就好奇的到了小土山那边，仆人们在那儿找到了一个箱子，打开箱子一看，见里面有位女孩，就把她选为王妃了。

女儿被选为王妃，可老奶奶流落在外！有一天，老奶奶流浪到国王家门外，女儿见后，就悄悄把母亲带到国王的国库，女儿天天为她母亲送饭到国库。可是，不料有一天，母亲死在国库中，女儿很慌张，不知该把尸体带到哪里！就心念弥勒佛，叩拜道："我的母亲要是能变成像一只羊那么大的金

银就好了！”有一天，有位臣子向国王说：“我们的国库有腐烂味！”国王说：“国库里怎么会有腐烂味呢？”臣子说：“每天在国库外来回走时就能闻到一道腐烂味。”于是，国王就同群臣一块去查看国库，打开库门后，他们就听见王妃在里面哭喊，旁边还有一块一只羊那么大的金银，因为国库里之前没有这么大的一块金银，国王就问王妃：“这是怎么回事？”王妃不知所措，就说：“这是我娘家捎来的。”国王就说：“你有家吗？我们在一块小土山上找到你，就以为你没有家，要是有家的话，哪有不回娘家的道理啊！你已经有很多年没回家了，明天，我们就陪你一同去你娘家看看！”然后，国王和王子、众群臣就去准备出发了。王妃很担心，心想回家后就只有一尊弥勒佛像，除此之外，什么东西都没有，该怎么办才好呢？就又心念弥勒佛求福。晚上，她就梦到弥勒佛来到她跟前，说：“你不用害怕，明天你回家时，首先，你们会碰到一群羊，他们要是问，你就说这些都是我家的羊。然后会碰一群马，他们要是问，你就说这些都是我家的马，然后再上来，你就会碰到一群牲畜，他们问的话，你就说这些都是我家的牲畜！然后，我就会化成你哥，你母亲会变成你嫂子，我们俩会带着千军万马来迎接你，但是你在家只能呆七天，七天之后，一切法术变的东西都会自然消失，所以你只能呆七天！”

第二天王妃很开心地骑上马，就回娘家了！果真如梦境中所说，首先，他们到了一处非常美丽的草原，草原上，遍地都是羊群，然后，众群臣就问王妃：“这些都是谁家的羊群？”王妃就回答说：“这些都是我家的羊群。”他们又走了一会，又见到一个山沟里到处都是骏马，众群臣又问王妃：“这些骏马都是谁家的？”王妃回答：“这些骏马都是我家的!”然后又走了一会，见到满山遍地的牲畜，王妃说那些都是我家的！过了不久，他们就见到千军万马来迎接他们的，王妃的哥哥与嫂子设宴为他们洗尘！就这样，他们在那儿呆了七天，第七天，王妃就说我在家有些闷了，我想回去，哥哥与嫂子假装留她，可她却执意回去了。

过了很多天，有一天，弥勒佛对那王妃说：“几天之后的吉日，我就会飞去西方极乐世界，你要是诚心诚意地祈求叩拜，你就会见到我。”所以，王妃就在吉日，在宫殿里摆好供品，诚信地祈愿，不久之后，她就见到了上空中金光闪闪的弥勒佛，弥勒佛对王妃说：“你以后再也没有家了，就在这里幸福地生活吧！”

The Maitreya Statue

A poor mother and her daughter lived in the corner of an empty yard, where they also cooked. A great king lived nearby. When his servants went to cut wood, the mother and the daughter lit a fire to warm them up and offered them boiled water. The servants were very grateful and decided that each of them would give a log to the daughter and mother when they returned, which they did when they returned.

Later, the mother and the daughter saw the king's carpenters going to work, and did the same for them. The carpenters discussed and one man said, "What a pity! They have the wood, but they don't have a house. Why don't we make a house to show our gratitude?" then they constructed a house for the mother and the daughter.

At another time, the king's sculptors were going to work, and the mother and the daughter lit a fire, boiled water for them, and even let the statue makers stay in their house. "What a pity they have no image to worship," said the sculptors, and they made a Maitreya statue for them.

Afterwards the mother often worshipped the statue and said, "I'm about to die, and then no one will care for my daughter. Dear compassionate Maitreya, please bless my daughter with a good husband and a good family before my death."

A street vendor overheard the old woman, secretly came to the house, and hid behind the statue one night. When the woman prayed to Maitreya, the street vendor said, "Give your daughter to whoever comes first to your home tomorrow morning."

The old woman thought the statue had spoken, got up early the next morning to worship the statue, and waited. When a street vendor appeared outside the house, calling for customers, she thought he must be the person the statue had referred to and gave him her daughter. The street vendor put the girl in his box and left.

After walking for awhile, he saw a king holding a banquet, hid the box under a mound of dirt on the bank of a river, and went to the banquet. At the banquet, the king planned for his son to toss an arrow into the crowd. Whoever the arrow hit would be his son's wife. After enjoying the banquet, the prince tossed an arrow at a group of pretty girls, but the arrow fell on the mound on the river bank. Since they didn't see anyone there, they collected the arrow and the prince threw it again, but it fell in the same spot. They were then very curious about the mound, dug there, and discovered the girl in the box, who married the prince.

Although the girl became a queen, her mother lived alone and became a wandering beggar. One day the daughter saw her mother wandering around the palace, led her to a storehouse, and provided her with food. After a few days, her mother died, and the princess worried about where to bury the corpse. She worshiped the Maitreya statue and prayed, “How good it would be if my mother’s corpse becomes a piece of gold as big as a sheep’s head.” Her wish then came true. One day a minister said, “There is a bad odor in the warehouse. Let’s investigate.”

They opened the door and saw a chunk of gold as big as a sheep’s head. The king said, “This gold wasn’t here before. Who brought it here?”

The prince’s wife nervously said, “It was sent by my family.”

“Do you have a family? We thought you didn’t have a family, because we discovered you in a mound. If you have a home, we will visit tomorrow since you haven’t returned home for a long time,” said the king.

Then the king, ministers, and the king’s soldiers prepared to visit the queen’s home. The wife knew that there was only the Maitreya statue in her home and worried. She prayed to Maitreya and that night she dreamed of Maitreya, who said in her dream, “Don’t worry! Come home with them tomorrow. You will meet a flock of sheep. When they ask whom they belong to, reply that they are your family’s. You then will meet a herd of horses. When they ask you whose they are, say that they are your family’s. You will then meet many yaks. When they ask whose they are, say they are your family’s. Then I will transform myself into your brother and your dead mother will transform into your sister-in-law to greet you with many people. Stay at your home for only seven days, because my miracle will vanish after that.” The wife felt very happy when she heard all this.

They saw beautiful grasslands speckled with a flock of sheep on the way to her old home. They asked, “Whose sheep are these?”

“They are my family’s,” the queen said.

Later they saw many horses on the mountain and asked, “Whose horses are these?”

“Those are my family’s horses,” answered the wife. When they saw yaks the wife said the same thing. When they arrived at the wife’s home, many troops came out to welcome them. Maitreya transformed himself into her brother and her dead mother transformed into her sister-in-law and greeted them. They held a great banquet and servants served everyone very well. On the seventh day, the daughter said, “I feel bored here, let’s leave.” Even though the brother and sister-in-law politely tried to stop her, she left.

One day the Maitreya statue said, “I will fly into the sky a few days later. Please worship me and then you will be able to see me.” On the specified day, the

queen burned incense, looked at the sky for a while, and saw the yellowish Maitreya flying into sky, saying, “Never return to your home.

ཨ་མ་རི་བོང་དང་གསར་བུ།

དེ་ཡང་གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ།ཨ་མ་རྒན་མོ་ཞིག་རང་གི་བུ་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད་པ་དང་།ཉིན་ཞིག།བུ་དེ་རི་མགོར་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་བ་ན།རི་བོང་ཞིག་གཉིད་ལོག་འདུག་པ་དང་འཕྲད་པས་ཁོས་རི་བོང་དེ་གསོད་པར་འདོད་དེ། རྡོ་ཆེན་པོ་ཞིག་མགོར་བཀྱགས་ཏེ་གསོད་པར་གཟས་པའི་སྐབས།རི་བོང་གིས་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་མ་གསོད་ཅིག ང་ལ་ཁྱིམ་ན་ཨ་མ་ལོ་ལོན་ཞིག་ཡོད་ཅེས་སྨྲས་པ་ན། ཁོས་ཁྱོད་ལ་ཨ་མ་ལོ་ལོན་ཞིག་ཡོད་ན་ང་ལའང་ཁྱིམ་ན་ཨ་མ་ལོ་ལོན་ཞིག་ཡོད།དེས་ན་ཁྱེད་གཉིས་མནའ་བཅད་བསྒྲིག་ན་ཅི་འདྲ་རེད་ཅེས་གྲོས་བསྟུར་ཤིང་གཉིས་ཀ་འཆམས་པས།ཁོས་རི་བོང་ཁྱིམ་ལ་ཁྲིད་ཡོང་ནས་ཨ་མ་ལ།ངས་རི་བོང་ཞིག་ཁྲིད་ཡོང་ཡོད། ཁོ་ལ་ཡང་ཁྱིམ་ན་ཨ་མ་ལོ་ལོན་ཞིག་ཡོད་པས་ངེད་གཉིས་སྡུན་བསྒྲིགས་པ་ཡིན་ཞེས་བཤད་པ་ན། ཨ་མས་ཁོ་ལ་ཨ་བུ་བཟང་། དུད་འགྲོ་ཞིག་དང་མི་ཞིག་སྡུན་བསྒྲིགས་ན་ངོ་མ་བཟང་གི དེས་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་རི་བོང་འདི་ལ་ངན་དང་རྒྱུ་འབྲས་མེད་པའི་བྱ་བ་བསླུབ་མི་རུང་ཞེས་གདམས། རི་བོང་གིས་ཨ་མ་རྒན་མོ་ལ་ངེད་གཉིས་མི་དང་དུད་འགྲོ་ཡིན་པའི་ཆ་ནས་མི་འདྲ་མོད།འོན་ཀྱང་ཁྱིམ་ན་ཨ་མ་ལོ་ལོན་རེ་ཡོད་པའི་ཆ་ནས་གཅིག་འདྲ་ཡིན་པས་སྡུན་བསྒྲིགས་པ་ཡིན།ད་ནི་ངས་ཁོ་ལ་དོན་བཟང་ཞིག་སློབ་འདོད་པས་ཅི་ཞིག་བསླུབ་ན་བཟང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པར།ཨ་མ་རྒན་མོས་ངེད་མ་བུ་གཉིས་ལ་ཁང་བ་མེད་ལ་ཟ་རྒྱུ་འཐུང་རྒྱུ་ཡང་མེད།འདི་འདྲའི་སྤྲང་པོ་ཞིག་ལ་གལ་ཏེ་ཆུང་མ་ཞིག་མ་བླངས་ན་རྗེས་ནས་ང་ཤི་སོང་ན་ཁོ་ལ་འདུག་རོགས་ཤིག་ཀྱང་མེད་པས།ཨ་མས་བཤད་རྒྱུར། རི་བོང་དྲིན་ཆེན་པོ།ཁྱོད་ཀྱིས་ཁོ་ལ་ཆུང་མ་ཞིག་འཚོལ་རོགས་ཞེས་བཤད།དེ་ནས་རི་བོང་གིས་ཨ་མ་རྒན་མོ་ལ།ཁྱོད་མ་ཤི་བར་དུ་ངས་ཁོ་ལ་ཆུང་མ་ཞིག་འཚོལ་ཁོ་ཐག་ཡིན་ཞེས་དམ་བཅས་པ་རེད།

ཕྱི་ཉིན་རི་བོང་གིས་བུ་དེ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁ་བཏགས་གསར་རྙིང་གཉིས་གྲ་སྒྲིག་བྱོས།གཅིག་རུམ་ལ་བླུགས་ཤིང་།ཅིག་ཤོས་དེ་ལྟམ་ནང་དུ་ཆུགས་དང་ཝ་གཉིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་དུ་ཁྱོད་ལ་ཆུང་མ་སློང་དུ་འགྲོ་ཞེས་བཤད།དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཉིན་གཉིས་ཙམ་ལ་སོང་རྗེས་ད་བཟོད་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁར་ཐོན་ཅིང་།རི་བོང་གིས་ཁོ་ལ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཞེས་འབོད་དུ་བཅུག་རྗེས་ཁོ་རང་སྦ་རུ་བཅུག་ཅིང་རང་ཉིད་སྒོ་ཁ་ནས་བསྡད་པ་རེད། མ་གཞིར་ཁོས་བུ་མོ་ཚོའི་ངང་རྒྱུད་ལ་བརྟག་བསམ་པ་རེད།དེ་ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་བུ་མོ་ཆེ་བ་ལ་བུ་མོ་ཁྱོད་སྒོ་ཁར་སོང་ནས་ལྟོས་དང་མི་ཞིག་གིས་འབོད་ཀྱིན་འདུག་ཅེས་བརྗོད།བུ་མོ་དེ་སྒོ་ཁར་ཡོང་ནས་བལྟས་ཚེ་རི་བོང་ཞིག་མ་གཏོགས་མེད་པས་སྒོ་ཤིང་ཀྱིས་བརྒྱབ་ནས་ཕྱིར་ཁྱིམ་ལ་འཛུལ་སོང་།ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་ཅི་ཞིག་ཡིན་པ་དྲིས་པ་ལ།བུ་མོས་ཨ་མ་རི་བོང་ཞིག་མ་གཏོགས་ཅི་ཡང་མི་འདུག་ཅེས་ལན་བཏབ།དེ་ནས་ཅུང་མ་འགོར་བར་སྒོ་ཁ་ནས་སྔོན་བཞིན་བོས་བ་ན་རྒྱལ་པོས་སེམས་ལ་རི་བོང་ཞིག་གི་ངའི་མིང་ནས་འབོད་ཤེས་མི་སྲིད་ཅེས་བསམ་ནས་བུ་མོ་འབྲིང་བ་མངགས་ཏེ་ལྟ་རུ་བཅུག་པ་ན་བུ་མོ་དེས་ཀྱང་སྔོན་བཞིན་བཤད།ཡང་རེ་ཞིག་སོང་བ་ན་སྒོ་ཁ་ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཞེས་ཡང་བསྐྱར་ཐེངས་འགར་བོས།དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་བུ་མོ་ཆུང་བ་ལ་ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱིས་མ་ཤེས་པའི་གནས་

ཚུལ་ཁྲིད་སོང་ལ་རྒྱུས་ལོན་གསལ་པོ་ཞིག་བྱས་དང་ཞེས་བཀའ་ཕབ།བུ་མོ་ཆུང་བ་སྒོ་ཁར་སོང་བ་ན་རི་བོང་ཞིག་དང་གསར་བུ་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང་།དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་བུ་མོ་ཆུང་བ་བཟང་མོ་ཞིག་རེད་སྙམ་ཏེ།ཁོས་ལྷམ་ནང་གི་ཁ་བཏགས་གསར་བ་བླངས་ནས་ཉམ་དུ་བཙུག་པ་དང་བུ་མོ་དེ་དང་མཉམ་དུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་སོང་།དེ་ནས་རི་བོང་རྒྱལ་པོའི་མདུན་དུ་སོང་ནས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ལགས།གསར་བུ་འདི་ལ་རྒྱ་ནོར་ལོངས་སྤྱོད་ཕུན་སུམ་ཚོགས་ཤིང་ཁང་བཟང་གཞལ་ཡས་ཁང་ལྟ་བུ་ཞིག་ཡོད་པ་ལ།ཆུང་མར་ཡང་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྲས་མོ་ཞིག་བླངས་ན་འོས་སྙམ་པས།ལྟ་བ་དང་མོ་བ་གང་ལ་ཞུས་ནའང་ཁྱེད་ཀྱི་བུ་མོ་ཆུང་བ་འདི་འཚམ་པོ་འདུག་ཞེས་བཤད་པ་ན།ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་དེ་ལྟར་ཡིན་ན་མོ་རང་ཉིད་འཐད་པ་བྱུང་ཙེ་ང་འཐད་པ་ཡིན་ཞེས་བཤད།བུ་མོ་དེ་གསར་བུ་དེའི་ཆུང་མར་འགྲོ་བར་འཐད་པ་བྱུང་བས།རི་བོང་གིས་རྒྱལ་པོ་ལ་ཉེ་བཟང་སྐྱར་བཟང་གི་ཉིན་མོ་གནངས་ཉིན་ལ་ཁྱེད་ཚང་གིས་བུ་མོ་བསྐྱལ་ཡོང་དགོས་པ་དང་།བསྐྱལ་ཡོང་དུས་རྟ་ཞོན་ཏེ་པོའུ་འཁྲུར་ལ་ཉག་ག་ཞིག་ཡོད་པ་དེར་ཐོན་དུས་ཀུ་ཆེན་བཏབ་ཏེ་པོའུ་སྐད་ཐོངས་ཏེ་ཤོག་དང་ངེད་ཚང་གི་གྲ་སྒྲིག་བྱས་ནས་སྒུག་འདུག་ཅེས་སླས་ཏེ་སོང་བ་རེད།

དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཕྱིར་ལོག་རྗེས་རི་བོང་ཁང་བཟང་ཞིག་གི་ནང་དུ་འདྲེ་མོ་མ་བུ་འགའ་འདུག་པ་དེར་སོང་ནས་དབུགས་རིང་ཞིག་ཕྱུང་པ་ན།འདྲེ་མོས་ཨ་མ་རི་བོང་།དོན་དག་ཅི་ཞིག་བྱུང་སོང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པར།རི་བོང་གིས་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གིས་ཁྱོད་མ་བུ་ཚོ་འདིར་ཡོད་པ་ཤེས་ནས་ཉིན་འགའ་འགོར་ན་ཁྱོད་ཚོ་གསོད་དུ་ཡོང་རྒྱུ་ཡིན་ལ།ད་ལྟ་དམག་ཏ་སོགས་གྲ་སྒྲིག་བྱེད་ཀྱིན་འདུག་པས།ཁྱོད་ཚོ་མྱུར་དུ་བྲོས་ན་བཟང་སྙམ།ངས་ཁྱོད་ཚོ་ལ་སྙིང་རྗེ་དང་སེམས་ཁུར་བྱས་ནས་འདིར་ཡོང་བ་ཡིན་ཞེས་སླས་པ་ན། འདྲེ་མོ་མ་བུ་ཚོ་མྱུར་མོ་རི་མགོ་ཞིག་ལ་བྲོས་སོང་བ་རེད།ཕྱི་ཉིན་རི་བོང་དང་གསར་བུ་དེ་གཉིས་ཀྱིས་ཁང་བའི་ནང་གི་མེ་རོ་དང་རྟ་རོ་ལ་སོགས་ཡོད་པ་རྣམས་ཕྱིར་བཏོན་ཏེ་གད་བདར་ལེགས་པོ་བྱེད་བཞིན་པ་འདྲེ་མོ་མ་བུ་ཚོས་མཐོང་བས། རི་བོང་གི་ཁོ་ཚོར་རྫུན་སླས་པ་ཤེས་ནས་ཨ་མ་རི་བོང་ཁ་ཤོར་ཟེར་ནས་ཐོག་དམོད་གང་མང་བྱས་ཏེ།ཕྱི་ཉིན་འདྲེ་མོ་མ་བུ་ཚོ་ཕྱིར་ཁང་བའི་ནང་དུ་འགྲོ་གྲབས་བྱེད་པའི་སྐབས་སུ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་བུ་མོ་བསྐྱལ་ཡོང་བཞིན་ཡོད་ལ།ཉག་ག་ཁ་ནས་ཀི་བཏབ་པ་དང་པོའུ་སྐད་བཏང་བས་འདྲེ་མོ་མ་བུ་ཚོ་སྐྲག་ཐག་ཆོད་དེ་ས་ཐག་རིང་པོར་ཞིག་ལ་བྲོས་སོང་བ་རེད།རི་བོང་གིས་བག་མ་ཁང་བཟང་དེའི་ནང་དུ་བསུས་རྗེས་ཨ་མ་རྒན་མོ་བཟའ་ཚང་གང་པོ་ཁང་བཟང་དེའི་ནང་ནས་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་བསྡད།

དེ་ནས་མནའ་མ་དེ་ལ་བུ་ཞིག་དང་བུ་མོ་ཞིག་སྐྱེས་ལ། ཨ་མ་རྒན་མོས་ཀྱང་འདོད་པ་ཐམས་ཅད་འགྲུབ་པས་སེམས་རྩ་བ་ནས་བདེ་ལ་བབས་པ་དང་རི་བོང་ལ་བཀའ་དྲིན་ཆེན་པོ་ཞུས་རྗེས་འཛིག་རྟེན་འདི་དང་གཏན་དུ་བྲལ་སོང་བ་རེད།

དེའི་རྗེས་སུ་ཉི་མ་རེ་རེ་བཞིན་ཕར་འདས་པས། མིག་ལྡེབ་ཐེངས་ཙམ་ལ་བྱིས་པ་དེ་གཉིས་ལོ་ལྔ་དྲུག་ཙམ་ལ་སོན་པ་དང་།ཉིན་ཞིག་རི་བོང་གིས་གསར་བུ་དེ་ཁོ་ལ་སྒོ་དཀར་མིན་བརྟག་ཆེད་ཁོ་རང་ན་ཁུལ་བྱས་པ་ན།གསར་བུ

ན་རེ། ཨ་མ་རི་བོང་ལགས། ཁྱོད་ན་བ་འདི་ལ་ཅི་ཞིག་བྱས་ན་བཟང་།ཁྱོད་ནི་ངའི་ཕ་མ་གཉིས་ལས་ཀྱང་དྲིན་ཆེན་ཡིན་པས་ངས་ཅིས་ཀྱང་ཁྱོད་རང་ནད་ལས་ཐར་བར་བྱ་དགོས་ཞེས་བཤད།

རི་བོང་གིས་ཁོ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ངོ་མ་ང་ལ་བདག་སྐྱོང་བྱེད་འདོད་ན།རི་ཞིག་བསྡད་ནས་ཁྱོད་ཡར་ལ་ལུང་པའི་མཐིལ་ནས་རི་གན་གི་མགོར་སོང་དང་ལ་དེའི་མགོ་ན་ང་དང་ཨ་ན་མ་ན་ཡིན་པའི་རི་བོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ནི་ངའི་ཨ་ཅེ་ཡིན་ལ།མོ་ནི་མོ་བ་ཞིག་ཡིན་པས་མོས་མོ་བཏབ་ན་ང་རང་ཅི་ཞིག་ན་བ་ཤེས་ཐུབ། ཕྱིར་ཡོང་དུས་ ལུང་པའི་ཁ་ནས་ཐུར་དུ་ཤོག་ཅེས་གདམས་པ་ལྟར། གསར་བུ་ལུང་པའི་མཐིལ་དུ་ཡར་ལ་འགོས་ཏེ་འགྲོ་བའི་ཚེ།རི་བོང་ལུང་པའི་ཁ་ནས་སོང་བས་ཉག་གའི་ཁར་སྡོན་ལ་ཐོན་ཏེ་སྐུག་ནས་བསྡད།གསར་བུ་དེ་ཡུན་རིང་ཞིག་ལ་སོང་བ་ན་རིའི་མགོར་ཐོན་པ་དང་རང་ཁྲིམ་ཀྱི་རི་བོང་དང་འདྲ་བའི་རི་བོང་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ལ།ཁྱོད་ངེད་ཚང་གི་ཨ་མ་རི་བོང་གི་ཨ་ཅེ་ཨེ་ཡིན་ཞེས་དྲིས་པ་དང་།ཡིན་ཞེས་ལན་བཏབ་པར། ཁོས་ཨ་མ་རི་བོང་དྲིན་ཆེན་ཡིན་ཚུལ་སོགས་གནས་ཚུལ་གཅིག་ཀྱང་མ་ལུས་པར་བཤད་པ་དང་། ད་སྐབས་རི་བོང་ལ་ནད་ལྷེད་མོ་ཞིག་བྱུང་ཡོད་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ངའི་དྲིན་ཆེན་རི་བོང་དེའི་ནད་ཅི་ལྟར་སེལ་བར་མོ་ཞིག་འདེབས་དགོས་འདུག་ཅེས་མིག་ཆུ་འདོན་ཞོར་དུ་བཤད་པ་ན། རི་བོང་དེས་ཁྱོད་ལ་བུ་ཞིག་དང་བུ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་གཉིས་ཀྱིས་སྙིང་བརྩོན་ཏེ་ཨ་མ་རི་བོང་ལ་གླུད་ན་དྲག་ཐུབ་ཅེས་བཤད། གསར་བུ་དེ་ཕྱིར་ལུང་པའི་ཁ་ནས་ཡོང་བ་དང་རི་བོང་ལུང་པའི་མཐིལ་ནས་ཐུར་དུ་བརྒྱུགས་ནས་ཡོང་བས་སྔོན་ལ་ཐོན།

དེ་ནས་གསར་བུ་དེ་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ཐོན་རྗེས་སྐད་ཆ་ཅི་ཡང་མ་བཤད་པར་གྱི་བཏྫར་བ་ན། རི་བོང་གིས་ཁོ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་གྱི་བཏྫར་ནས་ང་བཤའ་རྩིས་བྱེད་པ་མིན་ནམ་ཞེས་དྲིས་པ་ལ། ཁྱོད་མི་བཤའ་ཟེར་བ་དང་སྨུ་མཐུད་དུ་གྱི་བཏྫར།དེ་ནས་རི་བོང་གིས་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་བཤའ་རྒྱུ་རེད་ཟེར་ནས་ངུས་བ་ན་ངས་ཁྱོད་མི་བཤའ་ཞེས་ཟེར་ཞོར་བྱིས་པ་བླངས་ནས་སྙིང་འདོན་རྩིས་བྱས་པ་ན། རི་བོང་གིས་ཁོ་ལ་གནས་ཚུལ་ཚང་མ་དྲང་མོར་བཤད་དེ་ངས་ཁྱོད་ལ་ཁྲེལ་ཡོད་མེད་ལ་བརྟག་པ་ལས། ང་ལ་ནད་ཅི་ཡང་མེད་ལ། ཁྱོད་ནི་དངོས་གནས་མི་ཁྲེལ་དང་ངོ་ཚ་ཤེས་པའི་གསར་བུ་ཡ་རབས་ཤིག་རེད་ཅེས་བཤད། དེ་ནས་རི་བོང་གིས་ང་ནི་སྲོག་ཆགས་ཞིག་ཡིན་པས་ད་ནི་རི་མགོར་འགྲོ་དགོས་ལ་ཁྱོད་ཚོས་བདེ་སྐྱིད་འཚོ་བའི་དཔལ་ལ་རོལ་ཏེ་ཁྲིམ་དུ་སྡོད་ཅིག་ཅེས་ཟེར་བ་ལ།གསར་བུ་དེས་ཁྱོད་རི་མགོར་མི་འགྲོ་བར་ང་ཚོ་དང་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་དང་། ཁྱོད་ནི་དངོས་གནས་ངའི་ཕ་མ་ལྟ་བུ་ཡིན་པས།ཁྱོད་རི་མགོར་སོང་ན་ང་སུན་སྣང་སྐྱེས་ངེས་ཞེས་སླས་ཏེ། ཁོས་ཨ་མ་རི་བོང་རང་གི་ཕ་མ་ལྟ་བུར་བརྩིས་བ་དང་ཁོ་ཚོས་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་སྐྱིད་པོར་རོལ་བཞིན་དུས་འདའ་བར་བྱས་སོ། །

兔子和小伙子

从前，有一个老阿妈和自己的儿子住在一起。有一天，儿子上山打柴时无意中碰到一只睡着的兔子，当时他想杀了兔子，举起大石头想砸它时，兔子便苦苦求饶："你别杀我，我家里还有一个年迈的母亲。"他说："你有一个年迈的母亲，我家里也有一个年迈的母亲，不如我俩结拜为兄弟吧！"两人一拍即合。儿子便把兔子领进了家门，他对老阿妈说："我把一个兔子带到了家里，兔子家里也有一个年迈的母亲，我们就结拜成兄弟了。"老妈妈听了高兴地说："好儿子，人和动物结拜的确是件好事，以后你不许做伤害兔妈妈的事啊！"兔子对老阿妈说："我们虽说不是同类，但是我们都有着一位慈祥的老阿妈，正是这样的共性让我们结拜成兄弟。现在我要做一件好事来回报他，我该做些什么呢？"老阿妈回答："我们母子既没房、又没有吃的，这样穷困潦倒的家庭，如果不赶紧给他娶个媳妇的话，我死之后就没人陪他了。大恩大德的兔子，拜托你给他找个媳妇吧！"兔子当下承诺说："老阿妈，你放心，在你死之前我一定替他找个好媳妇。"

第二天，兔子对那个儿子说："你准备好一新一旧两个哈达，一个揣在怀里，另一个塞到鞋子里，我们到国王家里去迎娶新娘。"他们走了两天才走到国王家门口，兔子让他躲在帐篷里喊"国王陛下"，自己站在门口打算试探几个公主的秉性。国王听到叫声便对大公主说："你去看一下，好像外面有人在叫门。"大公主来到门口只看到一只兔子，便气冲冲地摔门而去。国王问是怎么回事，她回答："门外除了一只兔子之外什么也没有。"没过多久，门外又响起了"国王陛下"的叫声，国王心想："一只兔子怎么可能会说话呢？"于是派二公主前去打听，结果和大公主说的一样。过了一会儿，门外再次响起了"国王陛下"的叫声。国王就吩咐三公主："你去将两个姐姐没能了解到的情况打听清楚再来禀报。"三公主来到门口看到一只兔子和一个小伙子。兔子和小伙子一致认为三公主是他们心目中的最佳新娘人选，小伙子将鞋里的新哈达取出来揣进怀里，便和三公主一同觐见国王。兔子走到国王面前鞠躬道："国王陛下，这个小伙子有着富可敌国的财富和凌霄宝殿一样的房子，自认和公主门当户对，据卜师和算命的都说和三公主有姻缘。"国王说："既然如此，只要小女愿意，我便随她的愿。"三公主表示愿意嫁给小伙子。兔子又说："后天是个黄道吉日，那天陛下就派随从们

骑着马，吹着号角将公主送来，我们在家做好准备，只等公主驾到。”说罢，兔子和小伙子便回去准备迎亲的事项了。

兔子走到一座豪华的宫殿里，那里住着一个老巫婆和她的儿子。兔子一进门便长长地叹了口气，巫婆问：“兔子，到底出了什么事？”兔子回答：“国王陛下知道你们住在这里之后，过几天就要派兵前来捉拿你们,现在正在准备兵马，你们快点逃吧！我非常担心你们，所以来把这消息告诉你们的。”巫婆母子听了赶紧逃到一个山头。第二天，兔子和小伙子就把那座豪华宫殿里的所有骷髅都清理干净，将屋子收拾得一尘不染。这些全被巫婆看到了，她们知道自己被兔子欺骗，便诅咒兔子豁嘴。隔天当她们准备返回宫殿之时，正好赶上国王送三公主。巫婆母女看到国王的兵马吹着号角，来势汹汹，吓得赶紧逃走了。

兔子和小伙子便把新娘迎进了那座豪华宫殿，将老阿妈接了进来，一家人开始了他们的幸福生活。

后来三公主生下了一男一女两个可爱的孩子，老阿妈了却了她的心愿，便在谢过兔子之后与世长辞。

时间一天天过去，眨眼间两个孩子已有五六岁了。有一天，兔子为了试探小伙子对它的忠诚，便假装自己生病。小伙子便说：“兔子，您这病要我做些什么才好呢？您就像是我的再生父母一样，我一定要帮你把病治好。”兔子指着一座山回答：“你要真想照顾我的话，你就沿着沟壑爬上那座山，那里有一个长得和我一模一样的兔子，她是我姐姐，是一名卜师，你去向她讨教就知道我得的什么病了。回来时一定要沿着沟壑走。”小伙子沿着沟壑爬上山顶之际，兔子抄近路早已等候在山顶。小伙子走了很长时间才到达山顶，他问长得酷似兔子的兔子姐姐：“你是兔子的姐姐吗？”兔子回答：“我是”。小伙子就把兔子对他家的恩惠以及兔子生病的情况全一五一十地说了出来，边抹眼泪边哀求：“求求你卜一下卦，看看怎样才能救救兔子？”兔子回答：“只需将你儿子和女儿的心取出来让兔子吃下，兔子的病就会好了。”之后兔子便又抄近路赶在小伙子之前到了家。

小伙子回到家之后一言不发，只管在那儿磨刀。兔子问：“你磨刀不会是打算宰了我吧！”小伙子说了句不宰你就又继续磨刀。兔子就哭着说：“你一定是要宰我。”小伙子又说了句不宰你，便将两个孩子叫来准备取心之时被兔子拦住了。兔子将事情的原委告诉了小伙子，它说：“我是以小人之心度君子之腹，我为了试探你而撒谎说自己生病，结果你却不惜牺牲自己

儿女的性命来拯救我，你的确是位正人君子，令人敬佩。”顿了顿，兔子又说：“我本是个动物，应该生活在山林中，我走了以后，你和你的妻子孩子一起要生活的幸福。”小伙子赶忙说：“你别走，你和我们一起生活吧！你就像我的生身父母，如果你走了，我会想你的，会不开心的。”从那以后，小伙子对兔子如生身父母般照顾得无微不至，他们一家人和兔子过上了幸福快乐的生活。

The Rabbit and the Hunter

Long ago, an old woman lived happily with her son. One day, the son went to a forest to collect wood and noticed a sleeping rabbit. He decided to kill it and lifted up a big stone but, just before he hit the rabbit with it, the rabbit said, "Please, don't kill me. I have an eighty year old mother at home."

The boy then said, "We both have mothers who are in their eighties, so let's be friends." The boy then took the rabbit to his home.

When he arrived, he said "Dear mother, today I brought a rabbit home. He has an eighty year old mother so we decided to become friends."

The mother said, "Good! If you can be an animal's friend, that is great. You mustn't hurt your rabbit friend in the future."

"We are different, but we both have mothers in their eighties. I want to do something good for your son because we are friends. What can I do?" said the rabbit.

The boy's mother said, "We don't have a good house and we don't have enough food. After my death, there will be no one to care for him. Please, help him find a good wife."

The rabbit then promised to find a good wife for the son and the next day asked the son to prepare a new *kha btags* and an old *kha btags*, and put one in the boy's pouch and the other in the shoes. They went to the front gate of the king's palace and called to the king several times. The king ordered his oldest daughter to check on who was calling him. When the oldest daughter came out from the palace, the rabbit stood in front of the gate in order to judge the princess's character. When the princess saw a rabbit in front of the gate, she closed the gate and returned inside the palace.

The king asked his daughter "Who was it?"

"Only a rabbit," replied the princess.

The rabbit called the king's name again. The king was curious, sent his second princess, who soon returned with the same report.

The king's name was called again. The king sent the third princess to investigate. When she reached the gate, she saw a boy and a rabbit. The boy and rabbit both thought the third princess had good character. The rabbit took out the *kha btags* from his shoes, put it into his robe's pouch, went inside with the third princess and said to the king, "This boy is very rich and has a marvelous house. It would be wonderful if you allowed one of your daughters to marry him. We consulted many oracles and they said that your third daughter is the most suitable."

"I agree if my daughter is willing," replied the king.

The princess agreed to marry the boy and then the rabbit said, “The day after tomorrow is an auspicious day, so please send your daughter to this boy’s home. Please bring rifles with you and, when you reach the mountain pass near this boy’s home, fire the rifles and shout aloud so we will be ready to welcome you.”

On their way back home, the rabbit entered a marvelous house where there were two ghosts and sighed sadly. A ghost asked, “What’s happening?”

“The king knows you are here and will come and kill you in a few days. They are preparing horses and rifles now. It’s better that you run away. I feel compassion for you so I came here to warn you,” said the rabbit. The two ghosts then ran up into the mountains. The next day, the rabbit and the man removed all the horse and human corpses from the ghosts’ house. The ghosts saw the rabbit and the man cleaning the cave and realized that the rabbit had lied to them and cursed the rabbit.

The next day, the two ghosts were returning to their house as the king’s entourage was escorting his third daughter to the groom’s home. When the king’s group reached the pass, they fired their rifles and shouted. The ghosts then believed that the king’s men were coming and fled. The rabbit warmly welcomed the third princess to what had been the ghost’s home and they had a happy life together.

The third princess later gave birth to a son and a daughter. The man’s mother was delighted that her son had married and had two children. After everything was perfectly arranged, the mother thanked the rabbit and died.

When the children were four and five years old, the rabbit decided to check if the man was loyal. She pretended to be sick. The man said, “Friend rabbit, what’s wrong with you? You are more important than my parents. I must find a way to cure your sickness.

“If you really want to care for me, please go atop that mountain that stands above the valley bottom. You will see my sister. She is a great oracle and will tell you how to cure me. When you are returning, walk along the edge of the valley,” said the rabbit to the man pointing to a distant mountain.

While the man was walking in the bottom of valley, the rabbit ran up to the top of the mountain along the edge of the valley and waited. It took a long time for the man to reach the mountaintop. When he finally arrived, he saw a rabbit exactly like his rabbit friend. “Are you the sister of my rabbit friend?” asked the man.

“Yes,” the rabbit said.

The man told the rabbit how generous his mother rabbit was and asked, “Now my rabbit friend is seriously sick. Please do a divination for the rabbit.”

“You have two children and if you take their hearts and feed them to your rabbit friend, she will be cured,” the rabbit said, then ran down along the bottom of the valley, while the boy was returning along the valley’s edge.

The rabbit got home before the man. When the man arrived sometime later, he started to sharpen a knife. “Why are you sharpening a knife? Are you going to kill me?” the rabbit said.

The man said, “No,” and continued sharpening. He said he was going to kill the two children and take out their hearts.

The rabbit then explained everything to the man and said, “I wanted to see if you were loyal. I am not ill. You are a very loyal man. I am an animal and I must return to the mountains. You and your family have a happy life together.”

“You are really like a parent to me. If you go to the mountains then I will be very sad,” said the man and after that he really treated the rabbit like his own parent and they lived a happy life together.

གཤིན་རྗེའི་ཡུལ་ལ་ཨ་ཙེ་འཚོལ་དུ་སོང་བ།

གནའ་སྔ་མོའི་དུས་སུ། ས་ཆ་ཞིག་ན་ཨ་མ་རྒན་མོ་ཞིག་ལ་བུ་དང་བུ་མོ་གཉིས་ཡོད། བུ་དང་བུ་མོ་གཉིས་ནི་སེམས་རྒྱུད་བཟང་ཞིང་མིང་སྲིང་ཕན་ཚུན་བར་ཤིན་ཏུ་བྱམས། ཡིད་སྐྱོ་བ་ཞིག་ལ་བུ་མོར་ནད་ཕྱི་མོ་ཞིག་ཕོག་ཏེ་གློ་བུར་དུ་ཚེ་ལས་འདས་པས། ཨ་མ་རྒན་མོའི་སེམས་རབ་ཏུ་སྐྱོ་ཞིང་ཉིན་མཚན་ལ་དབྱེ་བ་མེད་པར་སྡུག་གི་མཆི་མས་དུས་འདའ་བར་བྱས་པ་ན། བུ་ཆུང་གིས་ཨ་མ་ལ “ཁྱེད་ཀྱིས་དུས་རྒྱུན་དུ་སྡུག་གི་མཆི་མ་གཏོང་ནས་ང་གཉིད་མི་ཁུགས་ལ། གཉིད་ལོག་ཙང་རྨི་ལམ་དུ་ཡང་ཁྱེད་རང་ངུ་བཞིན་པ་རྨིས་པས། ང་ལ་ཉིན་འགའ་འདང་བའི་ལམ་བྲོ་ཞིག་གྲ་སྒྲིག་གྱིས་དང་། ང་ཨ་ཙེ་བཙལ་དུ་འགྲོ ”ཞེས་ཟེར། བུ་མོ་བཙལ་ནས་མི་རྙེད་པ་ཨ་མ་རྒན་མོས་ཤེས་ནའང་སེམས་ལ་སྤྲོ་བ་ཆེན་པོ་ཞིག་སྐྱེས་ཏེ། བུ་མོ་བཙལ་དུ་འགྲོ་བར་འཐད་པ་བྱུང་ །

དེ་ནས་བུ་ཆུང་གིས་ལུང་བ་ཞིག་གི་ཕུ་དེད་ནས་སོང་སོང་མཐར་རྫ་ཕ་བོང་ཞིག་དང་འཕྲད་པར། བུ་ཆུང་ཨ་ཐང་ཆད་དེ་ཐོག་མར་རྫ་ཕ་བོང་དེ་ལ་ཕྱག་གསུམ་འཚལ་ནས “ལྷ་ཞིག་ཡིན་ན་ཁྱོད་མཁྱེན། འདྲེ་ཞིག་ཡིན་ནའང་ཁྱོད་ཅིག་མཁྱེན ”ཟེར་ནས་རྫ་ཕ་བོང་གི་ཐོག་ཏུ་ཉལ་ནས་ཞག་འདུག་བྱས། ཕྱི་ཉིན་ལུང་བ་དེད་ནས་ཡར་ལ་འགྲོ་བའི་ལམ་བར་དུ། མར་ལ་འགྲོ་མཁན་གྱི་མི་གཅིག་གཉིས་ཙམ་ལས་མེད་ལ་ཡར་འགྲོ་ཆུ་ལོག་བཞུར་བ་ཇི་བཞིན་འགྲོ་བའི་ནང་ན་ཁ་གྲགས་མཁན་གཅིག་ཀྱང་མེད་ལ་ངོ་ཤེས་མཁན་ཡང་གཏན་ནས་མེད། སུ་མཐུད་དུ་སོང་ནས་ལ་མགོ་ཞིག་ལ་ཐོན་པ་ན་ཁོ་ཚོང་རྫས་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་ཁེངས་པའི་ཚོང་ཁང་ཞིག་དང་འཕྲད། ནང་དུ་མི་ཚོགས་གྲོག་ཚང་གི་གྲོག་མ་ལྟར་ལང་ལོང་བྱེད་བཞིན་ཡོད་ནའང་ངོ་ཤེས་མཁན་གཅིག་ཀྱང་མ་བྱུང་། དེའི་ནང་དུ་དངོས་པོ་ཉོ་ཟེར་ནས་ལག་ཏུ་བླངས་བ་ན། དངོས་རྫས་དེ་དག་ནི་སྨུག་རྒྱུ་བཞིན་ཡལ། དེ་ནས་ཁོ་རང་མི་མང་འཚོགས་པའི་རྒྱ་ལམ་དུ་སོང་ནས་ལན་རེར་ལངས་ནས་བསྡད་པ་དང་ལན་རེར་ཅོག་ནས་བསྡད་པ་ལ། ཨ་ཙེས་རྒྱབ་ཏུ་ཆུ་ཁུར་ནས་ཐོན་བྱུང་། ཁོས་མཐོང་མ་ཐག་ཏུ “ཨ་ཙེ། ཨ་ཙེ”ཞེས་བོས་ཀྱང་མོས་ཁ་ཕྱིར་མི་འཁོར་བར་བུད་སོང་། མ་གཞི་ཨ་ཙེ་ནི་གཤིན་རྗེ་ཆོས་རྒྱལ་གྱི་ཇ་མ་ཡིན་པས་འཇིག་རྟེན་པའི་མི་དང་གཏན་ནས་མི་འདྲ་བ་རེད། སྐབས་དེར་ཕྱི་མའི་ཡུལ་གྱི་སྐྱེས་པ་ཞིག་གིས “བུ་ཆུང་། མི་འདི་དག་ནི་འཇིག་རྟེན་པའི་མི་མ་ཡིན་ཏེ། འདི་ཚེ་ཕྱི་མའི་ཡུལ་ཡིན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་མི་ཤེས་སམ ” ཞེས་བཤད་པ་ལ། བུ་ཆུང་གིས “ང་འཇིག་རྟེན་པའི་མི་ཡིན་ཏེ། ཨ་ཙེ་སོང་རྗེས་ཡུལ་ན་ཨ་མ་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་དྲག་ཏུ་གདུང་བས། ངས་འདིར་ཨ་ཙེ་འཚོལ་དུ་ཡོང་བ་ཡིན། འོན་ཀྱང་ངས་ཨ་ཙེ་མཐོང་ཙང་མོས་ང་ལ་ཨ་ལན་གཏན་ནས་མི་སྟེར ”ཞེས་བཤད་པ་ལ། མི་དེས “འདི་ནི་འཇིག་རྟེན་དང་མི་འདྲ་སྟེ། ཁྱོད་ཀྱིས་མོས་ཆུ་ཁུར་ནས་འགྲོ་སྐབས་ཟོ་བའི་ནང་རྡེའུ་གསུམ་འཕོངས་དང་ཟོ་ཞབས་བརྟོལ་འགྲོ་བས། ད་གཟོད་མོའི་ཁ་ཕྱིར་འཁོར་ངེས་ཡིན”ཞེས་བཤད། ཁོས་མི་དེས་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་སྒྲུབ་པ་ན། ཨ་ཙེ་ཕྱིར་ཁོར་ཏེ་ཡ་མཚར་བའི་ངང “ཁྱོད་ཡང་ཤི་ནས་འདིར་ཐོན་སོང་

བ་ཡིན་ནམ། ཤུལ་དུ་ཨ་མས་ད་ཅི་བྱེད ”ཟེར་བ་ལ། བུ་ཆུང་གིས “ང་ཤི་ནས་ཡོང་བ་མིན། གསོན་ནས་ཡོང་བ་ཡིན། ཨ་མས་ཁྱོད་ཤིན་ཏུ་དྲན་གྱིན་ཡོད་པས་ཁྱོད་ང་དང་མཉམ་དུ་ཕྱིར་འགྲོ་དགོས ”ཟེར་བ་ལ། ཨ་ཅེས “ང་ད་ཕྱིར་འགྲོ་ག་ལ་ཐུབ། ཁྱོད་མྱུར་དུ་ཨ་མའི་གམ་དུ་སོང ”ཞེས་བཤད། ནུ་བོས་ཨ་མའི་སྡུག་བསྔལ་རྣམས་རེ་རེ་བཞིན་མོར་བཤད་པ་ན། ཁོང་གཉིས་ཀྱིས་གཤིན་རྗེ་རྒྱལ་པོ་ལ་ཞུ་རུ་འགྲོ་བར་ཐག་བཅད། མོས་ནུ་བོ་ཆོས་རྒྱལ་ལ་འཇིགས་པར་དོགས་ནས་སྔོན་ལ་གཤིན་རྗེ་ཆོས་རྒྱལ་གྱི་མདུན་དུ་སོང་སྟེ་ཆོས་རྒྱལ་གྱི་འབོག་ཞུ་ཕུལ་ཏུ་བཅུག། དེ་ནས་ནུ་བོ་ཁྲིད་དེ་ཆོས་རྒྱལ་ལ་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་དག་ཞུ་རུ་བཅུག། ཆོས་རྒྱལ་གྱིས “དེས་ན་མོའི་བེམ་པོ་ད་དུང་ཡོད་དམ། ཡོད་ན་མོ་མི་ཡུལ་དུ་སོང་ཆོག ”ཅེས་བཤད་པ་ལ། ནུ་བོས “རོ་སྦུ་མོ་ནས་བསྲེགས་ཟིན་པས་མེད ”ཅེས་བཤད། ཆོས་རྒྱལ་གྱིས་རོ་བསྲེགས་ཟིན་ན་ཕྱིར་འགྲོ་ཐབས་མེད། དེ་ལས་བདག་གིས་ཁྱོད་ལྕགས་ཀྱི་སྒོ་མེ་ཁར་ལྟད་མོ་བལྟ་རུ་ཁྲིད་ཟེར་ནས་སོང་། གནས་དེ་ནི་ལ་ལ་ངན་སོང་དུ་འཕེན་པ་དང་ཁ་ཤས་བདེ་འགྲོར་བསྐྱལ་ས་ཡིན་ཏེ། ཆོས་རྒྱལ་གྱིས “ལྕགས་མཁར་འདིའི་ཁ་རུ་ཁྱོད་གཏན་ནས་འགྲུལ་མི་ཉན ”ཞེས་བཤད། ནུ་བོས་བལྟས་བལྟས་པས་ཙུང་ཨ་ཐང་ཆད་པ་དང་འགྲུལ་ཙམ་བྱས་མཐར་ངན་སོང་དུ་ལྷུང་སྟེ་ཕག་མ་ཞིག་གི་ཁོག་ཏུ་ཞུགས་པས་ཕག་ཕྲུག་སུག་དཀར་ཅན་ཞིག་གི་སྐྱེ་བ་ལངས། དེ་ནས་གཤིན་རྗེ་རྒྱལ་པོས་ཕག་བདག་ལ “ཕག་ཕྲུག་དེ་ང་ལ་འཚོང ”ཞེས་བཤད་པར། ཕག་བདག་གིས “ཕག་ཕྲུག་འདི་སྔོན་ནས་བཙོང་ཟིན་པས་ཁྱོད་ལ་བཙོང་མི་ཉན ”ཞེས་བཤད་པ་ན། ཆོས་རྒྱལ་གྱིས “དེས་ན་ངས་ལྷབ་འགྱུར་གྱི་རིན་གོང་སྟེར། ཕག་ཕྲུག་འདི་ནི་ངའི་ཇ་མའི་ནུ་བོ་ཡིན་པ་དང་ལྕགས་ཀྱི་སྒོ་མེ་ཁ་ནས་སྐབས་མ་ལེགས་པར་ལྷུང་ནས་ཕག་གི་སྐྱེ་བ་བླངས་པ་ཡིན། ད་ངེས་པར་དུ་ཕྱིར་འཇིག་རྟེན་དུ་སློད་དགོས ”ཞེས་བཤད་ནས་ཕག་ཕྲུག་ཉོས་ཏེ་ཕྱིར་བུ་ཆུང་དེའི་ལུས་ངོ་མར་ཞུགས་སུ་བཅུག། ཆོས་རྒྱལ་གྱིས “ད་ཁྱོད་ཡུལ་དུ་སོང ”ཞེས་བཤད་པར། ནུ་བོས “ང་ཕྱིར་འགྲོ་དགོས་ན་ཨ་ཅེ་ང་དང་མཉམ་དུ་འགྲོ་དགོས། གལ་ཏེ་ཨ་ཅེ་འགྲོ་མ་ཐུབ་རུང་བུ་མོ་ཞིག་ངེས་པར་དུ་ང་དང་མཉམ་དུ་འགྲོ་དགོས ”ཟེར་བར། ཆོས་རྒྱལ་དང་ཨ་ཅེ་གཉིས་ཀྱང་ཐབས་མེད་པར་གྱུར་ཏེ། མཐའ་མར་ཆོས་རྒྱལ་གྱིས་ནུ་བོ་ལ “ཁྱོད་ཕྱིར་ལུང་བ་དེ་དེད་ནས་སོང་དང་ཡར་འགྲོ་ལ་ཐུག་ན་ཁ་མ་གྲགས། མར་འགྲོ་ཡོད་ན་ཁྲིད་ཆོག ”ཅེས་བཤད་པ་ལ། ནུ་བོ་དགའ་ནས་ལུང་བ་དེད་ནས་ཕྱིར་སོང་བ་དང་། ལམ་བར་དུ་ཡར་འགྲོ་ཆུ་ལོག་བཞུར་བ་བཞིན་ཡོད་མོད། མར་འགྲོ་གཅིག་ལའང་མ་འཕྲད། སོང་སོང་ནས་ལམ་མདོ་ཞིག་ལ་ཐོན་པ་ན་བུ་མོ་གཞོན་ནུ་མ་ཞིག་ཕྱིར་འགྲོ་བ་མཐོང་ནས “ བུ་མོ་ཁྱོད་ཕྱིར་འགྲོ་དོན་ཅི་ཡིན་དྲིས་པ་ན། བུ་མོས་ཁྱིམ་དུ་ཨ་མ་དང་བྱིས་པ་ཡོད་པས་ཤིན་ཏུ་ཞེན་འཐོག་སྟེ་གཤིན་རྗེའི་ཡུལ་དུ་འགྲོ་མི་ཐུབ”ཟེར། བུ་ཆུང་གིས་དེས་ན་ཁྱོད་ངའི་ཆུང་མ་བྱོས་དང་ཁྱིམ་ན་ཨ་མ་ཞིག་ལས་མེད ”ཅེས་བཤད་པ་ན། བུ་མོ་དེས “ང་ཁྱོད་ཀྱི་ཆུང་མ་བྱེད་ཆོག དེར་མ་ཟད་ཁྱོད་མ་བུ་གཉིས་ཀྱི་ཁྱིམ་ལས་ཚང་མ་ངས་ལས ”ཞེས་བཤད། བུ་ཆུང་གིས་ཁོ་མོ་ཁྲིད་དེ་ཁྱིམ་དུ་ལོག་པ་ན། ཨ་མས “ཨ་ཅེ་གང་ན་ཡོད ”ཅེས་དྲིས། བུ་ཆུང་དེས་གཤིན་རྗེའི་ཡུལ་གྱི་

དོན་དག་ཅི་བྱུང་རྣམས་རེ་རེ་བཞིན་ཨ་མར་བཤད་པ་དང་། འདི་ངེད་ཚང་གི་མནའ་མ་གསར་བ་ཡིན་ཞེས་ཨ་མར་མཚམས་སྦྱོར་བྱས། ཨ་མ་ཡང་མནའ་མ་དང་མཉམ་དུ་ཁྱིམ་གཅིག་ཏུ་འཚོ་བ་རོལ་རྒྱུར་འཐད་པ་བྱུང་མོད། འོན་ཀྱང་མནའ་མ་གསར་བ་དེ་མི་མ་ཡིན་པར་འདྲེ་ཡིན་པས་ཁ་མཁས་ལག་མཁས་ཅན་ཞིག་ཡིན་ལ། འདྲེ་མོ་འཕྲུལ་ཆེ་བས་ཟས་སོགས་སྣ་ཚོགས་གཡོལ་སྐྱོལ་བྱེད་མཁས་ཤིང་ཁ་སྨྱུར་ལག་སྨྱུར་ཞིག་ཀྱང་ཡིན། ཡིན་ན་ཡང་འདི་ལྟ་བུའི་འཚོ་བ་ཡུན་རིང་དུ་རྒྱུན་བསྲིང་མ་ཐུབ་སྟེ། ཉིན་ཞིག་ཁྱིམ་འདིའི་སྒོ་ཁར་འདྲེ་འདུལ་མཁན་ཞིག་ཡོང་ནས་སྒོ་སྲུབས་ནས་བལྟས་ཙ་ན། ཁྱིམ་འདིར་འདྲེ་མོ་ཞིག་ཡོད་པ་ཤེས་ཏེ་ཨ་མ་རྒན་མོ་ལ “ཁྱེད་ཚང་དུ་འགྲུལ་བ་ཞིག་ཨེ་ཡོད ”ཅེས་དྲིས་པར། ཨ་མ་རྒན་མོས “མོ་ནི་འགྲུལ་བ་མ་ཡིན་ཏེ། ངེད་ཚང་གི་ མནའ་མ་གསར་བ་ཡིན་ཏེ་ཉིན་འགའི་སྔོན་ལ་ཁྲིད་ཡོང་བ་ཡིན ”ཞེས་ལན་བཏབ་པ་དང་། ཡང་མནའ་མ་དེ་ལག་ལས་ཀའི་ཕྱོགས་ནས་ཅི་འདྲ་རེད་ཅེས་དྲིས་པ་ལ། མ་རྒན་མས་ཡག་མོ་རྒོད་ཡོད་ལ། ཏ་ཙང་མཛངས་མ་ཞིག་རེད་ཅེས་ལན་ཕྱིན། འདྲེ་འདུལ་མཁན་གྱིས “དེ་འདྲ་ཡིན་ན་སང་ཉིན་ཁྱོད་གཡུལ་ཁའི་རྡོ་རིལ་གྱི་འགྲམ་དུ་སྡོད་དང་མནའ་མར་ཇ་ཁྱེར་ནས་ཡོང་དུ་ཆུགས་འདྲེ་ཡིན་ནམ་མི་ཡིན་ལྟ ”ཟེར་ནས་བུད་སོང་། ཨ་མ་རྒན་མོ་ཙུང་ཡ་མཚར་བའི་ངང་ཁྱིམ་དུ་ལོག་ནས་མནའ་མའི་སྐོར་གྱི་སྐད་ཆ་ཅི་ཡང་མ་ལབ་པར་བསྡད། མནའ་མའི་སེམས་ལ་དོན་དག་ཡག་པོ་མི་འདུག་པ་ཤེས་ཏེ་ངུས་པས་བུ་ཆུང་ཐོན་ནས་ཅི་བྱུང་དྲིས། མནའ་མས་མཐོང་ཐོས་ཚང་མ་བུ་ཆུང་ལ་བཤད་དེ “ང་མི་མ་ཡིན་པས་རྡོ་རིལ་ལ་ཏ་ཙང་སྐྲག ངས་ཁྱེད་མ་བུ་གཉིས་ལ་གནོད་ཅི་ཡང་མི་བྱེད་ཁོ་ཐག་ཡིན ”ཞེས་དམ་བཅས། ཕྱི་ཉིན་ཨ་མ་རྒན་མོ་གཡུལ་ཁའི་ནང་དུ་སོང་སྟེ་མནའ་མར་ཇ་འཁྱེར་ཤོག་ཅེས་བཤད། མནའ་མས་ཚོད་མ་འགག་བརྫེས་ཏེ་ཕྱིར་བུད་དེ་གཡུལ་ཁའི་ནང་དུ་ཐོན། རྡོ་རིལ་གྱི་མདུན་དུ་ཐོན་པ་ན་མནའ་མ་མི་མཐོང་བར་གྱུར། འོན་ཀྱང་ཟས་སྟེར་སོགས་ཐང་ལ་དལ་གྱིས་བཞག་བྱུང་། ཨ་མ་རྒན་མོའི་མནའ་མ་འདྲེ་ཡིན་པ་དངོས་སུ་ཤེས་ཏེ། ད་འདི་སྡེ་གྲལ་ནས་བཞག་ན་མི་འགྲིག་ལ་མཐར་བསྐྲད་ནའང་ང་ལ་མི་ཁ་འཁོར་ཡོང་། གང་ལྟར་ཀྱང་མནའ་མ་འདྲེ་ཡིན་པས་འདུལ་དགོས་སྙམ་ནས་འདྲེ་འདུལ་མཁན་ལ་ཞུས། མནའ་མས་མོ་འདུལ་དུ་ངེས་པར་དུ་ཡོང་སྲིད་བསམ་ནས་མོ་ན་ནས་ཉལ་སར་ལྷུང་ཁྱེལ་བྱས་ཏེ། རང་གི་ཁྱོ་བོ་ལ “ཁྱོད་ཀྱིས་སེམས་གཏིང་ནས་ང་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མ་བྱེད་འདོད་ན་ངས་ཁྱོད་ལ་བློ་ཞིག་འདོན། སང་ཉིན་སྡེ་མི་རྣམས་འདྲེ་འདུལ་ལ་བལྟ་རུ་ཡོང་བ་དང་འདྲེ་འདུལ་མཁན་གྱིས་བུད་ཤིང་གསིལ་ཏེ་ཁྲི་རྒྱག་དུས། ཁྱོད་རྟ་ལ་ཞོན་ནས་ངེད་གཉིས་དང་ཐོག་འཕྲད་སར་སོང་ནས་མོའི་མིང་ནས་བོས་ཏེ་ཕྱུག་གསུམ་འཚལ་རྗེས་ཕྱིར་ཡུལ་དུ་རྒྱུགས་ཤོག་དང་འདུལ་མཁན་གྱིས་ང་སྒོ་ཕྱིར་འདེད་བཞིན་ཡོད་ངེས་པས། དེ་ནས་ཁྱོད་སྒྱུགས་མ་ལོག་པར་ང་ལས་དྲི་ངན་ཅི་འདྲ་ཐུལ་ཙུང་། ཁྱེད་་ཀྱིས་ང་ལ་དམ་པོར་འཐམས་ཏེ་འོ་གསུམ་བྱོས་ཟེར། དེ་ལྟར་བྱས་ན་འདྲེ་ཡང་འདུལ་ཐུབ་ལ་ང་ཡང་སླར་མི་རུ་་འགྱུར་འགྲོ། འདྲེ་འདུལ་མཁན་དེ་འདྲེ་དང་མཉམ་དུ་ངའི་ཚབ་དུ་སྲེགས ”ཞེས་བློ་བཏོན།

ཕྱི་ཉིན་ཁྱོ་གས་མོས་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་སྒྲུབ་སྟེ་གདོན་དང་འདྲེ་འདུལ་མཁན་གཉིས་མེར་བསྲེགས་སོ།། དེ་ནས་བཟུང་མཐའ་མར་སྔོན་གྱི་གདོན་གྱི་འཕྲུལ་ལྷ་བུའི་ལག་ལས་ཀར་མི་མཁས་རུང་བཟའ་མི་གསུམ་གྱི་འཚོ་བ་སྐྱིད་པོ་ཞིག་གི་མགོ་བརྩམས་ཏེ་དེ་ལ་ལོངས་སྤྱོད་པར་གྱུར་ཏོ། །

弟弟为妹游地狱

很久以前，有一老妇，膝下有一男一女。兄妹俩自幼心底善良，为人厚道，感情甚好。没过多久，妹妹得了个疟疾，不幸夭折了。母亲痛苦万分，茶不思，饭不想，日夜以泪洗面。那男孩对母亲说道：“母亲如此痛苦，孩儿无法入眠，就算入睡，也梦见母亲伤心流泪。请母亲略备干粮，孩儿前去把妹妹找回来”。母亲知道人死不能复生，可心生侥幸，将儿子打发寻妹妹去了。

他沿着一条山沟走了很长一段路，遇到一块很大的岩石，此时深感疲惫，向岩石扣了三个响头，睡在了岩石上。次日，继续赶路，碰到很多来往的路人。路人中没有一个认识的，也无人给自己打招呼。蹊跷的是，过路人很多，来路人只有一两个。走着走着遇到一家日用杂货店，店里商品琳琅满目。当用手去触摸哪些商品时，就像抓彩虹一样，空荡荡的。他就到一路口，看着这些蹊跷的事。突然看见妹妹正背着一桶水赶来了。他喊了几声妹妹，可妹妹连头也不回的走了。此时他恍然大悟了，原来妹妹当了阎罗王的厨师，与我们这些阳间的人是不同的。此时阴间一小伙子说道：“你不知道这是阴间吗？”他回答道：“我是从阳间来的，妹妹走了以后，母亲非常痛苦，所以我前来寻找妹妹，可妹妹不理我”。那人又道：“这与阳间不同，下次看到她来挑水，把三块石子掷过去，水桶上打个窟窿，她方会转过头来”。次日看到妹妹来挑水，他就依那人的话，用石子将水桶打了个窟窿。妹妹回头看到哥哥，很惊奇的问道：“莫非你也死了，母亲孤独一人如何是好”。他回答道：“我不是死了来这儿的，我是从阳间活着来的，母亲非常想念你，跟我一起回家”。妹妹说：“我怎能走的了，你快快回母亲身边去”。他把母亲的思念之情一一说给妹妹听，妹妹觉得很可怜，决定到阎罗王哪儿求情。她先让阎罗王去掉面具，怕弟弟害怕，然后诉说母亲的痛楚。阎罗王问道：“你妹妹的尸体是否还在，若在，她可以回阳间”。可妹妹的尸体早已焚烧了，兄妹俩正发愁此事时，阎罗王道：“我带你们去看阴阳门，六道的入口均在此，阴阳门里万万不可动弹，否则会堕入下三道”，说完他们来到阴阳门。看了许久，哥哥有点困惑，稍微移动了一下，不慎堕入畜牲道。

哥哥的灵魂投入到一头母猪体内，那母猪产了一头四蹄均为白色的幼崽。阎罗王向那头猪的主人说道：“此幼猪非同一般，是我厨师之弟的灵

魂，在阴阳门不慎掉入畜生道的，请买给我，我要将他返送人间”，那猪主人道：“此幼猪早已卖给他人了，请阎罗王另觅它处吧！”阎罗王又说道：“我双倍给价”。那猪主人思量了会儿，就买给了阎罗王。阎罗王将他的灵魂附给肉体后，说道：“你快快回阳间去”，哥哥回答道：“让我回去也可，妹妹也跟我一起回阳间去，若妹妹不能去，我一定寻个女子一同回去！”此时阎罗王和妹妹都无可奈何了，最后阎罗王说道：“你沿着那条山沟原路返回，若遇到来路人，你可千万不要打招呼，若遇到过路人，你可领她走”。说完他就高兴地沿那条山沟走了。在路上，看到许多来路人，可过路人一个都没见着。走着走着快到路口时，看到一个年轻美貌的少女。问她为何回去，那女的回答道：“家中上有老，下有小，放不下心”。他说：“你嫁给我，家中唯有一母”。那女的回答道：“我可以嫁给你，所有家务都可以我来做”。他就带那女的回家去了。母亲问妹妹在哪，他从头到尾如实说了一遍阴间的所见所闻，并把新媳妇介绍给了母亲。母亲对新媳妇很满意，新媳妇能说会做，而且会烹饪各种菜肴。

好景不长，有一天，一猎妖师经过他家门口，看到妖气甚重，便前去打探，问老婆婆，你家是否有过路客人留宿，老婆婆回答道：“我家没有留宿过任何人，那女的是我儿子前些日子领回家的”。猎妖师接着又问道：“你家儿媳妇做家务方面如何“。老婆婆道：“是个女中强人，非常能干”。猎妖师说，明日你到打谷场碾麦石附近歇息，叫儿媳送茶过来，看她是人是妖。老婆婆觉得此事较为蹊跷，但回家后没有谈及这方面的任何事。儿媳也得知此事凶多吉少，便哭泣着。儿子回家后看到妻子在哭泣，前去问缘由。妻子将实情告诉丈夫道：“我很怕碾麦石，我不会害你们母子的”，且发了毒誓。次日，老婆婆依猎妖师之言，坐在碾麦石旁边叫儿媳妇拿些茶水过来。儿媳妇拿着茶水刚到碾麦石旁边，就不见了踪影，可茶水轻轻放在了地上。老婆婆恍然大悟，才知道自家儿媳妇原来是个妖精。心想，把儿媳妇赶出家门，又怕村里人说闲话，便告诉了猎妖师。

此时儿媳妇心想，必定有人来降我，便装病卧床，对丈夫道：“你若真心爱我，我教你个法子，明日猎妖师来降我时，你骑马速到你我相见的那个路口，叫三声我的名字，然后叩三个响头，完事后，你速速回家，你便看到猎妖师捉我出门，此时你前来紧紧抱住我，不管我身上怎么恶臭，轻轻吻三下，这样既可以降妖，也可以让我恢复成人，为了我将猎妖师与妖精一起烧

死”。次日，他依妻子之言行事，将那猎妖师与妖精一起烧成了个炭灰。虽然儿媳妇没有了以前的手艺，可一家三口从此过着幸福美满的生活。

The Brother Visits the King of Death

An old lady lived with her son and daughter. They were kind and good to each other. Sadly, suddenly the girl passed away. The old lady then cried every day. One day, the boy said, “If you cry like this everyday, I can’t sleep. Even if I sleep, you will cry in my dream. Give me enough food for a few days and I’ll go look for my sister.”

The old lady knew that her son would not find her daughter, but nevertheless, she gave some food to her son. The boy walked to the end of a valley and found a huge boulder. The boy made three prostrations to the boulder and said, “No matter if you are a god or a ghost. May you be blessed!” and then he spent the night on the boulder.

The next day he continued to walk up into the valley. He met many people going up into the valley but saw very few people coming down the valley. He knew none of them and nobody talked to each other. As he continued walking, he reached a pass where there was a shop crowded with people, but he knew no one there and everyone was silent. As he approached with the intention to buy some goods, he realized it was all an illusion. He walked towards the crowd on the road, and saw his sister carrying a bucket of water and walking away. He called to her but she did not turn back. He then realized that she was the Lord of Death’s cook. A man from the After-death realm came and said, “These are beings in the After-death Realm. They are not worldly beings. Don’t you know that this is the After-death Realm?”

“I am a worldly being. After my sister died, my mother cried everyday so I came here looking for my sister. I saw my sister and she ignored me,” said the boy.

“Life in After-death Realm is not what you expect. When she was carrying water, you should have thrown three stones into her bucket, breaking the bucket bottom,” said the man.

The boy did as instructed, and his sister stopped and said, “Did you also die and come here? Why did you come here and leave Mother alone?”

“I didn’t die. I’m still alive. Mother misses you terribly and you should return with me,” said the boy.

“I can’t go back. Please return home quickly,” said the girl.

The boy explained how sad their mother was and then they decided to go see the Lord of Death. Worried that her brother would be afraid of the Lord of Death, she asked the Lord of Death to remove his mask and then took her brother to him. They told the Lord of Death about their mother’s suffering.

The Lord of Death said, "Do you still have her corpse? If you do, then she can return to the human world."

"We burned the corpse," replied the boy.

"If you burned the corpse then there is no way for her to return," said the Lord of Death and took the boy to see the metal door. There they saw some people being reborn in higher realms of being and others going to the lower realms of living beings. "Don't move at the metal door," said the Lord of Death. The boy stood still for a while, but got tired and moved a bit. As soon as he moved, he went directly to Hell, entered a pig, and was reborn as a pig with white legs.

The Lord of Death went to the owner of the pig and asked, "Can I buy your pig?"

"I have already sold the pig to someone so I cannot sell it to you," replied the pig's owner.

"I'll pay you double. This little pig is my cook's brother. He accidently moved at the metal door, fell to Hell, and was reborn as a pig. He must return to the human world," the Lord of Death said and bought the pig.

Then the boy moved back into his previous body. The Lord of Death told the boy to go home but he said he had to go back with his sister. "If my sister can't return then I need another girl to be my wife," said the boy. The Lord of Death and the sister were then at a loss.

In the end the Lord of Death told the boy to take someone who was going down the valley, and not to take anyone who was going up the valley. The boy delightedly went to the valley where he met many people going up into the valley. He saw nobody going down. He continued walking and arrived at the end of the valley where he saw a girl who was coming down. He said, "Why are you coming back?"

"I have a mother and son at home. I miss them very much and I can't go to the next life," said the girl.

"Please be my sister. There is only me and my mother in my family," the boy responded.

"Okay, I can be your sister. I'll do the housework for you and your mother," replied the girl.

The boy took the girl to his home. When the boy's mother saw them, she asked, "Where is your sister?" The boy explained what he had seen in the After-death Realm, and introduced the girl to her mother. He said that she was his new sister. The mother also agreed she could live with them. However the new sister was not a real human, but instead she was a ghost with magic powers. She used her magic to

cook many different dishes and her time in the home was brief. One day, a man who could subdue ghosts came to the boy's home, saw the ghost, and asked the boy's mother if her family had a guest.

The mother replied, "We don't have a guest, but we have a new bride."

"How is the new bride?" asked the man.

"She is pretty and hard working," said the boy's mother.

"Okay. Tomorrow put a thresher stone on the floor and ask her to bring you lunch. Then we will know if she is a ghost," replied the man.

The mother was surprised, went home, and said nothing about the conversation. But the bride knew something was wrong and cried. When the boy asked her what was the matter, she told what she knew and said she was afraid of the threshing stone since she was not human. The bride promised the boy and the mother that she would not harm them. The next day, the mother went to the threshing stone and waited for the bride to bring lunch. The bride came with some dishes for lunch but disappeared when she approached the threshing stone. Someone whom the mother could not see put food in front of her. The mother realized the bride was a ghost and thought that she should be driven from the village. She then decided to subdue the ghost bride and went to see the man who subdued ghosts. The bride, realizing that she would be subdued, pretended to be sick, lay in bed, and suggested to the boy, "If you really love me, ride a horse to the place where we first met. Do this tomorrow when people come to see me and that man is preparing to subdue me. When you arrive, call my name, do three prostrations, and return. I will be gone when you return. Please hold me and kiss me three times, no matter how I look and smell. Don't feel disgusted. If you do all of this, I will become human." The boy did exactly what the ghost bride said and afterwards the boy, the bride, and the mother lived happily together.

སྤྲང་པོའི་བུ་མོ།

གནའ་སྔ་མོར། རྒྱལ་པོ་བཟང་པོ་ཞིག་ལ་བུ་མགོ་སྟོང་བསོད་ནམས་མེད་པ་ཞིག་སྐྱེས། ནམ་ཞིག་རྒྱལ་བུ་ཁྲི་ལ་བསྐོ་བར་རན་པ་ན། རྩིས་པ་ཞིག་གིས་རྒྱལ་པོར་བཤད་རྒྱུར“ཁྱེད་ཀྱིས་བུ་ལ་རན་པའི་ལྷམ་ཆ་གཅིག་བཟོས་ཏེ་དེ་བུ་མོ་ཐམས་ཅད་ལ་ཚོད་ལྟ་ཞིག་གྱོས་དང་། བུ་མོ་སུ་ལ་རན་པ་ཡིན་ན་དེ་ནི་རྒྱལ་པོ་ཁྱེད་ཚང་གི་མནའ་མ་ཡིན་ནོ”ཞེས་བཤད། དེ་ནས་རྒྱལ་བུ་ལ་མནའ་མ་ལེན་རན་པ་ན་རྒྱལ་པོས་བུ་ལ་རན་པའི་ལྷམ་ཆ་གཉིས་བཟོས། ས་ཆ་དེའི་མི་དམངས་རྣམས་བསྡུས་ཏེ་སྟོན་ཆེན་ཞིག་བཤམས་ཏེ་ལྷམ་ཆ་གཅིག་པོ་དེ་རྒྱལ་བུ་དང་ན་ཚོད་གཅིག་པའི་བུ་མོ་རྣམས་ལ་བསྐོན་ཀྱང་འཕྲོད་མཁན་གཅིག་ཀྱང་མ་བྱུང་། དེ་ནས་ཕྱི་རོལ་ན་རྒྱ་མོ་སྤྲང་པོ་མ་སྨད་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྟོན་ཐོག་ཏུ་འོང་བའི་ཆོག་མཆན་མེད་ཀྱང་། བུ་མོ་དེ་“ནང་དུ་འགྲོ་རྩིས་བྱེད་པ་ལ་ཨ་མས་རྡུང་རྡེག་བཏང་བས་ངུ་བཞིན་པ་མཐོང་བས། རྒྱལ་པོས“དེ་ཅི་ཡིན་ནམ”ཞེས་དྲིས་པ་ལ། བློན་པོ་རྣམས་ཀྱིས“བུ་མོ་འདི་སྟོན་ཐོག་ཏུ་ཡོང་འདོད་པ་ལ་ནང་ལ་འོང་དུ་མ་བཅུག་ཅིང་། ཡང་ནས་ཡང་དུ་ནང་ལ་འགྲོ་རྩིས་བྱས་ཏེ་ཨ་མའི་ཁ་མ་བླངས་པས་རྡུང་རྡེག་ཐེབས་པ་རེད”ཅེས་བརྗོད། རྒྱལ་པོས་བུ་མོ་དེ་ནང་ལ་འོང་དུ་བཅུག་ཅིང་། ལྷམ་དེ་བུ་མོ་དེར་གྱོན་པ་ན་ཚད་དང་རན་པར་འདུག་པས་རྒྱ་མོ་སྤྲང་པོའི་བུ་མོ་དེ་མནའ་མ་ཡིན་པར་བརྟགས་ཏེ་རྒྱལ་བུའི་ཆུང་མར་བླངས། རྒྱལ་བུ་དེ་ནི་བསོད་ནམས་ཅི་ཡང་མེད་ཀྱང་ཆང་ལ་དགའ་མཁན་གྱི་རྒྱལ་སྟོང་ཞིག་ཡིན་ལ། ལག་མགོར་ཆུ་ཚོད་རྩ་ཆེན་ཞིག་བཏགས་ཤིང་མཛུབ་མགོར་གསེར་གྱི་མཛུབ་དཀྲིས་བསྐོན་ཏེ་ལེགས་པར་བརྒྱན་འདུག

དུས་ཡུན་རིང་པོ་མ་འགོར་བར་ཡབ་རྒྱལ་པོ་ཚེ་ལས་འདས་པས་ཁོ་ལ་ཆུ་ཚོད་དང་མཛུབ་དཀྲིས་སོགས་རྒྱན་ཆ་མ་གཏོགས་རྒྱུ་ནོར་ཅི་ཡང་མེད་དོ།། ཁོས་ནམ་རྒྱུན་ཆང་འཐུང་ཞིང་གཏམ་ཆེན་པོ་ཁོ་ན་ལབ་པས། གསར་བུ་ཞིག་གིས“ཁྱེད་ཀྱིས་གཏམ་ཆེན་པོ་ལབ་དོན་ཅི་ཡིན། ཁྱེད་ལ་ཆུ་ཚོད་དང་མཛུབ་དཀྲིས་ཀྱིས་གོ་ཆོད་པ་ལས་བསོད་ནམས་དང་ནུས་པ་ཅི་ཡང་མི་འདུག”ཅེས་ལབ་པ་ན། རྒྱལ་བུས་ཁོང་ཁྲོ་དང་བཅས་དེ“དེ་ལྟར་མིན་ཏེ་ཆུ་ཚོད་འདི་ངས་ད་གཅོག་དགོས་ཟེར་ན་ད་གཅོག་ཐུབ”ཅེས་ཆུ་ཚོད་དེ་རྡོ་ཐོག་ལ་རྡུང་སྟེ་བཅགས། ཕྱི་ཉིན་ཡང་ཁོང་གིས་གཏམ་ཆེན་པོ་དག་ལབ་པས། ཡང་གསར་བུ་གཞན་ཞིག་གིས“ཁྱེད་ཀྱིས་གཏམ་ཆེན་པོ་ལབ་དོན་ཅི་ཡང་མི་འདུག གལ་ཏེ་ཁྱེད་ཀྱིས་རང་ཉིད་ནུས་པ་ཅན་ཞིག་ཡིན་ཟེར་ན་ཁྱེད་ཀྱིས་རྒྱལ་པོ་ཞིག་གི་སྲས་མོ་ཆུང་མར་མི་ལེན་པར་སྤྲང་པོ་ཞིག་གི་བུ་མོ་ཅི་ལ་བླངས། བུ་མོ་གན་གི་དྲིན་མིན་རྒྱུ་ན་ཁྱེད་ཀྱིས་ཁ་ཡང་སོས་དགའ་ངེས”ཞེས་བཤད་པ་ན། དེ་ནས་ཡང་རྒྱལ་བུ་དེ་ཞེ་སྡང་དང་བཅས་ཏེ་དེ་ལྟར་མིན་ཏེ་དེ་ལྟར་ཡིན་ན་ངས་ཆུང་མ་ཕྱིར་བསྐྱུད་དེ་ངས་ཁ་སོས་མིན་ལ་བལྟས་ཆོག་ཅེས”བཤད། དེ་ནས་ཁོ་ཕྱིར་ཡོང་ནས་ཆུང་མ་ལ“ཁྱེད་རང་ད་སོང”ཞེས

བཤད། ཆུང་མས་“དོ་དགོང་ང་འགྲོ་ས་གང་ཡང་མེད་པས་དོ་དགོང་གཅིག་པུ་ཡིན་རུང་འདུག་ཏུ་ཆུགས”ཞེས་ཞུ་བ་བྱས་ཀྱང་ཕན་མ་ཐོགས་པས་བུ་མོ་མི་འགྲོ་ཐབས་མེད་བྱུང་།

སྐབས་དེར་ས་ཡང་རུབ་ལ་ཁད་ཡོད་པས། བུ་མོས་“དྲིལ་རྒན་བཟང་པོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ངའི་ཞོན་པར་སྟེར་རོགས”ཞེས་བཤད་པས་དེ་མོར་བྱིན། དྲིའུ་དེ་ནི་ས་ཆ་བཟང་ས་ནས་འདུག་པ་དང་མི་བཟང་ས་ནས་མི་འདུག་མཁན་ཞིག་ཡིན་པས། དྲིའུ་དེས་བུ་མོ་ཁུར་ཏེ་ས་ཆ་མང་པོ་ཞིག་ནས་མ་བསྡད་པར་སོང་སོང་སྟེ་ས་རུབ་ལ་ཉེ་དུས་ད་གཟོད་ནགས་ཚལ་ཞིག་ཏུ་སླེབས། དེར་ལྷུང་རྭ་ཞིག་གི་དཀྱིལ་ན་ཁང་མིག་ཆུང་ཆུང་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་སྒོ་ཕྱི་བ་ན། བུ་མོས་ས་དེ་ནས་འདུག་དགོས་པ་ཤེས་དེ་ཁང་བའི་ནང་དུ་སོང་བ་ན་ཨ་ཡེ་རྒན་མོ་ཞིག་འདུག དེ་ནས་རྒན་མོ་དེས་བུ་མོ་ཁྱེད་རང་ལ་ཅི་བྱུང་ངམ་ཞེས་དྲིས་པ་ན། བུ་མོས་ང་གནས་ཡུལ་ཚང་གིས་བདས་ཤིང་འདུག་ས་མ་རྙེད་པས་ཁྱེད་རང་གིས་ང་ལ་གནས་ཚང་ཞིག་གཡར་རོགས་ཞེས་བཤད་པ་ན། རྒན་མོ་དེས་ལོས་ཆོག་ཅེས་གནས་ཚང་གཡར། དེ་ནས་རྒན་མོ་དེས་ངའི་བུ་བུད་ཤིང་འཐུ་རུ་སོང་ཞིང་ནམ་རྒྱུན་ཐུ་མོར་སླེབས་ལ་དེ་རིང་ཅི་བྱུང་བ་ཡིན་ནམ། ངའི་སེམས་མི་བདེ་པར་འདུག་ཞེས་ཁ་བཙ་བྱེད་བཞིན་པའི་མོད་ལ། བུ་ཆུང་དེས་བོང་བུ་གཉིས་ལ་ཁལ་ཤིང་མོ་ཕྱོགས་གཅིག་ལ་ཡོ་བ་ཞིག་བཀལ་ནས་སླེབས་བྱུང་། རྒན་མོ་དེས་དེ་རིང་འདི་འདྲ་འཕྱི་བ་ཅི་བྱུང་སོང་ཞེས་དྲིས་པ་ལ། བུ་དེས་དེ་རིང་བོང་བུའི་ཁལ་མ་བདེ་ལ་ངས་མ་གིའི་ཆུ་མིག་ཁ་ནས་རྡོ་མང་པོ་ཞིག་ནང་དུ་བཞག་པས་ད་གཟོད་ཡུལ་ལ་ཐོན་བྱུང་ཞེས་བཤད། དེ་ནས་ཁོ་ཚོས་ཁལ་མར་ཕོགས་དུས་རྡོ་དེ་ཚང་མ་གསེར་དུ་གྱུར་འདུག བུ་མོ་དེས་དེ་ཚང་མ་ཕྱོགས་གཅིག་ལ་བསྡུས་ཤིང་འདི་ཚང་མ་གསེར་རེད་ཅེས་བརྗོད་པ་ན་བུ་དེས་ཡ་མཚར་དང་བཅས་ཏེ། འདི་ཚང་མ་ངས་མར་ལུང་མདོའི་ཆུ་མིག་ཁ་ནས་བཏུས་ཡོང་བ་ཡིན་ཞེས་བཤད་པ་དང་། དེ་ནས་རྒན་མོ་དེས་བུ་མོ་ལ་ཁྱེད་རང་ངེད་ཚང་གི་མནའ་མ་བྱེད་རོགས་ཞེས་བཤད་པས་བུ་མོ་ཡང་མོས་མཐུན་བྱུང་། དེའི་རྗེས་ནས་ཡང་ཉིན་བཞིན་བཟའ་ཟླ་གཉིས་པོས་བོང་བུ་དེད་ནས་གསེར་རྡོ་འཐུ་རུ་སོང་བ་དང་། ཉིན་ཞིག་ཁོ་གཉིས་ཐག་ཉེ་སའི་གྲོང་བརྡལ་དུ་གསེར་རྡོ་དེ་དག་བཙོང་དུ་སོང་། དེ་ནས་ཉོ་མཁན་གྱིས་ཁྱེད་ལ་ཅི་ཞིག་དགོས་ཞེས་དྲིས་པ་ན། བུ་དེས་ང་ལ་ཤིང་རྟ་བརྒྱ་དང་ཁང་མིག་བརྒྱ་དགོས་ཞེས་བཤད། དེ་ཡང་སྔོན་ཆད་ཁོ་ཚང་ནི་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ཁྱིམ་མཚེས་ཡིན་ལ་རྒྱལ་བུས་འདུག་ཏུ་མ་བཅུག་པ་ཡིན་པས་བུ་ཆུང་དེས་རྒྱལ་བུ་ལ་འཁྲུན་འདོད་པ་ཡིན་ནོ། །དེ་ནས་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཀྱིས་ཁང་མིག་བརྒྱ་པོ་ཤིང་རྟ་ལ་བཀལ་ནས་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་ཉེ་འཁོར་གྱི་ཁྱིམ་ལ་ལོག་སྟེ་ཁང་བ་ལས། ཁང་བ་འབྲུབ་སྟེ་སྐྱིད་པོར་བསྡད་ཡོད་པའི་ཉིན་ཞིག་ལ་རྒྱལ་བུ་ཟས་སློང་དུ་བུ་མོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁར་སླེབས། བུ་མོས་སྙིང་རྗེ་སྟེ་གསེར་རྡོག་རྡོག་ཞིག་གོ་རེ་ཞིག་གི་ནང་དུ་བཞག་སྟེ་ཁོར་བྱིན། དེ་ནས་ཁོ་ཕར་སོང་བ་ན་རྒན་མོ་ཞིག་གིས་ཆང་བཙོང་བ་མཐོང་བས་གོ་རེ་ཆང་ལ་བརྗེས། རྒན་མོ་དེས་གོ་རེ་སེར་སྣ་བྱས་ཏེ་བུ་མོ་ཚང་གི་ཁང་བ་འབྲུབ་པའི་ལེགས་སྐྱེས་སུ་ཕུལ། གསེར་བཙུག་ཡོད་པའི་གོ་རེ་སླར་ཡང་མོའི་ལག་ཏུ་འཁོར། དེ་ནས་བུ་མོ་བཟའ་ཚང་གང་པོ་ཁང་བ་བཟང་པོའི་ནང་དུ་སྐྱིད་པའི་ངང་འཚོ་བ་རོལ་ཞིང་། རྒྱལ་བུ་རྒྱལ་སྟོང་དེ་

ཨ་ཕའི་ཁ་ཆེམས་བཞག་པ་ལྟར་ཨ་ཕའི་སྔར་ཕན་བཏགས་སྐྱོང་བའི་མི་རྣམས་ཀྱི་སར་སློང་མོར་སོང་ཞིང་འཁྱམས་ཏེ་བསྡད། སྐྱིང་པོའི་བུ་མོ་ནི་བསོད་ནམས་ཅན་ཞིག་ཡིན་པས་སྐྱིད་པོར་བསྡད་དོ། །

灰姑娘

从前有一位仁慈的国王，只有一个儿子。王子资质甚差，已到了婚配的年龄，一占卜师向国王说，绣一双与王子适脚的鞋，并让全城的少女试脚，适合者便是你家王妃。国王按占卜师之言，绣了一双与王子适脚的鞋。召集当地所有的子民，大设宴席。与王子年龄相当的少女都试脚后，无一能穿得上。

有一对贫困母女被拒之门外，女儿想参加宴会，几次请求都被拒绝，还被母亲毒打了一顿。女儿哭泣时被国王看到，国王问随从此女为何哭泣？随从回答道："这个姑娘不听母亲的话，想要参加宴会，遭到她母亲的毒打"。国王心想此事蹊跷，叫那女儿进屋并试穿那双鞋。穿在脚上后，此鞋不大不小合适极了。国王知道此女正是命中注定的王妃，并让王子迎娶她过门。王子凭借父亲的权势带着昂贵的钟表、珠宝、戒指等首饰外，天生没什么本事，而且还嗜好烟酒。

没过多久，国王不幸去世。王子时常喝酒并口出狂言，炫耀家世。一小伙子对王子道："你为何口出狂言，除了手表与戒指外，你一无所有"。王子怒道："这说的什么话，我满身是宝，这手表算的了什么！"，并当场砸毁了手表。第二天王子又炫耀家世，又一小伙子听到后道："若你有本事，为何不娶一位公主，怎么取了一个乞丐的女儿，若不是这个女子贤惠，你早就饿死了！"。王子怒道："什么乱七八糟的话，我现在就休了她，没她我照样生活的很好！"。说后便到家中休了妻子，妻子请求王子道："天色已晚，无处可去，今晚就让我住一晚上吧？"。无论如何请求都无济于事，妻子只好离开了。妻子临走时又请求道："可否将那匹老骡子给我"。王子依了妻子，把那匹老骡子给她做乘骑。那骡子本性拙劣，只住水草肥美之地，不住荒凉野地。妻子骑着骡子走了很长一段路程。到了一处树林，骡子停下来了，妻子看到树林深处有一座房子，便想在此地休息。妻子推开门，看到一位老婆婆在屋，前去打了个招呼。老婆婆从头到尾问了个究竟后，妻子请求老婆婆留宿一晚。老婆婆点头答应着说道："我儿子到山里砍柴，时常早早回家，今天为何还没回来呢"，正说着，儿子赶着两头毛驴，驴背上驮着很大的担子回来了。老婆婆问道："今天怎么这么晚回家？"。那儿子回答道："担子走了轻重，泉水旁找了些石头放在较轻的一边，方到家的"。说着卸下了担子，看到方才拾来的石头全都变成了金子，儿子惊呆了。

老婆婆对女的说：“我儿子尚无家室，你也无家可归，何不嫁给我儿子”。这样，遭王子抛弃的妃子就嫁给了老婆婆的儿子。次日，夫妻俩赶着毛驴到泉水旁拾金子，并到附近集市去卖金子。在集市角落里碰到了一个买者，那买者问道：“你想要什么来与金子交换”。儿子回答道：“我要一百辆木车和一百间房子”。儿子这样说是因为从前是国王家的邻居，那王子时常欺辱老婆婆一家，他们被逼搬到偏僻的树林里，此时就想与那王子较量一下。

夫妻俩将一百间房子的木料运到王子住处附近，修建了一座美丽的房子，过着幸福的生活。有一天，王子上门乞讨，妻子觉得很可怜，将一锭金子放在馒头里给了王子。王子走到半路看到卖酒的，就把方才的馒头换酒吃了。那卖酒的老妇又舍不得吃，就送给夫妻俩作为贺礼。那装有金子的馒头辗转又回到妻子的手里了。王子依父王生前的好人缘，行乞度日。而妻子品行俱佳又吃苦耐劳，和老婆婆及自己的丈夫一起过着幸福的生活。

A Beggar's Daughter

A great king had an unlucky son. When the prince reached marriageable age, an astrologer said to the king, "You should make a pair of shoes for your son and try them on all the girls. Whoever's feet fit this pair of shoes is your daughter-in-law."

Then the king made a pair of shoes when it was about time for the prince to marry. The king held a grand party and brought everyone together. The king tried the shoes on all the same aged girls, but the pair did not fit any of them. Some ministers saw there were a mother and a daughter outside in the yard. The daughter wanted to join the party but her mother did not give her permission and beat her. The daughter was crying.

"What's the wrong with that girl?" the king asked.

"She wants to join the party but her mother won't let her enter. She doesn't want to obey her mother, so her mother beat her," the ministers answered.

The king then ordered the girl to join the party, and tried the shoes on her. They fit properly. The king then told the prince to marry her.

The king died a few years later. The prince was an unlucky drunkard who owned a valuable watch and a gold ring. He had no other valuable things. He often drank and boasted. One day a young man said, "Why do you boast? You have nothing but that watch and gold ring."

The prince, who was now king, angrily said, "It's not like that. I can break these now," and then smashed the watch and the golden ring.

The next day when he boasted again, another young man said, "You have nothing to boast about. If you are capable, why didn't you marry a princess instead of a beggar's daughter？Without your wife's help, you couldn't support your family."

The king angrily said, "It's not like that. Let's drive her out and we can see what will happen."

Then he went back home and said to his wife, "You must leave this family."

"I can't go anywhere this night so please let me stay one more night, I beg you!" said his wife, but he insisted she leave immediately. Then the wife asked him to give the good mule to her, and he agreed. The mule went on without stopping for a long time. When they got to a forest it was dark. They came to a small house made of willow in the center of a yard. The mule pushed the door open with its nose. The king's wife thought that this was where they should stay, opened the door, and saw an old woman in the room.

"What happened to you?" the old woman asked.

“I was driven out of my home and have not found a place to stay. Please let me stay here for one night,” the woman said.

“Certainly you can stay here. My son went out to collect firewood. Usually he comes back early, but it’s already very late. I’m worried about him.”

At that moment the young man came back with a heavy, unbalanced load on a donkey, “Why are you so late? What happened?” his mother asked.

“Today the donkey’s load was unbalanced, so I put some stones from the stream in the valley on the load,” said the son.

When they unloaded the donkey, the stones had become gold. The girl said, “They are gold.”

They were very surprised. The young man said, “I took these from the stream in the valley.”

The old woman then felt this girl was good and asked her to marry her son. She agreed. The next day the couple went to collect gold stones in the valley. After a few days they went to town to sell the gold stones. The buyer asked, “What do you want for them?”

The man answered, “I want one hundred carriages and one hundred small rooms.”

Actually, the mother and son were once the king’s neighbors. The king had driven them away and the young man wanted revenge. The couple loaded the wood on the carriages, went near the king’s home, and began to build the rooms. They completed a house and lived there happily.

One day they saw the king begging for bread outside their home. The girl felt sympathy, put a piece of gold in the bread, and gave it to him. Afterwards the king met a woman selling wine and exchanged the bread for wine. The next day the old woman thought she should give a gift to the girl’s family for completing their home and gave the bread to her, thus the bread with gold returned to her. The family of the beggar’s daughter lived happily in a new big home. The king went to his father’s friends and everywhere to beg, while the beggar’s daughter was a lucky woman and lived happily.

ཚལ་ཀ་བསད་པ།

སྔོན་ཨ་ཁུ་ཟ་ལར་ཞིག་ཡོད་པ་དེ་ཚལ་ཀ་བཙོང་དུ་སོང་། ཉིན་གང་བོར་ཚལ་ཀ་བཙོང་ནས་ས་རུབ་པས་དགུང་མོར་ས་ཆ་དེ་ནས་ཞག་འདུག་བྱས་པ་རེད། ཉིན་དེར་ཁོ་རང་ཧ་ཅང་ཐང་ཆད་དྲགས་པས། ཁོས་བོང་བུ་སྡོང་བོ་ཞིག་ཡོད་པ་དེར་བཏགས་ཤིང་ཁོ་རང་སྡོང་རྩ་ནས་དེ་མ་ཐག་གཉིད་དུ་ཡུར། ནམ་ལངས་དུས་ཁོས་བོང་བུ་མེད་པ་མཐོང་བས་ཁོ་རང་བོང་བུ་འཚོལ་དུ་སོང་ཆེ། བོང་བུས་གཞན་ཚང་གི་ཞིང་ནང་ན་ལོ་ཏོག་ཟ་བཞིན་ཡོད་ལ་ལོ་ཏོག་ཀྱང་མང་དུ་ཟོས་ཡོད་པས། ཁོའི་སེམས་ལ“ངའི་བོང་བུས་ཞིང་ནང་གི་ལོ་ཏོག་འདི་འདྲ་མང་པོ་ཞིག་ཟོས་ཟིན་པས་དེའི་སྐྱིན་ཚབ་དུ་ཚལ་ཀ་ཞིག་བཞག་ན་འགྲིག”ཅེས་ཚལ་ཀ་ཞིག་ལོ་ཏོག་ཟོས་པའི་ཤུལ་དུ་བཞག་སྟེ་སོང་། ཕྱི་ཉིན་ཞིང་བདག་དེ་ཞིང་ཁར་སླེབས་དུས་རང་གི་ལོ་ཏོག་མང་པོ་གཞན་གྱིས་ཟོས་ཡོད་པ་མཐོང་ཞིང་ད་རུང་ལོ་ཏོག་ཟོས་མཚམས་སུ་གཟུགས་དབྱིབས་རིལ་རིལ་ཅན་གྱི“འབུ་ཆེན་པོ”ཞིག་ཡོད་པའང་མཐོང་བས། ཁོས་བསམ་པར་ལོ་ཏོག་ཚང་མ་འདིས་ཟོས་ཚར་བ་རེད་སྙམ་ཞིང་དེའི་གམ་དུ་བཙར་མ་ཐུབ་པར་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་བྲོས་ཡོང་སྟེ་སྡེ་མི་རྣམས་ལ“དེ་རིང་ངེད་ཚང་གི་ཞིང་ནང་ན“སྲོག་ཆགས”ཡ་མཚར་བ་ཞིག་འདུག ངེད་ཚང་གི་ལོ་ཏོག་ཀྱང་མང་པོ་ཞིག་ཟོས་ཚར་འདུག་པས། དེ་མ་བསད་ན་ང་ཚོའི་ལོ་ཏོག་ལ་ཉེན་ཁ་ཆེན་པོ་འབྱུང་ངེས”ཞེས་བཤད་དེ་སྡེ་མི་རྣམས་ཁྲིད་ཅིང་། སྡེ་མི་ཚོས་གྲི་དང་སྟ་རེ་སོགས་མཚོན་ཆ་སྣ་ཚོགས་བཟུང་སྟེ་ཞིང་ཁར་བལྟ་རུ་སོང་། ཞིང་ཁར་ཐོན་དུས་དངོས་གནས་སྔོན་ཆད་ཁོ་ཚོས་མཐོང་མ་མྱོང་བའི“འབུ་ཆེན་པོ”ཡ་མཚར་བ་ཞིག་འདུག་པ་དང་ལོ་ཏོག་ཀྱང་མང་པོ་ཟོས་ཡོད་པ་མཐོང་བས། ཁོ་ཚོས་འཇིགས་སྐྲག་དང་བཅས་ཏེ“འབུ་ཆེན་པོ”དེ་ཇི་ལྟར་གསོད་པར་གྲོས་བྱས། དེ་ནས་ཁོ་ཚོས་སྡེ་བ་དེ་ན་རིག་པ་རྩལ་ཅིང་ལུས་སྟོབས་རྒྱས་པའི་གླེན་རྟན་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་ལག་ཏུ་གྲི་རིང་ཞིག་བཞག་སྟེ“ཁྱོད་སོང་སྟེ་འབུ་ཆེན་པོ་གན་གསོད་པར་གྱིས”ཞེས་མངགས་ཏེ། ཁོ་ཚོས་ལག་ཏུ་མདུང་དང་གྲི། དབྱུག་པ་སོགས་བཟུང་སྟེ་མཐའ་བསྐོར་ནས་བསྡད། གླེན་རྟན་དེ་འཛབ་ཀྱིན་འཛབ་ཀྱིན“འབུ་ཆེན་པོ”དེའི་གམ་དུ་བཙར་ཏེ་གྲིས་དབྱུགས་ཐེངས་ཤིག་གིས་ཚལ་ཀ་དེ་དུམ་བུར་གཉིས་སུ་བགོས་ཏེ་སིལ་འབྲུ་དང་བཅས་པ་ས་ལ་གཏོར། དེ་ནས་ཚང་མ་མདུན་དུ་སོང་ནས་བལྟ་དུས་འབྲུ་གུ་ཧ་ཅང་མང་བས། ཚང་མས་གླེན་རྟན་དེའི་དཔའ་བོའི་མཛད་རྗེས་ལ་བསྟོད་བསྔགས་བྱེད་བཞིན“འབུ་ཆེན་པོ་འདི་དངོས་གནས་གསོད་རན་འདུག གལ་ཏེ་མ་བསད་ཚེ་འདིའི་ཕྲུ་གུ་འདི་དག་ནར་སོན་ཚེ་ང་ཚོའི་ལོ་ཏོག་ལ་གྱོང་གུན་ཆེན་པོ་ཐེབས་ངེས”ཞེས་ཚང་མས་གླེན་རྟན་དེ་ལ་བྱ་དགའ་གནང་ཤིང་དཔའ་དར་འཐེན་ནོ།།

杀“怪虫”的故事

从前有个撒拉叔叔，有一天他去卖菜瓜，卖了一整天，天逐渐黑了下来，他就住到了那个地方。他把驴栓在一棵树上，他就在树下睡着了。次日早上，他醒来发现驴不见了，赶忙去找驴，结果在别家的田地里，找到了正在吃庄稼的驴，庄稼已被驴糟蹋了好多，于是他心想：“我的驴吃了这么多的庄稼，应该给人家放个大菜瓜以作补偿。”于是他就在被驴吃的空地和庄稼的交界处放了一个大菜瓜。

第二天，那块田地的主人去田里，看到地里有个圆圆的东西，那个东西长着一条尾巴还往上翘着。他匆匆忙忙回到村里，通知大家：“今天在我家的地里发现了一条很奇怪的虫子，是我们从来没见过的，它的尾巴往上翘着，还吃了我家好多庄稼，现在我们该怎么办呢？”于是他领着大家去看，果真发现了那条奇怪的大虫。

村民们回来后，一边担心一边商量着怎样才能把那只大虫杀死。于是他们想到了一个好办法，让他们村的那个傻子拿着大刀去砍那大虫的头，同时村民们拿着刀、矛和木棒围着他。那傻子一刀下去把菜瓜砍成了两半，菜瓜的籽都洒到了地上，村民们上前去看到菜瓜的籽很多，他们误以为菜瓜的籽是虫卵，都非常高兴，夸那傻子说道：“这条大虫真该杀了，要不然等到它肚子里的虫卵都长大了，就会把我们的庄稼全吃完！”。最后，他们给了那个傻子一些奖励并赋予他英雄的称号。

Melon Killing

Many years ago, an old Salar man went to a village and sold melons until sunset. He felt very sleepy, and stayed under a big tree that night. He tied his mule to the tree before he slept. When he woke up the next morning, his mule was gone, so he went around looking for his mule until he found it eating wheat in a villager's wheat field. The mule had eaten a lot of wheat, and he felt very sorry for the farmer, thought he should give something to the farmer, and left a big melon in the field.

The next day the farmer came to the field and saw the big melon with its stem coiling up a bit. The farmer had not seen a melon before, and was very afraid. He returned to the village and said, "There is a strange insect in my field. Its tail is coiled up a bit, and it ate a lot of wheat. I've never seen an insect like this before. What should we do?"

All the villagers then went to the field. They all agreed the melon was a large, strange insect and worriedly discussed how to kill it. They then decided to get the village idiot to kill it.

The next day the villagers all went to the field and they told the idiot, "You must kill the insect," and handed him a sword.

The idiot took the sword as the other villagers stood around the insect with spears, knives, and sticks. The idiot went near the insect and chopped it with the sword as seeds flew.

The villagers noticed and said, "This was the right time to kill it or the small ones would have matured and destroyed our crops." They then rewarded the idiot with gifts and *kha btags*.

ཕུ་ནུ་གཉིས།

གནའ་སྔོ་མོར་ས་ཆ་ཞིག་ན་ཕུ་ནུ་སྤུན་གཉིས་ཡོད་པ་དང་། ཕུ་བོར་ཆུང་མ་མ་གཏོགས་བྱིས་པ་གཅིག་ཀྱང་མེད་ལ། ཁྱིམ་ཚང་ཡང་ཧ་ཅང་ཕྱུག་ཅིང་སྐྱིད་པོ་ཡིན། ནུ་བོ་ལ་བྱིས་པ་མང་བར་མ་ཟད་དབུལ་པོ་ཡིན་པ་རེད། དེ་བས་ཕུ་བོས་ནམ་རྒྱུན་ནུ་བོར“ཁྱེད་ཀྱིས་ཁ་མི་སོས་པ་དེ་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མ་སྐྱིད་ལུག་ཡིན་ཞིང་བྱིས་པ་མང་པོ་བཙས་པའི་རྐྱེན་ཡིན་པ་དང་། ང་རང་ལ་བྱིས་པ་མེད་ཀྱང་ངའི་ཆུང་མ་ནི་ཟས་གཡོ་སྦྱོར་ལ་མཁས་ཤིང་གཙང་སྦྲ་ལ་དགའ་མཁན་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། བསོད་ནམས་ཆེ་བས་ངེད་ཚང་ཕྱུག་པོ་དང་སྐྱིད་པོ་ཡིན”ཞེས་སྐྱོན་བརྗོད་གནངས།

ཉིན་ཞིག་ནུ་བོས་ཕུ་བོ་ཚོང་ལ་འགྲོ་བ་མཐོང་བས་ཁོ་རང་ཡང་ཁྲིད་རོགས་གནོངས་ཞེས་ཞུས་ཏེ་ཁོ་གཉིས་མཉམ་དུ་ཚོང་ལ་སོང་། ཚོང་ལ་འགྲོ་བའི་ལམ་བར་དུའང་ཕུ་བོས་སྨིགས་དམོད་མཚམས་མ་ཆད། ཕུ་བོས“ གལ་ཏེ་ཁྱེད་ཀྱིས་ཆུང་མ་གཞན་ཞིག་བླངས་ན་འདི་འདྲ་ཞིག་ག་ལ་ཡིན་ཏེ། ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མ་ཐུལ་མ་ཡིན་པས་ཁྱེད་ཀྱིས་ཁ་མ་སོས་པ་རེད”ཅེས་གཤེ་གཤེ་བཏང་། དེ་ནས་ནུ་བོས་ཡུན་རིང་དུ་འདང་བརྒྱབ་ཏེ་བཤད་རྒྱུར“ཡ། ཕུ་བོ། ཁྱེད་ཀྱིས་དེ་ལྟར་མ་བཤད་རོགས། ངའི་ཆུང་མ་ནི་བུད་མེད་བྱམས་སེམས་ཅན། སྙིང་རྗེ་ཅན། སེམས་བཟང་ཅན་ཞིག་ཡིན། བྱིས་པ་མང་སོང་བས་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཁ་མ་སོས་པ་མ་གཏོགས། མོའི་གཤིས་ཀ་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མ་ལས་ཀྱང་ལྷག”ཅེས་བརྗོད་པ་ན། ཕུ་བོས“ ཧེ་ཧེ། ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མའི་ཅི་བཟང”ཞེས་ལབ།

དེ་ནས་ནུ་བོས“ཁྱེད་རང་དངོས་གནས་རྣར་མི་འགྲོ་ན་ཨ་གཉིས་ཕྱིར་ལོག་ཏེ་ཉམས་ཚོད་ཅིག་བླངས་ན་ཅི་འདྲ་འདུག”ཅེས་དྲིས་པ་ལ་ཕུ་བོའང་འཐད་པ་བྱུང་། ཁོ་གཉིས་མཚན་མོ་དེར་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་ཏེ་ཁོ་མོ་གཉིས་ཡོད་སར་ཉམས་ཚོད་ལེན་དུ་སོང་། ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ཕུ་བོ་ཚང་གི་ཁང་ཀླད་ཀྱི་སྐར་ཁུང་ནས་བལྟ་དུས་སྲུ་མོ་ཡུད་ཙམ་ལ་བསྒོམ་རྗེས། “ ཧེ་ཧེ། རང་ལ་བུ་བུ་མོ་གཅིག་ཀྱང་མེད་པས་རང་གིས་མི་ཟ་ལ་སུས་ཟ་རྒྱུ ”ཞེས་བཤད་ཞོར་ཤ་མར་ཐུད་གསུམ་དང་། ཞོ་འོ་མ་གཡོས་རྒྱུ་སོགས་གྱི་ནོམ་པ་འཁྱེར་ཡོང་ནས་ཟོས།

དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ཀྱིས་ནུ་བོ་ཚང་གི་ཁང་ཀླད་ཀྱི་སྐར་ཁུང་ནས་མར་བལྟ་དུས། ཁང་བའི་ནང་དུ་བྱིས་པ་ཚོས་ཨ་མ་ང་དོ་དགོང་ཕྱེ་ལྟོ་ཡིས་མ་རྒྱགས་ཐལ། ཨ་མ་ང་ད་ཐུང་ལྟོགས་ཀྱིན་འདུག་ཅེས་བརྗོད་པ་དང་། ཨ་མས“ ཨ་ཅག་གིས་དཀར་ཡོལ་གང་རེ་གང་རེ་འཐུངས་ཟིན་པས་འཕྲོད་མ་ཨ་ཕར་འཇོག་དགོས། ཨ་ཕས་ནམ་ཡང་ཨ་ཅག་གི་ཁ་གསོ་བའི་ཆེད་དུ་ཚོང་ལ་སོང་སྟེ་དཀའ་ཁག་ཆེན་པོ་མྱོང་གིན་ཡོད་པས། གལ་ཏེ་ཨ་ཕ་དོ་དགོང་ཡུལ་ལ་ཐོན་ན་ཅི་འཕྲུང་། ཨ་ཕ་སྙིང་རེ་རྗེ། ཨ་ཅག་གིས་འཕྲུང་ཚར་ཡག་བྱེད་མི་ཐུང”ཞེས་བྱིས་པ་ཚོར་ཁ་ཏ་སློབ་གསོ་གཏོང་བཞིན་པ་མཐོང་།

དེ་ནས་ཕོ་གཉིས་ཕྱིར་ཕུ་བོའི་ཁྱིམ་དུ་ཡོང་སྟེ་“སྲུ་མོ”ཞེས་པོས་པ་ལ། སྲུ་མོས“ ཨ་ཨ། ང་སྐྲག་སོང་།ཁྱེད་གཉིས་ཅིའི་ཕྱིར་ཕྱིར་སླེབས་པ་ཡིན།ཁྱེད་གཉིས་ལ་སྐྱོན་འདྲ་མ་བྱུང་ངམ”ཞེས་དངངས་འཚབ་དང་བཅས་དྲིས་པ་ལ། ནུ་བོས“ སྲུ་མོ་ཁྱེད་རང་སྐྲག་མི་དགོས་ལ། སེམས་ཁུར་ཡང་བྱེད་མི་དགོས། ངེད་གཉིས་དེ་རིང་ཐག་རིང་ཞིག་ལ་སོང་བ་ན། ད་སོ་མ་ཁྱེད་ཀྱིས་ཟ་བཞིན་པའི་གཡོས་རྒྱུ་དང་འདྲ་བའི་སྦྲུལ་ཆེན་པོ་ཞིག་ནུར་ཡོང་བ་མཐོང་བས། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་སྐྲག་དངངས་དང་བཅས་ཁྱེད་ཀྱིས་ཟོས་པའི་ཤ་ཇོག་དང་འདྲ་བའི་རྫ་ཞིག་ཐང་ནས་བླངས་ཏེ་སྦྲུལ་དེའི་མགོར་བརྒྱབ་པས། སྦྲུལ་གྱི་ཀླད་པ་དེ་ཁྱེད་ཀྱིས་ད་སོ་མ་འཐུང་བཞིན་པའི་ཞོ་དང་འདྲ་བར་བཞུར་འོང་། དེ་བས་ངེད་གཉིས་རྣམ་རྟོག་སྐྱེས་ཏེ་ཕྱིར་བྲོས་འོང་བ་ཡིན”ཞེས་བཤད་པས་སྲུ་མོ་ངོ་ཚ་སྟེ་སྒོ་ཕྱི་རུ་བྲོས་སོང་ངོ་། །

俩 兄 弟

很久很久以前，村落里有兄弟俩，哥哥家很富裕，家里只有他和妻子两个人，而弟弟家却很贫穷，还有很多孩子。所以哥哥就经常数落弟弟，说他之所以养不起家，是因为娶了一个懒惰的媳妇，并且生了很多孩子的缘故！他们家虽然没有孩子，但是他的妻子是个善于做饭又很爱干净的女人，加上他们家有福气，所以才会富裕，很幸福！

有一天，哥哥要去经商，弟弟就求他带他一起去，他们就一块儿经商去了，去经商的路上，哥哥又数落他说如果他把妻子给离了，再娶一个聪明又能干的女人的话，就不会这样了！是因为他懒惰的妻子他才会养不起家！

弟弟想了一会儿才说："哥哥，你不要那样说我妻子，其实我的妻子是一位既漂亮又善良的好女人！我们家仅仅是因为有很多孩子才会养不起家，比起嫂子，我妻子还是很好的。"

哥哥说："哼！你的妻子有什么好的？"弟弟又说："如果哥哥真的不相信我说话，那我们回家以后可以试探一下她们。"

于是哥哥也同意了弟弟的说法。晚上他们两个悄悄回到了家中，他们先去了哥哥家，悄悄爬到屋顶上，静静地听着里面的动静。过了一会儿，他们听到嫂子一个人在里面自言自语地说："自己一个孩子都没有，我不吃谁吃啊？"说着就拿来一块儿肥肉就吃了！过了一会儿她又说："家里还有肠子不如把那个也吃了算了。"说着又吃完了！

最后，她又说："自己没孩子，这留着干啥呀！"说着又把一大碗酸奶也喝完了才去睡觉。然后他们俩就悄悄爬到了弟弟家的屋顶上，听到孩子向她们的妈妈说："妈妈，晚饭我们没吃饱，我们还饿。"而弟媳却跟孩子们说："我们已经每人吃过一碗了，爸爸为了养活我们，整天去外边操劳，多辛苦呀！一会他回来，一定饿坏了，我们得给他留一碗。"弟兄俩听到这些很是感动。并对哥嫂的行为甚是不满，便决定回去好好的数落一下她。

俩兄弟回到哥哥家门口，弟弟便喊："嫂子，我们回来了！"嫂子紧紧张张地跑出来说:"哎哟！吓死我了，你俩怎么回来了，是不是出啥事了？"弟弟回答："嫂子你不用害怕，没出啥事，只不过刚才在路上碰到一条你吃得血肠那么粗的蛇，我们很是害怕，从地上捡起一块你刚才吃的肥肉那么大的石头，砸中了蛇的头部，于是蛇的脑浆如你刚才喝得牛奶一样流出来了。

我们感觉这次出行有些不吉利，便回来了。”嫂子听完，感觉弟弟的话里有话，羞愧地无地自容便跑了出去。

Two Brothers

An elder brother had a wife and no children. His family was rich and happy. Conversely, the younger brother had many children and his family was very poor. The elder brother always scolded the younger brother by saying things like, “Your wife is very lazy and had many children, so your family became very poor. My wife was lucky and had no children. She is also a good cook and likes to clean. This is why my family is rich and happy.”

One day the younger brother heard that his elder brother wanted to go trading and asked his brother if he could go with him. The elder brother agreed. The elder brother constantly scolded his younger brother as they walked along: “If you had gotten another wife, your family wouldn’t be like it is now. Your wife is lazy, so your family became very poor.”

Then the younger brother thought and said, “Please don’t talk like that. My wife is a very kind and good hearted woman. We are poor because we have many children. She is actually better than your wife.”

The elder brother responded, “What is your wife good at doing?”

The younger brother said, “If you really do not believe me, let’s return to our families and test them.” The elder brother agreed and they went back to test their wives that evening.

They climbed up on the roof of the elder brother’s home to watch the elder brother’s wife through the skylight. The sister-in-law sat for a while, ate a lump of meat, and said, “I have no children so who else will eat this?” She thought for a while and then ate a large sausage. She said to herself, “It’s better to sleep after drinking a bowl of yogurt. I don’t have any children, so I don’t need to share with anybody.” Then she went to bed after drinking a bowl of yogurt.

Next the two brothers climbed up on the roof of the younger brother’s home and heard the little children yelling at their mother, “Mother, I am not full with just porridge. I’m still hungry!”

The mother said, “Each of us has eaten one bowl. Your father has gone out to make money for us, and what will he eat if he comes back?”

Then the two brothers returned to the elder brother’s home, knocked on the door, and called to the sister-in-law. She pretended to be very surprised, and as energetic as a monkey, said, “Why did you come back? How are you two?”

The younger brother said to his sister-in-law, “Please don’t be nervous or worry. Far from our village, we met a snake as fat as the sausage you were eating some moments ago. We were scared and beat it with a stone as big as the chunk of

meat you were eating moments ago. Its brains fell out, just like the big bowl of yogurt you were having. We felt disgusted and scared, so we ran back."

Then the sister-in-law was very embarrassed.

གྲྭ་བ་གཉིས་ཇོ་མཇལ་དུ་ཕྱིན་པ།

གནའ་སྔ་མོ་ཞིག་ལ། གྲྭ་བ་གཉིས་ལྷ་སའི་ཇོ་བོར་མཇལ་དུ་འགྲོ་བར་གྲོས་འཆམས་ནས། ལམ་ལ་ཆས་སྐབས་གྲྭ་བ་གཉིས་ཀྱིས་ལྷམ་གསར་བ་རེ་བཟུང་ཞིང་ རྙིང་བ་རེ་གོན་ནས་ལམ་ལ་ཆས། ལྷ་སར་མ་ཐོན་པའི་ལམ་བར་ནས་གྲྭ་བ་གཅིག་སྐུ་སྟུངས་ཏེ་གཤེགས། དེ་ནས་གྲྭ་བ་གཅིག་པུ་དེ་ཉིན་ཞག་ལ་དབྱེ་བ་མེད་པར་ལྷ་སའི་ཕྱོགས་སུ་བསྐྱོད།

ཉིན་འགའ་འགོར་རྗེས་ཤི་སོང་བའི་གྲྭ་བ་དེ་ཕྱིར་གསོན་ནས་ཁོ་བོའི་དེ་སྔོན་གྱི་དབུས་གྲོགས་དེའི་རྗེས་ཚོད་པ་ན། ཕྱིར་གསོན་པའི་གྲྭ་བ་དེས་ཁོའི་དབུས་གྲོགས་ལ“ཁྱེད་ཀྱི་ལྷམ་ཆ་གཅིག་ང་ལ་གཡོར་རོགས”ཞེས་བཤད་པས། གྲྭ་བ་གཞན་དེས“ཨུ་གཉིས་ལམ་ལ་ཆས་སྐབས་ལྷམ་གསར་བ་རེ་བཟུང་ཞིང་ལྷམ་རྙིང་བ་རེ་གོན་ཡོད་ལ། ཁྱོད་དེ་སྔོན་ཤི་སོང་བ་མིན་ནམ”ཞེས་དྲིས། གྲྭ་བ་དེས་ང་མ་ཤི་ཟེར། ཡང་གྲྭ་བ་དེའི་ཁྱེད་ཀྱི་ལྷམ་ཅི་བྱས་སོང་ཞེས་དྲིས་པས། ངའི་ལྷམ་ཆད་སོང་ཟེར། ཡང་གྲྭ་བ་དེ་ངའི་ལྷམ་རྙིང་བའང་མ་ཆད་པར་ཡོད་ན། ཁྱེད་ཀྱིས་ལྷམ་གསར་རྙིང་གཉིས་ག་ཇི་ལྟར་བཅད་ཅེས་དྲིས་པས། གྲྭ་བ་དེའི་ཨུ་གཉིས་ཀ་མི་འདྲ་སྟེ་ང་ནི་གླིང་བཞི་ཁམས་གསུམ་ལ་འགྲོ་བཞིན་ཡོད་ཅེས་ལན་བཏབ་པ་ན། གྲྭ་བ་གཞན་དེའི་སེམས་སུ་རང་གི་དབུས་གྲོགས་ནི་མི་མིན་པོ་ཐག་རེད་བསམ་ཡང་། གཉིས་ཀ་མཉམ་དུ་ལམ་ལ་ཆས་ཏེ་དབུས་ཕྱོགས་སུ་སོང་བ་རེད། ལམ་སྐྱེད་ཅིག་ནས་ཕྱིར་གསོན་ཡོང་བའི་གྲྭ་བ་དེས་ད་ཐེངས་ངས་ལྷ་སའི་ཇོ་བོར་མཆོད་མེ་ཞིག་འཛུགས་དགོས་ཀྱང་། དེའི་ཚུལ་གཞན་ལ་བཤད་ཆོ་ངས་ཁྱོད་ཟ་རྒྱུ་ཡིན་ཞེས་ཁོ་ལ་འཇིགས་སྐུལ། དེ་ནས་གྲྭ་བ་དེའི་བསམ་པར།འདིས་ལྷ་སའི་ཇོ་བོ་མེ་ཞིག་འཛུགས་རྒྱུ་ཡིན་ཟེར་བས་ལྷ་སའི་ཇོ་བོ་གནོད་པ་བྱ་རྒྱུ་ཡིན་པ་ཁོ་ཐག་ཡིན་པས། སྐད་ཆ་འདི་ལྷ་སའི་ཇོ་བོར་མ་བཤད་ན་ངས་ལྷ་སའི་ཇོ་བོ་མཇལ་ཀྱང་དོན་ཆུང་རེད། ངས་བྱ་བ་འདི་ཇི་ལྟར་གཞན་ལ་བཤད་ཅེས་བསམ་བཞིན་སེམས་ཁུར་བྱས། དེ་ནས་ཁོ་གཉིས་ལྷ་སར་ཐོན་པ་དང་ཇོ་བོ་མཇལ་བའི་སྐབས་སུ་གྲྭ་བ་དེས་བློ་སེམས་རྩེ་གཅིག་ཏུ་དད་པ་བྱེད་བཞིན་ཇོ་བོ་རིན་པོ་ཆེར་ཐུགས་རྗེ་ཅན་ཞེས།དེ་སྔོན་རང་གི་དབུས་གྲོགས་ཤི་རྗེས་ཕྱིར་གསོན་ནས་རྗེས་ཚོད་ཚུལ་དང་། དེས་ཇོ་བོ་མེར་སྲེག་ཐབས་ཡོད་པའི་གནས་ཚུལ་རྟོགས་ཚུལ། དོན་དེ་ཇོ་བོར་མ་ཞུས་ཚེ་རང་ལྷ་སའི་ཇོ་བོ་མཇལ་ཀྱང་དོན་སྙིང་མེད་པར་བསམ་ཚུལ་སོགས་ཇི་བཞིན་ཞུས་ཏེ་ཇོ་བོ་རིན་པོ་ཆེ་ལ་མཇལ། ཇོ་བོས་ཁོར་དགུ་མདུད་ཞིག་དང་གདུག་སྤོས་ཞིག་བཅས་གནང་སྟེ། ཁྱེད་ལ་ལམ་བར་ནས་གེགས་དང་བར་ཆད་ཅི་ཡང་མི་འབྱུང་ཞེས་གསུངས་པ་རེད།

དེ་ནས་གྲྭ་བ་དེ་ཡང་སེམས་ཁུར་ཆེན་པོ་དང་བཅས་ཕྱིར་ཕ་ཡུལ་ལ་ལོག་པའི་ལམ་ལ་ཆས། ལམ་བར་ནས་གོ་ཐོས་སུ་དབུས་ལམ་གྱི་ས་ག་གེ་མོ་ཞིག་གི་ལུང་བ་ཞིག་ན་འདྲེ་ཞིག་འདུག་ཟེར་གྱི་ཡོད་པས། གྲྭ་བའི་བསམ་པར་འདྲེ་དེ་ནི་རང་གི་དབུས་གྲོགས་ཡིན་ངེས་ཞེས་བསམ་ནས། ལམ་དུ་བསྐྱོད་མ་ཐུབ་པར་ལམ་སྐྱེད་ན་བྲག་ཁུང་ཞིག་

ཡོད་པ་དེ་ནས་ཉིན་འགར་བསྡད། ཉིན་ཞིག་རྒྱལ་པོ་ཞིག་གིས་དམག་བརྒྱ་ཁྲིད་ནས་གྲྭ་བ་ཡོད་སའི་ས་ཆ་དེར་ཡོང་སྟེ། རྒྱལ་པོས། གྲྭ་བ་ལགས། ས་འདི་ན་འདྲེ་ཞིག་འདུག་ཟེར་བ་གང་ན་ཡོད་ཅེས་དྲིས་པས། གྲྭ་བའི་མདུན་ཕྱོགས་བསྟན་ནས་ལུང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་གན་ན་འདུག་ཟེར། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཁྱེད་ང་ལ་ལམ་ཞིག་ཁྲིད་ན་ཆོག་གམ་ཞེས་བཤད་པས། གྲྭ་བས་ངས་ཁྱེད་ལ་འདྲེ་ཡོད་སའི་ས་གནས་བསྟན་ཆོག་ལ།འདྲེ་ཡོད་སའི་སར་ང་འགྲོ་མི་ཐུབ་ང་ཧ་ཅང་སྐྲག་ཅེས་བཤད། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་དམག་བརྒྱའི་སྣེ་ཁྲིད་ནས་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ལུང་བ་རུ་སོང་། གྲྭ་བ་དེ་ཕྱིར་རང་ཉིད་སྡོད་སའི་ཐབ་ཚང་དུ་ཡོང་ནས་རྒྱལ་པོ་དང་རྒྱལ་པོ་འགྲོ་སའི་ལུང་བའི་ཕྱོགས་ལ་བལྟས་ནས་བསྡད། སྐབས་དེར་འདྲེ་རྒན་འབྲོང་འཚོལ་དུ་སོང་ནས་ཕྱིར་ལོག་པའི་དུས་ཡིན་པས། འདྲེ་རྒན་གྱིས་འབྲོང་མ་གཅིག་དང་འབྲོང་ཕྲུག་གསུམ་འདེད་བཞིན། འབྲོང་ཤ་ཁོག་སྟོད་ཅིག་ཁུར་ཞིང་། འབྲོང་ཀོ་ཞིག་མཉེད་ཞོར་དུ་ཚུར་ཡོང་གིན་འདུག དེ་ནས་འདྲེ་རྒན་གྱིས་རྒྱལ་པོ་འཁོར་དང་བཅས་པ་ལ་ལག་པའི་མཛུབ་མོ་གཅིག་གིས་རྒོལ་བས། རྒྱལ་པོ་མ་གཏོགས་ཚང་མ་བསད། རྒྱལ་པོ་དེ་དེ་ལྟར་གསོད་མ་ནུས་པར་སྐྲེ་ལ་གྲིས་བསྣུན་ནས་བསད། སྐབས་དེར་གྲྭ་བའི་བསམ་པར་ལྷ་སའི་ཇོ་བོས་ང་ལ་མདུད་པ་ཞིག་དང་བདུག་སྤོས་ཤིག་གནང་བས་རང་གི་སྲོག་ལ་གནོད་པ་མེད་འདོད་ནའང་འགྲོ་མ་ནུས་པར་ཐུར་བཞིན་ཐབ་ཚང་དུ་བསྡད། ཡང་ཉིན་ཞིག་རྒྱལ་པོ་ཞིག་གིས་ཕོ་རྒོད་སྟག་འདྲ་བ་བརྒྱད་ཀྱི་སྣེ་ཁྲིད་ནས་གྲྭ་བ་ཡོད་སར་འོང་། གྲྭ་བ་ལགས། འདྲེ་རྒན་ཞིག་ཡོད་པ་མཐོང་ངམ། ཁྱེད་ཀྱི་ང་ལ་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་གནས་བསྟན་ན་ཅི་འདྲ་རེད་ཅེས་བཤད། གྲྭ་བས་འདྲེ་རྒན་ལུང་བའི་ཕུགས་སུ་ཡོད་པ་དང་ཁོ་འགྲོ་མི་ཐུབ་ཚུལ་བཤད། རྒྱལ་པོས་ཁྱོད་འགྲོ་མི་དགོས་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ས་ཆ་ང་ལ་བསྟན་ན་ཆོག་ཅེས་བཤད། དེ་ནས་གྲྭ་བས་མདུན་ཕྱོགས་ན་ལུང་བ་གཉིས་ཡོད་པ་དེ་བསྟན་ནས་གཡོན་ཕྱོགས་ཀྱི་ལུང་བ་ན་འདུག་ཟེར། དེ་ནས་གྲྭ་བ་ཕྱིར་ཐབ་ཚང་དུ་ཡོང་ནས་རྒྱལ་པོ་དང་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ལུང་བར་བལྟས་ནས་བསྡད། ཡང་འདྲེ་རྒན་གྱི་རྒྱལ་པོ་དང་ཕོ་རྒོད་སྟག་འདྲ་བ་དེ་དག་རེ་རེའི་སྙིང་ལ་གྲིས་བསྣུན་ནས་བསད། རོ་ཡང་ལུང་བའི་མདོ་རུ་རེ་རེ་བཞིན་གཡུག སྐབས་དེར་གྲྭ་བའི་སེམས་སུ་འདི་མི་ཞིག་གི་འདུལ་དཀའ་ཞེས་རང་ལ་ཁེར་ལབ་རྒྱག་བཞིན་སེམས་ཁུར་དང་བཅས་བསྡད།

དེའི་ཕྱི་ཉིན། གྲྭ་བ་དགུང་ལོ་ཧ་ཅང་རྒན་པ་ཞིག་གིས་ཆོས་གོས་རྒྱབ་ཏུ་ཁུར་ཞིང་ཏ་མ་རུ་ཞིག་ལག་ཏུ་བཟུང་ནས་ས་ཆ་དེར་ཡོང་། གྲྭ་བ་ལགས། འདྲེ་རྒན་ཞིག་ཡོད་ཟེར་བ་གང་དུ་འདུག་ཅེས་དྲིས། དེ་ནས་གྲྭ་བས་ང་རང་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ས་ཆ་འགྲོ་མི་ཐུབ་ཀྱང་ངས་ཁྱེད་ལ་ལམ་བསྟན་ཆོག་ཅེས་བཤད། གྲྭ་བ་རྒན་པ་དེ་ཡིན་པ་ལྷ་སའི་ཇོ་བོའི་སྤྲུལ་པ་ཡིན། གྲྭ་བས་གྲྭ་བ་རྒན་པ་དེ་ལ་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ས་ཕྱོགས་བསྟན་རྗེས་ཕྱིར་རང་ཉིད་དེ་སྔོན་སྡོད་སའི་ཐབ་ཚང་དུ་ལོག་ནས་གྲྭ་བ་དེ་དང་འདྲེ་རྒན་ཡོད་སའི་ཕྱོགས་ལ་བལྟས་ནས་བསྡད། ཡང་འདྲེ་རྒན་གྱིས་འབྲོང་མ་གཅིག་དང་འབྲོང་ཕྲུག་གསུམ་དེད་ནས་འབྲོང་ཤ་བཞི་ལིང་གཅིག་རྒྱབ་ལ་ཁུར་ཞིང་། འབྲོང་ཀོ་ཞིག་མཉེད་ཞོར་དུ་ཚུར་ཡོང་གི་འདུག སྐབས་དེར་གྲྭ་བ་རྒན་པ་དེ་འདྲེ་རྒན་འདུག་སའི་ཐབ་ཚང་དུ་སྐྱིལ་ཀྲུང་དུ་

བསྡད་དེ་ཆོས་ཤིག་གསུངས་ནས་བསྡད་འདུག་པས། འདྲེ་གནན་གྱིས་ཅི་ཞིག་བྱེད་རྒྱུ་མ་ཤེས་པར་འཁྲིང་ཤ་ཁུར་ཞིང་འཁྲིང་ཀོ་མཉེད་ནས་བསྡད་པ་ལ། སྐད་ཅིག་ཉིད་དུ་འདྲེ་གནན་ཇེ་ཆུང་ཇེ་ཆུང་དུ་སོང་། དེ་ནས་ཙུང་ཙམ་འགོར་རྗེས་འདྲེ་གནན་མེད་པར་གྱུར་བས། གྲུབ་པའི་བསམ་པར་ད་ཐེངས་འདྲེ་གནན་འདུལ་ཐུབ་སོང་བ་ཁོ་ཐག་རེད། འདི་ནི་ལྷ་སའི་ཇོ་བོ་ཡིན་པར་ཐེ་ཚོམ་ཟ་མི་དགོས་ཞེས་རང་གིས་ཁེར་ལབ་རྒྱག་ཞོར་དུ་དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་གསོལ་བ་སྙིང་ནས་བཏབ་པ་ན། གྲུབ་བ་གནན་པ་དེ་ཕྱིར་གྲུབ་པའི་མདུན་དུ་ཡོང་ནས་ཁྱོད་ད་ནས་བཟུང་སྐྲག་མི་དགོས། ངས་འདིའི་རྣམ་ཤེས་ཀྱང་བདེ་འགྲོར་བསྐྱལ་ཡོད། ཁྱོད་ཁྱིམ་དུ་ལོག་དུས་འདིའི་རྣམ་ཤེས་ཁྱེད་ཚང་གི་ཉེ་འཁོར་ཞིག་ཏུ་སྐྱེས་ངེས་ཡིན། ཁྱོད་ཁྱིམ་དུ་འཁྱོར་བའི་ཉིན་དེ་བྱིས་པ་སྐྱེས་པའི་ཉིན་དང་འཁེལ་འདུག ཁྱོད་ལམ་ནས་ཅི་ལ་ཡང་སྐྲག་མི་དགོས། ང་ནི་ཇོ་བོ་རིན་པོ་ཆེ་ཡིན་ཞེས་གསུངས། གྲུབ་བ་དེ་དབུས་ནས་ཕྱིར་རང་ཁྱིམ་དུ་སླེབས་དུས་དངོས་ནས་ཇོ་བོ་རིན་པོ་ཆེས་གསུངས་པ་བཞིན་རྣམ་ཤེས་དེ་གྲུབ་བ་ཚང་གི་ཤ་ཉེ་ཞིག་གི་ཁྱིམ་དུ་སྐྱེས་འདུག་པ་རེད།

两名僧人去拉萨朝拜

很久以前，有两个僧人想去拉萨朝拜佛祖释迦牟尼佛，于是他们达成协议一同前往拉萨。在启程时他们分别穿了一双旧鞋子，备了一双新鞋。在他们还没到达拉萨之前，其中一位僧人因身体不适而去世，于是另一位不分日夜的继续赶路。过了些时日，去世的僧人复活过来并赶上了他，还跟他借他的一双鞋，他很好奇地问："你不是已经死了吗？你的鞋子丢哪了，我们启程前不是备好了两双鞋吗？"复活的僧人回答说"我没死，我的鞋子已破旧不堪"，"我的旧鞋还没破，怎么你的两双鞋子都破了？"他问道，复活的僧人回答说："我们不能相提并论，我从三界走过来了"，于是他顿时怀疑同伴已成魔鬼，提心吊胆的向拉萨方向走去。在途中，复活的僧人说到："这次到拉萨，我要把释迦牟尼佛一把火烧了，如果这事你告诉别人，我第一个把你给吃了"，在重重威胁下，他想这魔鬼对佛祖心怀不轨，假如这事没有向佛祖禀报，可能会罪孽深重，这是对佛的不敬。

经过了长途跋涉，他终于到达拉萨，他拜佛并向佛祖说明自己的经历见闻，于是佛祖赐给他一个护身符和一株香，并祈福保佑他回家途中平安无事。

在他回家途中，他听说到某一个山谷有妖魔作怪，他一心断定是那个复活的僧人，于是他不敢前往，在一处山洞里住了下来。有一天，一位国王率领一百名猛将前来询问妖怪的下落，于是他详细的说出了妖魔所在之处，国王率领部将迅速前往。他回到居住的山洞口，瞭望国王的行踪。当国王一行到达妖魔所在的山谷时，遇上了刚去打猎回来的妖魔，它赶着一头野牦牛和两头野牛犊，身后还背着四头牦牛肉，手中不断地揉着牛皮。它见国王一行人非常愤怒，弹指间的功夫将百名将领杀了个片甲不留，最后砍去了国王的头颅。此时，虽然僧人手中紧紧握着佛祖赐给他的护身符和香火祈福保佑他，但他还是畏惧前往。

又过了些时日，另一位国王率领八名猛虎将领前来打听妖魔的下落，他如实地告诉了妖魔所在的山谷并回到洞口观战，其结果妖魔毅然残杀了国王及猛将，尸体遍满山谷。于是僧人心想常人无法制止妖魔，但自己对此事无能为力。

次日，一位年迈的僧人身上披着袈裟，手持小鼓前来向他问道："祸害人间的妖魔现在何处"，他一如既往地说了妖魔的所在之处后回到洞口提心

吊胆地望着老僧前去背影。老僧刚到山口就遇上狩猎满载而归的妖魔。这时老僧人盘腿禅坐在妖魔的洞口，默默诵起经来，此时妖魔无可奈何地在一旁揉牛皮，但是在一瞬间妖魔的身形越来越小，过了一小会就自然消失在洞口。于是年青的僧人想这一定是佛祖仙灵，虔诚地向神圣的三宝祈福。年迈的僧人回到他旁边说：“妖魔已制服！”并提醒僧人，他没有把妖魔的灵魂收回，“等你回到家中之时，附近将会诞生一个新生命，现在你安心上路把！”正如老僧人所说，僧人回到家中得知亲戚家中恰好生了一子。

Two Monks visit the *Jobo*[4]

Once, two monks made the decision to go on a pilgrimage to Lhasa to worship the Jobo. When they began their journey, each prepared a new pair of shoes and wore their old ones. On the way to Lhasa one of the monks got sick and died, while the other continued.

After a few days the dead monk came back to life, caught up with his friend, and asked his friend if he could borrow a pair of shoes. The other monk said, "We both brought a pair of new shoes and wore our old ones at the beginning of our journey. What have you done with your new shoes? You are dead, aren't you?"

"No, I'm not dead and all my shoes are worn out," the revived monk answered.

"Both my new shoes and old shoes are still fine. Why are both of your pairs of shoes worn out?" asked the other monk.

"I've been wandering the three realms,"[5] the revived monk answered. Then the other monk thought that his friend was not human, but they continued on together as before.

Halfway to Lhasa the revived monk said, "This time I want to offer a butter lamp to the Jobo but if you tell anybody about this, I will eat you." Then the monk realized that the revived monk would burn the Jobo and he knew he must warn others.

They went to visit the Jobo when they reached Lhasa. While worshiping, the monk showed strong faith and concentrated on praying. Then he told the compassionate Jobo story of his friend: how he died, came back to life, how he planned to burn down the Jobo, and what he thought about it. Then the Jobo gave him an amulet and incense and said there would be no obstacles or interference on his return home.

Then the monk started his return journey in great worry. He heard that there was a ghost on the way and believed that it must be his friend. He decided to delay his journey and stayed in a rocky cave for a few days on his way back home.

A king with a hundred soldiers met the monk and asked where the ghost was. The monk pointed to a valley in front of him and said the ghost was there. The king then told the monk to lead him to the ghost. The monk said, "I can show you the road but I can't take you there because I'm very afraid of the ghost." The monk

---

[4] A precious image of the Buddha brought to Tibet by King Srong btsan's Chinese bride.

5 Desire realm, form realm, and formless realm.

showed the road to the king and the king and his soldiers left. Then the monk returned to the rocky cave, sat, and watched.

The ghost was returning from hunting wild yaks. He was driving one wild yak cow accompanied by three wild yak calves, carrying a dead wild yak on his back, and tanning a wild yak skin. The ghost killed all the soldiers with a single flick of his finger and slashed the king's belly with his knife. The monk thought he was not in danger because the Jobo had given him the amulet and incense, but he still dared not leave the cave.

A king with six tiger-like soldiers came to the monk a few days later and asked, "Have you seen a ghost? Please show me where the ghost is."

"The ghost lives in a valley but I can't take you there because I am afraid of the ghost," the monk answered.

"Just show me the way," said the king.

"There are two valleys and the ghost lives in the valley to the left," the monk said. Then the monk went back to his cave and watched as the king and his men were killed when the ghost slashed their bellies.

The monk was concerned, thinking it would be difficult to subdue the ghost. A very old monk came to that place the next day carrying his religious robe on his back and holding a drum, "Honorable monk, where is the ghost?" the old monk asked.

"I can tell you the place where the ghost is, but I can't take you there because I'm afraid of the ghost," the monk answered. Actually, the old monk was the Jobo's apparition. The monk showed the way, then went back to the cave and watched.

The ghost was returning from hunting wild yaks, driving one wild yak cow accompanied by three calves, carrying a dead a wild yak on his back, and tanning a wild yak skin by hand. The old monk sat in a cross-legged posture in the ghost's cave, reciting religious teachings. The ghost did not know what to do and sat there with the dead yak on his back, tanning the wild yak skin. Immediately the ghost became smaller and smaller, and finally completely disappeared.

The monk thought the ghost must now be subdued. "There is no doubt that the old monk is the Jobo," he thought and fervently prayed to The Three Jewels.[6]

The old monk came and said, "I am the Jobo. Don't be afraid of anything on the way back to your home starting from today. I didn't send the ghost to the lower realm. He will be reborn near your home, when you return."

6 Buddha, Dharma, and Sangha.

When the monk got home from Lhasa a baby was born in his brother's family just as the old monk said.

སྟག་དང་སྤྲང་ཀི། རི་བོང་།

 སྔོན་ས་ཆ་ཞིག་ན། སྟག་ཅིག་དང་སྤྲང་ཀི། རི་བོང་བཅས་གསུམ་གྱིས་མཉམ་དུ་འཚོ་བ་རོལ་བཞིན་ཡོད། ཉིན་ཞིག་ཁོ་ཚོས་ཨ་ཁུ་སྟགས་པ་ཞིག་གྲོང་ཚོག་ཏུ་ཡེབས་ནས་ཇ་སྨུག་དང་རྒྱགས་བྲོ་འཁུར་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་ལ་ལོག་པ་མཐོང་ནས། རི་བོང་གིས"ང་ཚོས་སྟགས་པའི་ལག་ནས་ནོར་རྫས་རྣམས་གཡོ་ཐབས་ཀྱིས་བླངས་ན་ཅི་འདྲ་འདུག"ཅེས་བཤད་པ་ལ། སྟག་དང་སྤྲང་ཀི་གཉིས་ཀྱིས་དེ་རྣམས་ཇི་ལྟར་ལེན་ཐུབ་ཞེས་དྲིས། རི་བོང་གིས་ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་འདིར་སྒུག་ནས་ལྟོས་དང་། ང་ཨ་ཁུ་སྟགས་པའི་མདུན་ཕྱོགས་སུ་བྲག་ཐེམ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་སྟེང་ནས་མར་ལྡིང་སྟེ་རྐང་པ་ན་ཁུལ་གྱིས་དལ་མོར་འགྲོ་དང་། ཁོས་དངོས་པོ་རྣམས་ཐང་ལ་བཞག་སྟེ་ང་བདའ་ཁོ་ཐག ཡིན། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཤུལ་ནས་ཁོའི་ནོར་རྫས་རྣམས་འཁྱེར་ཏེ་ཐོས་ཤིག ངས་ཀྱང་སྟགས་རྐན་དེ་ཏ་ཙང་ཐག་རིང་ཞིག་ལ་ཁྲིད་དེ་ཁོ་བསྐྱུར་རྗེས་ཕྱིར་རེམ་པར་ལོག་ཚོག་ཞེས་བཤད་པས་ཁོ་གཉིས་རི་བོང་གི་གཡོ་ཐབས་དེ་ལ་མོས་མཐུན་བྱུང་།

དེ་ནས་རི་བོང་དེ་ཨ་ཁུ་སྟགས་པའི་མདུན་ཕྱོགས་ན་བྲག་ཐེམ་ཞིག་ཡོད་པ་དེའི་སྟེང་ནས་མར་ལྡིང་སྟེ་རྐང་པ་ན་ཁུལ་གྱིས་ག྄ྱོལ་བཞིན་གྱོལ་བཞིན་དལ་མོར་སོང་བ་ན། ཨ་ཁུ་སྟགས་པའི་སེམས་སུ་རི་བོང་འདི་འཛིན་ཐུབ་རྒྱུ་རེད་སྙམ་ནས་རི་བོང་དེ་བདའ་འགོ་བཙམས། རི་བོང་ཐོག་མར་དལ་མོ་དལ་མོར་བྲོས་པ་དང་། ཡུན་གྱིས་ཙུང་ཟེ་མགྱོགས་སུ་བཏང་བས་ཨ་ཁུ་སྟགས་རྐན་གྱིས་ཇ་སྨུག་རྣམས་ཐང་ལ་བཞག་སྟེ་མུ་མཐུད་དུ་རི་བོང་གི་རྗེས་བསྙེགས། སྟག་དང་སྤྲང་ཀི་གཉིས་ཀྱིས་ཨ་ཁུ་སྟགས་པའི་ཇ་སྨུག་རྣམས་འཁྱེར་ཏེ་ནགས་ཚལ་དུ་བྲོས། ཨ་ཁུ་སྟགས་པས་རི་བོང་དེ་འཛིན་ལ་ཁད་བྱས་ཀྱང་འཛིན་མ་ཐུབ་ཅིང་རི་རྒྱབ་ཞིག་ལ་ཐོན་དུས་རི་བོང་སློ་བུར་དུ་ཇི་མགྱོགས་སུ་བཏང་བས་རི་བོང་དེ་གར་སོང་ཆ་མེད་དུ་གྱུར་བ་རེད། དེ་ནས་སྟག་དང་སྤྲང་ཀི་རི་བོང་གསུམ་མཉམ་དུ་འཛོམས་ཏེ་ནོར་རྫས་རྣམས་བགོ་བཤའ་བརྒྱབ། རི་བོང་གིས "ཡ། ཇ་འདི་སྟག་གིས་འཁྱེར་དང་། ཁྱོད་ལ་བུ་བུ་ཕྲུག་མང་བས་ཁྱེད་ཀྱིས་ཇ་འདི་ཉིན་ཇུང་དང་མཚན་ཇུང་བྱོས་དང་། ཁྱེད་ཀྱི་བྱིས་པ་རྣམས་ཉིན་རེ་ནས་ཉིན་རེར་ནར་སོན་ངེས"ཞེས་བཤད་དེ་སྟག་ལ་བྱིན་རྗེས། ཡང་རི་བོང་གིས་སྤྲང་ཀི་ལ" ཡ། སྨུག་འདི་སྤྲང་ཀིས་འཁྱེར་དང་། ཁྱོད་ལ་ཡང་བུ་ཕྲུག་མང་པོ་ཡོད་པས་ཁྱེད་ཀྱིས་སྨུག་འདི་ཉིན་ཇུང་དང་མཚན་ཇུང་བྱོས་དང་། ཁྱེད་ཀྱི་བྱིས་པ་རྣམས་ཀྱང་ཉིན་སྐྱེས་དང་ཞག་སྐྱེས་བྱེད་ངེས"ཞེས་བཤད། དེ་ནས་རི་བོང་གིས"ང་ལ་བྱིས་པ་གཅིག་ཀྱང་མེད་པས། ཏ་ལེན་འདིའི་ནང་དུ་ཟ་རྒྱུ་ཞིག་ཡོད་ཀྱང་རུང་མེད་ཀྱང་ཚོག གང་ལྟར་ཏ་ལེན་འདི་ངས་འཁྱེར"ཞེས་བཤད་དེ་ཁོ་ཚོ་སོ་སོར་གྱེས།

རི་བོང་གིས་ཏ་ལེན་ཁ་ཕྱེས་པ་ན་ཏ་ལེན་ནང་དུ་གོ་རེ་ཞིག་ཡོད་པས་དེའི་དཀྱིལ་སྙིང་ཚང་མ་བྲུས་ཏེ་ཐོས་ཤིང་། སྟག་དང་སྤྲང་ཀི་ལ་དོན་རྐྱེན་འབྱུང་རྒྱུ་ཡིན་པ་རི་བོང་གིས་སྔ་མོ་ནས་ཤེས་ཡོད་པས་རང་གི་ཁ་འཛག་མས་

གཤགས་ཏེ་ཁྲག་ཙུང་ཙམ་བཞུར་དུ་བཅུག་སྟེ་བསྡད། ཡང་ཕྱིར་གོ་རེ་དེའི་ནང་དུ་སྐྱུག་པ་གང་བཅུག་ནས་བཞག
སྟག་དང་སྤྱང་ཀི་གཉིས་ཀྱིས་ཧ་སྤྲུག་ཉིན་རྟུང་མཚན་རྟུང་བྱས་པས་སྟག་ཕྲུག་དང་སྤྱང་ཕྲུག་རྣམས་ཤི་སོང་བས།
ཕོ་གཉིས་ཀྱིས་“འདི་ཚང་མ་རི་བོང་གི་གཡོ་སྒྱུ་ཡིན་པ་ཕོ་ཐག་རེད། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་རི་བོང་བཙལ་ནས་ཕོ་གསོད་
ལ་དགྲ་ཤ་ལེན”ཞེས་བཤད་རྗེས་རི་བོང་གི་སར་སོང་། རི་བོང་གིས་ཕོ་གཉིས་ཡོང་བ་ཤེས་ནས་དེ་གཉིས་ཐོན་དུས་
ཁ་ནས་ཁྲག་བཞུར་ཞིང་ཤི་མ་གསོན་ལྟར་ཉལ་ཏེ་“ཁྱོད་གཉིས་སླེབས་པ་ངོ་མ་བཟང་གི   ད་ང་ཤི་རྒྱུ་རེད”ཅེས་
བཤད།   དེ་གཉིས་ཀྱིས་“ཁྱོད་ལ་ཅི་བྱུང་ངམ”ཞེས་དྲིས་པས། རི་བོང་གིས་“ངས་ཨ་ཁུ་སྟགས་རྐན་གྱི་གོ་རེ་ཙུང་
ཙམ་ཟོས་པས་ཁ་ཡང་གཤགས་སོང་། ཁོག་ཀྱང་ན་བས་ད་ང་ཤི་རྒྱུ་ཡིན་པ་ཕོ་ཐག་རེད། ང་ཤི་སོང་ན་ཁྱེད་གཉིས་
འགྲིག་ནི་མཐུན་ནི་གྱིས། གོ་རེ་གན་ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཟོ”ཞེས་བཤད། སྟག་དང་སྤྱང་ཀི་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་“ངེད་
གཉིས་ཀྱི་བྱིས་པ་རྣམས་ཀྱང་ཤི་སོང་།   ཕལ་ཆེར་ང་ཚོས་ཨ་ཁུ་སྟགས་རྐན་གྱི་ནོར་རྫས་རྣམས་འཕྲོག་པ་དེ་མ་
འགྲིག་པ་ཡིན་ངེས”ཞེས་ལན་བཏབ། དེ་ནས་རི་བོང་གིས“གོ་རེ་གན་ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་ཟོ། གལ་ཏེ་ཁྱེད་གཉིས་ཕ་
བཟང་གི་བུ་ཡིན་ན་མགོར་ལོངས་ཏེ་ཚོགས།   དེ་མིན་པར་ཕ་ངན་གྱི་བུ་ཡིན་ན་པུས་མོའི་མགོར་ལོངས་ཏེ་
ཚོགས”ཞེས་བཤད། དེ་ནས་སྤྱང་ཀིའི་སེམས་ལ་ང་ཕ་བཟང་གི་བུ་ཡིན་པ་ལས་ཕ་ངན་གྱི་བུ་ག་ལ་ཡིན་ཞེས་མགོར་
བླངས་ཏེ་བཙགས་པས་གོ་རེའི་ནང་གི་སྐྱུག་པ་ཐམས་ཅད་ངོ་ལ་བཞུར་བས། སྤྱང་ཀིའི་ངོ་ན་ཤ་ཤུར་མང་བ་དེའི་
དོན་ཡིན་ཞེས་བཤད་སྲོལ་ཡོད་དོ། །

老虎、狼和兔子的故事

从前在一个地方，生活着一只老虎、一匹狼、一只兔子。有一天，他们看到一个法师去念完经后带着他的法鼓、法铃和一些食物回家，兔子对他们俩说："我们去抢和尚的东西怎么样？"老虎和狼异口同声道："我们怎么做才能抢的到他的东西呢？"兔子又说："你们俩守在这儿，我去把法师引开，我会从前面的那块大石头上往下跳，然后装着受伤慢慢往前跑，这样他就会追我的，等他快要追上来的时候，我就会稍微跑快一点，这样他就会把他的东西放下来追我，你们趁机去拿法师的东西，我会在他看不到的地方跑得无影无踪。"

没过一会儿，兔子从前面的大石头上往下跳，装着脚疼，慢慢的跑起来，法师心想自己肯定能抓到这只兔子，于是去追兔子，眼看快追上的时候，兔子突然越跑越快，于是法师便放下自己的东西继续追，老虎和狼带着法师的东西逃到树林，法师最终还是没有追到兔子。然后他们三个聚到一起，分脏法师的东西，兔子道："这个法鼓分给老虎吧，因为他要管他的子孙们，只要日日夜夜敲这个法鼓，他的子孙们就会一天比一天长大；这个法铃分给狼，因为他也要看管他的子孙们，只要日日夜夜敲这法铃，他的子孙也会一天比一天长大，我自己没有子孙，所以不管这袋子里有吃的还是没吃的都要给我。"他们便把东西分好了。 兔子打开袋子一看，里面有一大块馍，他把馍的瓤都吃完后，预料到老虎和狼那儿会出事，他把自己的嘴唇弄烂并流血，还在刚才那块馍壳里拉满屎放回袋子。

老虎和狼日夜都敲那鼓和那铃，结果他们的子孙都被震死了，他们俩想"这都是兔子的阴谋诡计，我们一定要去找他算账"，他们俩便去找兔子了。兔子早已知道他们要来，故意佯装半死不活的躺在那儿，嘴角还流着血，说道："你们来的正好，我就要死了。"他们俩便问兔子："到底发生什么事了？"兔子说："我吃了一点法师的馍，结果我的嘴都烂了，肚子也剧烈的疼痛，我想我可能快要死了，万一我死了，你们俩要和睦相处。"老虎和狼说："我们的子孙也都死了，可能是因为我们抢了那法师的东西吧。"兔子又道："你们把那馍给吃了吧，谁把那块馍放到头上吃，谁就是强者，谁把馍放到膝盖上吃，谁就是弱者。"于是狼心想我是强者，才不要当弱者，于是便把馍放到头上，一掰开，屎全流到他的脸上，由于这个原因，从此以后，狼的脸上就变得凹凸不平了。

The Tiger, the Wolf, and the Rabbit

A tiger, wolf, and a rabbit lived in one area. One day they saw an exorcist was going home with his drum, cymbals, and provisions. He was returning from a home where he had just finished a ritual. The rabbit said, “Let’s steal the exorcist’s things.”

The tiger and the wolf responded, “How?”

The rabbit said, “You two wait here and watch. I’ll jump from the rocky hill in front of the exorcist, pretend to have pain in my feet, and go very slowly. I’m sure he’ll chase me. When he gets near me, I’ll run a little faster, so he will leave his things behind. Then you two grab his things and run away. I’ll run just below the mountain pass.”

The rabbit then jumped out from a rocky hill in front of the exorcist and dragged his left leg, pretending injury. The exorcist thought he could catch the rabbit and chased it, but the rabbit hopped a little more quickly. The exorcist left his goods behind and chased the rabbit. The wolf and the tiger then took the goods and went into a forest. The rabbit soon hopped behind a hill, losing the exorcist.

The rabbit, the tiger, and the wolf met in the forest and started to divide the goods. The rabbit said to the tiger, “You should take the drum because you have many babies. Beat the drum night and day to help them grow more quickly.”

The rabbit said to the wolf, “You also have many babies. Take the cymbal and clang it night and day to help them grow up. I have no babies, so, I’ll take the bag, even if there is nothing in it.” Then they left in separate directions.

The rabbit opened the bag and saw burned bread. He ate some, smeared excrement into the remaining bread, and bound his mouth with thin grass.

The tiger and the wolf played the drum and the cymbal night and day, and their babies died. They thought this was caused by the rabbit’s trickery and agreed to kill him in revenge. The rabbit guessed they would come to him, so he made his mouth bleed and pretended to be very sick. When they came, the rabbit way lying on the ground and his mouth was bleeding. He said to the tiger and the wolf, “It’s very good you two have come for I will die soon.”

“What happened to you?” they asked.

The rabbit said, “I ate a little of the exorcist’s bread, then it slashed my lips, and I feel very ill. I’m sure I will die soon. I hope you two will eat the bread.”

The tiger and wolf said, “Our babies died. Maybe all these things were caused by our stealing the goods from the exorcist.”

“Please eat the bread. If you are the son of a great man, you should break it with your head; if you are the son of a bad man, you should break it with your kneecap,” said rabbit.

The wolf thought he was surely the son of a great man, and broke the bread with his head, so the excrement fell out from the bread onto his face, which explains why the wolf’s face is not flat.

བྱད་ཤིང་འཕྲུ་མཁན་དང་རྗོ་ལེབ་མོ།

སྔོན་ས་ཆ་ཞིག་ན་སྨན་གཉིས་ཡོད་ཅིང་། སྨན་ཆེ་བ་ལ་ཆུང་མ་ཞིག་ཡོད་པ་ནི་ཧ་ཅང་ཐ་ཤལ་ཞིག་ཡིན་ཏེ། དུས་རྒྱུན་སྨན་ཆུང་བ་ལ་བོང་བུ་འདེད་དུ་བཅུག་སྟེ་བྱད་ཤིང་འཕྲུ་བ་སོགས་ལས་ཀྱི་མོ་ཐམས་ཅད་ལས་སུ་བཅུག སྨན་ཆུང་བ་དེ་ནགས་སུ་ཡར་འགྲོ་མ་འགྲོ་བྱེད་སྐབས་རྗོ་ལེབ་མོ་འོད་འཕྲོ་བ་ཞིག་རྒྱུན་དུ་མཐོང་ཞིང་། ཉིན་ཞིག་ཁོས་སེམས་སུ་རྗོ་གོར་མོ་འདི་རང་ག་བ་ཞིག་མ་རེད་སྙམ་ནས། རྗོ་དེ་ཁྱེར་ནས་ཁྱིམ་གྱི་མཆོད་མདུན་དུ་བཞག་སྟེ། དགོང་རེའི་ཉལ་ཁར་རྗོ་གོར་མོ་ལ་ཕྱག་གསུམ་འཚལ་རྗེས་ད་གཟོད་གཉིད།

ཉིན་ཞིག་ཁོ་བྱད་ཤིང་འཕྲུ་རུ་སོང་ནས་ཕྱིར་ཡུལ་དུ་ལོག་པ་ན། ཤ་དང་གོ་རེ། ཟ་སོགས་བསྐོལ་ནས་འཕྱུང་རྐྱང་བྱས་ཡོད་པས། ཁོ་ཡ་མཚན་སྐྱེས་ཏེ་ཟས་འདི་དག་གང་ནས་ཡོང་ངམ། སྨན་ཆེ་བཟའ་མི་གཉིས་ཀྱིས་ཟས་ཞིམ་པོ་འདི་ལྷ་བུ་སྟེར་བ་དཔེ་མི་སྲིད་ཅེས་བསམ་ནས་ཡར་མར་ལ་བརྟད་བཅད་ཀྱང་མ་ཆོད། དེ་ནས་ཉིན་འགའ་འགོར་རྗེས་ཁོས་བསམ་པར་སུ་ཡིན་རུང་དོན་མེད་དུ་ཟས་ཞིམ་པོ་འདི་ལྷ་བུ་ང་ལ་སྟེར་བ་ནི་དཔེ་མི་སྲིད་དེ། གང་ལྟར་དེ་རིང་ང་ནགས་ལ་འགྲོ་ཁུལ་བྱས་ནས་མི་འདི་སུ་ཡིན་པ་རྟད་ཞིབ་མོ་ཞིག་གཅོད་དགོས་ཟེར་ནས། ནགས་ལ་འགྲོ་ཁུལ་བགྱིས་ཏེ་མ་སོང་བར་སྦས་ནས་བསྡད། ཡ་མཚར་བ་ཞིག་ལ་ཁོའི་ཁྱིར་ཡོང་བའི་རྗོ་དེའི་ཁོག་ནས་བུ་མོ་ཡིད་དུ་འོང་བ་ཞིག་ཡོང་ནས་ཟས་གང་ཞིམ་དག་གཡོ་སྐོལ་བྱེད། ཁོ་རུང་ཧ་ལས་པའི་ངང་དེའི་གན་དུ་སོང་ནས་ང་ལ་ཟས་ཞིམ་པོ་གནང་དོན་ཅི་ཡིན་ཞེས་དྲིས། བུ་མོ་དེས་ཁྱོད་ལ་ཕ་མ་མེད་པ་དང་། སྨན་ཆེ་བ་བཟའ་མི་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་ཡག་པོ་མི་སྐྱོང་བས། ང་ནི་ལྷ་ཡུལ་ནས་ཆེད་དུ་ཁྱོད་ལ་ཟས་གཡོ་སྐོལ་བྱེད་དུ་ཡོང་བ་ཡིན་ཞེས་ཟེར། ཁྱོད་ལྷ་མོ་ཞིག་ང་སྡང་པོ་ཞིག་གི་ཆུང་མ་བྱས་ན་ཧ་ཅང་མི་འཚམ་པ་ཡིན་མོད། ད་ཅི་བཤད་རུང་ང་ལའང་ཆུང་མ་ཞིག་ཡོད་སོང་བ་རེད། དེས་ན་ཐོག་མར་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཁྱིམ་དུ་བོས་ནས་གནས་ཚུལ་འདི་ཞུ་དགོས་ཞེས་ཆུང་མ་ལ་བཤད། ཆུང་མ་ཅུང་མི་འཐད་པའི་རྣམ་འགྱུར་བསྟན་རུང་ཁོའི་ཞུ་ཚུགས་ལས་ཟློག་མ་ཐུབ། སྐབས་དེར་ཆུང་མས་ཁྱོ་བོ་ལ་རྒྱལ་པོ་ཁྱིམ་དུ་ཐོན་ན་ངས་ཇ་མངར་མོ་ཟངས་དེམ་གང་བསྐོལ། རྒྱལ་པོས་འཕྱུང་ཚར་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་ཡང་བསྐྱར་གཅིག་བསྐོལ་ཅེས་གཏན་ནས་མ་སྐྱུལ་ཅེས་བློ་བརྟོན།

ཉིན་དེར་ཁོས་རྒྱལ་པོ་བོས་ནས་ཇ་དྲངས། ཆུང་མ་དེས་ཕྱུག་སླ་ང་གང་པོ་ཐོད་ལ་བཞག་ཅིང་། སྐྱིད་ཉི་མ་འདྲ་པོ་རྐང་ཞབས་ལ་བཞག་ནས་བསྡད། ཁྱུང་མ་འགོར་བར་རྒྱལ་པོས་ཇ་དེམ་གང་པོ་འཕྱུང་ཚར་དུས། ངོ་མ་ཇ་ཞིམ་པོ་རེད་ཅེས་བཤད་མ་ཐག་ཁོས་ཆུང་མ་ལ་ཡང་ཇ་དེམ་གང་བསྐོལ་ཅིག་ཅེས་བཤད་པ་ན། སྐྱིད་ཉི་མ་འདྲ་པོ་ཐོད་ལ་སོང་ཤིང་། ཕྱུག་སླ་ང་གང་པོ་ཞབས་ལ་བྱུད་སོང་བས། ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོས་ལྷ་མོ་འདྲ་བ་འདི་ཁྱོད་སྡང་པོ་ཞིག་ལ་མི་འཚམ། དེ་བས་ངའི་ཆུང་མར་བྱིན་ན་ལེགས་ཞེས་སྨྲས། གལ་ཏེ་མི་སྟེར་ཟེར་ན་ཁྱེད་ཀྱིས་ང་ལ་སྲིན་ཡུལ་གྱི་མེ་ཏོག་ཨུཏྤལ་རྩ་ཆེན་དེ་ཐོགས་ནས་ཡོང་དགོས་ཞེས་བཀའ་ཕབ། བུ་ཆུང་གིས་རྒྱལ་པོ་ལ་ཁྱིམ་གྱི་མེད་ཐུག་བཏོན་

ནས་ཞུ་བ་བྱས་ཙུང་ཕན་མ་ཐོགས་པས། ཆུང་མས་ཁྱོ་བོ་ལ་ཁྱོད་སྲིན་ཡུལ་དུ་མེ་ཏོག་ཞུ་པད་ལ་འཚོལ་དུ་སོང་དང་། སྲིན་ཡུལ་ན་ངའི་ཨ་ཅེ་སྲིན་པོས་བཙན་གྱིས་བཟུང་ནས་ཡོད། ཁྱོད་ཐག་ཟུར་གསུམ་ཞིག་གི་ཁ་ཐོན་པ་ན་ངའི་ཨ་ཅེའི་མིང་ནས་བོས་དང་མོའི་ཁྱོད་ལ་རོགས་རམ་བྱེད་ངེས་ཡིན། ངེས་པར་དུ་ཉིན་མོར་སྲིན་པོ་དག་མེད་དུས་འབོད་དགོས་ཞེས་ཟེར་ནས་འགྲོ་རུ་བཅུག

ཁོ་སྲིན་ཡུལ་དུ་སོང་ནས་མོས་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་བསྒྲུབས། ཆུང་མའི་ཨ་ཅེ་དེས་ངས་མེ་ཏོག་དེ་འདྲ་ཞིག་ཡོད་ཚུལ་སྔོན་ནས་གོ་མྱོང་མོད། འོན་ཀྱང་གཏན་ནས་མཐོང་མ་མྱོང་། སྲིན་པོའི་མཛོད་ཁང་དག་གི་ལྡེ་མིག་སྦར་བ་གང་ངའི་ལག་ཏུ་ཡོད་ལ། མཛོད་ཁང་རེ་རེའི་ནང་བཙལ་ཀྱང་མ་རྙེད། ད་དུང་མཛོད་ཁང་གཅིག་ཡོད་པ་དེའི་ལྡེ་མིག་ང་ལ་མེད། སྲིན་པོ་ཕྱིར་སླེབས་ན་ངས་འདྲི། ཁྱོད་ས་དོང་ཞིག་གི་ནང་དུ་སྦས་ཏེ་སྐོག་ཉན་བྱོས་ཞེས་བཤད། སྲིན་པོ་ཕྱིར་སླེབས་པ་དང་ཁོ་མོའི་སྲིན་པོ་ལ་གནས་འདིར་མེ་ཏོག་ཞུ་པད་ཟེར་བ་ཞིག་ཡོད་དམ། སྔོན་ངས་ལྷ་ཡུལ་དུ་ཡོད་དུས་སུ་དེའི་སྐོར་གོ་མྱོང་ཞེས་བཤད་པ་ལ། སྲིན་པོས་མེ་ཏོག་དེ་འདྲ་ཞིག་དངོས་སུ་ཡོད་དེ། མི་དཀྱུས་མའི་ལྷ་མི་ཙུང་ཞེས་ཟེར། ད་ནི་ཁྱོད་ལ་ལྷ་འདོད་ཡོད་ན་ཐེངས་གཅིག་བལྟ་རུ་བཅུག་ན་ཆོག་ཟེར་ནས་མཛོད་ཁང་གཅིག་པོ་དེའི་ལྡེ་མིག་མོ་ལ་བྱིན། མོས་ལྡེ་མིག་བླངས་ཏེ་བུ་ཆུང་དང་མཉམ་དུ་ མཛོད་ཁང་དུ་མེ་ཏོག་རྩ་ཆེན་དེ་བཀྲུ་རུ་སོང་། ནང་དུ་སོང་ནས་མེ་ཏོག་ལེན་ཞོར་དུ་སྲིན་པོའི་གསེར་གྱི་སླ་ང་དང་སྲན་མ་སྒྱེ་གང་། ཐལ་སྐྱ་སྒྱེ་གང་། སྲིན་པོའི་ནད་ཀྱི་སྐྱ་བ་སོགས་ཁྱེར་བ་དང་། དེར་མ་ཟད་ལྷ་མོ་ཡང་ཁྲིད་ནས་བྲོས་སོང་བ་རེད།

སྲིན་པོ་ཕྱིར་ཡོང་ནས་ལྷ་མོ་མེད་པ་ཤེས་ཏེ་ར་མདའ་རྒྱུགས། བུ་ཆུང་དང་ལྷ་མོ་གཉིས་ཀྱིས་ཐལ་སྐྱ་སྦར་བ་གང་རེ་བླངས་ཏེ་འདེབས་སྐབས་ལོང་ནག་པོ་འཐིབས་ནས་སྲིན་པོའི་ཁ་ཕྱིར་འཁོར་དུ་རྒྱུགས་ཅེས་དམོད་བོར་བཞིན་བརྒྱབ་པ་དང་། ཐལ་བ་དག་སྐྱུག་པར་གྱུར་ནས་ཡུན་ཙམ་ཞིག་ལ་སྲིན་པོའི་མཐོང་ལམ་བཀག ཡང་སྐྱུག་དུས་རྫིས་འབྲོ་ཞོར་དུ་སྲན་སྒྱེ་ལས་སྲན་མ་སྦར་གང་རེ་བླངས་ནས་འདི་སེར་བར་གྱུར་ནས་སྲིན་པོའི་ཁ་ཕྱིར་ལ་བསྐོར་ཅིག་ཅེས་དམོད་བོར་བཞིན་བརྒྱབ་པས་སྲིན་པོར་ཚུང་ཙམ་དལ་འགོར་བྱུས། ཆུ་ཆེན་ཞིག་གི་ཕ་རོལ་དུ་བརྒལ་བ་ན་ཕྱིར་སྲིན་པོ་ནད་ཀྱི་སྐྱ་བ་ཕུད་པས་སྲིན་པོ་ཐམས་ཅད་སྐད་ཅིག་དེ་ཉིད་དུ་ཤི་སོང་བ་རེད།

དེ་ནས་ཁོང་གཉིས་ཀྱིས་མེ་ཏོག་ཁྱེར་དེ་ཨ་ཁུ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་བྱིན།རྒྱལ་པོས་ཡང་བསྐྱར་མེ་ཏོག་གཅིག་བུ་ཁྱེར་ཡོང་བས་མི་ཆོག་སྙམ། ད་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ངེད་ཚང་གི་མདུན་རིའི་ངོས་ལ་གོས་ཀྱིས་གཡོག་པར་འགྲན། གལ་ཏེ་ཁྱེད་ཀྱིས་གཡོགས་ཐུབ་ན་ངས་རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་ས་ཁྱོད་ལ་སྟེར། མ་ཐུབ་ན་ཁྱེད་ཀྱི་ཆུང་མ་ང་ལ་བྱིན་ཅེས་བཤད་པ་ན། ང་སྤྲང་པོ་ཞིག་གིས་རི་གཡོག་ཐུབ་པའི་གོས་ཞིག་གང་ནས་ཁྱེར་ཡོང་ཟེར་ནས་སེམས་ཤིན་ཏུ་སྐྱོ་ནས་ཕྱིར་ཡོང་། དེ་ནས་ཆུང་མའི་ཨ་ཅེས་ཁོ་ལ་ཁྱོད་སྔོན་གྱི་ཇོ་ལེབ་ལེན་སའི་གནས་དེར་སོང་དང་། ཨ་ཞང་།ཨ་ཞང་། ཁྱེད་ཚང་གི་གོས་ཆེ་བ་མི་ཡུལ་ལ་རིང་དགོས། གོས་ཆུང་བོ་མི་ཡུལ་ལ་ཐུང་དགོས། ང་ལ་གོས་རན་པ་དེ་གཡོར་ཅེས་ཤོད་དང་། ཁྱོད་ལ་སྐམ་ཆུང་ཞིག་སྟེར་ངེས་ཅེས་ཁོ་ལ་བློ་བཏོན། ཁོས་མོས་བཤད་པ་ཇི་བཞིན་བསྒྲུབས་ནས་གོས་

སྒམ་འབྲིང་བ་དེ་གཡར་ཡོང་བ་ན། རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་གོས་ཀྱིས་རི་ཕྱེད་ལས་གཡོགས་མ་ཐུབ། ཁོས་སྒམ་ཆུང་ཁ་ཕྱེ་སྟེ་རི་ཡོངས་གཡོགས་ལ་དེས་མ་ཟད་རི་ཕྱེད་ལ་ཉིས་ལྟེབ་བྱས་མཐར་རྒྱལ་པོ་ཚང་ཕམ། ཡང་རྒྱལ་པོ་ཚོག་ཐོག་ཏུ་མི་འདུག་པར་ངེད་ཁྱིམ་ཚང་གཉིས་དམག་གཏོང་རེས་བྱེད་ཅེས་བཤད། ཆུང་མའི་ཨ་ཅེས་ཡང་ཁོ་ལ་གོས་སྒམ་ཕྱིར་ཁྱེར་ན་ཨ་ཞང་ཚང་ལ་སྦྲོད་དགོས་ཤིང་། ཨ་ཞང་། ཁྱེད་ཚང་གི་དམག་ཆེ་བོ་མི་ཡུལ་ལ་ཆེ་དྲག། ཆུང་བོ་མི་ཡུལ་ལ་ཆུང་དྲག་འབྲིང་བོ་གཡོར་དེ་ལྟར་ཤོད་ཅེས་གདམས་པས། ཁོས་མོས་བཤད་པ་ལྟར་བསྒྲུབས་སྟེ་དམག་སྒམ་གཡར་ཏེ་ཁྱེར་ཡོང་། ལམ་བར་དུ་ཁོའི་སེམས་སུ་སྒམ་འདིའི་ནང་དུ་དོན་དངོས་སུ་ཅི་ཞིག་ཡོད་དམ་སླམ་ནས་སྒམ་ཁ་ཕྱེས་པས། དམག་རྣམས་ཕྱིར་བུད་དེ་གང་ལ་རྒྱུག་དགོས་ཞེས་དྲིས། ཁོ་ཅི་བྱ་གཏོལ་མེད་དུ་གྱུར་ནས་ནགས་སུ་རྒྱུགས་ཟེར་བ་ལ་དམག་རྣམས་ཀྱིས་སྡོང་ཐམས་ཅད་བཅད་དེ་ཕྱིར་འོངས་བ་དང་ཅུང་ཐང་ཆད་པར་གྱུར། ཁོས་སྒམ་ཆུང་ཁྱེར་ནས་ཡུལ་དུ་ལོག་པ་ན། ཨ་ཅེས་ཁྱེད་ཀྱིས་སྒམ་ཁ་ཕྱེ་ཞེས་དྲིས། ཁོས་ངས་སྒམ་ཁ་མ་ཕྱེ་ཞེས་རྫུན་ལན་བཏབ། དེ་ནས་སྒམ་ཁྱེར་ཏེ་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་དམག་བཏང་བ་ན་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་དམག་ཐམས་ཅད་ཏ་ལས་ཤིང་ཧོན་ཐོར་དེ་གཅིག་ཀྱང་ཕྱིར་འབུད་མ་ཐུབ་པར་ཕམ། མཐའ་མཇུག་ཡང་རྒྱལ་པོས་ངེད་ཁྱིམ་གཉིས་ཀྱི་བྱ་ཕོ་འགྲན་ཟེར་བ་ལ། བུ་ཆུང་གིས་སྔོན་ལྟར་ཨ་ཞང་ཚང་ནས་བྱ་ཕོ་ཞིག་ཁྱེར་ཡོང་ནས་འགྲན་དུ་བཙུག ཁོའི་བྱ་ཕོས་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་བྱ་ཕོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་སྙེ་བྲེགས་ནས་བསད་མཐར། རྒྱལ་པོ་ཐབས་ཟླུག་ནས་རྒྱལ་ས་ཁོ་ལ་བྱིན་པ་དང་། དུས་དེ་ནས་བཟུང་ཁོང་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ཀྱིས་མཉམ་དུ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བ་རོལ་ཏོ། །

一名男子与仙女

从前有一个地方，住着兄弟俩，哥哥的妻子是个蛇蝎心肠的女人，经常让弟弟去干类似于骑驴去山上捡柴火等非常难的活儿。每次弟弟在去捡柴火的路上都能碰见一块闪闪发光的石头。

有一天他心想，这块石头一定不简单，于是他把石头带回家放到了家里的供奉台前。每天晚上睡觉前他都对那个石头磕三个头再睡。有一天他捡柴火回来看到家里做了好多美味佳肴，他很惊讶，想这些食物是从哪里来的呢？大哥两口子绝对不会这样对我的，后来他打听了一下，但还是没弄清楚是怎么回事。

几天后，他心想："肯定不会有人无缘无故地做那么好吃的饭给我，不管怎样我今天先装着去捡柴火，然后偷偷的回来看到底是怎么回事儿"。奇怪的是他看到从那个石头里走出来一位美貌如花的姑娘，然后开始做饭。他便问那位姑娘："你为什么给我做好吃的呢？"姑娘对他说："因为你没有父母、哥哥嫂子也对你不好，所以我是从天上下凡到人间来专门给你做饭来的。"然后，他对仙女说："你一个仙女当像我这样一个穷人的妻子是非常不合适的，再怎么说，自己有了妻子，也要先请头人到家里来并告诉他这件事情。"但是妻子刚开始不赞同这事儿，他一直坚持最后妻子没办法就答应了。但是妻子嘱咐他说："头人来了我会煮一壶好茶给他，那一壶喝完了你千万不能再让我煮茶。"

那天，他一直给头人端茶，他妻子故意用丑态来掩饰她的美丽，结果茶喝完了，头人今天的茶太好喝了，他就忘记了妻子的嘱咐，让她起身去给头人再煮一壶茶。妻子起身的那一瞬间她原来的美貌全显露出来了。头人看到后，命令他："这仙女般的姑娘不合适像你这样一个穷人，还是许给我做我的妻子吧，如果你不同意的话，那你就去魔鬼世界给我摘’阿白啦’花回来。"于是他给头人诉说他们家的困难，可还是得不到头人的同意。于是他的妻子对他说："你去魔鬼世界摘花吧，那里有我的姐姐，她是被魔王强行抓走了，你到一个三角形的山顶后喊她的名字，她就会帮你的，但必须是白天，因为到了晚上魔鬼就都已经回家了。"

次日他出发了，到达后按妻子所说的去做了，妻子的姐姐说："我早已听说过这个花，可是从来没见过，虽然魔王很多宝库的钥匙都在我手里，我也曾寻找过这种花，但是都没有找到，不过有一把钥匙不在我这儿。现在魔

王快要回来了，你先找一个能够听到我们说话的地方藏起来。”过了一会儿魔王回来了，他妻子的姐姐问魔王：“我曾经在天上听说过一种叫’阿白啦’的花，但是从来没见过，这里有那种花吗？”魔王回答道：“这里的确有这种花，但普通的人是不能看的，如果你想看的话，我可以让你看。”于是魔王把钥匙给了她。她和妹妹的丈夫一起去了宝库，他们不仅偷了’阿白啦’花，还偷走了魔王的金锅、一袋神豆、一袋魔灰和一筏子毒药，他们带着这些东西一起逃跑了。

过了一会儿，魔王回来了找不到仙女，于是就去追他们了，眼看魔鬼就要追上了，他们把魔灰一把一把的洒向魔鬼，边洒嘴里边念叨着：“把这些灰变成雾让魔鬼看不到我们”。洒完之后他们又用神豆抛向魔鬼，嘴里念叨着：“把这些豆子变成冰雹让魔鬼追不上我们”。豆子洒完了，他们渡过一条大河后把筏子里的毒药放入水里，魔鬼掉到河里后就全死了。他们拿着“阿白啦”花去面见头人，头人看到后不服气，又为难他说：“我们比一比看谁的绸缎能把我家门前的那座山围起来，如果你输了就要把你的妻子让给我，如果我输了我就把我的王位让给你。”他心里想着：“我这么穷的人去哪里找那么大的绸缎”，回到家后，他把这件事情告诉了仙女，仙女说：“你不用愁，你去你原来捡石头的地方喊两声岳父、岳父，你们家最长的绸缎对人间来说太长了，最短的绸缎又太短了，能把中间那段绸缎借给我吗？就会有人给你一个盒子，你拿着盒子回来就可以了。”他就照着仙女的话去做了，结果真有人送给他一个盒子，他拿着盒子去和头人比赛，结果头人的绸缎只能围住半座山，他打开盒子，里面的绸缎把整座山都围起来了，头人输后又对他说：“咱们再比一比看谁家的军队强。”仙女告诉他用同样的方法去做，他又一次来到那个地方用同样地办法借到了军队，走到半路由于好奇他打开盒子，里面的人全都冲了出来，问他要去哪里打仗，他惊慌失措顺手指向前面的树林，结果那些人不一会儿就把树林砍光了，直到他们累了，他就又把他们装到了盒子里。回到家里，仙女问他中途是否打开过盒子，他回答没有。他就带着盒子去和头人比赛，头人家的军队看到后吓得都不敢出来。头人看到后很生气，对他说：“咱们再比一次看谁家的母鸡厉害。”他听后又用前两次的方法借来了一只母鸡，结果打败头人家的母鸡，头人百般无奈只得认输，最后不得不把自己的位置让给了他，从此以后他和他的妻子过上了美满幸福的生活。

The woodcutter and the Stone

An older brother had a cruel wife who often asked his younger brother to go out with a donkey and collect fuel. The younger brother saw a shiny stone as he passed through the forest. He eventually decided that the shiny stone must be very special, so he took it home and put it in the family shrine. Every night before he went to bed, he did three prostrations.

One day when he returned from the forest, someone had prepared bread, meat, and tea for him. He was surprised to see this and wondered who was responsible. He thought that his brother and sister-in-law would never give him such good food.

This continued and one day he pretended to go collect fuel but actually hid nearby. To his surprise, a girl came out of the shiny stone and cooked delicious food for him. He asked, "Why do you come and cook for me?"

"You have no parents. Your brother and his wife are unkind to you. So I came from Heaven to cook for you and be your wife," she said.

"It's appropriate that a goddess from Heaven cooks for a poor man like me and become my wife. But I must report this to the king,"said the man but his wife did not agree. He insisted that he report this news to the king and finally, his wife despondently agreed.

"When then king arrives here, I will make some tasty tea. If the king finishes drinking the tea, please don't call me to make more tea," said the girl and then they invited the king to have a meal.

When the king arrived, the girl served the tea and pretended to be sad to mask her beauty. After a while the king finished his tea and said, "Such tasty tea! Please make more." The girl didn't say anything, while maintaining a dour expression.

Her pretense, however, did not work and the king discovered her beauty when she served the second round of tea, and said "This girl is just like a goddess. She is not suited for a poor man like you. It would be wonderful if she could be my wife. If you don't agree, then I'll order you to go to the Land of Rashasa[7] and steal the valuable lotus flower," the king threatened.

The man explained that he could not go but his request was rejected. Then the girl said, "In the Land of Rakshasa, you will find my sister who is under the control of Rakshasa. When you reach a rocky hill, call my sister's name and she will help you. You must call her name when Rakshasa is absent."

The man then started off to the Land of Rakshasa. His wife's sister said, "I have heard about that flower but I've never seen it. I have all the keys to the

[7] Vampire

storage rooms except one. I will ask the vampire when he returns. Please hide in the well and overhear our conversation."

The man's wife's sister said to the vampure, "Is there a flower called lotus here? I have heard about it but have never seen it."

"Yes, there is a flower like that. Ordinary beings are not allowed to see it, but you can see it if you want," he said and gave the key to the man's wife's sister.

The sister and the man went to the storage room and stole the flower. They also took a gold pot, a bag of beans, a bag of ash, and a bag of vampire killing disease. The sister of the man's wife's sister also escaped with him.

When the vampire learned the goddess was gone, he ran after the man and the goddess, who flung a handful of ashes in the air and said a curse to turn them into a cloud, which covered the vampire's eyesight and he could not run after them as quickly as before. They repeated this several times, and went through all the ashes. They then flung the beans and cursed them to turn into hailstones, but the beans were also exhausted after a while. Just at that time, they crossed a river and blew disease from the vampire killing disease bag and all the vampires died in a second. Then the man and the sister took the lotus flower to the king.

The king said, "Just bringing this flower is not enough. Let's see if you can cover the mountain in front of my palace with silk. If you can, then I will give you my position as king. If not, I will take your wife."

The man went home in great worry, and his wife's sister told him to find the place where he found the shiny stone and say, "Father in-law, your big box of silk is too large, your small box of silk is too small, please lend me the medium-sized box of silk."

The man then followed the goddess's instructions, obtained a box from the shiny stone, and covered the mountain in front of the king's palace. But the king's silk could only cover half of the mountain. The king had failed.

But the king was tricky and said, "This is not enough. Let's fight."

The sister in-law told the man to return the box of silk and say to the stone, "Your big box of soldiers is too large, your little box of soldiers is too small, so please lend me your medium-sized box of soldiers."

He then got the medium-sized box of soldiers from the father in-law. On the way back, he wondered what was in the box and opened it. The magic soldiers came out of the box and asked the man what they should attack. He did not know what to say and told the soldiers to attack the forest. The soldiers cut down all the trees in the forest and were then a bit tired. The man then took the box home.

The sister in-law asked, "Did you open the box?"

“No, I didn’t open it,” he lied. Then they took the box to the king’s family and asked the soldiers to fight. The king’s soldiers were surprised and scared, and would not come out.

The king again asked to compete using cocks. The man borrowed a cock from the father in-law. It fought the king’s cocks and killed them all. The king then had to give his position to the man. The man and his wife lived a happy life together.

ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོ།

གནའ་སྔ་མོར་ཡུལ་ཞིག་ན་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོ་ཞིག་དང་།གཡུ་དྲུག་གི་རྒྱལ་པོ་ཞིག།ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོ་བཅས་གསུམ་ཡོད། ཉིན་ཞིག་ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་ཟ་མ་ཚར་ནས་གཡུ་དྲུག་གི་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་བསྐྱི་རུ་སོང་། ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོ་གཡུ་དྲུག་གི་རྒྱལ་པོ་ཚང་གི་སྒོ་ཁར་སོང་ནས་སྐད་གསང་མཐོན་པོས། ཁྱེད་ཚང་གི་བྱེ་ལ་དེ་ཐོགས་དང་ང་ལ་རྒྱལ་པོར་ཞུ་རྒྱུ་ཞིག་འདུག་ཅེས་ཞུས་པས་རེ་བ་བཞིན་ཡར་ཡོང་དུ་བཅུག ཁོ་གཡུ་དྲུག་གི་རྒྱལ་པོའི་མདུན་དུ་སོང་ནས་ཞུས་དོན། ངེད་ཚང་གི་ཙི་གུའི་རྒྱལ་ཁབ་ལ་ཟ་མ་ཚར་ནས་ཅིག་དམངས་མང་པོ་ཤི་སོང་བས་ཁྱེད་ཚང་ལ་ནས་བྲེ་གང་རེ་བསྐྱི་རྒྱུ་ཨེ་འདུག་ཅེས་དྲིས་པ་ན། ངས་འདི་ན་ས་ཁའི་མིར་བསྐྱི་བཞིན་མེད་པ་ལ་ཁྱོད་ལྟ་བའི་ས་འོག་གི་འབུ་ཆེན་པོ་ལ་བསྐྱི་འམ་ཞེས་ལན་བཏབ།

དེ་ནས་ཕྱིར་འོང་ནས་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོ་ཚང་ལ་བསྐྱི་རུ་སོང་བས་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོས་ཁོ་ལ་ནས་བསྐྱི་བར་འཐད་པ་བྱུང་ཞིང་། ཁོས་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོ་ལ་དོ་ནུབ་ཁྱེད་ཚང་གི་བྱེ་ལ་ཐོགས་དང་དོ་ནུབ་ངས་ཅིག་དམག་ཁྲིད་ཡོང་ནས་འབྲུ་རིགས་སྐྱེལ་རྒྱུ་ཡིན་ཞེས་བཤད་དེ་འབྲུ་རིགས་བསྐྱེལ།

དེའི་ཕྱི་ལོར་ཙི་གུའི་དམག་གིས་ནས་ཕྱིར་སྐྱེལ་འོང་ནས་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོ་ལ་བཀའ་དྲིན་ཞུས་པ་དང་ཆབས་ཅིག ངེད་ཚང་ནི་ཕ་གཞི་དེའུ་འབུར་དེའི་འོག་ཏུ་ཡོད་ལ། རྗེས་ཕྱོགས་ངེད་ཙི་གུའི་རྒྱལ་ཁབ་ཀྱི་རོགས་རམ་འདྲ་དགོས་ཚེ་ཤོག་དང་ཅི་ནུས་ཀྱི་རོགས་བྱ་ངེས་ཞེས་བཤད་ནས་ཕྱིར་སོང་།

དེའི་རྗེས་ཞིག་ལ་གཡུ་དྲུག་རྒྱལ་ཁབ་དང་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་ཁབ་གཉིས་མ་འཆམས་པས་ཆུ་ཞིག་གི་ཕ་རོལ་ཚུར་རོལ་ནས་དུས་བཅད་དེ་གཡུལ་ལ་ཞུགས་པའི་གྲབས་བྱས། དེ་ནས་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོའི་སེམས་སུ་དེ་སྔོན་ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོས་རོགས་མགོ་དུས་ཤོད་ཟེར་བྱུང་བས་ལག་རོགས་རེ་རེག་ནའང་ཐང་སྐམ་ནས་ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོའི་སར་སོང་སྟེ་རྒྱུ་མཚན་བསྙད་པས། ཙི་གུའི་རྒྱལ་པོས་ཁོ་ལ་ཆུ་འགྲམ་བརྒྱུད་དེ་རྟ་སྦྲངས་སློ་བོ་མང་པོ་ བླུགས་དང་ང་ལ་ཐབས་བཀོད་ཡོད། ཁྱེད་ཀྱིས་སེམས་ཁྲལ་བྱེད་མི་དགོས་ཞེས་བཤད་པས། བྱེ་རུའི་རྒྱལ་པོས་ཀྱང་དེ་ལྟར་དུ་ཆུ་འགྲམ་ལ་རྟ་སྦྲངས་མང་པོ་བླུགས་ཏེ་བཞག དཔྱུང་མོར་ཙི་གུ་རྣམས་རྟ་སྦྲངས་ལ་བརྟེན་ནས་ཆུའི་ཕ་རོལ་ལ་ཐོན་རྗེས་རང་རང་ས་ནས་ཕ་རོལ་པོའི་དམག་གི་རྟ་སྒ་དང་སྲབ་མདའ། གོན་པ། སྐེ་རགས། ལྷམ་སོགས་ཡོ་བྱད་ཐམས་ཅད་དུམ་བུར་བཏང་བ་རེད།

སངས་ནངས་མོར་དམག་བརྡ་བརྒྱབ་པ་ན་གཡུ་དྲུག་གི་དམག་དཔུང་གིས་འཁྲུག་པའི་གྲབས་བྱས་པའི་ཚེ། ཁོ་ཚོའི་ཡོ་བྱད་ཐམས་ཅད་དུམ་བུར་གཏུབ་ཡོད་པ་མཐོང་བས། གཡུ་དྲུག་གི་རྒྱལ་པོའི་བསམ་པར་འོ་སྐོལ་གཡུལ་ལ་མ་ཞུགས་གོང་ལ་འདི་ལྟར་ལྟས་ངན་པ་སྟོན་གྱིན་ཡོད་ན་གཡུལ་ལ་ཞུགས་ཀྱང་རྒྱལ་ཁ་ལོན་མི་ཐུབ་པ་ཐག་གིས་ཆོད་པས་རྒྱལ་ཁ་ཕ་རོལ་བར་ ་བྱིན་ན་ལེགས་ཞེས་རྒྱལ་ཁ་བྱེ་རུའི་རྒྱལ་ཁབ་ལ་བྱིན་ནོ།

珊瑚国和翡翠国之战

从前，有三个国度，珊瑚国、翡翠国和鼠国。有一天，鼠国因天灾人祸而断了口粮，鼠国国王便决定去向翡翠国王借点米粮。它走到翡翠国宫殿前大声喊：“请把帘子拉开一下，我有要事相商。”帘子被如愿拉开了，它走进去说：“我们鼠国受了天灾断了粮，很多鼠民因饥荒而白白送了性命，请问有没有米粮借给我们啊？”翡翠国王不屑地回答：“连地上的人都没得借，我怎么可能借给你这样的地底下的鼠类呢？”没办法！鼠国国王又去珊瑚国借米粮。珊瑚国王答应尽自己所能借给鼠国足够的米粮，鼠国国王便派众多鼠兵前去取米粮。第二年鼠国如约将所借米粮还了回来，千恩万谢之后，说道：“以后如果有需要我鼠国帮忙的地方，请到对面凸出的地底下找我。”

多年后的一天，珊瑚国和翡翠国因争一块地皮而决定开战。因实力悬殊，珊瑚国王自知不是翡翠国的对手，便想到了找鼠国国王帮忙。于是它找到了鼠国国王说出了自己的请求，鼠国国王就说：“你派兵在湖边倒上很多马粪，我来想办法！”晚上大批鼠兵踩上马粪轻而易举地来到翡翠国的兵营，悄无声息地将对方的盔甲和所有兵器都撕成碎片。开战在即，第二天，当战号响起时，翡翠国兵营里，大兵们丢盔弃甲，一片狼藉。翡翠国王心想：“我们还没开战呢！兵营里就已经出现这种不详的征兆，一旦开战那还得了？”他决定不再开战，当下举白旗向珊瑚国投降了。

The Mice Army

There once was a coral king, a turquoise king, and a mouse king. One day, the mouse king's family ran out of food and went to borrow food from the turquoise king. The mouse king went to the turquoise king's door and shouted, "Please take the cat away! I need to talk to your king," and was allowed to enter.

When he met the turquoise king, he said, "My family ran out of food and my fellow mice have nothing to eat. Many of them have died. Can you lend me a box of barley?"

"I don't even lend my barley to people, so how could I lend barley to animals?" replied the turquoise king.

The mouse king then went to the coral king, who agreed to lend the mouse king some barley. That evening the mouse king led his fellow mice and took the borrowed barley from the coral king.

The next year, the mouse king's family returned the barley to the coral king. The mouse king thanked the coral king for his help, told the coral king that his mouse country would help if the coral country encountered problems, and then returned to his home.

After a period, the coral country and the turquoise country were about to start a battle. Both sides arranged to fight on the two sides of a river at a certain time. The coral king thought that the mouse king would probably help and went to ask help from the mouse king, who agreed to assist. The mouse king requested the coral king to put plenty of baskets of horse dung along the river bank.

In the evening, all the mice crossed the river riding the horse dung and cut all the horse reins, saddles, sashes and shoes of the turquoise king's soldiers into pieces on the opposite side of the river.

The next morning when the battle was engaged, the turquoise king's soldiers found all their horse reins, saddles, and shoes were cut into pieces. The turquoise king thought that it was a bad omen and said, "Even if we went to war we could not win."

He accepted the loss and the coral king became the winner.